

ЕЛИЗАБЕТ ЛОУЕЛ

НЕПОДХОДЯЩ ЗАЛОЖНИК

ИЗДАТЕЛСКА КЪЩА „ХЕРМЕС“

ЕЛИЗАБЕТ ЛОУЕЛ
НЕПОДХОДЯЩ ЗАЛОЖНИК

Превод: Дори Габровска

chitanka.info

По настояване на баща му 16-годишният Лейн, син на федерален съдия Грейс Силва, е изпратен в елитно частно училище. Един ден обаче майката Грейс получава обаждане да се яви незабавно в училището, ако иска да види сина си жив. Там тя разбира, че съпругът ѝ е откраднал милиони долари от най-опасните хора на света — наркобароните на Мексико. И е оставил Лейн за заложник. Само един човек може да ѝ помогне — Джо Фароу. Мъжът, с когото младата Грейс е прекарала един-единствен страстен уикенд, преди той да влезе в затвора. Специалист по отвличанията, Джо трябва да направи и невъзможното, за да спаси Лейн. На крачка от смъртта, Джо и Грейс откриват, че любовта и цената на свободата не подлежат на преговори...

*„На мъжете и жените, чийто принос за тази книга е
и ще остане анонимен.“*

ПРОЛОГ

Северно от Енсенада, Мексико

Август

Събота сутрин

Лейн Франклин си каза, че не бива да полудява.

Повечето петнайсетгодишни щяха да са на седмото небе, ако трябваше да прекарат лятото в Енсенада. Плажове, море и бира. Какво повече да искаш от живота?

Не че училището „Ол Сейнтс“ беше центъра на светския живот в Енсенада. Въпреки знойното лято, на частния плаж на училището не се излежаваха момичета с опънати бански. Но бунгалото му беше супер, имаше и фантастично футболно игрище, а когато отвореше прозорците си, Лейн чуваше вълните, които се разбиваха в западния край на училищния двор.

С разпръснатите из двора бунгала с по четири спални, апартаменти за учителите и общежитие за по-малко заможните ученици, с малката си библиотека и спортно-възстановителния център, „Ол Сейнтс“ приличаше на тежкарски курорт.

Но не беше.

Беше църковно училище, където разглезени деца се учеха да се подчиняват, да седят с добра стойка, да учат, да проявяват уважение.

Скууука!

„Сам си го натресох. Извърших престъпление.“

Въпреки че преди не му изглеждаше така.

Просто малка лудория със скъпия му нов компютър — и двойките му в училищния компютър се превърнаха в петици. Жалко, че го хванаха, и още по-жалко, че баща му внезапно реши да отдели достатъчно време, за да премести сина си в училище с пансион и по-строга дисциплина.

Поне не го бяха хванали, когато хакна онзи военен компютър или банковия, или пет-шест други недосегаеми мрежи. След като

пробиеше системите им за сигурност, той всъщност не правеше нищо, само се кефеше, че е успял.

После му хрумна гениалната идея да промени оценките си, за да не се разстрои майка му от двойките и тройките.

„Няма нищо.

Изтърпях шест месеца. Мога да изтрая още два.“

Какво от това, че другите момчета от бунгалото си бяха заминали преди три седмици. Тишината му харесваше, а и така не се налагаше да крие компютъра си.

Какво от това, че специално заради футболния отбор училището беше приело няколко доста едри момчета с вид на убийци. И какво от това, че те изглеждаха по-скоро на двайсет и шест, отколкото на шестнайсет. И че го използваша за боксова круша всеки път, когато той се появяваше на игрището. Той бе по-бърз и много по-умен от тях.

Лейн погледна часовника си. Тренировката по футбол започваше след няколко часа. Дотогава щеше да учи и да пише домашните си. После щеше да играе на компютъра, който майка му бе успяла да вкара преди няколко седмици тайно от строгия взор на директора.

Още не разбираше защо сега му бяха забранили достъпа до компютри. Не беше направил нищо нередно, но изведнъж се оказа, че не може да се обажда по телефона и да използва компютъра в библиотеката. Имаше право само да пише писма.

„Сякаш обикновената поща ставаше за нещо.“

Но поне нямаше да се тревожи, че някой ще открие забранения компютър. Учениците сами чистеха стаите си и подреждаха дрехите си, а някои дори миеха чиниите на цялото училище.

Щеше да е супер да има интернет, но това нямаше как да се уреди, освен ако не влезеше тайно в канцеларията...

„Не си го и помисляй.

Не давай на татко още един шанс да притисне мама да ме оставят тук. Не съм получавал нито една забележка или двойка от четири месеца.“

След заминаването на другите момчета от бунгалото, той нямаше с кого да си говори, но не усещаше липсата на компания. Беше свикнал да стои сам. Когато пристигна в „Ол Сейнтс“, единствените думи, които знаеше на испански, се оказаха достатъчни веднага да му напишат забележка за лошо поведение. Някои от учениците знаеха

английски, други — китайски, японски или френски, но повечето говореха испански с акценти от най-различни краища на света и сега той вече започваше да ги различава. Езиците му се удаваха открай време, но го отегчаваха.

Сега имаше достатъчно добра причина да научи испански и бе напреднал много повече, отколкото останалите предполагаша. Но нищо от това, което дочуваше случайно, не го караше да се чувства по-добре.

Последните три седмици бяха истинска гадост. Телефонът му не работеше. Помоли няколко съученици да го поправят, но без резултат. Когато попита една от учителките си дали може да се обади вкъщи от нейния телефон, тя се дръпна като опарена, сякаш ѝ е предложил да правят секс върху бюрото.

В същия ден двама негодници нахлуха самодоволно на игрището, изгледаха го навъсено и му показаха мълчаливо, че той е номер едно в списъка на жертвите им.

Нещо се беше случило преди три седмици.

Лейн не знаеше какво и не знаеше какво го е предизвикало. Просто знаеше, че от обикновен ученик се е превърнал в нещо друго.

Нещо като затворник, или поне така се чувстваше.

„Е, и какво? Успявам да се справя с онези двама тъпанари вече двайсет и един дни. Не бягам от час. Стаята ми е чиста и подредена. Учителите ме харесват.

Или ме харесваха допреди три седмици.

Когато мама дойде на посещение, ще я попитам небрежно дали татко не е променил решението си и дали не мога да се прибера вкъщи за една седмица. Или за няколко дни.

Дори за един ден. Или за няколко часа.

Защото само веднъж да пресека границата — и повече няма да се върна тук. Ще живея на улицата, ако се налага.“

Лейн слушаше блъскането на вълните и му се струваше, че те сякаш нашепват: *затворник... затворник... затворник...*

Но дори и този напев беше по-поносим от спомена за двамата главорези, които се блъскаха в него, ръгаха го с лакти, ритаха го и крещяха: „Ти си наш, тъпако. Мъртъв си. Ще се промъкнем в стаята ти, ще отрежем топките ти и ще те накараме да ги изядеш“.

Изключи съзнанието си за звука на вълните и гласовете в паметта си.

„Не съм затворник.
Не ме е страх.“

ПЪРВА ГЛАВА

Южна Калифорния

Ла Джоя

Събота сутрин

Телефонът иззвъня четири пъти, преди съдия Грейс Силва да вдигне глава от юридическите документи, които четеше.

„Може би е Тед.

Най-последно.“

Бяха минали години, откакто бе спряла да се интересува от съпруга си — отскоро вече бивш — приемаше го само като баща на детето ѝ. И ако изпитваше някаква постоянна тъга, че бракът ѝ се е провалил, просто трябваше да свикне с това. Беше положила много усилия да приключи с развода и всичко свързано с него по възможно най-цивилизован и зрял начин.

Заради Лейн.

Обаче ѝ беше писнало да ѝ се обаждат денем и нощем и да търсят Тиодор Франклин. Само защото беше запазил своя адрес в къщата на плажа, в която някога живееха заедно, не означаваше, че и сега живее там.

— Ало? — обади се Грейс.

— Сеньора — каза някакъв мъж, — обажда се Карлос Калдерон. Може ли да говоря със съпруга ти?

Грейс не си направи труда да изтъкне, че Франклин ѝ е бивш съпруг. Ако Калдерон не бе достатъчно близък с Тед, за да знае за развода, тя не виждаше причина да му го съобщава.

— Тед не е тук — отвърна тя кратко. „И не е стъпвал тук от три седмици, което би трябвало да знаеш много добре, след като или ти, или някой от служителите ти се обаждате всеки ден.“ — Позвъни ли в офиса му на Уилшър, на мобилния телефон или в апартамента в Малибу?

„Или при онази кукличка, любовницата му?“

— Да, много пъти.

— Мога ли да ти помогна с нещо?

Грейс очакваше същия отговор, който получаваше от три седмици — учтива благодарност и отказ.

Вместо това Калдерон въздъхна и каза:

— Съдия Силва, опасявам се, че трябва незабавно да дойдеш в Енсенада.

Ръката ѝ стисна телефонната слушалка. Като съдия беше свикнала да дава нареждания, а не да ги изпълнява.

— Моля?

— Свързано е със сина ти Лейн.

— Какво е станало? Някакви проблеми ли има? Държеше се толкова добре от...

— Не е въпрос, който можем да обсъдим по телефона. Ще се видим след два часа.

— Какво е станало? — настоя тя.

— Довиждане, съдия Силва.

— Чакай! Дай ми четири часа. Не знам какво ще е движението, дали няма да има опашки на границата.

— Три часа.

Връзката прекъсна.

ВТОРА ГЛАВА

*Границата между САЩ и Мексико
Събота сутрин*

Грейс едва успя да стигне до границата за отпускното ѝ време. Движението беше по-натоварено от обичайното, което означаваше шест ленти по междуцатската магистрала с коли, пъплещи едва-едва в южна посока. Добре че мексиканските гранични полицаи само махаха с ръка на всички да преминават възможно най-бързо, без да проверяват документите им. Може и да мразеха американците, но обичаха американските долари. Спираха единствено колите на жени, които искат да огледат по-добре.

Полицаят на нейната колона изглеждаше полузаспал зад скъпите очила „Рейбан“. С отработено небрежно движение той махна към тъмозеления ѝ джип мерцедес да премине. После я видя през отворения прозорец. Наведе се напред и направи знак с ръка да спре.

Същото се беше случило с един кабриолет малко по-напред в съседната колона. В него се возеха две блондинки от Калифорния, тръгнаха в търсене на тръпка и малко прегрешение южно от границата.

— Добро утро, сеньорита — каза полицаят с похотлива усмивка. Въпреки любезния му поздрав, погледът му не се отмести от гърдите ѝ. — Къде точно в моето красиво Мексико отивате?

Гневът се надигна в Грейс, добре дошъл отдушник на тревогата за Лейн, от която раменете и челюстта ѝ се бяха схванали. Като тийнейджърка беше изгърпяла достатъчно мъжкарски глупости, за да ѝ стигнат за цял живот. Наистина ѝ се искаше да научи този граничен каубой на добри маниери, но щеше да ѝ отнеме време, а не си струваше.

Баба ѝ Марта я беше научила кога да води битки и кога да премълчава.

„Трябва да дойдеш в Енсенада незабавно.“

— Енсенада — отговори Грейс през зъби и му подаде паспорта си.

Отпред в обложката беше пъхната ламинирана карта за самоличност, издадена от мексиканското Министерство на правосъдието. Мексиканското правителство издаваше такива карти като проява на уважение към американските съдии и други длъжностни лица.

Гъстите черни вежди на митничаря се повдигнаха над рамките на слънчевите очила. Той ѝ върна паспорта и ѝ махна с ръка да премине, изричайки бързо:

— Извинете за неудобството, госпожо съдия. Добре дошли.

Грейс затвори прозореца и бързо остави границата зад гърба си. Понякога не знаеше кое я дразни повече: Мексико, където мъжете бяха убедени в превъзходството си над жените и не се страхуваха да го демонстрират, или Съединените щати, където мъжете мислеха същото, но се въздържаха да изказват на глас това свое убеждение.

Беше достатъчно запозната с проблема на латиноамериканския мачизъм. Баба ѝ по майчина линия беше мексиканка, преместила се заради провалилото се въстание в Баха Калифорния през 1911-а, също и праядо ѝ, и дядо ѝ по бащина линия. Във вените ѝ се смесваха индианска, мексиканска, шотландска и норвежка кръв. Баща ѝ бе наполовина ирландец, наполовина мексиканец, а майка ѝ — наполовина мексиканка и наполовина казахка. Имаше една баба, чистокръвна казахка, избягала след някакво потушено въстание при навлизането на комунизма в Азия.

Въпреки че според бюрокраличните етикети Грейс имаше испански произход, се възприемаше като чистокръвен американски хибрид.

Макар че от тринайсетгодишна живееше в един квартал на Санта Ана и растеше под грижите на казахската си баба, Грейс винаги се чувстваше неловко в Тихуана. Или може би точно заради прекараното юношество в испаноговорещия квартал мразеше Тихуана. Не беше от значение. Нямаше навик да се замисля за това, нито да поглежда назад.

Това бе още едно от нещата, на които Марта я бе научила.

Ла Рево, традиционната входна артерия на Тихуана, гъмжеше от сексмагазини, барове с разголени момичета и хотели, които всъщност представляваха публични домове или временни спирки за незаконни

имигранти, отпозволили се на север към обетованата земя. Сама жена да се движи в Ла Рево бе доста рисковано, затова Грейс избягваше този район и влизаше в града през новия вход, откъм Отей Меса.

Заобикалянето на Ла Рево означаваше по-дълъг път и щеше да ѝ отнеме време, което тя нямаше, но въпреки това трябваше да го направи. Просто поредната цена, която трябваше да плати като сама жена в Мексико, царството на мъжкарите.

Отбивката при Отей я отведе по улица „16 септември“ през зона „Рио“, покрай дълга поредица от банки, скъпи развлекателни центрове, още банки и толкова магазини на международни вериги, че да направят впечатление и на саудитски принц.

Грейс обърна на лъскавите магазини още по-малко внимание, отколкото на граничния полицаи. Краткият, смразяващ разговор по телефона продължаваше да отеква в съзнанието ѝ.

„Свързано е със сина ти Лейн.“

Зави по платената магистрала, която водеше на юг към Енсенада, и натисна газта. Мощният мотор изръмжа доволно. Климатикът не пускаше влажния мусонен въздух в колата.

Нямаше какво да направи с притеснението и тревогата си, освен да се примири с тях.

Мобилният телефон в чантата ѝ иззвъня. Тя го грабна, погледна номера, изписан на дисплея, и отби на банкета. Не искаше да шофира, докато провежда труден разговор с американски сенатор.

Натисна бутона за приемане на обаждането и опита да звучи весело:

— Добър ден, Чад. Още ли си в някой часови пояс, където сега е вечер?

Сенатор Чадуик Чандлър ахна изненадано.

— А да, все забравям, че ти се изписва кой те търси, дори и номерът да е скрит. За момент си помислих, че си ясновидка.

— Наистина съм — отвърна тя, внимавайки гласът ѝ да не издава колко е напрегната. — Точно така разбрах, че се криеш от обажданията ми през последната седмица, цели пет на брой.

Чандлър се засмя. На живо смехът му беше заразителен. По телефона звучеше, сякаш се дави с маслината във второто си мартини.

— Не се крия от любимия си областен съдия — каза той. — За разлика от вас, богатите калифорнийски дечица с вашите ранчо, коне и

шоколадов сърфистки тен, ние, загубеняците в столицата, работим на две смени, за да насмогваме.

— Тенът ми се дължи на гените. Не съм се качвала на лодка от двайсет години. А що се отнася до ранчото с конете, идеята беше на Тед. Смяташе, че ще бъде добър фон на всички благотворителни прояви, които организира за хора като теб.

Грейс присви очи, долавяйки нетърпението в тона си. Може би затова Калдерон бе настоял да се срещне лично с нея, вместо да говорят по телефона. Не умееше да си бърби неангажиращо по телефона. Работата ѝ не го позволяваше.

— Двамата с Тед сте много ценна подкрепа за мен — каза сенаторът — и винаги съм се старал да изкажа благодарността си, дори и да не успявам да отговоря на обажданията ви по-рано от ден-два. Какво мога да направя за теб?

— Да ми кажеш дали има някакъв проблем с назначението ми.

— За тези неща трябва търпение.

— Разбирам това — каза тя внимателно. — Но аз не бях търсила пост във Федералния апелативен съд. Предложението дойде неочаквано. А сега назначението ми е поставено в изчакване повече от два месеца и целият ми професионален живот е в застой. Ако назначението се е провалило, трябва да го знам сега, за да се заема с висящите дела, вместо да жонглирам с ангажиментите, докато чакам да разбере дали ще съм на работа за следващата сесия на Областния съд.

В другия край на линията сенаторът въздъхна тихо и погледна дъното на чашата си с мартини. Предпочиташе да си има работа с Тед, вместо с тигрицата, за която Тед се беше оженил, а после бе открил, че не може да се спогажда с нея.

— И преминаването ти в Областния съд трая три месеца — каза сенаторът. — Издигането в Апелативния съд се разглежда още по-задълбочено.

Грейс се вслушваше в тона на сенатора, а не толкова в думите му. Погледна часовника си. Щеше да отдели три минути, не повече.

— Да говорим по същество. Нещо усукваш, което означава, че има някакъв проблем.

— Не, няма проблем. Просто на това ниво проверките на произхода траят по-дълго и взаимоотношенията са много по-комплицирани. Все още имам пълно основание да очаквам, че ще

бъдеш предложена от Белия дом и че назначението ти ще бъде потвърдено от Сената, след което ще станеш най-младата жена във Федералния апелативен съд, а също и най-красивата.

— Недей.

Чандлър се изненада.

— Какво?

— Не ми говори снизходително. Току-що трябваше да понеса похотливите погледи на мексиканските митничари. Още някое ласкателство днес — и ще превъртя.

Грейс отново присви очи, смутена от тона си. По стандартите на политиката винаги се беше държала перфектно.

— Извинявай — продължи тя бързо. — Точно в момента ме дърпат във всички посоки и се опитвам да разбера какво става с назначението. Забавянето заради развода ли е?

— По дяволите, не, изобщо не. Вече сме в двайсет и първи век.

Мълчанието се проточи.

Грейс отново погледна часовника си.

— Ако всичко е наред, тогава защо се бавят? И двамата знаем, че вече са ме проучили до четвърто коляно. Няма какво ново да открият.

Мълчание. Сенаторът въздъхна.

— Ами — каза той с неохота — има някои неща, които хората от Белия дом искат да проверят по-добре.

— Например?

— Например сина ти. Как е Лейн?

Внезапна неприятна тръпка премина през тялото на Грейс, сякаш я беше ударил ток.

— Лейн е добре. — Опита да овладее гласа си, да потисне паниката, избухнала под повърхността на професионализма и умереността. — Защо? Какво общо има Лейн с това?

— Когато чух за проблемите му с наркотиците, се разтревожих, както и някои хора в Белия дом. Знаеш колко щекотлив е подобен въпрос.

Грейс чуваше думите, сякаш преминават през устройство за деформиране, тонове, които трептяха и гърмяха и накрая се превръщаха в безсмислени звуци.

„ПРОБЛЕМИ с нарКОТИците?

ПРОБЛЕМИ с НАРкотиЦИте?“

— Аз... — промълви тя.

— Обезпокоително е — продължи Чандлър, без да я изчака да се доизкаже. — Получи се подобна ситуация при миналата сесия. Дъщерята на един от номинираните съдии имаше проблем с кокаина и опозицията използва този факт като довод, че номинираният ще бъде прекалено мекушав с наркоманите.

Грейс преглътна с усилие.

— Никой не желае подобни усложнения на ниво Апелативен съд — поясни сенаторът. — Напоследък маржът^[1] на мнозинството е прекалено малък и се променя в рамките на часове. Несъмнено разбираш нуждата от предпазливост.

Един огромен камион мина по магистралата и разклати джипа с въздушната струя от движението си.

— Лейн няма проблем с наркотиците — възрази Грейс.

Сенаторът се поколеба, въздъхна и отпи от чашата си.

— Ей, не е кой знае какво. Случва се във всякакви семейства и никой не казва, че ще застраши назначението ти. Просто от Белия дом искат да са сигурни, че няма да има някакви неприятни изненади.

— Това току-що беше неприятна изненада за мен. Кой ти е създал впечатлението, че Лейн взема наркотици?

— Никой. Просто е очевидно.

— Защото е тийнейджър от Ла Джоя?

— Не, защото е в онзи рехабилитационен център в Енсенада — отвърна сенаторът.

— Училището „Ол Сейнтс“ е частна гимназия на брега, северно от Енсенада, едно от най-добрите средни училища в света изобщо. Ръководи се от Римската католическа църква и някои от най-изтъкнатите семейства в Тихуана изпращат децата си в него, както и богати семейства от Южна Америка, Европа и Азия. Това не е рехабилитационен център за наркомани.

— Грейс, извинявай, ако съм те обидил, не съм искал.

— Няма проблем, стига всички да разберат, че не сме изпратили Лейн в „Ол Сейнтс“, защото е трябвало да го изолираме от достъп до наркотици. Моля те, кажи на информаторите си, които и да са те, каква е истината за училището на Лейн.

Последва дълга пауза, отпиване, въздишка. Накрая Чандлър изръмжа:

— Странно. Не мога да се сетя кой пусна тази версия. Може би просто съм си създал погрешно впечатление.

Въпреки че изпълващият я страх караше светът да се върти под краката ѝ, Грейс направи всичко възможно гласът ѝ да остане спокоен:

— Е, след като от месеци не си говорил за Лейн с мен и никой друг във Вашингтон не познава сина ми, трябва Тед да е бил човекът, който ти е създал погрешното впечатление.

— Ами сега като го споменаваш...

— Кога за последно си говорил с Тед?

— Преди две седмици.

— Видя ли го? — Грейс знаеше, че тонът ѝ е прекалено рязък, но не можеше да направи нищо.

— Той беше във Вашингтон за три-четири часа, някаква поверителна среща. Просто се отби при мен за минути.

Тя издиша тихо и продължително. Някой все пак бе виждал Тед преди две седмици. Това беше напредък.

— Каза ли ти закъде заминава?

— Не.

— Знаеш ли къде е сега?

— Не. Звучиш разстроена.

— Не съм чувала и виждала Тед повече от три седмици — обясни тя. — Надявах се да се свържа с него чрез теб.

— Нещо не е наред ли? Имам предвид между вас двамата. Мислех, че разводът премина съвсем цивилизовано.

— Така беше. Просто се надяхах, че... „Че Тед ще бъде бащата, от когото Лейн има нужда. Че Тед поне ще се обажда на Лейн веднъж седмично или веднъж на две седмици.“

Изгърмя още един камион, изригващ облаци черен дим в необичайно знойния въздух.

— Няма значение — продължи Грейс. — Но ако се чуеш с Тед, моля те, кажи му да ми се обади. Омръзна ми да ме използва за телефонен секретар. Много хора ми се ядосват, защото не могат да се свържат с него.

Сенаторът се прокашля.

— Разбрах. Пази се, Грейс. Трябват ни жени като теб в Апелативния съд.

— И мъже като мен ви трябват — засмя се тя. — Довиждане, Чад. Благодаря ти.

После бързо се върна на магистралата, оставяйки кална диря след себе си. Чудеше се дали и Калдерон е имал предвид проблем с наркотици.

[1] Излишък, разлика. — Б.р. ↑

ТРЕТА ГЛАВА

Тихуана, Мексико

Август

Събота, 12:12 ч.

Джо Фароу излезе от предната врата на „Тихуана Тък енд Рол“, носейки нещо, което смътно приличаше на половинметрово произведение на абстрактното изкуство от дъб. Работилницата, където бяха издълбали дъба, не беше сменяла мястото си повече от четирийсет години. Тя бе останка от дните на американските сърфисти и автоманияци, пресичащи границата в търсене на евтини ремонти и подобрения по автомобилите си. Когато рошавите зарчета на предното стъкло и ръчно ушитите кожени седалки престанали да бъдат на мода, работилницата сменила предназначението си.

Започнали да правят най-добрите тайници за контрабандисти, които можело да се намерят в един град, чиято икономика се основавала най-вече на контрабандата.

Продукцията на „Тихуана Тък енд Рол“ беше от онези обществени тайни, които процъфтяваха в Мексико. Магазинът бе заобиколен от здрава ограда с телена мрежа, която завършваше отгоре с широки смъртоносни примки от бодлива тел, способни да нарежат човек на парчета.

Джо Фароу знаеше за тази бодлива тел, точно както знаеше и за истинския бизнес на магазина за авто тапицерии.

Беше минал през това.

Беше го оставил в миналото си.

Беше се опарил.

Огледа бързо улицата. Онзи мъж още стоеше там, облегнат на вратата в сянката на входа. Наблюдателят отмести поглед, когато Фароу го изгледа, но не се помръдна от поста си.

„Ченге“ — реши Фароу.

Коженото яке и оформеното шкембе издаваха загубеняка. За някои ченгета животът бе много хубав.

„Добре, но дали е мексиканско ченге или американец, който работи южно от границата и се опитва да разгадае най-новите контрабандни канали?

Арест ли цели, или просто разтърсване?“

Фароу затвори желязната врата зад гърба си и се втренчи в ченгето, чието кожено яке беше скъпо почти колкото неговото.

Смотанякът се преструваше, че не съществува.

Фароу продължи да го гледа втренчено.

Накрая ченгето го погледна небрежно и кимна. Беше от старите. Знаеше, че е изгорял.

— Приятен ден — извика му Фароу през улицата.

Ченгето сви рамене и се извърна настрани, за да си запали цигара.

Фароу закрачи по неравния коварен тротоар към Ла Рево. Беше паркирал колата си в Чула Виста и беше прекосил границата пеша. Сега му трябваше такси, с което да се върне до граничния пункт. На ъгъла на Ла Рево и Пета улица винаги чакаха таксита.

Ченгето спря да пуши, за да проведе разговор по мобилния телефон или по радиостанцията си. Фароу не можеше да определи кое от двете, но не му пукаше. За пръв път от десетилетия имаше абсолютно чиста съвест.

Наоколо въздухът миришеше на пробити отходни канали и такос^[1]. Тротоарите бяха мръсни и разнебитени, задръстени от просяци, продавачи на сувенири и обичайната сбирщина от мошеници, джебчии и случайни минавачи. Те продаваха кожени кутии, дървени играчки в ярки цветове и тениски, величаещи всичко — от наркотиците до аналния секс. Магазините бяха порутени и полупразни. Баровете рекламираха голи танцьорки. Редом с тях незаконни фармацевти с бели престилки предлагаха на намалени цени виагра и лекарства против рак.

Туристическият район на Авенида Конституцион се опитваше да изглежда достолепно, но и там изобилстваше от сенчести сделки, съмнителни удоволствия и поквара. Евтини цигари, евтин алкохол, всичко, което пуританите бяха успели да прогонят от Сан Диего, се бе прехвърлило на няколко километра на юг, в Тихуана.

Фароу измина пресечката, на която някога се намиреше скандалният бар „Синята лисица“. На всяка крачка го пресрещаха

хора, които го канеха да влезе в някой от баровете в страничните улици.

— Хей, господине, искаш ли мадама? Малко удоволствие? Хубави момичета има тук, на място, заповядай.

Слаб мъж с тънък черен мустак беше включил и звукови ефекти в рецитацията си, като щипеше с пръсти и дърпаше бузата си, за да създаде представата за сочен секс.

Фароу слушаше тези покани от петнайсетгодишен. Едно време се усмихваше на евтините трикове. После стана безразличен към тях. Сега се чувстваше отвратен.

Не знаеше дали това е положителна промяна.

Махна на едно минаващо жълто такси и се качи на задната седалка заедно с пакета, който носеше. Шофьорът веднага срещна погледа му в огледалото за обратно виждане и му отправи широка отработена усмивка.

— Мога да ви намеря всичко, което поискате, сеньор. Момичета? Знаем къде са най-чистите.

— Карай към границата — нареди Фароу. — Върни се през зона „Рио“.

Шофьорът видя погледа на Фароу, млъкна и пое на север.

След три минути таксито вече бе оставило претъпканите мръсни улици зад себе си. Фароу се загледа в широките булеварди на международния квартал на Тихуана. Когато дойде за пръв път в града, този район край реката бе като открита клоака, изливаща се в тресавището. Това бе и действаща канализация, част от нея оставаше южно от границата, а друга част стигаше до река Тиа Хуана, която се вливаше в океана при Импириъл Бийч в Съединените щати.

Канализацията още се изливаше в реката, но вече под земята. Отгоре бяха улици като „Пасео де лос ероес“, чиито скъпи магазини на прочути марки можеха да съперничат на всеки град в света.

Магазини. Дискотеки. Нощни клубове. Ресторанти.

Банки.

Много, много банки.

Техните високи сгради се извисяваха скромно в сравнение с небостъргачите в Сан Диего, но на фона на едноетажните и двуетажните постройки в останалата част на Тихуана банките бяха гиганти, блестящи и нови. Меката на парите.

„Просто си личи какво могат да направят за един град трийсет милиарда долара от странични доходи — помисли си Фароу. — Твърде жалко, че тези пари идват предимно от наркомани от гетата и испанските квартали северно от границата.“

Но това вече не беше негов проблем. Стийл и „Сейнт Килда Кънсалтинг“ можеха да вървят по дяволите, беше приключил с този свят, в който всичко бе наопаки, бялото изглеждаше черно и черното — бяло, и в който бе прекарал по-голямата част от целия си съзнателен живот.

„Нека някой друг глупак да си рискува задника, за да спасява света, който не иска да бъде спасен... майната му, много благодаря.“

Но всъщност изпитваше съжаление към бедните граждани на Тихуана, те не бяха замесени в играта на пари около тях. Те едва свързваха двата края, докато другите цицаха от сладката контрабанда.

„Много лошо, много тъжно, обаче не мога да направя нищо. Прибрах меча в ножницата и ще оставя бедния стар Росинант да си попасе на спокойствие.“

А ако Стийл не иска да разбере, да си гледа работата.“

Таксито остави Фароу в края на неутралната зона, наречена граничен пункт. Той мина пеша по още една улица, задръстена от аптеки и магазини за сувенири. На една пресечка от самата граница магазините бяха изместени от туристически агенции, предлагащи трансфери до Лос Анджелис, Сентръл Вали, Уинчестър, Бърлингтън, Спокейн, на две хиляди и петстотин километра разстояние. Канзас, Чикаго, Ню Йорк, Колорадо и памуковите поля на Юга, всяко едно място, където се търсеше евтина работна ръка, беше представено от свои агенти, състезаващи се помежду си за хората, с които запълваха квотите си.

Фароу подмина дългата виеща се опашка от кандидати за виза пред административната сграда на граничната полиция. Като човек, който го е правил много пъти, бутна летящите врати и влезе в огромния граничен пункт.

Последна спирка, преди да стъпи на американска земя.

Един митничар със синя риза и револвер на кръста забеляза пакета му и посочи към рентгеновия скенер.

Фароу постави кутията на конвейерната лента и изчака. Друг инспектор се взираше в екрана на скенера и оглеждаше съдържанието

на пакетите и чантите, които преминаваха по лентата.

Без да се замисля, Фароу премина през металния детектор и се запита с професионален интерес какво ще се случи. Може и да не беше вече в бизнеса, но му беше любопитно как професионалистите ще се справят с тайниците му.

Операторът на скенера спря лентата и гледа дълго и продължително чисто отрязаното дъбово трупче. Очертанията на чекмедже се виждаха съвсем ясно на призрачно синия рентгенов образ.

Инспекторът, който според табелката на гърдите се казваше Дейвидсън, върна лентата назад и отново прекара издълбания дъб през скенера. Взира се още известно време, после натисна едно копче на лакътя си.

С угълчето на окото си Фароу забеляза още две сини ризи да се приближават към скенера.

— Това ваше ли е, сър? — попита единият спокойно.

— Да.

Една ръка докосна лакътя на Фароу и един спокоен глас каза:

— Елате с мен, моля.

Един от дошлите на помощ инспектори застана така, че да блокира бягството на Фароу назад към Мексико. Другият му препречи пътя към Съединените щати. И двамата мъже държаха свободните си ръце върху пистолетите.

— Разбира се — съгласи се Фароу. — Искате ли аз да нося кутията?

— Няма нужда. Ние ще се погрижим.

Инспекторът взе пакета от лентата на скенера и тръгна напред. Фароу вървеше зад него, като внимаваше ръцете му да са постоянно пред погледите на двамата мъже. Очевидно скенерът бе открил единия от тайниците. Истинският въпрос обаче беше дали е намерил и другия.

На вратата висеше табелка: „Допълнителна проверка“. Вътре имаше стая за разпити, с типичната маса и два очукани стола с твърди облегалки. Двамата инспектори проследиха Фароу до вратата и се увериха, че е влязъл. После се обърнаха и се върнаха на предишните си места.

Старшият инспектор, чиято табелка го представяше като Джървис, постави кутията на масата и се втренчи строго във Фароу.

— Изглеждате доста спокоен за човек със сериозни проблеми.

В хода на кариерата си Фароу бе направил проучване на всички гранични пунктове и познаваше тази игра много добре. Митничарите разчитаха езика на тялото. Изражението на Фароу, пулсът му, очите, ръцете, позата не даваха на инспектора никакво основание за подозрения.

— Чист съм — отвърна той, — затова съм спокоен. Сам видяхте, че кухнята е празна.

Джървис посочи пакета, погледна паспорта му и каза:

— Дали не искате да обмислите това, преди да си навлечете още неприятности, господин Фароу?

— Няма какво да обмислям. Чист съм.

— Изпразнете джобовете си върху масата. После застанете ей там, подпрете се на стената с вдигнати ръце и разкрячени крака. Ясно ли ви е?

Можеше и да спори, но не си направи труда. На Джървис му плащаха за осемчасов работен ден. Той можеше да го прекара, като се занимава с Фароу или като подели богатството със следващите сто човека по линията.

— Да, ясно. — Фароу изпразни джобовете си, зае исканата поза и изчака да бъде внимателно и професионално опипан с потупване навсякъде. — Спокойно, не нося оръжие.

— Аз съм стар човек, господин Фароу. Доживял съм до тази възраст, защото съм бил внимателен. — Джървис провери за скрити ножове при прасците и глезените и накрая се изправи. — Върнете се при масата и съберете нещата си.

Фароу се върна при масата, където лежах ключовете му, паспортът, пари и пакетът. Докато той пълнеше джобовете си, Джървис скъса вестника, оголи половинметровото дърво, изчистено и красиво, и го разтърси силно.

Нищо не издрънка.

Джървис изръмжа.

— На скенера изглеждаше като кухня в дървото. Тук не ни харесват такива неща. Имаш голям проблем, господине.

— Нямам, освен ако не сте променили правилата, откакто свалих униформата — каза Фароу. — Кухината е празна.

— Значи е тайник, не можете да оспорите това.

— Това е точно каквото пише в декларацията — кутия за бижута. Красив къс дърво, за да си слага съпругата пръстените вътре.

Джървис го изглежда.

— Наистина ли си бил полицай? Къде? Тук ли?

— Да. — Фароу сви рамене. — Преди години.

Джървис огледа внимателно дървото. След почти минута посочи единия ъгъл.

— Ето, виждам ръба на капака едва-едва. Добра изработка.

Фароу не се тревожеше, че инспекторът е открил очертанието на част от кухнята. Цялото нещо щеше да бъде инсталирано на дъното на лодката му, на което в момента не му достигаше половин метър дърво. След като напаснеше дървото, дори и човек, който знае за тайника, щеше да се озори доста, докато го намери.

— Кутия за бижута, а? — Инспекторът пак огледа внимателно дървото, като се опитваше да опипа цепнатината. — Само тук може да е езичето.

— Така ли?

Джървис натисна една кръгла издатина, единственото несъвършенство на прецизно полирания дъб. Нищо не помръдна.

— Хм!

— Няма значение — каза Фароу. — Нали го видяхте на скенера. Празно е.

Джървис си пое дъх през зъби.

— Трябва да конфискувам това и да го дам за изгаряне.

— Не е добра идея. Нарича се незаконно изземване.

Мълчанието се проточи, докато инспекторът се люлееше на петите на кожените си ботуши и наблюдаваше езика на тялото на Фароу.

— Тръгвайте — каза Джървис накрая и посочи рязко с ръка вратата към Америка. — Обаче внимавайте, защото ако ви сложа в един определен списък, ще ви претърсват всяко отвъстие всеки път, щом минавате някоя граница.

Фароу кимна.

— Приятен ден.

Той взе дървото, отвори вратата и тръгна с широки крачки към колата си. Трябваше да отиде до сейфа си в Оушънсайд Федерал Банк. Ако имаше късмет, когато Стийл намереше още някоя работа, „с която

само ти можеш да се справиш“, за да подмами бившия си служител отново да поеме задача, въпросният бивш служител щеше да е поел в открито море с диаманти на стойност няколко милиона, скрити в дъното на лодката.

Фароу си беше заслужил с кръв пенсионирането. Възнамеряваше да му се наслаждава пълноценно.

Да върви по дяволите спасяването на хората от собствената им глупост.

[1] Царевична питка. — Б.р. ↑

ЧЕТВЪРТА ГЛАВА

Училище „Ол Сейнтс“

Събота, 12:20 ч.

Неочакваното блокиране на пътя беше коствало десет минути напрежение на Грейс, докато потящи се федерални агенти, стиснали автоматите си, надничаха в колите. На добре поддържания черен път, който водеше до „Ол Сейнтс“, тя попадна на още един полицейски контролен пост. Гладко избръснат млад мъж с дънки „Левис“ и широка памучна разкопчана риза стоеше по средата на пътя. Черен къс автомат висеше на дълга кожена каишка върху рамото му. Мъжът беше опрял лакти на оръжието и гледаше как джипът ѝ се приближава. Ако не се броеше разгърдената риза, изглеждаше точно като мургавите потни мъже на магистралата.

Оръжието му със сигурност беше същото.

Грейс мразеше оръжията. Имаше пистолет, знаеше как се стреля с него, но го мразеше, мразеше това, което той означаваше: законът не може да защити всеки човек на всяко място и по всяко време.

Освен въоръжения мъж по средата на пътя, тя забеляза черен събърбън с тъмни стъкла, паркиран отстрани. Вратите на шофьора и пътника бяха отворени. В колата имаше още двама пазачи. Единият носеше дънки и тениска, а другият — черен костюм, бяла риза и вратовръзка.

И двамата държаха пушки в скутовете си.

Притеснена, Грейс спря и свали прозореца, за да покаже паспорта си.

— Идвам на посещение при сина си.

Очите на мъжа се разшириха, когато видя паспорта ѝ. Дясната му ръка се спусна към дръжката на автомата, показалецът му се изви около предпазителя. Той се обърна и изсвири на двамата в колата. Пазачът с костюма вдигна преносима радиостанция и заговори в нея.

С напълно безизразно лице Грейс чакаше. Покерджиите не бяха единствените хора, които трябваше да владеят изражението на лицето

си, същото се отнасяше и за съдиите. В това отношение тя се справяше не по-зле от останалите, може би дори по-добре от повечето.

Под безизразната повърхност всъщност се чувстваше изплашена до смърт.

„Не е въпрос, който можем да обсъдим по телефона.“

— Отворете прозорците на колата, моля — каза пазачът, който стоеше на пътя.

Въпреки учтивия тон, това не беше молба.

Грейс натисна бутоните и горещият влажен въздух на Енсенада изпълни колата. Слънцето се криеше зад пропитата с мирис на оръжия мараня, а температурата бе почти трийсет и пет градуса.

„Затова се потя. Горещо е.“

Но потта ѝ беше студена.

Младият пазач заобиколи мерцедеса, надникна внимателно през отворените прозорци и се увери, че багажникът е празен.

Мъжът с костюма продължи да говори по радиостанцията, после кимна.

— Продължете напред, сеньора, но карайте право към футболното игрище — нареди пазачът.

— Защо, станало ли е нещо...?

— Игрището — прекъсна я той и рязко ѝ махна да тръгва. Дясната му ръка още стоеше върху предпазителя на автомата.

Загатнатата заплаха превърна притеснението на Грейс в гняв. Точно реши да каже на пазача какъв тъп грубиян е, когато погледът ѝ се плъзна покрай оръжието и попадна на квадратно изрязания долен край на ризата му. Ризата му беше запасана в панталона и се виждаше лъскава значка върху кожена плочка, затъкната в колана.

Разпозна значката. Беше издадена от същата институция, осигурила и нейната мексиканска карта за самоличност — мексиканското Министерство на правосъдието.

— Вие федерални полицаи ли сте? — попита тя бързо.

Пазачът проследи погледа ѝ и бързо дръпна ризата си върху значката.

— Тръгвайте! — каза той яростно. — Веднага! Бързо!

Грейс се поколеба и пазачът размаха оръжието си. Заглушителят описа полукръг и се доближи до лицето ѝ. Достатъчно близо, за да може да надникне в черното око на дулото.

Тя натисна газта.

Камъчетата и прахоляк се пръснаха във всички посоки, когато гумите на джипа се завъртяха от внезапното форсиране. Пазачът отскочи назад и извика нещо на Грейс, което тя предпочете да не разбере.

Искаше само да види Лейн, да го прегърне и да разбере какво става.

Отне ѝ по-малко от минута да стигне до игрището. То се намираще в края на училищния двор, между административната сграда и пясъчните скали, които се спускаха до брега на океана. Големи, кипящи от енергия тълпи се бяха събрали покрай страничните линии на добре поддържаната трева и крещяха и освиркваха случващото се на терена.

Грейс се шумгна на свободно място зад една от футболните врати и изгаси двигателя. Тъмните ѝ очи обходиха игрището. Обхвана я трескаво нетърпение да види сина си.

„Ето го. Слава богу!“

За майка си Лейн блестеше като факла в средата на игрището. Движеше се толкова бързо и умело, че изглеждаше по-скоро на двайсет години, а не на петнайсет. Той хладнокръвно финтира с топката между двама приближили се защитници. В последния момент скоочи, преодолява опитите им да го спрат и се отправи с топката към вратата.

Може би беше заради мириса на въздуха — горещ, влажен, натезжал от надвисналата буря. Може би заради самия Лейн — слаб и гъвкав, уверен в собственото си тяло. Може би заради сезона. Но внезапно Грейс усети, че си спомня неща, които се беше старала с всички сили да забрави — онези дни преди шестнайсет години, когато се изплъзна от самоналожените си ограничения и прекара един дълъг уикенд с Джо Фароу, единствения мъж в живота ѝ, който си струваше риска.

„Ритъмът на мусонната буря, бушуваща над брега, пронизваше нея и дългото слабо тяло на Фароу, което така съвършено пасваше на нейното, ритъм, задвижващ и нея, и него, разкрепостената жена вътре в нея, която даваше все повече и получаваше все повече...“

Грейс рязко разтърси глава, за да прогони спомените. Когато се омъжи за Тед, тя наистина не знаеше кой е бащата на бебето в утробата

й — Тед или Фароу. Но знаеше, че шансовете клонят на страната на Тед.

А когато притисна бебето в прегръдката си, изобщо не се интересуваше кой е бащата. За пръв път в живота си се чувстваше така изцяло влюбена. Миниатюрните ръчички на Лейн, свършените му нокти, щастливите лешникови очи бяха нейната вселена.

Беше пораснал толкова бързо.

Прекалено бързо.

Тя не искаше той да играе футбол, но беше отстъпила, приемайки, че това е по-безопасен спорт от ръгбито. Сега се радваше, че е позволила на сина си да се състезава редом с други здрави млади мъже. Също като биологичния си баща, Лейн бе роден спортист.

Лейн навлезе на зигзаг още по-дълбоко в половината на противниковия отбор, движеше се с топката, сякаш е продължение на тялото му. Изведнъж от всички страни защитниците се втурнаха към него.

„Боже, те са толкова по-едри от Лейн. По-възрастни, по-силни.“

Дори и когато съотборниците му изостанаха назад, Лейн продължи напред. Един защитник с червена кърпа, вързана като лента на главата му, се хвърли напред, недвусмислено целейки сблъсък с Лейн, а не с топката. Лейн скочи, но другото „момче“ се закова на петите си, блъсна Лейн още във въздуха и го събори на земята.

Грейс тъкмо щеше да отвори вратата, но свирката на съдията разцепи въздуха. Съотборниците на Лейн се събраха около него, а съдията извади жълт картон от джоба си и го показва на защитника. Играчът се изправи с лекота и се наведе над Лейн, подканвайки го да стане.

Лейн се претърколи, застана на четири крака, разтърси глава и се изправи с олюляване. Заобиколи съдията с намерението да стигне до играча, който го беше фаулирал. Застанал лице в лице с Лейн, другият футболист изглеждаше видимо по-голям на години и ръст. Червената кърпа държеше стегната черната му дълга до раменете коса и откриваше жестоките му, красиви метиски черти. От него можеше да излезе отличен воин. Усмивката му беше спокойна и студена.

Съдията пристъпи между двамата играчи, размаха ръце и заговори бързо.

След секунда Лейн изтича обратно при съотборниците си в очакване на отсъдения корнер.

Грейс отново започна да диша. Синът ѝ бе момче с характер. Смел, но невинаги разумен.

Също като Джо Фароу.

Когато играта бе подновена, Грейс чу леко почукване на прозореца от страната на пътника. Погледна и видя дружелюбното кафяво лице на Карлос Калдерон. Той се усмихна, без да вади от устата си неизменната черна хаванска пура, и ѝ направи знак да отключи вратата.

Мъже с оръжия — дълги пушки, праметнати през рамо, или карабини, хванати небрежно, с наведени към земята дула — стояха от двете страни на Калдерон. Демонстрираха същата безочливост и раздражителност като пазачите при входа.

И те ли носят федерални значки?

Но Грейс не каза нищо. Натисна бутона, за да отключи вратите на колата, и взе чантата си от седалката до шофьора. Когато Калдерон отвори вратата, тя се поколеба дали да не го помоли да остави пурата си навън. После реши да си замълчи и да бъде смирената жена, която Калдерон очакваше да види в Мексико. Това я дразнеше, но много по-малко от гледката как фаулират сина ѝ и го събарят грубо на земята.

Протегна хладната си ръка, за да предотврати някой по-интимен мексикански поздрав.

— Здравей, Карлос. Как си?

— Радвам се да те видя, Ваша Чест — каза Калдерон на съвършен английски.

С кимване на главата, почти поклон, той пое ръката ѝ в своята, която бе с грижливо поддържан маникюр. Задържа пръстите ѝ няколко мига по-дълго от необходимото. Може би беше случайно. Може би беше мълчаливо напомняне, че той е човек с власт.

Той определяше границите на учтивостта, не тя.

— Много съм разочарован, че не успя да убедиш Тед да дойде заедно с теб — каза Калдерон.

Грейс издърпа ръката си.

— Казах ти, че Тед е заминал някъде.

Калдерон сви великодушно рамене по типичния за мексиканските мъже начин. Той живееше без проблеми и от двете

страни на границата, но беше роден в Щатите. Двамата с Грейс дори бяха учили в едно и също частно училище в Санта Ана. Но тук, на юг от границата, той беше истински мексиканец и бе облечен официално, като типичен мексикански бизнесмен.

Грейс предпочиташе американската версия на Калдерон.

— Бях много заета напоследък — продължи тя с равен глас. — Не съм говорила с Тед от доста време. Нямах възможност да му предам съобщението ти.

Калдерон издуха дима от пурата си.

— Какво разочарование.

— Ти си много важен клиент на „Едж Сити Инвестмънтс“ — отбеляза Грейс. — Защо просто не се обади във фирмата да потърсиш Тед?

„Защо трябва да разчиташ на мен и да ме караш да се страхувам за сина си?“

Но тя не изрече последното изречение на глас. Казахската ѝ баба ѝ беше втълпила категорично: никога не показвай страха си.

— О, търсих го много пъти — усмихна се тъжно Калдерон.

Гъст синкав дим се виеше в купето на колата.

Грейс придоби изражението, с което влизаше в съдебната зала, където не би показала, че забелязва и воня на отходен канал точно под носа си.

Калдерон хвърли поглед към групичката мъже, които стояха зад пазачите, и пак засмука дълбоко пурата си. Върхът на пурата блестеше горещ и червен.

Грейс осъзна, че той изглежда нервен.

Това не беше добре. Никак не беше добре. Не искаше да знае какво може да изплаши мъж с богатството и властта на Калдерон.

— Извика ме тук да говорим за Лейн. Присъствието на Тед не е нужно за това.

Тя завъртя ключа на контакт и отвори всички прозорци на джипа. Когато беше бременна, направо повръщаше от дима на пура. И сега го понасяше трудно.

Калдерон засмука пурата и издуха облак дим към предното стъкло.

— Съжалявам. Не се изразих ясно. Има някои аспекти на благополучието на Лейн, за които може да се погрижи единствено Тед.

Сърцето на Грейс заблъска в гърдите ѝ.

— Тогава ми обясни ясно. Защо един от най-старите приятели на Тед и най-важният му бизнес партньор ме заплашва?

Калдерон я изгледа изненадан.

— Заплашва?

Тя посочи с ръка въоръжените мъже.

— Накара ме да дойда тук при всички тези въоръжени мъже. Порано ги нямаше в училището.

— Пазачите ли? Те са само предохранителна мярка. Някои много богати хора изпращат синовете си в „Ол Сейнтс“. За нещастие в Мексико има отвлечения и други заплахи за сигурността, които рядко безпокоят родителите в Щатите.

— Интересен факт, безспорно — кимна тя. — Но какво общо има това с Тед?

„И Лейн.“

— Понеже Тед е родителят, който е записал Лейн в „Ол Сейнтс“ — обясни Калдерон, — хората, които ръководят училището, ме помолиха да се свържа с Тед.

— Аз съм също толкова настойник на Лейн, колкото и Тед. Всеки от нас може да взема решения за благополучието на сина ни.

— Настойник. Какъв хубав термин, юридически термин, който звучи добре в американския съд. Но тук, в Мексико, правната система не е същата. Тук важат други, по-реалистични съображения.

— Казваш ми, че не мога да защитя интересите на сина си в Мексико?

Калдерон издуха дима.

— В този момент — не. Само Тед може да го направи.

— В такъв случай веднага ще отведе Лейн от „Ол Сейнтс“. Когато откриеш Тед, си поговори с него надълго и широко за правата за настойничество.

— Не е възможно да отведеш Лейн със себе си — каза Калдерон, избягвайки погледа ѝ. — Тед е подписал документите за записването на Лейн и само Тед може да го отпише. — Калдерон се усмихна кратко и смутено. — Надявам се, че сега разбираш колко е важно да доведеш Тед тук?

По гърба на Грейс започна да се стича пот. Беше виждала тази смутена усмивка и преди, в предградието, когато новациите молеха за

услуга водачите на бандите. В този момент тя разбра, че Карлос Калдерон, един много, много могъщ човек в Баха Калифорния и цяло Мексико, се държеше като нечий пратеник.

Някой достатъчно брутален, че да притесни дори Калдерон.

„Мили боже! Ще успее ли да се измъкна от мизерията на улицата?“ — запита се мълчаливо Грейс.

Беше прекарала съзнателния си живот, опитвайки се да забрави мизерията на детството си — не обръщаше внимание, не поглеждаше назад, катереше се все по-високо и бързо към място, където въздухът е чист и нощите не таят опасности, където жените могат да бъдат допуснати в коридорите на властта и без да са нечии любовници.

— Карлос... — Гласът ѝ звучеше тих и спокоен, гласът на съдия, председателстващ съдебно заседание. — Да не би да ми казваш, че Лейн е затворник и само Тед може да го освободи?

Калдерон погледна игрището, където съдията току-що беше прекъснал играта заради някакво нарушение. После се обърна към Грейс, но не срещна погледа ѝ.

— Съжалявам — каза той. — Това не е начинът, по който аз правя бизнес.

После слезе от колата и направи знак към стоящите край игрището мъже. Двама от тях се отделиха от тълпата и се приближиха до мерцедеса.

— Моля те — продължи Карлос настойчиво, — застани до мен и го поздрави. Просто проява на уважение, ти си съдия, разбираш от тези неща.

Грейс слезе с неохота от колата и застана на ръка разстояние от Карлос. Единият от приближилите се мъже беше чернокос мексиканец с чисти, изгладени дънки, ботуши от щраусова кожа и снежнобяла риза с перлени копчета. На врата му висеше тежък златен синджир с голям, инкрустиран с диаманти медальон.

Трудно можеше да се отгатне възрастта му, личеше само, че не е млад. Излъчваше прекалено много открита мъжка самоувереност, за да е под четирийсет. Вървеше с леко накуцване, като пенсиониран каубой от родео, с тесен ханш и стари травми. Мургавото му лице имаше силните, безцеремонни черти на хората, живеещи в Мексико много преди Кортес да прегази тези земи. Мъжът присвиваше очи заради

искрящата мараня. Лявото му око беше безжизнено. Не беше по-висок от Грейс.

Разпознаването я прониза като ледено копие. „Знам кой е.“

Ектор Ривас Осуна, глава на най-могъщата и брутална престъпна фамилия в Тихуана. Грейс беше виждала лицето му във вестниците и в пощенските станции в Щатите върху таблото с десетте най-издирвани престъпници.

„Нищо чудно, че Карлос се поти.“

ПЕТА ГЛАВА

Училище „Ол Сейнтс“

Събота, 12:25 ч.

Мъжът до Ектор беше по-млад и по-изтънчен вариант на грубоватия престъпен бос. Носеше копринена риза, италиански панталон и мокасина за хиляда долара, обути на бос крак. Кожата му беше по-светла, косата му — грижливо фризирана, тялото — не толкова обрूलено. Очите му се криеха зад авиаторски слънчеви очила.

Но семейната прилика бе отчетлива, чак до тесния ханш и наперената походка. Баща и син, може би, или чичо и племенник.

— Кой е по-младият? — попита Грейс тихо.

— Хайме Ривас Монтемайор — отвърна Калдерон почти беззвучно. — Наследникът на клана Ривас Осуна. Много жестоки. Много опасни.

Грейс не отговори, но сега разбра защо федералният полицаи така припряно бе скрил служебната си значка. Той и приятелчетата му играеха по свирката или на Калдерон, или на най-корумпирания престъпен бос в Мексико. Съдейки по нервността на Калдерон, Грейс предположи, че Ектор Ривас Осуна контролира ситуацията.

Ектор спря на почтително разстояние и сведе глава в официален поклон.

— Ваша Чест.

Имаше съвсем слаба нотка на подигравка в тона му. Грейс кимна в отговор, без да отваря уста. Ектор попита Калдерон:

— Каза ли й за сина й?

Английският на Ектор бе близък до испанския, креолския на граничните райони, нешлифован, но вършещ работа. Докато говореше, той наблюдаваше банкера със здравото си око, наклонил глава по начин, който повдигаше клепача на сляпото му око. Личеше, че е бил ранен в окото — белегът изпъкваше в неравна линия чак до гъстата му коса. Повечето мъже биха носили превръзка, за да скрият безжизненото око.

Ектор не бе като повечето мъже.

— Не напълно, *Carnicero* — отвърна Калдерон. — Реших, че подробностите ще прозвучат най-убедително, изречени от теб.

Carnicero. Касапино.

Грейс се изненада, че Калдерон използва този прякор в лицето на Ектор. Тя погледна изпод мигли към племенника, който наблюдаваше чичо си с отвратено изражение. Ектор или не го забелязваше, или не му пукаше.

Той отново погледна Грейс, обходи тялото ѝ с поглед като мексиканския митничар на границата, но изражението му бе по-сложно за разгадаване. Някои типични мексиканци се възхищаваха от жени с власт, стига властта да не се простира на юг от реката Тиа Хуана. Очевидно Ектор бе един от тях.

Грейс не знаеше дали това е добре или зле.

— Чух, че си много важна жена, съдия — каза ѝ той. — Това означава, че си умна, така че ме извини, ако говоря простичко. Аз съм прост човек. Познаваш ли ме?

Грейс кимна.

— Добре. Тихуана е моят свят — продължи той спокойно. — Аз диктувам законите тук. Аз ги прилагам. Ясно?

Тя отново кимна.

— Съпругът ти ми открадна пари. Много пари.

Очите на Грейс се разшириха, а стомахът ѝ се присви.

— Ако не ми върне парите — каза Ектор, — ще убия момчето, неговия син. Съвсем просто е.

Горчилка се надигна в гърлото ѝ. Тя я преглътна.

Ектор се изправи от леко приведената си поза и опъна схванатите мускули на гърба си.

Грейс си спомни, че е чела някаква история как той бил тежко ранен при престрелка по улиците на Тихуана. Въпреки това Ектор излъчваше примитивна физическа сила, онази сурова харизматичност, притежавана от някои престъпни босове. Много малко мъже като Ектор бяха минавали през нейната съдебна зала, мъже, чийто живот бе изпълнен с насилие и които често намираха смъртта си по този начин.

Но това никога не ставаше достатъчно бързо, за да не страдат невинни хора.

Ектор се обърна и посочи с ръка игрището, където мачът продължаваше.

— Видя ли?

Грейс не можеше да разчита на гласа си, така че просто кимна. Чувстваше се като кукла на конця.

— Поразтърсиха малко момчето — продължи Ектор. — Като предупреждение, за да разбереш.

Стомахът ѝ се сви още по-силно и на гърлото ѝ заседна буца. Не можеше да отговори, дори и животът ѝ да зависеше от това.

Не че имаше значение.

— Големият мъжага, онзи, дето блъсна Лейн? Той мой племенник. Обича причинява болка. — Ектор се усмихна и показа едрите си бели зъби и няколко златни, посочвайки Хайме Ривас. — Този тук смята, ако ударим сина ти по-силно, ще разбираш по-добре. — Усмивката на Ектор се промени, стана опасна. — Хайме не щастлив. Той мен убедил за тази банка с Калдерон и Франклин. Хайме иска убие момчето, но аз искам само мои пари. Ясно?

Грейс се обърна към Карлос Калдерон, който беше застанал с гръб към тях, демонстрирайки, че не е част от всичко това.

— Да — отвърна тя.

— Добре. Два дни.

— Два дни? За кое?

— За да намериш мошеника, който твой съпруг.

— Невъзможно!

— Така мисля. — Ектор сви рамене. — Смъртта на син много тъжно нещо. Много тъжно.

Грейс не вярваше на ушите си. Но не можеше да си позволи да не повярва.

„Това не е истина.“

Но беше.

— Една молба, моля Ви. — Тя заговори бързо, тихо и с твърдост, която идваше от дълбоката ѝ увереност, че по-скоро ще умре, отколкото да позволи на този касапин да убие сина ѝ. Ако това означаваше да моли за услуга един от най-бруталните мъже на земята, тя щеше да моли. — Трябва да имам възможност да идвам в училището и да виждам Лейн по всяко време. Несъмнено разбирате защо.

— Несъмнено — усмихна се Ектор. — Една майка трябва да вижда сина си. Но днес за няколко минути само. Несъмнено разбираш защо.

Грейс не пропусна подигравката в последните му думи.

„Въпрос на власт. Той ми показва, че ще получи това, което искам, единствено по негово благоволение.

Касапинът.

Как се случи всичко това?“

— Да, разбирам.

Изражението на Хайме бе пълно с презрение както към чичо му, така и към всяко друго нещо на света. Особено към Лейн Франклин, американското синче на крадливия американец.

— Благодаря — кимна Грейс, опитвайки да потуши страха си.

— Не бъди тъжна — каза Ектор и ѝ се усмихна почти приятелски. — Отдавна научих винаги да предлага избор. Сребро или олово. Умните хора, те избират сребро.

Грейс си пое тайно дъх и се закле, че няма да покаже никаква слабост.

— Разбирате ли, че ние с Тед сме разведени? Аз не го контролирах и когато бяхме съпрузи. А какъв шанс имам сега?

— Моите хора казват имаш власт. Използвай я, за да изпълниш желанието ми.

— Власт? Надали. Ако наистина имах власт, вие щяхте да се тревожите, че мога да обърна моята предполагаема власт срещу вас.

Ектор се засмя.

— Издирват ме в Ел Норте и в Мексико за убийства и куп други престъпления. Да, много страх мен от закон. — Той се засмя още по-силно. — Ти умна, ще работиш за мен.

Грейс кимна, като се надяваше, че страхът ѝ не си личи. И омразата ѝ.

— Това остава между нас — предупреди Ектор — или ще убия момчето. Ясно?

— Напълно ясно.

Ектор се извърна.

— Съпругът ми знаеше ли, че това ще се случи? — попита тя.

Ектор замълча и наклони глава за кратко, докато обмисляше въпроса. После ѝ отговори с комбинацията от уважение и присмех,

която бе уникално негова:

— Ще кажа истината, цялата истина и само истината. Това ли искаш, госпожо съдия?

Тя кимна.

— Франклин знае — отвърна Ектор простиичко. — Част от наша сделка беше момчето да е в Мексико.

Грейс не успя да скрие гнева си. Дори не опита.

— Лейн знае ли, че е заложник?

Ектор се намръщи и поклати глава.

— Аз не плаша деца. Два дни, сеньора.

Грейс понечи да иска още време. Един поглед на злоещото око на Ектор я накара да си спести думите. Дрехите му може и да бяха чисти и изгладени, но мъртвото му око бе като поглед към ада.

— Да — усмихна се Ектор. — Ти умна жена. Довиждане.

Мафиотът се обърна и тръгна, а племенникът му с киселото изражение го последва.

Веднага щом те се отдалечиха достатъчно, за да не чуват, Грейс се обърна към Калдерон. Погледна го така, сякаш го вижда за първи път.

— Твоят син учи ли в това училище?

Калдерон кимна.

— И него ли си оставил за заложник? — попита тя невярващо.

Калдерон я погледна безизразно, после поклати глава.

— Не беше необходимо. Не и на юг от границата. В „Ол Сейнтс“ той е уязвим, колкото и на улицата пред къщата ни. Освен това моят син и аз не сме заплашени. Ектор знае, че съм вложил много мои средства в проекта, парите от който Тед открадна.

— За колко пари става дума?

Калдерон се поколеба, после сви рамене.

— Само моята инвестиция беше пет милиона.

— А на Ектор?

— Поне десет пъти повече. Може и дващсет пъти повече. — Калдерон поклати глава. — Хайме не ми каза цялата сума, но се опитваше да я продаде на политици и наркотрафиканти и от двете полукълба.

Грейс направи изчисленията и почувства, че ще повърне.

„Петдесет до сто милиона долара.“

Съдията изсвири продължително със свирката си, а в гърлото на Грейс напираше писък.

Лейн се отдели от своя отбор, който ликуваше от победата, и побягна към нея.

Калдерон погледна часовника си.

— Съжалявам, но... — Той сви рамене.

— Само няколко минути. — Грейс си пое дълбоко дъх и се усмихна широко. — Копеле!

Калдерон се дръпна настрана, когато Лейн дотича, прегърна Грейс силно и я вдигна във въздуха. Беше по-висок от нея. По-силен.

Лешниково зелените очи и широката му усмивка бяха същите като на Джо Фароу.

„Кога Лейн порасна толкова?

Кога мина времето?

Как ще го измъкна от този ад?“

— Дадохме им да разберат — каза Лейн с плътен глас, който също беше ехо от миналото ѝ. — Видя ли?

— Видях как те събориха — каза тя и прекара длани по потната му глава и раменете. Мускулите на ръцете му я изненадаха. „Сигурно вдига тежести, когато не учи.“ — Добре ли си?

— Обикновено сблъскване.

Думите на Ектор отекнаха в главата ѝ и по гърба ѝ полазиха ледени тръпки.

— Треньорът, отец Рафаел, ми каза, че можеш да останеш само няколко минути — каза Лейн. — Трябвало да бързаш обратно по някаква причина. Заради татко ли?

— Така ли ти каза отец Рафаел? — попита Грейс предпазливо.

Лейн отметна потната си кестенява коса от челото с жест, който също ѝ напомни миналото.

„Джо не би използвал Лейн като жив залог.

Бях с Джо само няколко дни, но го познавам достатъчно, за да съм сигурна в това.“

Искаше да обвини Тед, че заради неописуемия си егоизъм не беше успял да види чудесното момче, израснало точно под носа му, което го наричаше татко. Но всъщност тя беше виновна. Бе прекалено заета със собствената си кариера и бе позволила бракът ѝ да се разпадне.

Не че Тед имаше особено желание да оправи нещата помежду им. Харесваха му успехите ѝ, властта ѝ. Харесваше му, че тя няма време да забележи, че той никога не си е у дома.

„Дяволите да те вземат, Тед. Дори и да съм заслужила това, Лейн не е. Той е единственият невинен в тази каша, която наричаме свой живот.“

— Къде е татко? — попита Лейн.

Грейс протегна ръка и приглади косата му, за да види очите му по-добре.

— Пътува — отвърна тя. — Защо?

Лейн извърна глава — не искаше майка му да види разочарованието му. Знаеше, че не трябва да е изненадан. Винаги когато се нуждаеше от баща си, той беше някъде другаде. Лейн искаше веднъж, само веднъж баща му да се гордее с него, да е при него, когато синът му има нужда от него.

Сякаш това ще стане някога.

— Не е нещо важно — отвърна Лейн и се усмихна на майка си. — Питаше ме нещо за компютъра и сега мога да му отговоря. Сигурно е много зает.

Грейс сподави горчивия си смях.

За момент и двамата се умълчаха, чуваха се само далечните гласове, докато тълпата край игрището се разпръсваше.

— Мамо, искам да се прибера вкъщи с теб — каза Лейн направо.

— И аз искам това. — Грейс прегърна сина си, за да не види очите ѝ. Не искаше той да разбере колко е уплашена. — Но в Мексико командват мъжете.

— И?

— „Ол Сейнтс“ няма да те пуснат да си тръгнеш с никого, освен с Тед. А Тед... — Тя се насили да спре сълзите и риданията, които напиреха в гърлото ѝ. Внимателно пусна сина си и направи крачка назад. — Не знам къде е. Съжалявам, Лейн. Наистина съжалявам.

Той се измъчваше от сенките в очите на майка си, от напрегнатата линия на устата ѝ, от гласа ѝ, станал дрезгав от сълзи.

— Хей, няма нищо. Когато татко се появи, просто му кажи, че...

— Ваша Чест — прекъсна ги тихо Калдерон.

— Знам — изръмжа тя. — Знам!

Калдерон изчака.

Тя прегърна силно сина си.

— Обичам те, Лейн.

Синът ѝ обви ръце около нея.

— И аз те обичам.

— Помни го.

— И ти. — Той я пусна и се дръпна назад, за да я огледа внимателно. — Добре ли си?

Широката усмивка на Грейс грейна и скри сълзите в очите ѝ.

— Работя по въпроса.

ШЕСТА ГЛАВА

Ла Джоя

Събота вечер

— Какво е това, което не може да изчака, Грейс? — попита Стюарт Стърджис. — Имаме гости за вечеря и...

— Говорил ли си с Тед скоро? — прекъсна го тя настойчиво.

— Казах ти, че ще ти се обадя, когато и ако Тед се свърже с мен.

— Не мога да чакам толкова дълго. — Ръката на Грейс стисна телефона и пръстите ѝ побеляха от напрежение. — Трябва да говоря с Тед веднага!

— Съжалявам, аз съм му адвокат, не бавачка. Просто не мога да ти помогна.

— Стю, случаят е спешен.

— Виж, защо не пийнеш чашка-две вино и не се отпуснеш? Тед сигурно ще ти се обади след няколко дни. Просто си е такъв, изчезва от време на време.

Грейс искаше да изкрещи, че няма няколко дни да чака появата на Тед. Вместо това каза:

— Разбира се. Разбира се. Извинявай, че те откъснах от коктейла ти.

Тя затвори и погледна тефтера с телефоните. Беше набрала трийсет телефона, беше говорила с дванайсет телефонни секретаря, осем съпруги и десет приятели или бизнес партньори на Тед, които не бяха се чували с него от известно време, но непременно щяха да му предадат съобщението ѝ, ако добрият стар Тед случайно се обадеше.

Оставаше ѝ само един номер, на който да се обади.

„Два дни.“

Отиде при сейфа, отключи го и извади папка, която притежаваше незаконно. Но я имаше и я актуализираше толкова често, колкото ѝ позволяваше източникът в ЦРУ.

„Дяволите да те вземат, Тед. Защо никога не си тук, когато Лейн и аз имаме нужда от теб?“

Дяволите да ме вземат, че избрах неподходящия мъж.“

Без да обръща внимание на официалните печати по листовете, които я съветваха да направи всичко, освен да падне и умре, преди да прочете тези документи, тя бързо запрелиства папката, едва забелязвайки наименованията — Филипините, Белиз, Венецуела, Бразилия, Парагвай, Гватемала, Колумбия, Боливия, Перу и най-вече Северно Мексико. „Сейнт Килда Кънсалтинг“ не беше държавна агенция, но имаше свои служители във всички горещи точки на света. Извън закона.

Но не престъпници.

Просто не действаха официално.

Всичко, в което Грейс се беше превърнала с много труд и усилия, сега се бунтуваше при мисълта, че може по принуда да се озове в ситуация, в която така обичният ѝ закон е абсолютно безпомощен. Съдебната зала беше като болница — в нея можеше да се случат ужасни неща, но целта беше по-велика от кръвта и болката и в края на деня всичко бе дезинфектирано и отново готово за работа. Не бе като мръсните улици, където нищо не се издигаше над кръвта и болката и нищо никога не бе чисто.

„Сейнт Килда Кънсалтинг“ работеше по най-мръсните улици на света.

Грейс запомни номера, заключи отново папката и после отиде до един малък търговски център, където продаваха фонокарти. Не искаше точно това обаждане да присъства в месечното извлечение за телефонната ѝ сметка.

СЕДМА ГЛАВА

Централен Манхатън

Събота вечер

Дуейн Тейлър протегна ръка към единия от трите стационарни телефона на бюрото му, което не бе нито разхвърляно, нито подредено, просто бе добре използвано.

— Кабинетът на Стийл.

— Обажда се Манди от централата — каза дрезгав глас. — На четвърта линия чака някоя си съдия Грейс Силва. Настоява да говори лично с посланик Стийл. Препратих ти информацията, с която разполагаме за нея. Файл СК 1/17.

Широките пръсти на Дуейн затанцуваха по клавиатурата, откриха файла и го отвори.

— Какъв ѝ е проблемът?

— Отвлечане за откуп. Отказва да каже каквото и да било друго, освен на Стийл.

Дуейн прегледа информацията за съдия Грейс на екрана и направи една от интуитивните си проникателни преценки, за които Стийл му плащаше да прави.

— Свържи ме с нея.

Дуейн изключи високоговорителя на телефона и превключи звука към слушалките на главата си.

— Съдия Силва, аз съм личният асистент на господин Стийл, Дуейн Тейлър. Какво може да направи за Вас „Сейнт Килда Кънсалтинг“?

В другия край на линията Грейс призова цялото си търпение, което вече се крепеше на косъм.

— Бях пределно ясна с предишните четири човека, които ми загубиха времето, че или ще говоря с посланик Стийл, или няма да говоря с никого.

— Разбирам. От сигурна линия ли се обаждате?

Тя се поколеба. Сутринта би се изсмяла на този въпрос. Сега се радваше, че е излязла от дома си, за да проведе обажданията.

„Това да си остане между нас или ще убия момчето.“

— Мисля, че да — каза тя. — Обаждам се от обществен телефон. Имам може би още две минути на тази фонокарта. После ще трябва да отида до търговския център и да си купя нова.

Дуейн почти се усмихна. Каквато и да беше тази жена, не беше глупава.

— Следят ли Ви?

— Аз... — Не се беше сетила за това. „Боже, мразя тази история.“ — Мисля, че не.

— Това въпрос от изключителна спешност ли е?

— Какво е вашето определение за...

— Терорист, опрял дулото на пистолета си в главата на заложника — обясни Дуейн спокойно.

— Аз... Боже... не, не е. Засега.

— С колко време разполагаме?

— Два дни — не, два дни от дванайсет и трийсет днес.

Дуейн издиша беззвучно и с облекчение. В сравнение с повечето ситуации с отвличане и откуп, в случая имаше достатъчно време. Той написа ЧЕРВЕНО-2 на бележките, които си водеше, и попита:

— Доколко е наложително това да се опази в тайна?

— Въпрос на живот и смърт е.

Химикалката му спря за миг. После ограда написаната двойка.

— Вие на адреса си в Ла Джоя ли сте?

Грейс не попита откъде Дуейн знае адреса ѝ. Документите от ЦРУ, с които се бе сдобила тайно, я бяха убедили, че когато ставаше дума за частни проблеми, които не могат да бъдат оповестявани публично, „Сейнт Килда Кънсалтинг“ бяха най-добрите.

Точно от това се нуждаеше.

От най-добрите.

— На двацет минути от дома си съм.

— Върнете се вкъщи. След час една жена ще дойде да Ви вземе и ще Ви откара на сигурно място. В два часа източно време, което е двацет и три часа калифорнийско време, ще имате видеотелефонен разговор с посланик Стийл. Това устройва ли Ви?

Грейс погледна часовника си и попита машинално:

— Не мога ли просто да му се обадя от къщи?

— Ще кажете ли нещо, което не искате да излезе в новините по телевизията?

— Ааа... Разбира се. — Грейс се почувства като глупачка. — Съжалявам, не съм свикнала с такива неща. „И не искам да свиквам.“

— Затова се свързахте със „Сейнт Килда Кънсалтинг“ — каза Дуейн тактично. — Обичате ли да четете, да гледате телевизия, занимавате ли се с йога?

— Моля?

— Следващите два дни ще бъдат трудни за Вас. Намерете начин да релаксирате, за да не превъртите от напрежение.

Дуейн прекрати разговора, обади се в Сан Диего и уреди мобилният телефон да се отправи към нея. После се залови за работа на компютъра си. Щом щеше да натресе неочакван събеседник на шефа си, беше най-добре да му предостави по-подробна информация от тази, с която разполагаше в момента. Стартира една програма, гледа екрана няколко минути, после се дръпна от бюрото си.

Както обикновено Стийл стоеше с лице към три стени с видеоекрани, говореше в микрофона със слушалките и сортиреше различни документи върху бюрото си. От време на време пишеше нещо на един от компютрите, които стояха готови за използване, търпеливи, както могат да бъдат само машините. Четвъртата стена бе заета изцяло от електронно оборудване и огромен, цветен часовник, разделящ света на часови зони и показващ къде е ден и къде нощ.

Без да вдига глава, Стийл покри микрофона си с ръка и попита:

— Какво?

— Имате видеотелефонен разговор в единайсет часа — информира го Дуейн.

— С кого?

— С федерален съдия Грейс Силва, Южна Калифорния, Сан Диего.

— Защо?

— Настоя да говори лично с вас — каза Дуейн.

— И други хора настояват.

— Беше набрала номера на мобилния телефон на Джо Фароу. Очевидно съдия Силвия не е знаела актуалния код, защото обаждането ѝ е било пренасочено към публичния телефон за достъп на „Сейнт Килда“.

Стийл се завъртя и погледна Дуейн.

— Интересно. Разполагаме ли с подробна информация за нея?

— Работя по въпроса.

— Работи по-усилено. Всеки, който знае мобилния телефон на Джо Фароу, е човек, когото искам да познавам.

— Да, сър.

Но Стийл вече отново говореше в микрофона си. Дуейн беззвучно затвори вратата зад себе си и продължи с проучването на съдия Грейс Силва.

ОСМА ГЛАВА

Оушънсайд, Калифорния

Събота, 22:55 ч.

Грейс погледна жената, която я караше в неизвестна посока. Всъщност жената не бе споделила с нея нищо, освен колата. Държанието ѝ бе на човек от армията, но усмивката и маникюрът ѝ не бяха. Блестящият портокалов лак изпъкваше ярко на фона на черната ѝ кожа. Носеше часовник от масивно злато. Грейс разбра това, защото бе видяла точно такъв часовник на витрината на един от скъпите бижутерийни магазини в Ла Джоя.

Шофьорката поглеждаше в огледалата за обратно виждане толкова често, колкото и към пътя пред тях. Ако не се броеше, че правеше неочаквани завои, спираше и изчакваше с изгасени фарове и после поемаше в съвсем различна посока, тя шофираше много умело. Колата също си я биваше. Тъмна, японска, мощна, анонимна.

Грейс имаше смущаващото усещане, че е изпаднала през някаква дупка на реалността и сега се намира в напълно различен свят.

„Защото наистина е така — каза си тя. — Това е светът на беззаконието. Как го наричаше Фароу? Светът на сенките.

Светът, където Лейн е затворник.

Това не може да се случва.

Случва се. Вземи се в ръце и действай.“

Нощният пазач на служебния паркинг махна на колата да влиза направо. Три минути и шест врати по-късно Грейс се озова в нещо, което изглеждаше като обикновена видеоконферентна зала. Единият от трите големи плоски монитора беше включен. На него се виждаше красив чернокож мъж, облечен в скъп костюм и с нещо като двукаратов рубин на дясното си ухо. Той погледна шофьорката на Грейс и попита:

— Следяха ли ви?

— Възможно е, но не за дълго.

— Само възможно?

— Казахте ми да не се набивам на очи — обясни жената. — Гоненицата по оживени улици не се брои.

Мъжът се намръщи.

— Стийл не обича несигурността.

— Тогава е сбъркал бизнеса си.

Жената излезе от стаята и затвори вратата след себе си. Решително.

— Съдия Грейс Силва? — попита мъжът на екрана. — Аз съм Дуейн Тейлър.

— Изглеждате много добре за два часа през нощта — каза Грейс, смутена от измачканите си дрехи.

Той се усмихна.

— Светът никога не спи. Господин Стийл очаква от нас същото.

— Как успявате?

— Имам два добре облечени клонинга в килера.

Въпреки напрежението, от което направо се тресеше, Грейс се усмихна.

— Господин Стийл ще говори с вас веднага, щом приключи един брифинг — информира я Дуейн.

Образът се превключи към стаята зад Дуейн. Грейс видя стени с видеоекрани, друга стъклена стена с изглед към нощния Манхатън и една с карта на света и часовник за различните часови зони. Компютърно управлявана линия разделяше рязко границата между деня и нощта, напредвайки от изток на запад по земното кълбо. Компютри и друго електронно оборудване, което тя не разпознаваше, бяха разположени на различни места из голямата стая. Подът беше дървен, полиран, скъп.

„Най-доброто, което може да се купи с кръв и пари.“

Неприятната мисъл бе просто размишление. Грейс бе прекарала живота си в изучаване на закона, претегляйки нюансите му, балансирайки между по-голямата мощ на обществото и правата на индивида.

„Сейнт Килда“ противоречеше на всичко, за което бе работила през живота си.

„Законът не може да помогне на Лейн — каза си тя рязко. — Не поглеждай назад. Не съжалявай.

Ако така можех да освободя Лейн, бих сключила сделка и със сатаната и всеки дявол в ада.“

Среброкос мъж в инвалидна количка разговаряше обърнат към един от екраните. Шест от осемнайсетте екрана показваха с изключен звук новините по различни телевизионни канали. Други приемаха международни новини по сателита. На централния плазмен компютърен екран един плувнал в пот мъж с тридневна брада и червенокоса жена с кърпа, вързана на челото, говореха оживено, но видимо уморени. През екрана преминаваше текст.

Грейс погледна контролните бутони за видеовръзката пред себе си. Натисна бутона за увеличаване на образа и разчете фокусирания надпис: „Сиудад дел Есте“. Усили звука, но това не помогна. Само мъжът в инвалидната количка можеше да чуе думите на мъжа и жената. Грейс намали звука и продължи да гледа двамата потни изтощени хора на екрана.

„Дали са служители на «Сейнт Килда»? — запита се тя.

Или цивилни международни ченгета?

Пътешественици — търсачи на силни усещания?“

Нищо, което виждаше, не ѝ подсказваше отговора. От това, което знаеше за „Сейнт Килда Кънсалтинг“, всички тези варианти бяха възможни.

Грейс изключи увеличението на образа, така че отново Дуейн да заеме центъра на екрана.

— Какво става в Сиудад дел Есте? — попита тя.

— Голям свят. Случват се всякакви неща.

„Точно така. Смяна на темата.“

Но преди тя да успее да каже нещо, Дуейн стана и излезе извън обсега на камерата. Грейс се загледа в стената с часовите зони, хипнотизирана от сияйното зазоряване, което напредваше през Атлантика към Ню Йорк.

Сякаш времето можеше да се докосне с ръка.

Стийл завърши разговора си и завъртя инвалидната количка върху дървения паркет, за да се обърне с лице към гостенката си.

— Извинете ме, съдия Силва — каза той, използвайки и двете си ръце, за да се придвижи през стаята до бюрото на Дуейн. — Едно от малкото неща, които можете да кажете със сигурност за моята работа,

е, че уговорките са надеждни колкото хартията, на която ги записва Дуейн.

— Няма проблем, господин посланик. Като имам предвид колко е часът, съм ви много благодарна, че ме вмъкнахте в програмата си.

— Хората, които идват при нас, обикновено са на ръба на своите, така да се каже, социално приемливи ресурси. Вашата любов и уважение към закона са първото нещо, което хората казват по ваш адрес.

— Значи питате защо съм тук?

— Ние не сме престъпници — отвърна Стийл спокойно.

— Със сигурност сте направили доста правозащитни институции много нещастни.

— Ние действаме там, където те не могат или не искат. Не е ли това причината и вие да сте тук — озовали сте се в ситуация, с която никоя законно конституирана американска държавна служба не би се справила?

Грейс се вгледа в ясните, наситеносини очи на Стийл. Видя изключителна интелигентност и още нещо. Непоклебима решителност, ако папката ѝ от ЦРУ не грешеше. Естественият му тен беше блед и се подчертаваше още повече от гъстата сребристая коса. Лицето му бе красиво и с аристократично излъчване, с открояващ се нос, който някой по-невъзпитан човек би нарекъл клюн.

— Казали сте, че въпросът е спешен? — Гласът на Стийл беше мек, нежен, определено предразполагащ.

Грейс бе репетирала обяснението си, докато чакаше безименната шофьорка да дойде да я вземе. Отне ѝ по-малко от три минути да обясни на шефа на „Сейнт Килда“ положението на Лейн.

— Възхитителна краткост, нещо, което не бих очаквал от юрист — каза Стийл. — Какво искате от „Сейнт Килда“?

— Сина си. Жив, здрав и в Съединените щати.

— Пак кратко и ясно. Колко пари са изчезнали?

— Калдерон не беше сигурен. Каза, че Ектор бил вложил между петдесет и сто милиона, част от които били негови собствени, а друга част инвестирал от името на други хора.

Стийл имаше вид на човек, който си води бележки наум.

— Освен ако фамилията Ривас Осуна не е имала необичайно печеливша година, част от парите би трябвало да са дошли от хора

извън семейството.

— Хайме — племенникът на Ектор — е продавал акции на фонда на хора извън семейството. Той е човекът, привлякъл Калдерон. — После тя осъзна какъв е подтекстът в думите на Стийл. — Говорите като човек, който знае доста за бандата Ривас Осуна.

— Наркотиците са съществена част от мръсните пари, които се въртят около земното кълбо всеки един час. Също и незаконните продажби на оръжия. Корумпирани, законно конституирани правителства отговарят за повечето от тях.

Въпреки че Стийл не бе подчертал законно конституирани, Грейс разбра идеята му.

— Знам — каза тя. — Законното невинаги е достатъчно. Но е по-добре от обратното — насилие и анархия.

Стийл кимна.

— В това отношение сме единомисленици. Обясните ми положението на сина си и вашето желание. А какво ще кажете за съпруга си?

— Бивш съпруг. Разделени сме — неофициално — от доста време. Разводът стана окончателен преди няколко седмици.

— Ектор знае ли?

— Казах му. Въпреки това той смята, че аз знам или че мога да разбера къде е Тед.

— Можете ли?

— Ако можех, нямаше да съм тук. Макар двамата с Тед все още да имаме общ адрес в Ла Джоя, той не е прекарал там три дни поред от години. Освен по някой имейл и съобщение на телефонния секретар, не съм го чувала от три седмици.

— Някое от тези съобщения подсказваше ли, че той има проблеми? — попита Стийл.

— Не.

— Разводът труден ли беше?

— Не. Ние сме зрели хора и се държахме като такива.

Стийл повдигна вежди.

— Да не би Ектор да действа от името на бившия ви съпруг?

Грейс се намръщи.

— Не разбирам.

— Казвате, че разводът е бил доброжелателен...

— Да.

Стийл не обърна внимание на прекъсването.

— Но вие сте красива жена в разцвета на живота, с много успешна кариера и великолепно бъдеще като юрист. Страхотна партия, погледнато отвсякъде, и физически, и интелектуално, и социално.

Тя примигна, изненадана от обобщението му.

— Не се възприемам по този начин.

Усмивката на Стийл го подмлади с години.

— Знам. Това е част от чара ви. Мъжете по природа имат собственическо чувство. Като ви е загубил, може да го е заболяло. Тед няма да е първият разведен мъж, който иска да отмъсти на бившата си съпруга чрез детето. Отмъщението не е приятна емоция, но е много завладяваща.

Грейс погледна ръцете си. Ноктите ѝ бяха къси, добре поддържани, делови, без лак. Изобщо не бяха ръце на фатална жена. А ако Тед бе наранен от развода, със сигурност не го беше показал.

Обръщайки поглед назад, Грейс си даваше сметка, че бракът им бе умрял много преди разводът да извърши официалното му погребение.

— Има ли значение защо Тед е направил това, което е направил?
— попита тя.

— Може би. Отмъщението често е по-силен мотив от страха.

— В такъв случай ще трябва да попитате Тед, когато го откриете.

— Това ли искате? Ние да го открием?

— Ако това е нужно, за да се върне Лейн вкъщи жив и здрав — да. Но по-скоро си мислех, че един от вашите служители може да отиде в Енсенада и да доведе Лейн вкъщи. Честно казано, искам да използвам най-добрия ви специалист по отвличания в Латинска Америка — Джо Фароу.

ДЕВЕТА ГЛАВА

Манхатън

Неделя, 2:15 ч.

— Тайното извеждане на Лейн от Мексико е най-опасният вариант от всички възможности, с които разполагате — каза Стийл безизразно.

— Кой е най-безопасният? — попита Грейс.

— Да намерите Тед и той да върне парите. — Стийл не обърна внимание на телефона, който звънеше на бюрото му. — Разкажете ми за Ектор Ривас Осуна и Карлос Калдерон.

— И двамата са богати и известни, но поради различни причини. Подозирам, че знаете и за двамата повече от мен.

— Моите файлове няма да ми кажат нищо ново. А вие можете, съдия Силва.

Организирайки фактите в главата си, Грейс се взря в лицето на Стийл.

— Карлос Калдерон е един от най-изтъкнатите хора в Тихуана и въобще в Северозападно Мексико. Той е най-големият син на известен мексикански политик, бивш министър на вътрешните работи. Баща му, Хугоберто Калдерон, е бил член на управляващата партия, човек, който качва и сваля от власт, много богат и много влиятелен. Предал е всичко това на Калдерон.

Стийл кимна.

— Наследствена власт. Така ли Тед се е запознал с Карлос? Общи финансови интереси?

Грейс погледна късите си нокти.

— Карлос и Тед са приятели и партньори в бизнеса от много години. Карлос притежава банка, както и други фирми. Съпругът ми притежава и ръководи инвестиционен фонд, който работи с холдинги по целия свят. Интересите им до голяма степен съвпадат.

— Според вашето описание Карлос и Тед са нещо като огледални образи един на друг от двете страни на границата. И

дватамата са богати. И двамата имат солидни връзки сред политиците. И двамата Ви познават отдавна.

Грейс мълчаливо отбеляза факта — Стийл знаеше, че тя и Калдерон са били съученици.

— Той имаше по-лоши оценки от мен.

Стийл се усмихна.

— Както и всички останали ученици от училището. Меко казано, вие сте се отличили извънредно много в едно твърде възискателно частно училище. Калдерон още ли живее в Щатите?

— Не, но поне две от сестрите му живеят тук. Също и майка му, доколкото знам.

— Сега да поговорим за Ектор Ривас Осуна — предложи Стийл. — Откога го познавате?

— Щом знаете в коя гимназия съм получила средното си образование, би трябвало да знаете и че днес го срещнах за пръв път. Извинете, вчера, по вашето време. В Манхатън вече минава полунощ. — Тя погледна часовника на стената. — Не следя толкова отблизо глобалното време като вас.

— Глобализмът е сърцевината на „Сейнт Килда Кънсалтинг“. Какво знаете за Ектор?

— Почти изтънчен за гангстер, грозен, безцеремонен, интелигентен, облича се добре, макар и в собствения си каубойски стил. Има онази груба харизматичност, която притежават престъпните босове. Подозирам, че я е имал и преди да навлезе в престъпния свят. Тройна доза тестостерон. От тоя род. Не уважава никакви закони, освен своите собствени. Има ужасяваща проникателност за уникалните слабости на всеки човек. В моя случай — синът ми.

— Какво знаете за бизнеса на Ектор?

— Пуснете името му в „Гугъл“ и вижте какво ще намерите — каза Грейс подразнено.

— Интересувам се какво знаете Вие.

Тя сви рамене. Мразеше всяка секунда от този разговор, всяка дума, която я приближаваше до копторите, където родителите ѝ, техните родители и самата тя бяха прекарвали живота си, опитвайки се да използват на чисто.

Копторът, хванал в капан Лейн.

„Два дни.“

А единият вече бе минал наполовина.

— За клана „Ривас“ отдавна се говори, че контролира контрабандата в Тихуана. — Гласът на Грейс беше напрегнат, също като раменете ѝ. — Обвинението никога не е излязло извън границата на предположенията, било в Мексико или Щатите.

— Слуховете, сенките, примигващи по стените на пещерата — каза Стийл. — Вие не им обръщате внимание. Защото никога не са получили доказателство в съда ли?

— Това, в което вярвам лично, и това, в което вярвам, облечена в съдийската тога, са две различни неща. Вече чухте личното ми мнение за Ектор.

„Престъпник.“

— Кажете ми какво мислите за връзката между Калдерон и Ектор. Какво знаете и какво подозирате?

— Каква връзка? Няма такава. Калдерон е бизнесмен и... — Тя млъкна рязко.

За момент се загледа зад гърба на Стийл, към стъклените стени. Далече на север, между осветените небостъргачи, се виждаше празнината, останала на мястото на двете кули на Световния търговски център. Тяхното отсъствие бе паметник на това как светът може да се промени за секунди.

Нейният свят със сигурност се бе променил.

— Извинете — каза тя накрая. — Това беше стар рефлекс, много дълбоко вкоренен. Ако отричаш чудовището в килера, то не съществува, нали?

Стийл изчака с търпението на бивш дипломат.

— Всички са единодушни по отношение на „Сейнт Килда Кънсалтинг“ за едно — тайните си остават тайни.

Стийл кимна.

Устните ѝ се извиха надолу.

— Съмнявам се бившият ми клиент да е в състояние да възрази, ако кажа нещо. Преди десет години, преди да бъде назначена за федерален съдия, Тед ме убеди да свърша малко юридическа работа за Карлос Калдерон.

„Дължиш ми това, Грейси. Ако не бях аз, нямаше да те предложат за Федералния съд. Аз отглеждам копелето ти. Щом не

искаш Лейн да знае, ще слезеш от коня си и за разнообразие ще свършиш нещо за мен.“

— Карлос искаше да съди двама журналисти от Сан Диего, които бяха писали, че има връзки между неговата бизнес империя и наркотрафикантите като картела Ривас Осуна — каза тя тихо.

— Хора като Калдерон често се боят от свободната преса повече, отколкото от полицията.

Усмивката на Грейс беше по-скоро гримаса.

— Докато разследвах този въпрос, стана ясно, че единствената основа за твърденията на журналистите е докладът на правителствена разузнавателна агенция, който изобщо не бе оповестен публично. В стремежа си да докажа, че източникът на материала не е бил проверен и не дава никакви доказателства, моята юридическа фирма поиска да се запознае с доклада. Твърдахме, че цялата история е нечестен опит да се дискредитира известен мексикански бизнесмен въз основа на инсинуации. Един вид проява на расизъм. Това беше картата, която разиграхме.

— Не сте били първите. Няма да сте и последните.

— Това не прави историята по-лесна за преглъщане сега.

Отричането на чудовището в килера бе детска игра, игра, която тя бе играла прекалено дълго. Но все пак това бе първият ѝ и най-дълбок рефлекс. Досега беше работил.

— Продължете — подкани я Стийл.

— Правителството твърдеше, че проучването на Калдерон е било просто първоначално разузнаване на ситуацията — каза тя уморено. — Спореха, че ако предадат доклада, ще разкрият имената на десетки информатори. Като адвокат на защитата оборих тази идея. Ние победихме. Получихме доклада. Калдерон каза, че е реабилитиран, и нямаше смисъл да продължаваме с процеса.

— А информаторите са загинали — добави Стийл, гледайки я внимателно.

Грейс затвори очи. Винаги се беше страхувала, че това може да се случи. Сега вече знаеше.

Преглътна горчилката, която се надигаше в гърлото ѝ, преглътна още веднъж.

— Когато видях Карлос да стои редом с един известен наркотрафикант, който заплашва да отнеме живота на сина ми — каза

тя дрезгаво, — разбрах, че са ме направили на глупачка. Чудовището открай време си беше стояло в килера, а това, че аз отричах и залоствах вратата, нямаше да му попречи да излезе навън.

За момент Стийл замълча. После погледна към краката си, безжизнени и тънки като вейки.

— Ако трябва да бъдем справедливи — отвърна той, — вие не сте единственият човек тук, заблуден по този начин от някой като Карлос Калдерон.

Тя стисна дланите си една в друга.

— Прекарах част от живота си, изпълзявайки от места, където се ширят престъпници, а полицията не смее да стъпи. Няма да бъда завлечена обратно там. Няма да им позволя да ми вземат сина. Престъплението си е престъпление, а справедливостта си е справедливост и обикновените хора не трябва да живеят в страх. Затова посветих живота си на закона.

Мълчанието се проточи и Стийл само въздъхна.

— Аз мислех, че дипломатическият имунитет ще отблъсне малокалибрения патрон, който довереният ми преводач изстреля в гръбнака ми. Грешката си беше моя. И аз си я плащам.

Напрежението вибрираше в тялото на Грейс.

— Тед е моя грешка. А сега плаща синът ми.

— Това е истинската причина да сте тук, нали? За да поправите злото, което причиняват на Лейн. Не ви интересува дали съпругът ви е престъпник, който работи с престъпници, или честен бизнесмен, който е допуснал грешка.

— За мен е важен само Лейн. Ако трябва да се сдружа със сатаната... — Грейс отново млъкна. — Извинете, не исках да намеквам, че Джо Фароу е дявол. „Дори и да е такъв.“

Телефонът отново зазвъня. После още един. Стийл не им обърна внимание.

— Вашето отношение е горе-долу същото като на спазващите закона граждани. Затова служителите на „Сейнт Килда“ не носят униформи и не говорят с репортери. Това е една от причините професионалните антитерористи да крият самоличността си с черни скиорски маски. Те не се срамуват от професията си, но всъщност са мишени и им е омръзнало да обясняват на хората, живеещи в черно-

белия свят, че реалността има хиляди нюанси на сиво, че заради някои неща все пак си струва да убиеш или да умреш.

— Аз...

Стийл продължи:

— Служителите на „Сейнт Килда“ работят сред нюансите на сивото. Всички те. Светът на сенките. На всички места, където добрите граждани не искат да отидат, за които не искат да знаят, за които не искат дори да помислят.

— Знам.

— Но знаете ли, че когато нещата се объркат — което става твърде често — гражданите, политиците, журналистите, се надпреварват да обвиняват пратеника. Господин Фароу вече е изпитал последствията от точно едно такова упражнение по гражданско благочестие.

Тя кимна посърнала.

— Запознах се с Джо преди около шестнайсет години, точно преди да го арестуват и пратят във федерален затвор.

„По-точно няколко дни преди това. Имах достатъчно време да се влюбя и да видя как той се обръща срещу мен, как крещи и ме обвинява и ругае на испански, докато аз се крия от телевизионните камери и репортерите в едно сенчесто антре.“

Проблясването на стоманените белезници и металните полицейски значки беше нещо, което тя никога нямаше да забрави.

Също и дивата омраза върху лицето на Фароу.

Грейс беше направила това, което той искаше — беше избягала и продължаваше да бяга, без да обръща поглед назад, без да се връща в живота му.

Досега.

Тя безцеремонно натъпка спомените обратно и ги заключи в най-дълбокия килер на паметта си. Бяха минали шестнайсет години. Сега се нуждаеше от Фароу. Ако той още я мразеше, тя трябваше да приеме гнева му и да го изтърпи. Единствено Лейн имаше значение.

Стийл изчака, докато Грейс гледаше нещо, което само тя можеше да види. Той трябваше да разбере в какво състояние се намира тя. Нямаше да научи нищо полезно, ако устата му е отворена.

— Не загубих следите на Джо благодарение на едно досие на ЦРУ за „Сейнт Килда Кънсалтинг“ — обясни Грейс. — Когато Джо е

излязъл от затвора, е започнал работа при Вас. Оттогава е изпълнявал задачи в Южна Европа, Азия, Иран и най-често Южна Америка. Някои от тези операции бяха определени като „морално двусмислени“.

— Това притеснява ли Ви?

— Вчера — да. Днес не ми пука. Днес само синът ми е от значение. Джо Фароу е единственият човек, на когото ще поверя живота на сина си.

— Съжалявам да чуя това.

— Защо? — попита тя изненадана. — Нямате ли му доверие?

— Имам му доверие повече, отколкото можете да си представите.

— Тогава какъв е проблемът?

— Преди една седмица Джо Фароу беше точно това, което казвате — най-добрият оперативен агент на „Сейнт Килда“, особено при операции за освобождаване на заложници в Латинска Америка.

— А сега?

— Пенсионира се.

— Опитайте нещо друго. Знам, че е прекалено млад за пенсия.

Стийл се усмихна тъжно.

— Там, където Джоузеф е прекарал голяма част от живота си, времето не се измерва по същия начин като възрастта. Последната му задача бе особено трудна. Освен другите неприятни неща, които се случиха, той бе принуден да убие един свой добър приятел, който се опита да го ликвидира.

Грейс издаде тих звук.

— Въпреки пролятата кръв — продължи Стийл, — самата операция беше успешна. По договор четирийсет процента от върнатите пари останаха за „Сейнт Килда“. Джо взе неговите пет процента, каза ми да вървя по дяволите и си тръгна. Оттогава не съм го чувал. Доколкото го познавам, може да се намира на всяко място по света.

— Доколкото познавам „Сейнт Килда Кънсалтинг“ — отбеляза Грейс, — се обзалагам, че знаете точно къде се намира Джо.

— Какъв е смисълът? — попита Стийл. — Парите никога не са представлявали движеща сила за него. Идеализмът, заради който бе станал агент в Службата за борба с наркотиците, го беше напуснал напълно след престоя му в затвора. Така че какво друго можете да му предложите в замяна?

— Да помогна на гордостта му. Мога да изчистя името му.

„И трябваше отдавна да съм го направила. Трябваше да му повярвам и да проверя и...“

Но тогава тя беше омъжена и с малко дете.

Сега беше разведена и се бореше за живота на детето си.

— Как ще го направите? — попита Стийл.

— Знам останалата част от историята, онази част, която никога не стигна до новините. Джо бе натопен и пратен в затвора, защото отказа да предаде двама души, които бяха по-ниско в йерархията от него, и да ги превърне в политически удобни изкупителни жертви. Имам доказателство и мога да задвижа политическите механизми, за да организирам помилването му. Това не е ли достатъчна замяна?

Стийл повдигна веждите си.

— Ще бъде интересно да разбере. Шофьорката Ви ще Ви даде един мобилен телефон за еднократна употреба. Ще ви се обади на него веднага, щом проверя някои неща.

Грейс се поколеба.

— Моля, не казвайте на Джо името ми предварително.

Върху лицето на Стийл се изписа изненада.

— Защо?

— Той ме мрази.

— Интересно — измърмори Стийл. — Вие сте първата, която го казва.

— Какво?

— Джо Фароу е човек, който изключително рядко проявява някакви емоции. Затворът го е научил на това. Какво е вашето отношение към него?

— Той беше най-ужасната грешка в живота ми.

„И най-прекрасната.“

Но Стийл не трябваше да научава това.

ДЕСЕТА ГЛАВА

Оушънсайд, Калифорния

Неделя, 9:35 ч.

Джо Фароу стоеше наведен над най-широката част на дъното на лодката, размесваше епоксидна смола и наблюдаваше как тя бавно променя цвета си. Петдесетгодишният дъб на фюзелажа, където щеше да бъде скрит тайникът, се бе срещал с водите на два океана и бе поемал блъскането на безброй вълни. Да заприлича тайникът на пропитото от сол и мазни петна дърво на дъното, беше по-скоро изкуство, отколкото наука.

Фароу беше посветил на това почти цялата изминала нощ и продължаваше и през деня.

На светлината на халогенната лампа дървото изглеждаше кафяво, после сиво, после отново кафяво. Разрезите, които бе направил, за да вмести тайника, показваха свежо, светло дърво.

Беше боядисал дъбовата греда от Тихуана с няколко нюанса оцветител. Сега трябваше да напасне цвета с епоксидната смола абсолютно точно, за да започне всичко отначало.

Отново.

Тъкмо епоксидната смола беше готова, сателитният телефон иззвъня.

Освен че изруга, Джо не обърна внимание на звъненето. Започна да нанася с гъбичка лепилото по дъното и страните на тайника.

Над него в кабината телефонът иззвъня за трети път, после за четвърти. Телефонният секретар се включи и възпроизведе записаното от Фароу съобщение:

„Ако сте набрали този номер погрешно, затворете. Ако не сте набрали този номер погрешно, затворете“.

Този, който се обаждаше, набра дигитален код, който прекъсна съобщението. Само трима души знаеха този код. Фароу не искаше да говори с нито един от тях.

Той довърши нанасянето на епоксидната смола и притисна тайника към гредата.

— Джоузеф, трябва да говоря с теб. Незабавно.

Когато Стийл решише, можеше да придаде заповеднически тон на аристократичния си глас.

Фароу се поколеба.

После се зае отново за работа с тампон от стоманена вълна, за да отстрани излишната смола от ръба.

— Ако не вдигнеш телефона, ще пратя някое ченге от Оушънсайд да дойде да провери как си. Беше болен, както знаеш, и съм много загрижен да не би да лежиш безпомощен и да не си в състояние да стигнеш до телефона.

Фароу изруга отново, този път по-силно. Опита да доизстърже излишната смола, но тя вече се беше втвърдила. Сега щеше да му трябва електрически шлайф, за да довърши работата.

Той се претърколи, седна и натисна бутона за свързване.

— Не.

Стийл не му обърна внимание.

— Имам съобщение за теб от една стара приятелка. Съдия Грейс Силва.

Фароу преглътна усещането за празнота в стомаха, предизвикано от изненадата. Това със сигурност нямаше нищо общо с потока от спомени, който заплашваше да го удави. Някои от спомените бяха най-хубавите в живота му. Някои — най-лошите.

Не знаеше кой от двата вида му причиняваше повече болка.

— Джоузеф?

— Познавах една Грейс Силва отдавна, още докато бях в Службата за борба с наркотиците. По онова време не беше съдия. Беше федерален прокурор. Биваше я. И то много.

Някога, много отдавна, беше повярвал, че тя е инсценирала дискредитирането му, за да осигури шоу за телевизионните зрители.

— Същата — каза Стийл. — Иска да се възползва от услугите на „Сейнт Килда“.

— Какво може да накара известен в политическите среди федерален съдия като нея да си има работа с група частни и следователно занимаващи се с мръсни дела консултанти?

— Сигурен съм, че тя лично ще ти обясни. В момента се приближава към твоя кей.

Усещането за празнота в стомаха на Джо се превърна в нещо сложно.

— Стийл, какво общо имаш с някаква надута феминистка и уважавана партийна поддръжничка, която е била възнаградена с пост във Федералния съд?

— Това ли си мислиш за нея?

— Такъв образ ѝ създават вестниците.

А глупакът Фароу си губеше времето да чете статиите за нея, да се взира в снимките ѝ, да търси духа на най-страстната жена, която бе срещал някога.

— „Сейнт Килда“ от време на време се нуждае от услугите на влиятелни политици.

— Ами тогава я обслужете.

— За нещастие тя отказва да бъде обслужена от когото и да е, освен от теб.

Фароу знаеше, че му хвърлят стръв. Стийл умееше да прави това изключително умело. Но никога не беше слагал примамка като Грейс Силва на въдицата си.

— Останах с впечатлението, че някога вие двамата сте били много близки — отбеляза Стийл.

— И змията е много близка с кожата си, но това не ѝ пречи да я изхвърли.

— Добре. Съдия Силва подчерта съвсем ясно, че нейният интерес е единствено делови. Вече преведе двеста и петдесет хиляди долара по сметката на „Сейнт Килда“.

Фароу отиде при хладилника, вграден в разделителната стена на кабината. Погледна към изстудената бира, но си взе бутилка минерална вода.

— Мълчанието не е полезен отговор — каза Стийл.

— Нямам нужда от пари.

— Съдия Силва каза, че е в състояние да ти предложи помилване от президента.

Фароу изпи на един дъх половината вода, преди да каже:

— Не ме е грижа дали мога да гласувам или не, вече не ми трябва да се тревожа, че нося огнестрелно оръжие. Така че

положението на осъден престъпник ме устройва напълно.

— Не може да не искаш името ти да се изчисти.

— Всъщност опетненото ми минало ме прави много желана партия. Като ме пита някоя жена какво работя, ѝ казвам, че съм бивш затворник. Глупавите си плюят на петите. Останалите се наместват още по-близо до мен.

Стийл изсумтя нетърпеливо.

— Съдия Силва трябва да е положила значителни усилия, за да изрови цялата история за несправедливия ти арест и вкарване в затвора.

— Грейс винаги се е тревожела заради несправедливостите. Пред съдебните заседатели можеше да изстиска сълзи от очите на някои от най-закоравелите контрабандисти и наркопласъори по цялата мексиканска граница.

— Тогава съм изненадан, че си имал нещо общо с нея.

— Не можеш да разбереш, защото не си бил там — каза Фароу грубо.

„Мусонът гърмеше навсякъде, светкавиците раздираха небето, върху мен се изливаше някакъв горещ дъжд, какъвто не бях усещал никога преди и никога вече.“

Беше прекарал дълго време в опити да забрави, но не достатъчно дълго. В тишината между гръмовете и светкавиците тя още го преследваше като призрак.

— За какво сме ѝ на Грейс аз или „Сейнт Килда“? — попита Фароу накрая.

— Синът ѝ е записан в някакво частно училище с много строг режим северно от Енсенада. Нуждае се от помощ, за да си го доведе у дома.

— Изпрати някой от новациите си — каза Фароу. — Така ще натрупа опит в доброто старо изкуство на подкупа.

— За нещастие не е толкова просто. Един мексикански бизнесмен на име Карлос Калдерон и още един човек, Ектор Ривас Осуна, възразяват срещу това момчето да напусне училището.

Фароу изсвири през зъби.

— Страхотна двойка, с която да се караш.

— Винаги разбираш нещата от едно казване, Джоузеф. Това почти компенсира липсата на други маниери. Моля те, дръж се учтиво

със съдията, вече съм обсъдил финансовата страна с нея. Твоят дял ще бъде сто хиляди долара.

— Спри. Не поемам задачи. Напуснах, забрави ли?

Фароу говореше на себе си. Стийл беше затворил телефона.

Нисък, измъчен глас се дочу откъм кея:

— Може ли да се кача на борда?

Минало и настояще се сблъскваха.

„Това не ми трябва.“

Но част от Фароу го искаше. Най-глупавата част от Фароу. Онази, която неизменно го забъркваше в неприятности.

„Станах на четирийсет миналата година. Вече не реагирам така.“

Глупакът в него продължаваше да настоява.

— Ще дойда след секунда, госпожо съдия.

ЕДИНАДЕСЕТА ГЛАВА

Оушънсайд

Неделя, 10:00 ч.

Когато Фароу пристъпи на палубата на ТАЗ, утринното слънце нагриваше необичайно влажния въздух. Водата в дълбоко закътания залив се помръдваше с усилие, в нея отекваше мощта на урагана, който се надигаше от юг. Дъждовно време.

Също като миналия път.

Грейс Силва стоеше на палубата и гледаше към него, заслонила очите си с ръка, въпреки че носеше слънчеви очила. Беше с бяла копринена тениска и дънки. Не беше слаба, нито пълна. Просто добре оформена жена на всички места, в които мъжът обича женското тяло да се различава от неговото.

Шестнайсет години почти не бяха я променили.

„Дяволите да те вземат, Стийл. Знаеше или си отгатнал?“

— Здравей, Джо. Как си?

За момент Джо не отговори. Не беше сигурен дали гласът му няма да прозвучи твърде грубо, твърде жадно, твърде гневно, твърде всичко. Грейс винаги му въздействаше по този начин, пробиваше защитните му стени и го докосваше там, където той живееше, дишаше и се надяваше.

„Кучи син.“

Той пхна ръце в джобовете на дънките си и погледна към океана отвъд вълнолома. Повърхността му беше сивкава, лъскава, почти мазна. Вълните се разбиваха с измамна, мързелива грация, от която вълноломът потрепваше.

Лошо време да си в открито море.

Лошо време да си на котва.

„Добре дошъл в живота с Грейс Силва.“

Когато Фароу погледна отново Грейс, тя свали очилата си. Част от шестнайсетте години си личаха около очите ѝ. Изглеждаше уморена, напрегната, почти чуплива. Изглеждаше и по-мъдра, по-

зряла, по-малко самоуверена и много несигурна в това как ще я посрещне той.

— Добре съм, общо взето — отвърна Фароу. — Ами ти?

— Говори ли със Стийл?

Фароу кимна.

— Тогава знаеш, че съм отчаяна. Иначе не бих се осмелила да дойда тук.

— Осмелила?

— Да. Не е лесно човек да се изправи лице в лице с теб.

— Мислех, че съдиите лесно се изправят лице в лице с престъпниците.

Грейс извърна поглед от преценяващите зелени очи на Фароу. Напрегнати очи, чиято форма толкова напомняше за очите на Лейн, че тя се почувства така, сякаш някой издърпва кея изпод краката ѝ и я оставя да танцува във въздуха. Искаше да изпищи, да избяга, да се хвърли в обятията на Фароу и да намери дивата забрава, която бе изпитала единствено с него.

„Мислех, че съдиите лесно се изправят лице в лице с престъпниците.“

— Обикновено съдиите не са правили секс с престъпниците — каза Грейс невъзмутимо.

Фароу почти се усмихна, мърморейки нещо под носа си. Грейс изпъна рамене и си пое дълбоко дъх. От това движение гърдите ѝ се очертаха под копринената риза. Фароу искаше да отмести поглед, но не успя. Беше изпитал примитивно физическо привличане към нея още в мига, когато я видя преди шестнайсет години. Това не се беше променило.

Запита се дали някога ще се промени.

— Да не мислиш, че на мен ми е лесно? — попита тя с много дрезгав глас.

Фароу се загледа във ветропоказателя на мачтата, който танкуваше от вятъра, неспособен да направи нищо друго. И той самият също бе неспособен да направи каквото и да било.

Или чувстваше, че няма надежда.

— Синът ми... — Гласът на Грейс замлъкна. — Нуждая се от теб. Лейн се нуждае от теб. Помогни ни. Моля те.

Фароу се обърна и я погледна. Не беше гримирана, не носеше високи токчета, разкопчана риза или тесен панталон. Нищо, което да привлече мъжкото внимание. Почти черната ѝ коса беше къса, чиста и пронизана от няколко сребърни косъма, които някоя по-суетна жена би скрила.

— Стийл спомена две имена — каза Фароу. — Разбирам, че подобни гадини те карат да се чувстваш отчаяна. Стийл определено споделя това мнение. Той обикновено не иска четвърт милион, освен ако нямаш специална застраховка.

— Той можеше да поиска и двойно по-голяма сума — обясни Грейс. — Не, не съм застрахована. Нито пък Лейн.

Фароу издиша продължително и тихо, опитвайки да се отърси от миналото. Каквото и да се беше случило между него и Грейс, детето нямаше вина.

А това дете беше в ръцете на касапи.

— Качи се на борда — покани я той. — Ще поговорим долу.

Облекчението, което заля Грейс, я замая.

„Той няма да ми обърне гръб.

Нито ще обърне гръб на Лейн.“

Височината нагоре от кея беше повече от трийсет сантиметра и яхтата се движеше непредсказуемо върху неспокойната вода. Грейс погледна предпазливо към празнината между палубата и кея.

Фароу ѝ подаде ръка.

Грейс се направи, че не я вижда. Вместо това се хвана за една от преградите и се издърпа на борда.

„Желаеш ме — помисли си Фароу, — но не ми се доверяваш. Това също не се е променило.“

ДВАНАДЕСЕТА ГЛАВА

Оушънсайд

Неделя, 10:03 ч.

Фароу поведе Грейс през люка към кабината. Към дъното водеше друг отворен люк. Светлината на работната лампа бе насочена точно към недовършената греда. Грубо нанесената епоксидна смола очертаваше ръбовете на тайника. Фароу небрежно затвори капака и скри гледката към недовършената работа. Капакът остана леко откренат заради кабела на удължителя, който се спускаше надолу.

— Прилича на онези тайници за контрабанда, за които ми разказваше едно време — отбеляза Грейс.

— По дяволите — измърмори Фароу. Повдигна капака в пода и го остави настрана. — Хайде, огледай го добре. Това ще бъде най-зле опазената тайна по тези места.

Грейс известно време оглежда кутията.

— Доколкото разбирам, няма да пренасяш контрабандно слонове.

Въпреки всичко той се усмихна. Думите ѝ бяха напомняне за един виц за митничари, който той ѝ беше разказал някога. Всеки ден един мъж минавал със слон през границата и всеки ден го претърсвали, но не откривали нищо. Това продължило дълги седмици, преди митничарите да се сетят, че е контрабандист на слонове.

— Разказах тази история преди година — каза тя. — При произнасянето на присъдата на един мексикански контрабандист. — Тя погледна към дъното и добави: — Може да си доволен, а може и да не си, като ти кажа, че го осъдих на десет години.

— Значи си научила, че наистина има контрабандисти на този свят. Полезно е един съдия да знае това.

Усмивката на Грейс избледня.

— О, научих много повече за човешката природа и сечестия свят, както го наричаше ти.

„А от вчера знам повече, отколкото бих искала да знам.“

— Още го наричам така. Нищо не се е променило, освен че ние сме по-стари, а престъпниците — по-млади.

Фароу издърпа щепсела на удължителя и пусна кабела в дупката, после затвори капака в пода.

— Да ти предложи нещо? — попита той, стараяйки се да звучи учтиво. — Вода? Бира? Останало е и малко кафе.

— Кафе, благодаря — каза Грейс. — Без захар.

И това беше останало непроменено.

Докато Фароу търсеше за чиста чаша, Грейс огледа останалата част от помещението. На яхтата имаше поне един компютър, видеоекрани, телефони като тези в офиса на Стийл и по-малка версия на часовника с множеството часови зони.

— Дървена лодка. — Грейс не знаеше да се смее или да се ядосва на упоритата решителност на Фароу да прави нещата както той иска.

— Изработена е в Инвърнес, Шотландия, през 1956-а — обясни Фароу, подавайки на Грейс полуизстинало кафе в чаша, която можеше да мине за чиста. — Отначало са я използвали като рибарска лодка в Северно море, където са ловели херинга. Между гредите още можеш да намериш рибени люспи.

— Никога не съм си те представяла като рибар, който лови херинга.

— Аз стягам лодката за плаване. Вдига само десет възела, но може да ги поддържа с месеци.

— Сам ли я управляваш? — попита Грейс и осъзна, че е затаила дъх в очакване на отговора. „Глупачка, глупачка, глупачка.“

Фароу кимна.

Тя си каза, че не изпитва облекчение. Но го изпитваше.

— Стийл каза, че си се пенсионира.

— Да. — Думата прозвуча окончателно, също като изражението му.

Грейс не обърна внимание на този намек.

— Не мога да си те представя да безделничиш през следващите четирийсет или петдесет години.

Фароу също не можеше, но това не беше тема, която иска да обсъжда с някого, включително и със себе си. Дори и това да беше проява на твърдоглавие. Човек имаше право от време на време да проявява слабости.

Мълчанието се проточи.

— Никога не сме си говорили празни приказки — каза той и посочи малката масичка в средата на каютата. — Имаш ли бележка за откуп?

Грейс седна до масичката.

— Не е толкова очевидно. Карлос и Ектор просто ми дадоха да разбера, че Лейн не може да си тръгне без Тед — бившият ми съпруг — да се е подписал на формуляра. За нещастие Тед е изчезнал някъде, не отговаря на обажданията и имейлите ми. Не се крие само от мен. По цял ден ми звънят сърдити хора, ядосани, че не могат да го открият. Фароу кимна.

— Разкажи ми за Карлос и Ектор и последното посещение при сина си.

Грейс отпи от кафето, подреди мислите си и повтори на Фароу това, което беше казала на Стийл. Фароу слушаше напрегнато, вперил поглед в утайката на дъното на чашата си, като врачка, предсказваща бъдещето.

„Научил се е да слуша — осъзна тя. — Преди шестнайсет години говореше повече. Поне с мен.“

Не че бяха прекарвали много време в разговори.

— После поех обратно към границата възможно най-бързо — завърши тя. През цялото време беше плакала, но нямаше защо Фароу да научава това. — Пропилях часове наред да звъня на всеки, за когото се сетих. После позвъних на мобилния ти телефон. Попаднах на „Сейнт Килда“.

Фароу завъртя чашата, допи остатъците от кафето и вдигна поглед към нея.

Грейс застина неподвижно. Очите му още бяха удивително зелени, с цвета на малахитовия медальон, който беше носила в нощта на първата им среща. Тогава тя разбра още от мига, в който го видя, че ще спи с него, макар да знаеше, че не трябва. През целия си живот се беше държала като отговорно, добро момиче.

Но не и с Джо Фароу.

„Той е най-лошата грешка, която съм правила.

И най-хубавата.“

— Това е типично за Колумбия, не за Мексико — каза Фароу накрая.

— Какво имаш предвид?

— Хайде, Грейс, не си толкова наивна.

— Никога не съм била в Колумбия, а в Мексико съм ходила само няколко пъти.

Фароу сви рамене.

— Отвлеченията и мъченията са начин на живот в Колумбия.

Тя преглътна с усилие.

— Казано от теб, звучи толкова...

— ... обикновено?

— Да.

— Случва се много по-често, отколкото предполагаш — каза Фароу. — По света има много места, където вземането на заложници е начин на живот. Стийл не ти ли разказа за това, което той елегантно нарича „кървавата размяна“?

— Каква зловеща фраза. Предполагам, че дипломатично не ми я е споменал.

— Лошо. Терминът описва нещо, което адвокатите ти биха нарекли „изключителен бизнес модел“.

— Тоест? — предизвика го тя. „Той още мрази адвокатите. Защо ли не съм изненадана?“

— Когато някой бизнесмен не може да разчита на договори или на защитата на закона, за да гарантира работата си, си намира други начини. Ако достави, да речем, един тон кокаин на някой контрабандист, той очаква контрабандистът да му предостави като гаранция син, дъщеря или съпруга.

Грейс се намръщи.

— Добре. Вярно, че съм чувала такива неща, но не и тук. Това не е типично за Щатите.

— И ти не искаш и да знаеш за това.

— Не всички харесват живота в копторите. Повечето хора искат нещо по-добро.

„Не сме ли водили този разговор преди шестнайсет години?“

И двамата си го помислиха.

Никой не го изрече на глас.

— Всичко е съвсем цивилизовано — каза Фароу с неутрален тон и студен поглед. — Заложникът отива на почивка в Богота, Меделин или Картагена... Настаняват го в хубав хотел, с всички удобства, които

могат да се купят с пари, никакви мъчения с ток или горящи цигари. След месец-два той се връща вкъщи с хубав тен... стига всичко с пратката да е преминало успешно. Ако нещо се провали, тогава става лошо, много жалко, защото заложникът умира.

Грейс остави чашата си на масата толкова рязко, че разля част от кафето.

— Не се церемониш. Да, помня тази твоя черта.

— Усукването няма да направи ситуацията по-приятна. Мексиканците превозват товари на колумбийците от години. — Фароу също остави чашата с кафето си. — Предполагам, че са възприели отвличането като част от бизнес модела на партньорите си. Но ти всъщност си се досещала за това, нали? Ти си много умна. Обикновено ме изпреварваше с огромна преднина, когато проумяваше как се движи светът под повърхността на законите.

Изчака отговора ѝ със студен поглед.

— Наистина ли вярваш, че съм замесена в нещо толкова отвратително и корумпирано като наркотици и вземане на заложници?

— Това не подлежи на въпрос. Ти си замесена. Единственият въпрос е колко знаеш.

— Все още си твърд и жесток кучи син, а? — отбеляза Грейс спокойно, сякаш току-що бе открила, че той все още си поръчва пържолата полусурова.

— Светът е твърд и жесток. Нали затова харчиш двеста и петдесет бона? За един твърд и жесток кучи син, който може да се справи с този проблем ефикасно, безцеремонно и без да задава въпроси?

Грейс се взря във Фароу, опита да види отвъд студените очи и безизразното лице на човек, прекарал съзнателния си живот в работа под прикритие срещу наркопласьори и убийци.

— Добре — каза тя. — Получих си каквото си търсех. „Каква съм късметлийка.“

— Е, замесена ли си? — попита Фароу и си наля още кафе.

— В кое?

— В сделката, в която Калдерон и Ривас са едната страна.

— Обиждаш ме и се държиш арогантно и отвратително. — Грейс преглътна останалото. Тя се нуждаеше от него. Лейн се нуждаеше от него. — Не, не съм замесена.

Фароу я изгледа изпитателно, търсейки почти недоловимите признаци на измамата. Бързо погледна триъгълника в основата на гърлото ѝ. Пулсът ѝ беше равномерен под гладката кожа с цвят на леко препечена филийка. Гледаше го, без да примигва. Устните ѝ се бяха изпънали във враждебна линия, много по-груба от думите ѝ.

Не лъжеше.

— Но имаш някаква представа какво искат Калдерон и *el jefe chingon*, нали? — попита Фароу.

Грейс мислено си преведе прякора и направи гримаса.

— Да — каза Фароу, като я наблюдаваше над ръба на чашата си. — Главният шибаняк. Така наричаха Ектор Ривас Осуна, когато купувах дрога в онзи бар на Револусион в Тихуана.

— Очарователно. — Грейс погледна вкопчените си една в друга ръце и бавно разплете пръстите си. Не знаеше защо Фароу я дразни, но беше сигурна, че го прави. — Говореше се нещо за пари, но не мисля, че е само това.

— Само? — Той се усмихна мрачно. — Говориш като съпругата на някой милиардер.

— Бивша съпруга.

Той сви рамене и си каза, че това не го интересува.

— Значи половината от милиарда е твоя.

— Не разчитай на това — сопна му се тя. — Единственото, което получих след развода, беше къщата, която изплащахме десет години с моята заплата, колата ми и половината от едно ранчо за коне, което ще осигури парите за университета на Лейн.

— Тогава как можеш да си позволиш услугите на „Сейнт Килда Кънсалтинг“?

— По старомодния начин — направих ипотeka на къщата си. Имаш ли още някакви въпроси за финансовото ми състояние?

— Ако онези момчета там на юг не искат пари от теб, тогава какво искат?

Грейс беше мислила много по този въпрос, докато се връщаше от Мексико.

— Тед.

— Защо?

— Казват, че е откраднал пари от тях.

— Откраднал ли е?

— Не знам. От години има сделки с Карлос, но не знам никакви подробности.

— Но си позволила на бъдещия си бивш съпруг да отведе сина ти на юг. Защо?

Грейс се насили да не обръща внимание на заядливия тон и отговори на въпроса. Ако мислеше, че ще има полза да се разкрещи на Фароу, щеше да му се разкрещи още когато стъпи на кея.

— Лейн е много умен и в училище му е много скучно, освен това се оправя фантастично с компютрите. Тийнейджър е и в него бушуват хормоните. Невинаги преценките му са най-добрите.

— Наркотици?

— Не! Проникна тайно в училищния компютър и промени оценките си.

Фароу едва не се засмя.

— Това момче вече ми харесва.

— Тед все повтаряше, че глезя Лейн. Може да е бил прав. Но някой трябваше да компенсира безразличието на Тед към... — Тя млькна, овладя емоциите си и продължи: — Знаех, че трябва да направим нещо по отношение на Лейн. Той ме обича, но не слушаше нито мен, нито когото и да било.

— Тийнейджър е. Това поведение е естествено за възрастта му.

— И ти ли правеше така? Риташе срещу всеки с власт?

— Общо взето — кимна Фароу.

— Съчувствам на майка ти.

— Тя почина, преди да навърша четиринайсет.

— Още нещо общо помежду ни — каза Грейс.

— Кое?

— Моята майка умря, когато бях на тринайсет. Също и брат ми, и баща ми. Аз работех като бавачка и гледах едно дете на няколко пресечки от дома ни. Иначе и аз щях да съм мъртва.

Фароу изпита съчувствие, което не желаше и от което Грейс не се нуждаеше.

— Катастрофа ли?

— Баща ми беше полицай, работеше под прикритие в Санта Ана. Разследваше наркопласъори. Един от тях научил истината. Застрелял всички вкъщи и избягал в Тихуана. Когато се върнах у дома... — Тя сви рамене.

— Ти ли ги намери? — попита Фароу, ужасен от мисълта как тринайсетгодишната Грейс е влязла и е видяла касапницата.

— Да.

— Мили боже!

— В този момент реших да се посветя на закона. Законът беше всичко, което улицата не беше. Законът беше единственото, което отличаваше човечността от насилието и ужаса. Исках да направя всичко по силите си, за да не се случва други тринайсетгодишни деца да се прибират в домове, където се е проливал кръв и където цари смъртта. — Грейс погледна ръцете си. Отново бяха вкопчени една в друга. Освободи пръстите си. — Извинявай. Не знам защо заговорих за всичко това. Толкова отдавна беше.

— Обясняваш ми защо законът е твоя религия и че няма начин да я продадеш за няколко сребърника.

Очите ѝ се разшириха, ясни и тъмни.

— Винаги си виждал някои мои страни по-добре от самата мен. Това ме интригуваше почти колкото ме плашеше.

— И ти ме виждаше какъв съм в действителност. Това адски ме плашеше. Поне в това си приличаме. Много отдавна, много далече и това няма нищо общо с днес.

— Прав си. И в същото време изобщо не си. Отидох с Тед да видя училището „Ол Сейнтс“. Оказа се много впечатляващо. Разположено е на красиво място на брега, северно от Енсенада, под контрола на Католическата църква. Отлични учители. До вчера можех да влизам и излизам без проблем по всяко време и посещавах Лейн поне веднъж седмично. Можех да говоря с него по мобилния му телефон, докато не се повреди. Той използваше компютрите в училището и ми пращаше имейли допреди три седмици.

— Какво се случи?

— Някакъв технически проблем с интернет връзката. — Тя сви рамене. — Аз ползвам компютри, но не разбирам как точно работят.

Фароу стана, извади бинокъл от едно чекмедже и отиде до люка.

— Къде е Тед сега?

— Не съм го виждала от три седмици.

Фароу я погледна през рамо.

— Това необичайно ли е?

— Не. От години не сме близки.

— Винаги изглеждахте добре на снимките заедно по светските страници, щастливата и динамична влиятелна двойка, покоряваща света.

— Не ми казвай, че вярваш на всичко, което четеш във вестниците — отвърна тя хладно.

— Туш. Значи двамата с Тед не сте мърсували наскоро?

Грейс скочи на крака и доближи лицето си до това на Фароу.

— Сексуалният ми живот не ти влиза в работата.

— Спокойно. Просто се опитвах да разбера дали Тед не е бил ревнивец.

— Какво значение има?

Фароу се дръпна назад от люка и си каза, че не долавя женското ѝ уханье.

Тялото му казваше, че се лъже.

— Ако Тед е бил ревнивец, щях да имам добро обяснение за онзи досадник, който виси на кея. — Фароу подаде бинокъла на Грейс. — Има същия бинокъл като моя и от десет минути се опитва да разбере какво правим ние двамата тук.

— Шпионира ли ни? — Тя бързо се дръпна настрана от люка.

— Да. Сега трябва само да се уверим, че следи теб, а не мен.

ТРИНАДЕСЕТА ГЛАВА

Оушънсайд

Неделя, 10:15 ч.

Грейс се взираше невярващо във Фароу.

— Мислиш, че някой може да ме е проследил?

— Погледни с бинокъла — подкани я Фароу нетърпеливо. —
Познаваш ли го?

Тя неохотно застана отново до люка. Фароу ѝ направи място и се дръпна настрана. Не беше достатъчно. Усещаше топлината на тялото му, мириса на кафе в дъха му. Искаше да му каже да се дръпне още, да не стои близо до нея, но се боеше да му покаже колко силно ѝ въздейства физически.

Тя мълчаливо погледна към пътеката, водеща към паркинга на яхтклуба, и след малко каза:

— Не виждам никого.

— Този е по-хитър от обичайните некадърници — обясни Фароу. Говореше съвсем близо до ухото ѝ. — Скрил се е в телефонната будка.

Без бинокъла тя само смътно различи фигурата на човек в будката в началото на пътеката. Когато вдигна бинокъла, се озова лице в лице с тъмнокос мъж, който се взираше в нея през бинокъла си.

Грейс се стресна, сърцето ѝ заби трескаво и тя рязко се дръпна настрана. Гърбът ѝ се блъсна в гърдите на Фароу. Тя подуши кожата му, топла и позната.

Това не се беше променило.

— Спокойно — каза Фароу. — Той не може да те види през стъклото на люка.

Грейс си пое дълбоко дъх и пристъпи леко напред, така че отново да види пътеката. Когато вдигна бинокъла, имаше чувството, че той тежи пет килограма. Дланите ѝ се изпотиха. Тя мрачно фокусира върху мъжа в телефонната кабина и каза:

— Не го познавам. И не можеш да бъдеш сигурен, че ме е проследил. При твоята професия трябва да имаш доста врагове.

— Това не е съдебна зала, Ваша Чест. Това е истинският живот, този под повърхността на чудесните правни термини, като например основателното съмнение. Първото нещо, което човек научава в този свят, е да вярва на инстинктите си.

— Мислиш, че мъжът следи мен?

— Единственият човек, който е по петите ми в момента, е Стийл. Така че, да, мисля, че този е твой човек. — Фароу се наведе леко, достатъчно, за да подуши косата ѝ. Миришеше на чисто, скъпо и секси. — Явно те е проследил дотук, което означава, че си под наблюдение от неизвестно кога. Това не е добре, *amada*^[1].

Любима.

Грейс затаи дъх. Може би Фароу наричаше всички жени *amada*, но беше единствения мъж, който я е наричал така. И стоеше прекалено близо до нея.

Тя усещаше как дъхът му роши косата ѝ. Свали бинокъла и опита да се обърне към него, за да го принуди да отстъпи назад.

Той не помръдна. Стоеше там с лека, дразнеща полуусмивка.

Той знаеше.

Грейс пристъпи настрана, като държеше бинокъла като бариера между телата им.

— Защо е лошо, че ме следят?

— Защото сега знае, че между нас има връзка.

— Това не е вярно — каза тя веднага.

Фароу се засмя.

— Той знае, че си тук при мен. Което означава, че се познаваме. Не му трябва да знае повече. Пуска една проверка на регистрационния номер на лодката ми. А това го отвежда до една чужда корпорация в Аруба.

Грейс стоеше неподвижно.

— Тогава, ако е добър в занаята си — продължи Фароу, — този досадник ще открие някого в Аруба, когото да подкупи. Ще получи информация кой стои зад тази корпорация и това ще го отведе до адвоката, когото използвах, за да изградя защитната стена между себе си и останалия свят. Ако адвокатът е подкупен, както си мисля, ще продаде името ми веднага, щом му предложат достатъчно пари.

— Но...

Фароу не спря:

— Преди да си отворила уста, онзи мъж в кабината вече ще знае, че действаш и наемаш скъп частен агент, за да измъкне тайно сина ти от луксозния му затвор.

Грейс се взираше във Фароу ужасена. Искаше да възрази, да каже, че това е невъзможно.

Не можеше да е подписала сама смъртната присъда на сина си.

Но истината беше в очите на Фароу, очите на Лейн, които я обвиняваха, сърцето ѝ щеше да се пръсне, ушите ѝ звъняха, имаше чувството, че я поглъща мрак.

Фароу измърмори нещо и бутна Грейс на близкия стол, после я принуди да наведе глава между коленете си.

— Никога не съм мислил, че си от тези, които припадат лесно — каза той грубо. — Дишай, по дяволите. Само посветените индуси могат да живеят без кислород.

Разтреперана, тя си пое дълбоко дъх, после още веднъж и още веднъж. Ушите ѝ спряха да звънят, престана да ѝ се вие свят, светлината наоколо се завърна. Усети големите ръце на Фароу — едната натискаше главата ѝ надолу към коленете, а другата я галеше по гърба с нежност, напълно противоположна на грубия му тон.

— Добре съм — отвърна тя. — Мога да се грижа за себе си.

— Така ли? Можеше и да ме заблудиш. Кога последно си спала повече от два часа?

Грейс сви рамене.

— А кога последно си яла? И това ли забрави?

Тя отметна коса от лицето си.

— Не съм гладна.

— Адреналинът потиска апетита, но не спира нуждата от калории. Това е също толкова основно като кръвната захар. Щом гориш, трябва да ядеш, за да подклаждаш огъня. Ако спреш да подаваш енергия, главата ти се замайва.

Той отиде при хладилника и се върна с кутийка кола. Отвори я и подаде на Грейс сладката напитка. Грейс я погледна.

— Знам, знам — каза той, преди тя да отвори уста, — пиеш диетична кола. Все пак я изпий. Имаш нужда от захар.

Тя взе кутийката и отпи. След секунди усети, че тялото ѝ реагира. Отпи отново и потрепери, изненадана от физическото усещане как захарта попада в кръвоносната ѝ система.

— Май... не съм яла от вчера на закуска — каза тя замислено.

— Препечена филия и кафе?

— Само кафе. Бях работила до късно.

Фароу отиде при шкафа за провизии и се върна с хляб, бурканче фъстъчено масло, нож за хляб и нож за мазане. Срязва хляба на две, после разрязва едната половина на още две. Намаза дебел слой фъстъчено масло на филиите и го подаде на Грейс.

— Фъстъчено масло и кола за закуска — каза Грейс. — Добави парче студена пица и ще се озовеш в рая на Лейн.

— Детето ти има здрави инстинкти. Яж.

— Да, мамо. — Грейс отхапа голяма хапка и се принуди да млъкне, за да я сдъвче.

Фароу се върна при люка. Мъжът още стоеше в телефонната кабина. След малко Фароу се махна от наблюдателния си пост, издърпа една табуретка изпод масата и я намести срещу Грейс.

— Ако ще правим това, трябва да научиш някои неща, и то бързо — заяви той. — Първо, живееш, сякаш си на сцената и е нощта на премиерата. Постоянно има някой, който те наблюдава. Просто трябва да разбереш кой е и за кого работи.

Грейс надигна колата, за да преглътне по-лесно фъстъченото масло.

— Второ, пазиш се сама, защото никой друг няма да те пази — продължи Фароу. — Грижи се за себе си поради същата причина. Ти си силно емоционална жена и си под голям стрес. За теб е два пъти по-важно да ядеш.

— Да, мамо — измърмори Грейс, но в гласа ѝ се долови повече фъстъчено масло, отколкото сарказъм.

— Слушай, сега не е подходящ момент да ти прилошава заради липсата на храна. Повечето хора, особено повечето престъпници, вземат глупави решения почти през половината време, защото са пияни, дрогирани или ядосани на нещо. Като си гладна, ти си в същото положение.

— Слушам, мамо.

— Още едно малко правило. Не позволявай на нищо да те шокира. Очаквай най-лошото и няма да те сполетят неприятни изненади.

„Най-лошото.

Смъртта на Лейн.“

Грейс замръзна.

— Дишай! — изръмжа Фароу.

Тя се насили да диша.

— Ако си позволя да очаквам най-лошото... — Не можа да довърши.

— Да. Ако си позволиш да очакваш най-лошото, ще превъртиш и ще започнеш да правиш истински глупости, вместо само относителни.

— Освен че дойдох при теб, каква друга глупост съм направила?

— Това беше достатъчно. Помоли Стийл за някой друг консултант от „Сейнт Килда“. Между теб и мен има твърде много стари неща.

Изненадата пролича в очите ѝ.

— Но ти си единственият, когото познавам достатъчно добре, за да му се доверя. Защо, според теб, съм тук? Да не мислиш, че ми е лесно?

— Лесно или трудно, това е грешка. Беше грешка още преди да открия, че ни следи един навлек на кея.

— Видял ни е заедно. И какво?

— Загубих единственото предимство, което агентът трябва да има в такава ситуация — секретността. Няма да спре да рови из задника ми, докато не открие кой съм в действителност.

— Налага ли се да ползваш толкова цветист език?

— Извинете, че съм минал през ада, Ваша Чест. — Гневният глас на Фароу отекваше в лодката. — Най-добре да свикнеш с грозните неща в живота, защото точно сега си затънала до шия в тях и скоро ще пропаднеш още по-надълбоко.

— Звучиш не по-малко сърдит, отколкото преди шестнайсет години. — Грейс погледна фъстъченото масло и хляба с пълна липса на интерес. — Тогави ми каза да вървя по дяволите и да се махна завинаги от очите и живота ти. Това ли искаш? Отново?

— Ти си адвокат. Знаеш как емоциите помрачават професионалната преценка.

— Вече не знам дали вярвам на това. — Грейс си пое дълбоко дъх. — Вярвам в кръвните връзки. Детето ми е в ужасна опасност и в мига, в който осъзнах това, единственият човек, за когото си помислих,

че може да му помогне, беше ти, Джо Фароу. Така че преглътнах гордостта си и дойдох при теб. Заради Лейн.

Мълчанието се проточи, докато Фароу изучаваше лицето на Грейс. Не се съмняваше, че тя казва истината.

А инстинктите му подсказваха, че не му казва цялата истина.

— Преди шестнайсет години може би това щеше да свърши работа — каза той. — Но сега съм друг мъж и ти си друга жена. Затова ти трябва някой друг. Миналото ни тежи прекалено много и това ще ни пречи.

Грейс го гледаше с огромните си очи, блеснали от сълзи, които тя не допускате да потекат.

— Сам ще се обадя на Стийл — каза Фароу. Гласът му беше станал дрезгав заради всички неща, които не можеше да каже, не трябваше да мисли и не искаше да си спомня. — Има двама души, които са добри колкото мен в тази кървава игра. Единият от тях може да пристигне тук още утре призори. Ти и „Сейнт Килда“ ще започнете наново, без бремето и болката на миналото.

Погледът на Грейс се спусна към кожената чанта, която беше донесла със себе си. Мили боже, нима ще се наложи да му кажа?

— Научих урока си — каза тя тихо. — Вече няма да помръдна, без да погледна през рамо.

Фароу издиша шумно.

— Добре. Браво. Ще се обадя на Стийл.

— Не.

— Какво?

— Не. Ти каза, че в този сенчест свят човек трябва да се доверява на интуицията си. Или ти ще помогнеш на Лейн, или никой. Няма да бъде толкова лесно някой да проследи миналото ти. Ако те бива за нещо, то е да изчезваш.

— Истински добър оперативен агент с добри връзки може да разкрие самоличността ми за няколко дни. Максимум за седмица.

Тя погледна часовника си.

— Лейн има двацет и шест часа.

— По дяволите!

— Не те виня, че си ядосан — каза Грейс. — Не знам защо си напуснал „Сейнт Килда“, но знам, че трябва да си имал наистина

основателна причина. А аз те дърпам обратно към нещо, с което не искаш да се занимаваш.

„Основателна причина.“

Фароу се опита да си спомни усещането, което го връхлетя, когато приятелят, превърнал се във враг, се давеше и умираше в ръцете му, с молеци за приятелство очи и нож, който още се плъзгаше, неуспял да пробие бронираната жилетка на Фароу.

На Фароу му се беше разминало на косъм. На Бернардо — не.

Грейс погледна Фароу и се запита какви ли са мислите, които превръщат лицето му в мъртвешка маска. После той се усмихна, усмихна се толкова студено, че я побиха тръпки и тя настръхна.

— Стийл каза ли ти? — попита Фароу.

— Каза, че си бил принуден да убиеш един добър, който се оказал лош.

Фароу рязко се изправи и се протегна към въже, което висеше на кука над масата. Таванът в каютата беше толкова нисък, че Фароу едва успя да опъне ръце над главата си, хванал двата края на еднометровото въже. Той бавно завъртя ръце зад главата си и надолу към гърба. Напрегнатите мускули на раменете му се разтегнаха бавно, освобождавайки натрупаното в тях напрежение.

Грейс го гледаше с възхита, която не се опита да скрие. Онзи Джо Фароу, когото познаваше, беше слаб като върлина и напрегнат като пружина, винаги готов за действие. Този нов Джо Фароу беше по-мускулест, но и по-гъвкав.

Беше се научил как да се справя с разрушителното напрежение, което трупаше в себе си.

За пръв път тя си позволи да се надява. Само малко. Само толкова, че гърлото ѝ да не е задавено от плача и воплите, които бе преглътнала.

Той хвърли въжето на масата и я погледна с изражение, показващо, че е взел решение.

— Сигурна ли си, че ще бъда или аз, или никой друг? — попита той.

— Да.

— Опасно е двама да вървят по опънато въже, особено когато единият е аматьор.

Грейс отново погледна чантата си, в която бяха всички снимки на Лейн, които тя притежаваше. Беше облекчена и странно тъжна, че не се налага да ги използва.

— Какво искаш да правя? — попита тя.

— Каквото кажа, когато го кажа.

Тя реши, че думите имат само едно значение. Кимна сдържано.

Фароу се усмихна.

— Дай ми мобилния си телефон.

Грейс безмълвно отиде при чантата си, извади телефона и му го подаде.

Това бе някакъв странен тест и тя щеше да го издържи на всяка цена.

[1] Любима (от исп.). — Б.р. ↑

ЧЕТИРИНАДЕСЕТА ГЛАВА

Оушънсайд

Неделя, 10:29 ч.

Фароу набра три цифри и натисна бутона за свързване. После върна телефона на Грейс. Тя се заслуша в звъненето.

— На кого се обаждам?

— Има само два трицифрени номера в телефонната система. Не съм се обадил за информация.

— Набрал си 911? Какво да им кажа? Телефонът звънна втори път.

— Кажете ми, че се обаждате, защото някой те следи. Опитал е да влезе с взлом в яхтата ти на кей Е-39. В момента се намира до яхтклуба.

Трето иззвъняване.

— И трябва да звучиш изплашено — добави Фароу.

— 911, какъв е проблемът?

— Намирам се в яхтклуб „Оушънсайд“ — каза Грейс бързо. — Един мъж току-що се опита да се качи на яхтата ми, а аз съм сама. Моля ви, помогнете ми!

— Нападател? Какъв е точният адрес?

— Кей Е-39 на яхтклуба. Той се върна назад по пътеката. В момента е на паркинга, в една телефонна кабина и... той ме наблюдава!

— Опишете го, моля.

— Тъмна коса, синя риза, може би яке. Има бинокъл. Мисля, че оглежда яхтите, за да види има ли някой друг наоколо.

— Добре, госпожо, веднага изпращаме кола.

Грейс прикри слушалката и каза на Фароу:

— Изпращат кола.

— Кога ще пристигне?

Грейс вдигна ръка и заговори в слушалката:

— За колко време ще стигне дотук? Сама съм... и ме е страх.

Диспечерът се поколеба, проверявайки на екрана пред себе си.

— Три минути. Можете да останете на линия, ако искате.

Грейс изрече беззвучно: Три минути.

Фароу кимна, взе телефона и прекъсна връзката.

— Направо започва да им пари под краката, когато връзката прекъсне внезапно, по средата на разговора — обясни той.

— Хитро, но какво ще правя сега? Диспечерът няма ли номера на телефона ми?

— Не — каза Фароу. — Номерата на мобилните телефони не се изписват. Обикновено. Освен това не си направила нищо нередно. На паркинга има мъж, който не би трябвало да бъде там, и си се притеснила.

— Сигурен ли си, че не работиш като адвокат?

— Добър лъжец съм, това брои ли се?

Той грабна кожената си пътна чанта и я разтвори. Единственото, което Грейс видя, преди той да я затвори под носа ѝ, беше един сателитен телефон като този, който стоеше на бюрото на Стийл.

— Там вътре има ли пистолет? — попита тя.

— Тревожиш се за пресичането на границата, когато отидем да проверим училището?

— Да, и за охранителните постове по пътя.

— Къде? — попита Фароу.

— Имаше един на магистралата за Енсенада и един на входа на училището.

— Нямай грижа — подсмихна се Фароу. — Аз съм осъждан престъпник. Ще бъде нарушение на закона да притежавам огнестрелно оръжие тук или в Мексико. Затова не нося пистолет.

— Граничен каубой без оръжие? Защо имам чувството, че законът е най-малкият ти проблем? — вметна тихо Грейс.

— Защото ме познаваш твърде добре.

Фароу я поведе към палубата. След като заключи каютата, освободи предпазното въже и слезе на кея, мятайки чантата си на рамо. Тя се забави и той се обърна и ѝ подаде ръка, за да ѝ помогне да запази равновесие.

Грейс пое ръката му и слезе бързо. Изненада се, когато той използва инерцията ѝ и я дръпна в прегръдката си. Вгледа се в очите ѝ

усмихнат, без да обръща внимание на това колко шокирана и напрегната е тя.

„Каквото кажа, когато го кажа.“

— Има само две причини жена като теб да е с мъж като мен — прошепна Фароу, почти допрял устни до нейните. — Искаме онзи натрапник там да си помисли, че е втората причина. Че съм ти любовник, а не че си ме наела да ти помогна. Ясно?

— Джо...

— Да, знам — прекъсна я той, — не ме желаеш и не си свикнала да се преструваш. Учи се бързо, Ваша Чест. Следвай примера ми или ще се озовеш извън играта на секундата. Кое избираш?

Тонът му ѝ подсказа, че говори съвсем сериозно. Тя устоя още секунда, после позволи на тялото си да се отпусне и да се притисне към неговото.

— Браво. Сега обвий ръце около врата ми и нека покажем на нашия приятел нещо, което да изглежда като страстна целувка.

— Какво?!

— Спокойно — прошепна той до устните ѝ. — Не е нужно да бъде истинска, просто трябва да бъде достатъчно убедителна, за да издържи проверката през бинокъла.

— Сценична целувка, така ли? Представление?

Той се усмихна.

— Да, но да се вижда и от последните редове. За нас е важно онзи там да повярва, че аз съм новият петел в твоя двор.

После започна да я целува решително и съзнателно застана леко извърнат настрани.

Грейс мислено изчисли ъглите между тях и телефонната кабина и нежно се отпусна в прегръдката му.

Лошо.

Гърдите ѝ се притиснаха към неговите. Останалите части на тялото ѝ ги последваха, без да изчакат командата ѝ. Целувката премина от неловка във взривоопасна. Грейс усети вкуса му и всичко се промени, минало и настояще се сляха като любовници, вкопчени във вечна прегръдка. Тя се притисна още по-силно към него и усети колко силна е възбудата му.

Фароу започна да диша бавно и дълбоко, за да се върне към реалността, където времето течеше само в една посока и където някой

ги гледаше през бинокъла си.

— Ето защо не е най-добрата идея аз да поемам тази работа — каза той и я пусна с неохота.

— Съжалявам. Не знам какво стана.

Мъжът я погледна косо.

— Аз знам.

— Аз... това няма да се повтори.

— Не се обзалагай. — Той праметна небрежно ръка около раменете ѝ и тръгна по кея. — С такава потребност човек се бори трудно.

Още вървяха по кея, когато пристигна първата патрулна кола и се плъзна на паркинга на яхтклуба като огромен кит с проблясващи червени очи. Латиноамериканецът с бинокъла явно се чувстваше гузен. Той излезе от прикритието си и закрачи бързо към един черен събърбън, паркиран наблизко.

Патрулната кола се приближи към събърбъна.

Когато Грейс и Джо стигнаха до края на пътеката, един униформен полицаи беше накарал мъжа да застане с разперени ръце и крака, облегат на капака на патрулната кола. Пристигна и втора полицейска кола.

— Помни, ние сме просто двама възрастни, които се връщат на паркинга, след като са ходили за едно бързо чукане на яхтата си — каза Фароу тихо и подръпна късата ѝ коса. — Дръж се естествено. Погледни за кратко ченгетата и мъжа, когото проверяват и който се опитва да се обяснява с тях. Докато го правиш, запомни номера на събърбъна.

Грейс се обърна и огледа случващото се край патрулната кола. Номерът на събърбъна беше от граничната зона на Баха Калифорния, но беше с необичайни цветове.

Тя завъртя глава и каза тихо на Фароу:

— Видях същите цветове на номерата на колите при втората блокада в събота, тази пред училището.

— Това са номера на мексикански държавни автомобили — каза той, докато я целуваше леко по скулата. — Вероятно ще се окажат откраднати от съдебната полиция в Баха. Но с малко повече късмет тези ченгета ще проверят номера на шасито. Залагам пет за десет, че колата ще се окаже крадена.

— О, боже! — прошепна Грейс. — Полицаи, които карат крадени коли и провеждат наблюдение по поръчка на наркотрафиканти...

— Добре дошла в моя свят, декориран с вкус във всички прекрасни нюанси на сивото. Входът към този свят е надолу, в южния край на междущатската магистрала 5. Аз ще карам.

— Вече съм голямо момиче. Мога да карам сама.

— Ще можеш ли да се изплъзнеш на партньора на онзи досадник?

— Партньор? Къде? Стига си ме целувал. Разсейваш ме.

— Ще разбере за партньора веднага, щом потеглим от паркинга.

Грейс с неохота му подаде ключа за колата. Беше свикнала тя да държи нещата под контрол. Нуждаеше се от това. Тед бе приел това у нея и ѝ беше дал независимостта, на която тя държеше. Отначало Грейс смяташе, че той го прави като признание за нейната компетентност. По-късно осъзна, че след като Тед си беше изяснил, че тя няма да изпълнява заповеди, беше престанал да се интересува от нея.

„От мъжкарството на Джо, който винаги държи «да се грижи за слабата жена» до безразличието на Тед, който предпочита «да остави кучката да прави каквото си иска». — Грейс издиша нещастно. — Няма ли средно положение при мъжете?“

Фароу я настани на пътническото място на мерцедеса и седна зад волана. Запали двигателя, вслуша се в тихото му бръмчене, което подсказваше добро състояние, и натисна газта, докато не вдигна до 5000 оборота. Имаше още много, докато стрелката стигне червената зона.

— Супер — усмихна се той. — Кога придоби вкус към мощни коли? Или Тед ти я избра?

— Тед? — Грейс се засмя. — Той е от хората, които ще изминат половината разстояние до Сан Франциско, преди да осъзнаят, че още карат на втора. Сама си избрах този красив звяр.

— Тед е пропуснал доста неща у теб.

Грейс сви рамене.

— Може би и аз съм пропуснала нещо у него.

Фароу се съмняваше, но каза само:

— Къде е офисът на Тед?

— Има два. Един в Ла Джоя, на Пасифик Коуст Хайуей, другият е в Малибу. Но точно сега не е в никой от тях и служителите му не знаят кога ще се появи.

Тонът ѝ имитираше глас на секретарка.

— На път за границата ще се отбия до офиса в Ла Джоя — каза Фароу.

— Какво очакваш да откриеш там?

— Нищо специално. Надявам се. Как се стига дотам?

Грейс преглътна това, което искаше да каже, и започна да го упътва.

ПЕТНАДЕСЕТА ГЛАВА

Ла Джоя

Неделя, 11:05 ч.

Като всичко друго в живота на Грейс, Ла Джоя се беше променила за шестнайсет години. Някога не беше нищо повече от невзрачен калифорнийски курорт на брега на океана. Сега беше лъскав търговски и финансов център, който съперничеше на зона „Рио“ в Тихуана.

Фароу караше бавно по една странична уличка, която свършваше на паркинга на „Едж Сити Инвестмънтс“. На входа на паркинга имаше будка на пазач. Фароу зави зад ъгъла и спря на тротоара, оглеждайки пететажната сграда от стомана и стъкло.

Мълчаливо прочете имената на фирмите, помещаващи се в сградата, които бяха ръчно гравирани върху мраморна плоча на нивото на улицата. Освен „Едж Сити“ в сградата се помещаваха компания, занимаваща се с внос, международна маркетингова фирма, клонове на две брокерски къщи от Уолстрийт и офисите на четирима финансови съветници, трима от които имаха испански фамилии.

— Много мръсни пари се перат анонимно напред и назад през границата — отбеляза Фароу.

— Това са стереотипи. Само защото има няколко испански имена на сградата, не означава, че тук става нещо незаконно.

— Всъщност разсъждавах. Нали така се печелят големите пари, със спекулации.

Тя не изглеждаше убедена.

— Свиквай — каза той. — Виждал съм задниците на твърде много мравояди, за да се изразявам политически коректно. Не всички мъже от Средния изток взривяват самолети, но е адски тъпо да се търси европейски произход за всеки политик в името на политическата коректност.

— Според закона...

— Законът се създава от политиците — прекъсна я Джо. — По дяволите, знам, че не всички руснаци са част от мафията или свързани с корумпираното правителство, но вероятността някой Иван Честни да спечели големи пари в майка Русия е колкото и някой Хуан да направи големи пари в Мексико, без да си изцапа ръцете.

Тя искаше да възрази.

Това беше рефлекс, който реши да остави в миналото. Може и да не ѝ харесваха думите на Фароу, но ако спореше с него, когато хората на Ектор се появяха въоръжени до зъби, тя щеше да отговаря за живота на сина си.

— По света има много места като Ла Джоя — продължи Фароу. — Аруба, Меделин, Бейрут, Москва... Бързи пари, мръсни пари, пари от наркотици, пари от продажба на оръжия, пари на терористи — всички си приличат. Въртят се около този наш свят като голяма лепкава топка, попадаща у привидно честни банкери, брокери и финансови съветници.

— Говориш така, сякаш няма честни пари.

— Зависи как дефинираш „честни“. Нещо като доказателството за произход при изкуството. Прекарай стоката през трима предишни собственици — и си отиваш у дома свободен. Ще се изненадаш колко често изкуството се използва като начин за прехвърляне на пари през границите и в сейфове или безименни сметки.

— Но има и свят, в който властва законът — каза Грейс яростно. — Знаем. Живяла съм в него.

— Чистият връх на калния айсберг.

Тя поклати глава.

Фароу погледна отново към паметника от стомана и стъкло на финансовия успех и замълча.

— Тед не е започнал с намерението да свърши в сенчестия свят — каза той накрая. — Ставало е малко по малко.

Един блед нюанс на сивото. Услуга за приятел, после нови приятели и нови услуги. Това са хората, с които вечеряш, пиеш, с които отглеждаш децата си. Хора, които са ти близки.

На Грейс не ѝ харесваше посоката на Фароу, но не знаеше как да го спре. Спокойните му думи срутваха света, в който тя живееше, и я принуждаваха да вижда неща, които не искаше да види, неща, които цял живот се бе борила и стремела да не стоят пред погледа ѝ.

— Някои от тези приятели са мръсните нюанси на сивото, а техните приятели са още по-мръсни — продължи Фароу. — Колкото по-дълго си с тях, толкова по-мръсен ставаш и ти, докато един ден се събуждаш и откриваш, че си в леглото с някой като Ектор Ривас Осуна. После идва свободното ти падане в сенчестия свят и изобщо не знаеш как се е случило, нито какво ще последва при приземяването.

Грейс стисна зъби и си спомни своята съдебна зала, където законът бе жива, могъща сила, реална като въздуха, който дишаше. Обърна се да разкаже за своя свят и видя, че Фароу гледа зад нея, към нещо на улицата. Напрежението му бе почти физически осезаемо. Тя понечи да се обърне, за да види какво гледа, но той я спря.

— Не. Наблюдават ни.

Стомахът ѝ се сви.

— Пак ли събърбънът? Как така?

— Един седан. Скрил се е в храстите до онзи блок надолу по улицата. Забелязах как пробляснаха очилата на шофьора. Опитваше да разчете номера на колата ни.

— Но кой е той?

— Добър въпрос. — Фароу се протегна и отвори жабката. — Имаш ли карта?

Грейс извади карта на окръг Сан Диего. Фароу я запрелиства, откри някаква страница и на лицето му се изписа объркано изражение.

— Готова ли си да откраднем асансьор? — попита той, без да я поглежда.

— Трябва да ми говориш на английски.

— Не, ти трябва да слушаш много внимателно това, което ти казвам. Единственият начин да откраднеш асансьор е по обяд, когато е най-голямата навалица в някоя сграда. Гледай, сякаш си се загубила.

— Това няма да е трудно — измърмори тя.

Той подпря картата на кормилото, включи мерцедеса на скорост и поглеждайки постоянно картата, бавно подкара джипа по улицата. Когато се изравни с алеята, в която се криеше седанът, зави по нея.

— Джо, какво... — започна Грейс смутена.

— Тихо, жено — прекъсна я Фароу.

— Не ми викай „жено“.

— Защо не? На мен постоянно ми викат „пич“. Или „мъжки“. Ти как предпочиташ да ти викат?

Преди тя да му отвърне подобаващо, вече се намираха редом със седана и Фароу отваряше прозореца си. Седанът беше голям „Форд Краун Роял“, в зеления цвят на държавните коли. Двама американци седяха отпред. Този, който четеше вестник, го изтърва на седалката. Мъжете изглеждаха изненадани, но бързо смениха израженията си.

— Хей, приятел, знаеш ли къде е Аполо Авеню? — извика Фароу. — Според тази карта е някъде тук, но изобщо не мога да го открия.

Шофьорът го изгледа студено.

— Самите ние не сме оттук.

— Ами тогава се отпуснете и питайте да ви упътят — каза Фароу и настъпи газта, така че джипът се стрелна покрай седана. — А друг път, като изтърваваш вестника си, гледай да скрива антената на радиостанцията ти. Приятен ден.

После бързо зави по съседната улица.

— Какво значеше всичко това? — попита Грейс.

— Немарливи ченгета. Мразя, когато добрите изглеждат толкова зле.

— Ченгета? — Тя се надигна, но се насили да не поглежда назад. — Онези двамата бяха ченгета?

— Да. Вероятно федерални. Костюмите им бяха по-скъпи от това, което могат да си позволят обикновените детективи от полицията. Може да са от Митническата полиция или от Службата за борба с наркотиците. Може дори да са от някакво звено, което включва и местни. Обзалагам се, че ако пообиколим още, ще намерим още няколко двойки, скрити из храстите. Сградата е прекалено голяма, за да я наблюдава само един екип.

— Какво правят тук?

Фароу погледна в огледалото за обратно виждане.

— Искаш показанията ми под клетва или предположенията ми?

— Това, което ще ме отведе по-близо до свободата на Лейн.

Фароу се усмихна леко.

— Учиш се. Предположението ми е, че те наблюдават фирмата на съпруга ти.

— Не може да го твърдиш със сигурност. В тази сграда има много хора! — Грейс затвори очи и си пое дълбоко дъх. — Извинявай. Навярно предположението ти е вярно.

— Добре — кимна той, — имаме мексикански ченгета в Мексико, които може би работят, а може и да не работят за престъпниците, а сега имаме и американски ченгета, които обикновено работят за добрите, но чието определение за „добри“ е доста тясно. А ето ни и нас двамата с теб.

— Е?

— Или твоят съпруг е най-популярният човек и в двете държави, или има по-големи проблеми, отколкото някой от нас двамата би искал да изпита.

ШЕСТНАДЕСЕТА ГЛАВА

Манхатън

Неделя, 14:10 ч.

Дуейн отговори на личния телефон на Стийл.

— Дуейн на телефона.

— Фароу е.

— Шефът говори с един президент на компания, чиито активи надхвърлят бюджетите на повечето страни по света с няколко изключения. Да го прекъсна ли?

— Не. Пусни кучетата по следите на Тиодор Франклин.

— Вече сме ги пуснали. Стийл беше сигурен, че ще поемеш задачата.

— По дяволите, мразя да бъда предсказуем. С какво разполагаме досега?

Дуейн се премести на компютъра и прегледа различните сводки.

— Дългият вариант ли искаш, или само последното изречение?

— Което и да е, стига да ме доближи до момчето Теди.

— Неговият хедж фонд^[1] е в доста затруднено положение. Изключително затруднено.

— Защо? — попита Фароу.

— Лоши инвестиции.

— Ако това беше противозаконно, половината финансови експерти вече щяха да са в затвора.

— Това е само част от проблема — обясни Дуейн. — Представи си схема на Понци^[2], кръстосана с класически модел на пране на пари.

— Причиняваш ми главоболие.

— Изпий два аспирина и ми се обади, като се почувстваш по-добре. Тед се е отправил към дъното. Стийл вече премлясква доволно.

— Опитвам се да си го представя — каза Фароу. — От това получавам още по-силно главоболие.

Дуейн се засмя.

— Никой не се възбужда от скрити безименни банкови сметки повече от него.

— Не е единствения. Някакво подобие на ченге дебне край офиса на Тед в Ла Джоя.

— На Стийл няма да му хареса това — отбеляза Дуейн.

— И аз не се премятам от радост. Колко време ще ви трябва да откриете Тед?

— Досега не е използвал нито една от сметките си или кредитните си карти. Когато го направи, ще го пипнем.

— Размърдайте се — каза Фароу нетърпеливо. — Имаме един ден да измъкнем Лейн Франклин.

— Размърдали сме се и още как. Но няма гаранции колко време ще ни трябва.

— Два дни, три дни, две години — отвърна Фароу студено, — намерете кучия син, който е оставил детето си готово за колумбийска вратовръзка. На такива мъже трябва да се забрани да оставят потомство.

Дуейн отвори уста да каже нещо, но връзката беше прекъснала.

[1] Понятието се свързва с висока възвръщаемост на инвестициите в резултат на използването на аномалии в пазарните цени, както и с поемането на рискове за загуби, значително превишаващи обема на направените инвестиции. — Б.р. ↑

[2] Финансова пирамида. — Б.р. ↑

СЕДЕМНАДЕСЕТА ГЛАВА

Училището „Ол Сейнтс“

Неделя, 11:30 ч.

Карлос Калдерон почука на вратата на Лейн и влезе, без да изчака покана. Двамата пазачи, които наблюдаваха Лейн, не се помръднаха от удобните си пози на сянка до входа. Нищо не помръдна, освен черните им очи и потта, стичаща се по бузите им.

Лейн се беше изтегнал полуоблечен на леглото си и гледаше мухите, които кръжаха под тавана.

Калдерон отиде в кухнята, видя празната кутия от портокалов сок и я замени с новата, която беше донесъл. В хладилника до сока имаше чиния с изстинали наденички и боб. Явно момчето не беше гладно.

Калдерон се върна в стаята и грубо издърпа Лейн да седне.

— Баща ти обаждал ли се е?

— А?

Калдерон го плесна леко по бузата.

— Баща ти. Обаждал ли ти се е?

Лейн примигна. Погледът му почти се фокусира.

— Нямам телефон.

— В канцеларията има телефон. Обаждал ли се е?

Главата на момчето клюмна и очите му се затвориха. Рязка плесница го накара отново да се събуди.

— Не знам — отвърна Лейн. — Не... ми приказвай... глупости.

Калдерон разтърси Лейн силно. После зарови пръсти в косата му и я изви, приближавайки лицето на момчето до своето.

— Слушай ме, глупако — каза Калдерон. — Аз не съм търпелив като Ектор. Ако чуеш нещо от някого за баща си, веднага ми кажи или ще ти прережа гърлото и ще изпратя главата ти на майка ти. Племенниците на Ектор ще получат останалото от теб. Разбра ли?

Замаяният мозък на Лейн разбра само, че Калдерон много иска някакви новини от Тед Франклин. Останалото беше някакъв кошмар с

криви огледала, остра болка, забравена в мига, в който я усещаше, и кълнящи звуци без смисъл.

— Разбирам.

Мъжът блъсна Лейн толкова силно, че главата на момчето се удари в стената. Лейн изстена и отново се строполи върху леглото. Калдерон излезе от бунгалото.

Пазачите още стояха отвън и се потяха.

Калдерон също.

ОСЕМНАДЕСЕТА ГЛАВА

Близо до границата

Неделя, 12:30 ч.

На юг от моста „Коронадо“ задушният въздух започна да се сгъстява. Американската индустрия и мексиканските готварски печки на въглища превръщаха небето в мътилка.

— Мини покрай Отей Меса — каза Грейс. — Пътят е по-дълъг, но е по-добре, отколкото да ни откраднат гумите на някой светофар.

— После пак ми приказвай за политически коректен език.

— Не е политически коректно и да ми зяпат задника, сякаш там има табелка „Дава се под наем“.

Фароу издаде звук, приличащ на преглътнат смях, и погледна пътя зад себе си. След още едно поглеждане в огледалата се изстреля в скоростното платно.

— Какво правиш? — попита Грейс. — Трябва да минеш вдясно за отбивката.

— Знам.

Той настъпи газта и видя как скоростомерът скочи на сто и петдесет. Кара бясно близо километър. В последния възможен момент прекоси четирите платна и зави по отбивката за Отей.

Грейс стисна дръжката на вратата и погледна през рамо към колите, които Фароу беше засякъл.

— Луд ли си? — възкликна тя.

— Само внимателен.

— Внимателен? Едва не предизвика катастрофа!

— Това е добър начин да се отървеш от опашки.

Грейс замръзна на място.

— Следят ли ни?

— Един червен джип се появи три пъти през последните четирийсет и пет километра. Смешното беше, че и той реши в последния момент да свърне към Отей. Тези шофьори в Южна Калифорния са направо безразсъдни.

Тя затвори очи за секунда.

— Сега кой ни преследва? Руснаците ли?

Фароу се усмихна.

— Съмнявам се. Предполагам, че джипът е част от екипа, който разкрихме при „Едж Сити“. Тези приятелчета са по-добри от онези смотаняци с мозъчна смърт в седана. Трябва да са от някоя федерална служба. Това е активно организирано наблюдение от няколко служби.

— Радвам се, че ти харесва да командваш парада. Аз мога да си живея спокойно и без въоръжено внимание.

— Не се тревожи, *amada*. Опасно е само, когато спрат да те наблюдават.

Грейс се надяваше да е прав.

Фароу намали скоростта до петнайсет километра над ограничението, достатъчно бързо, за да не го изпреварват постоянно други коли.

— Предполагам, че някаква оперативна единица е в ранните етапи на разследването, още събира късчета информация и се опитва да ги навърже, за да види какво ще се получи. Като нас.

— Твоят свят винаги ли е толкова... активен?

— И още как. Някои неща, които стават на ярка слънчева светлина, вероятно ще накарат косата на някой обикновен гражданин да настръхне и после да изпада. Това е престъпният свят — разни досадници се промъкват и душат, пълнят джобовете си по един или друг начин и отчаяно се стараят никой да не ги забележи.

— Законът ги забелязва — каза Грейс.

— Понякога. После ченгетата търчат по петите на престъпниците, обикновено без шанс да ги настигнат. Ченгетата изостават, защото имат един огромен проблем. Не само че трябва да разберат какво става, но трябва и да съберат по законен начин доказателства за ставащото, а летвата на съда е поставена високо, почти до небето.

— Има си основателна причина за високите стандарти. Те ни разделят от престъпния свят.

— Госпожо съдия, престъпният свят обожава тези високи стандарти, защото точно те превръщат живота на ченгетата в ад.

— Ти не си глупак — каза Грейс рязко. — Знаеш защо действията на полицията трябва да бъдат внимателно ограничавани.

— Да, разбирам юридическите измислици, които вие, адвокатите, сте измислили, за да оправдаете това положение. Но от друга страна — не, не разбирам защо обществото се тревожи толкова много заради ченгетата.

— Защото някой трябва да пази кучетата пазачи.

— Да ги пази — да. Да им извади зъбите и да им простреля и четирите крака? Не.

— Също като едно време — поклати глава Грейс. — Аз съм от едната страна на юридическата скала, а ти — от другата. Цяло чудо е, че не си станал престъпник.

— Компанията засмуква мръсната вода. Бъди доволна, че има хора като мен, които не са престъпници. Благодарение на нас най-големите лайна не попадат на бялата ви покривка за хранене.

Поглеждайки често в огледалата за обратно виждане, Фароу караше по пътя към високото скалисто плато, което бе главният търговски пункт от ерата на НАФТА^[1]. Пресни продукти от вътрешността на Мексико и евтини телевизори, сглобявани в работилниците на Тихуана, задръстваха водещите на север пътища и се конкурираха с постоянния поток стоманени профили и заводски стоки, отиващи на юг. Складовете и фирмите за внос и износ бяха рамо до рамо с огромни пространства от коли и камиони втора употреба, повечето твърде грохнали за скоростните американски магистрала, но напълно приемливи за заснежените, неравни пътища на Чиapas и Гуанахуато.

Един лъскав самолет на „Аеромексико“ излетя от пистата на международното летище в Тихуана на хиляда метра отвъд граничната ограда от бодлива тел и метални решетки. Самолетът се отправи на юг, изпускайки изгорели газове над многолюдните бедни колонии, заемащи крайбрежните хълмове във всички посоки, докдето стига погледът.

Грейс усети как я завладява познатата стара тревожност.

— Би трябвало да се чувствам по-спокойно на това място. Някои от прадедите ми са от Мексико. Но винаги се чувствам като чужденка тук.

Фароу докосна нежно косата ѝ, после върна ръката си на кормилото.

— Не се тревожи. Аз знам предостатъчно за Тихуана. Тихуана е модел на сенчестия свят.

— Светът, от който се опитваш да се махнеш.

Той сви рамене.

— Нали затова си се оттеглил — каза тя, — за да не пресичаш тази граница и да не се връщаш в сивото Мексико на мислите си.

Той натисна спирачката и спря в края на една опашка от американски коли, отправили се на юг.

— Опитвам се да се махна от всички цветове, от ярките до тъмните — обясни той. — Затова ми трябва лодката.

— ТАЗ. На какъв език е името?

— Това е акроним^[2], измислен от един суфистки философ, Хаким Бей. Буквите са съкращение от „Временна автономна зона“.

Грейс обмисля чутото известно време. Всяка дума беше позната, но събрани заедно, не даваха особен смисъл.

— Предавам се. Какво означава?

— Бей описва тези зони като отдалечени места по целия свят, където можеш да дезертираш — Тибет, островите в Южно море, манастирите високо в Алпите. Едно от любимите ми места е изоставена нефтена сонда в Ламанша между Англия и Франция.

— „Сейнт Килда“ на някоя такава зона ли е кръстена?

— Не съвсем. Е, може би. Временните автономни зони се населяват от хора като мен, такива, които не са могли да се впишат в цивилизования свят, прегорели в работата си, важни клечки, бегълци. Зоните може да са изолирани, но са единствените места, където хора, които не могат да се адаптират в обществото, имат що-годе приличен шанс да бъдат свободни.

— Разбрах какво означава „автономна“, но защо временна?

— Тези места съществуват само докато са извън глобалния радар — обясни Фароу. — Щом йерархичният свят на правителствата и корпорациите открие някоя такава зона, те се заемат да я опитомяват или да печелят от нея. Тогава играта свършва. Всички оцелели самотници се местят в друга такава зона и се надяват тя да издържи по-дълго.

Един мексикански граничен полицаи с очила „Рейбан“ и кафява униформа им махна да минават без проверка. Пресякоха границата и навлязоха в Мексико.

— Още си Дон Кихот — каза Грейс тихо. — Безнадеждният романтик, който търси следващата вятърна мелница, тази, която ще успее да победи.

Фароу се усмихна леко.

— Човек се нуждае от повече романтика тук, отколкото когато се върне в слънчевия свят.

Грейс се замисли за това какво представляваше животът ѝ преди година. Беше тъжна заради предстоящия развод, но се чувстваше в безопасност.

„Сега, когато затварям очи за сън...“

Не беше изричала тази детска молитва от години, защото знаеше, че ще се събуди в собственото си легло. Сама, но в безопасност. Ако някога прекарваше нощта в Мексико, не заспиваше, без да каже молитвата.

„Това е глупаво. В голяма част от Мексико е по-безопасно, отколкото в калифорнийския квартал, където израснах.“

Поне беше, преди Тед да се плъзне по наклонената плоскост, на която се беше озовал.

„Не мога да го обвинявам за това. И аз започнах да се плъзгам по морално хлъзгава повърхност.“

Тед беше бесен, когато откри, че не е баща на Лейн. Не повярва, че тя не е знаела, когато се е омъжвала за него. Не искаше да ѝ повярва. Това му даде идеално извинение да пренебрегва момчето, което го наричаше „татко“, точно както го беше пренебрегвал още от самото му раждане. Същият факт даде на Тед и алиби за неговите изневери, започнали години, преди да научи за Лейн. Тед беше съвършен, а тя — измамница и курва и толкова.

Грейс не искаше да си мисли как ще реагира Фароу, когато му каже, че той има син. Щеше да я погледне като лъжкиня, измамница, престъпница, откраднала живота на детето му.

Рано или късно тя щеше да разруши крехките романтични илюзии у мъжа, който седеше до нея в колата.

„Може би няма да се наложи.“

„А може би водата не е мокра.“

— Какво не е наред? — попита Фароу. — Изглеждаш пребледняла.

— Само се тревожа.

„Това е истината, макар и не цялата истина, но нищо, освен истината, бог да ми е на помощ.“

Фароу хвърли поглед към огледалото за обратно виждане.

— Можеш да спреш с тревогите за опашката ни. Джипът ни изостави на границата. Това потвърждава теорията ми, че са ченгета. Може би от ФБР. Или службата за борба с наркотиците. С кола, конфискувана при някоя операция.

— Защо са спрели до границата?

— Федералните не обичат да слизат на юг. Мексиканското правителство ги кара да оставят оръжията си от американската страна на границата. А това не е особено здравословно.

Тя се намръщи.

— Теб не те ли притеснява да се движиш невъоръжен?

— Не съм педант. В някои ситуации нося оръжие. Но оръжията имат ограничена употреба. Освен ако не си готов и способен да убиваш, оръжието е просто желязо, олово и барут.

Грейс си пое дълбоко дъх и издиша.

— А ти си готов? И способен?

Фароу я погледна студено със зелените си очи, после отново се съсредоточи върху пътя. Мълчание изпълни колата.

Наистина я изпълни.

Започна да притиска и двамата.

Фароу вдигна ръката си, после другата от кормилото и раздвижи пръсти.

— Имаше един човек, добър човек — каза той накрая. — Мислех го за приятел. Щях да умра с тази мисъл, ако не бях сложил бронирана жилетка под ризата.

Грейс спря да диша.

— Къде се намираше?

— На мръсна алея зад казино „Лисабон“ в Макао. Започна като пиянско сбиване. Поне аз си мислех, че той е пиян.

Фароу погледна дясната си ръка.

Грейс проследи погледа му. Видя тънък, пресен белег, който започваше от външната страна на палеца и минаваше през основата на кокалчетата му до кутрето. Имаше и други белези, но този беше скорошен.

— Хвана ме натясно, извади нож, скрит на глезена му, и каза: „Съжалявам, Джо“. Тогава разбрах, че не е пиян. Опитваше се да ми разпори корема и да ми извади вътрешностите, заедно с току-що изядените скариди и фондю.

— Истински приятел — каза тя дрезгаво.

— Работехме по разследване, поръчано от голяма многонационална фирма за електроника. Някой информираше малайските пирати кога тръгват корабите със скъпи телевизори. Показа се, че информаторът е моят приятел, и той беше решил, че съм го разкрил. Удуших го, докато се опитваше да ми отреже ръката. После се върнах и казах на Стийл, че приключвам с тази работа.

— Това е... — Тя преглътна с усилие и поклати глава.

— Случват се и гадости.

— Но не можеш да се виниш, не и в този случай — каза тя. — Борел си се за живота си!

— Плащаха му за това, което правеше, също както и на мен. Но след този случай вече не исках да работя за други хора или политици, или корпорации, които вписват живота на хората и мръсните милиони като фирмени разходи.

— А сега аз отново те въвличам в това. — Тя сплете пръсти и ги стисна. — Съжалявам.

— Приеми го като акт на благотворителност. Ние, международните наемници, постоянно вършим такива неща.

— Значи го правиш като специална услуга за мен?

Той я погледна за миг, после отново впери очи в натовареното хаотично движение пред тях.

— Нямам тайна цел, ако това си мислиш.

Избягвайки косия му поглед, Грейс погледна ръцете си, вкопчени една в друга в скута ѝ, и отново се замисли какво ще се случи, когато Фароу научи за Лейн.

— Не за това се тревожа — каза тя.

— А за какво?

— Не мога... не искам... няма да...

Телефонът на таблото в колата иззвъня. Грейс беше готова да го разцелува.

[1] Северноамериканска зона за свободна търговия, влязла в сила от януари 1994 г., включваща САЩ, Канада и Мексико. — Б.р. ↑

[2] Дума, съставена от началните букви на две или повече думи, в случая Temporary Autonomous Zones. Когато акронимите са взети от чужди езици, обикновено не се превеждат. — Б.р. ↑

ДЕВЕТНАДЕСЕТА ГЛАВА

Тихуана

Неделя, ранния следобед

— Добро утро, Грейс. Обажда се Джеймс Стийл. — Високоговорителят придаваше на гласа на Стийл метални нотки.

Грейс погледна настрани в очакване Фароу да я посъветва какво да каже.

Той кимна.

— Господин Стийл, тук съм с Джо. Току-що влязохме в Мексико.

— Аха. — Стийл не успя да скрие задоволството си. — От това, което Дуейн ми каза, разбрах, че е поел задачата.

— Не си въобразявай твърде много — отвърна Фароу. — Докато „Сейнт Килда“ търси Тиодор Франклин под дърво и камък, се съгласих да хвърля едно око на училището и да посъветвам Грейс как може да измъкне сина си оттам. Но и тримата знаем, че щеше да е по-добре, ако не бях приел.

— Разочарован съм да го чуя — каза Стийл. — Особено след като открих някои интересни и много важни факти, свързани с този случай.

— Факти? Ако отделът за проучвания е копирал и подредил разни изрзовени в „Гугъл“ неща, най-добре ми ги прати по електронната поща. Ще ги прегледам по-късно. В момента сме на път да нагазим до кръста при алигаторите в училището.

— Знам, че според теб отделът за проучвания не върши нищо полезно.

— Всички изрезки от вестниците по света не ме предупредиха за Макао — каза Фароу. — И се обзалагам, че няма да ми кажат това, което вече знам — Грейс е притисната между три ъгъла.

— Обясни ми по-подробно. — Гласът на Стийл стана леден, всичката ирония беше изчезнала.

— Точно преди да се спуснем на юг, пътьом се отбихме да хвърлим едно око на офиса на Тед Франклин. Мястото е под

наблюдение, вероятно комбинирана операция, ръководена от федералните. Със сигурност действаха като такива.

За миг единствените звуци, които се чуваха, бяха шумът от пътя и пръстът на Стийл, потупващ леко по микрофона.

— Кой е третият ъгъл?

— Заприлича ми на мексикански федерален агент — каза Фароу.
— Навярно беше започнал да следи Грейс по-рано сутринта, още от дома ѝ. Тя го доведе право при мен. За момента се прикрихме, но вече съм изгорял. Най-добре се заемай с план Б.

Стийл помълча, после въздъхна.

— Лош късмет. Ще подготвя изпращането на Барлоу.

— Барлоу? Шегуваш ли се?

— Предположих, че ще искаш някой, който говори добре испански.

— Да, точно така, обаче Барлоу говори като Филип Първи^[1]. Мексиканците ще го възприемат, както хората в Тексас биха приели един янки като теб.

— Ти кого имаше предвид?

— Аз нямам списък с имена пред себе си. Ти си мозъкът на операцията.

Последва хладно мълчание. После Стийл се прокашля.

— Съдия Силва, вие имате повече опит от мен в общуването с юноши, помогнете ми. Джоузеф няма да се обвърже формално с операцията, но иска да контролира как ще се свърши работата. Класически пример за това, което дипломатите и теоретиците наричат „ситуация без печеливш вариант“.

Грейс се усмихна леко.

— Господин Стийл, аз не съм в състояние да давам съвети. Намирам се сама в кола заедно със споменатия нацупен мъж.

— Е, когато той вземе решение, уведомете ме — каза Стийл, процеждайки думите една по една.

Фароу бе достатъчно твърдоглав, за да признае, че вече е решил. Мразеше, че шефът му го разгадава толкова лесно. Бившият му шеф. Почти.

— Дотогава — допълни Стийл — аз ще продължа да изпълнявам административните си задължения и ще ви осигурявам подкрепа, включително и със събирането на важна разузнавателна информация.

Фароу изгледа навъсено телефона.

— Добре. Предавам се. Кажете ми какво си научил.

— Направи ми впечатление нещо, което вчера съдия Силва ми каза за училището, където задържат сина й. „Ол Сейнтс“. Тя ме осведоми, че училището е под контрола на Католическата църква и че е изключително престижно.

— И? — попита Фароу.

— Ами това поставя очевиден въпрос — продължи Стийл. — Как може църквата да държи като заложник някого по поръчка на известен мексикански наркокрафтик?

— Католическата църква е като всяка друга човешка институция, в Мексико или където и да е — каза Фароу сухо. — Щом дискосът е пълен, свещеникът е доволен.

— Може би, но един от най-добрите анализатори на „Сейнт Килда“ изрови няколко интересни факта. Първо, „Ол Сейнтс“ поддържа уебсайт, в който присъстват горещи препоръки за училището от изтъкнати мексикански семейства, включително и фамилията Калдерон.

Грейс се намръщи.

— Родът Калдерон — продължи Стийл — в Северно Мексико са като Вандербилт^[2] в Щатите. Родоначалникът на фамилията е бил вътрешен министър и лидер на политическата партия, която е управлявала Мексико в началото на миналия век.

— Знаех това — отвърна Фароу. — И какво? Все едно да кажеш, че фамилията Кенеди винаги са спазвали законите, с изключение на периода, когато папа Джо е бил контрабандист на алкохол.

— Признавам, че си по-добре запознат от мен с престъпните истории на видните родове в Мексико. Но Католическата църква е нещо различно. Нашият млад анализатор провери много подробно миналото на хората, които ръководят „Ол Сейнтс“. Откри, че ректорът на училището, някой си отец Рафаел Магон, е получил поста си с пряко назначение от Ватикана.

Грейс повдигна вежди. Фароу също.

— Отец Рафаел Магон е знаменитост на църквата — обясни Стийл. — Той е от видно семейство в Баха Калифорния и се е издигал стремглаво в йерархията на Ватикана, назначили са го за ректор на „Ол Сейнтс“ преди две години.

Грейс се наведе напред.

— Срещата съм отец Рафаел няколко пъти. Треньор е на отбора по футбол и няма вид на типичния енорийски свещеник.

— Магон — каза Фароу. — Чудя се дали е от онова семейство.

— Кое семейство? — попита Стийл.

— Онова, което е организирано успешно въстание в Баха дел Норте през 1910-а — обясни Фароу. — Завзели са единствените два града в Баха — Мексикали и Тихуана. Техният бунт става искрата, подпалила метежите в онзи период. Индустриалните работници в света и другите анархистки организации изпращат подкрепления, нещо като международна бригада. Забавляват се доста в продължение на шест месеца, играят си на анархистко правителство.

— Говориш за една от бабите ми — обади се Грейс. — Когато магонистите губят, тя заминава на север, защото федералните са дишали във врата ѝ.

— Е, това обяснява доста неща — каза Фароу и се усмихна.

Грейс знаеше, че е най-добре да не пита какви неща.

— Мексико Сити най-после се взема в ръце през лятото на 1911-а и контраатакува — продължи Фароу. — Федералните пращат сили на север към Сан Диего. Братята Магон и някои от последователите им заминават на юг, в планините Баха. Техните наследници още са по онези места, още проповядват за революция и социални промени на селяните и индианците в планината.

— Благодаря — каза Стийл красноречиво. — Понякога забравям, че под безцеремонната ти повърхност има човек, запален по историята.

Фароу изпревари един бавно движещ се камион, който се мъчеше по баира и плюеше черен дизелов пушек от ауспуха си.

— Историята е хлъзгав наклон — отвърна той. — Нещата се променят с дни, понякога и по-бързо. Магонистите са разчитали на подкрепата на международното работническо движение. Сгрешили са в очакванията си и оттогава се крият в планините. Може би този нов Магон най-после е капитулирал и се е продал на престъпниците, използвайки расото си като прикритие.

— И аз се чудех дали не е така — отбеляза Стийл. — Помниш ли Умберто Майнхоф?

Фароу изръмжа.

— Капитанът на швейцарските гвардейци? Той още ли ръководи охраната на Ватикана?

— Да. Говорих с него доста продължително преди час. Той потвърди, че Магон е бил и вероятно все още е много ярка звезда в дипломатическия корпус на църквата. Но когато започнах да го подпитвам защо тази звезда е била изпратена на такова затънтено място като Северно Мексико, той реагира така, сякаш бях поискал да осигури малки момиченца на папата.

Фароу подсвирна тихо.

— И тази толкова ярка звезда си има вземане-даване с наркотрафиканти? Интересно.

— И аз така си помислих — потвърди Стийл.

— Може би от Ватикана са решили да привлекат магонистите? — обади се Грейс. — Да не споменаваме индианците, които така и не са приели християнската вяра.

— Възможно е — каза Стийл, — но и така някои неща остават необяснени. Например останах с впечатлението, че във Ватикана доста са се постарали, за да скрият връзките на отец Рафаел с църковната йерархия.

Грейс се замисли.

Фароу гледеше намръщено напред, опитвайки да намери мястото на това ново парче сред пъзела в главата му. После се усмихна иронично.

— Добре, Стийл, приемам твоята теория.

— Какво по-точно имаш предвид?

— Може би има смисъл да се харчат купища пари за анализи и проучвания.

Смехът на Стийл беше кратък, но искрен.

— Да натиснем още малко — продължи Фароу. — Обади се пак на капитан Майнхоф. Кажу му, че ще си държим устата затворени, но в замяна искаме услуга.

— И каква ще бъде услугата?

— Чакай малко. — Фароу закри телефонната слушалка и се обърна към Грейс. — Предполагам, че учениците в католическите училища задължително ходят на църква.

— Разбира се. В училището има църква, както и малък параклис на скалите, които гледат към океана.

Фароу дръпна ръката си от слушалката.

— Кажете на Майнхоф, че ще запазим тайните му и тези на отец Магон. Но в замяна добрият отец трябва да бъде в изповедалнята на параклиса точно след седемдесет минути. Имам нужда от една искрена и подробна изповед.

— Добре — съгласи се Стийл. — Ще ти се обадя, ако има някакъв проблем.

Връзката прекъсна.

— Не знаех, че си католик — обади се Грейс.

— Имам много неща за изповядване. Надявам се същото да се отнася и за отец Магон.

[1] Марк Юлий Филип, наричан Филип I Араб (244–249) — римски император с арабски произход, първият и единствен владетел, роден извън границите на Римската империя. Приемали го като незнатен варварин и узурпатор. — Б.р. ↑

[2] Една от най-известните богаташки фамилии в САЩ. — Б.р. ↑

ДВАДЕСЕТА ГЛАВА

Баха Калифорния

Неделя следобед

С ъгълчето на окото си Грейс мълчаливо наблюдаваше Фароу. Той изглеждаше спокоен и решителен, правеше това, което можеше да прави особено добре. Тя все забравяше колко целеустремен е той, как интелигентността му може да освети като лазер всичко по пътя му.

Някога тя също бе обект на целеустремеността на Фароу, силата и интелигентността му я бяха разтърсили. Бе наелектризиращо преживяване. По-еротично от всичко друго в живота ѝ. Когато Фароу отпуснеше самоконтрола си, усещането бе все едно се намиращ в окото на бурята.

Затова тя се плашеше какво може да се случи, ако той насочи гнева си срещу нея.

Няма как да му признае истината, преди синът ми да е в безопасност. Иначе Лейн може да се окаже още по-заstraшен.

Но всяко отлагане на истината засилваше чувството ѝ за вина и щеше да засили неговия гняв.

— Джо — каза тихо тя, — може ли да ти задам един личен въпрос?

Той бързо я погледна.

— Защо не? Между нас има доста лични неща.

Грейс прогони спомените за това колко лични неща има помежду им. След малко попита:

— Понякога страхуваш ли се?

— По дяволите, да. Всеки ден. Понякога много по-често. Защо?

— Точно в момента съм толкова изплашена, че чак ми се повръща. А ти си седиш и говориш като човек, който е излязъл на неделна разходка. Така че те питам пак: Някога страхувал ли си се така, както се страхувам аз сега, толкова много, че ми се гади, защото ми се струва, че всичко неминуемо ще се обърка и ще излезе от контрол?

— Веднъж погледнах в дулото на един пистолет — каза Фароу. — Дулото беше късо и слънцето светеше под точния ъгъл. Надникнах чак в дъното, където патронът щеше да се озове под ударника. Тринайсетгодишното момче, което държеше пистолета, също беше изплашено. Видях, че пръстът му натиска спусъка толкова силно, че черната му кожа беше побеляла.

— Какво направи ти?

— Същото, което и ти. Преглътнах задавено. После протегнах ръка съвсем бавно, съвсем внимателно и бутнах дулото настрана. Успях да го отклоня с двайсет градуса, преди момчето да стреля. — Фароу вдигна ръка и докосна косата над дясното си ухо. — Изстреляният патрон буквално ме подстрига. Не чувах нищо с това ухо цяла седмица.

— Ти... уби ли го?

Фароу се засмя грубо.

— Защо? Помогнах му да почисти панталона си. После той ми помогна да почистя моя.

Грейс потрепери и поклати глава, чудейки се как той може да се смее на подобно преживяване.

— Така че — да, бил съм изплашен много пъти — продължи Фароу. — Страхът от смъртта е естествена реакция, тясно свързана с оцеляването. Той е универсална част от човешкия опит.

— Казваш, че си изплашен, но не се държиш така. Всеки път, когато се сетя за Лейн, Ектор и Тед, просто... — Гласът ѝ секна. Протегна ръце. Те трепереха.

Фароу хвана едната ѝ длан, целуна я нежно и леко, после я пусна.

— Горе, на север, живееш в приятен, подреден законен свят, но дори и там бандите, мафията, терористите използват насилието или заплахата за насилие, за да получат това, което искат.

Грейс обви длан около ръката, която той беше целунал.

— Не е същото.

— Не, сега е по-лично. Като юмрук в слънчевия сплит. Дишай, *amada*. Много си далеч от уменията на посветените хиндуисти, които могат без кислород.

Тя издаде звук, приличащ едновременно на смях и потиснат плач.

— Просто се отпусни и приеми това, което е, вместо това, което искаш да бъде — каза той. — На юг от границата насилието не е просто част от реалността. То е начин на живот, както е начин на живот в повечето части на света, всички онези места, за които четеш в заглавията — провалилите се държави и варварските градове. Мексико се намира опасно близо до това да стане провалена държава. Тихуана определено е варварски град.

— Не може да е толкова зле. — Но в гласа ѝ имаше повече надежда, отколкото увереност.

Фароу едва потисна студената си усмивка.

— Нека ти представя нещата в перспектива. Когато за пръв път дойдох край границата, изборът на оръжие беше между колт 1911-А и карабина В-2. Колтът имаше ударната мощ на парен чук, но изглеждаше добре провесен на кръста, дори без кобур. В-2 беше популярен, защото с остра пила за няколко минути можеше да се превърне от полуавтоматично оръжие за рамо в лек автомат.

Грейс го погледна. В профил той изглеждаше опасен като оръжията, които познаваше толкова добре.

— Сега оръжията са различни — продължи Фароу. — Глоковете са любимите пистолети, един глок струва колкото заплатата за половин година на някой честен мексикански полицаи. От дългите оръжия мексиканците предпочитат „Хеклер“ и „Кох“ или „Узи“, които могат да изстрелят един пълнител с трийсет патрона за пет секунди. Северно Мексико е новият Див запад. Стреляй пръв, стреляй повече от останалите, а случайните минувачи да вървят по дяволите. Да не са излизали по улиците.

— Преувеличаваш.

— Дали? В Тексас имаше няколко поръчкови убийства на север от границата. В Съединените американски щати. Убийствата бяха изпълнени от федерални агенти ренегати. Щом това се случва в Щатите, представи си колко по-лошо е на юг от границата. Просто не чуваме за това. Или ако чуваме, не слушаме.

— Каза федерални агенти ренегати. Те вече не са служители на закона.

— В Северно Мексико полицейските значки са евтини и безсмислени като панаирджийските свирки. Важни са оръжията. Граничните райони са средновековни феодални владения, управлявани

от човека с най-много пари, защото парите означават оръжия. Власт. Цели полицейски участъци се продават на този, който предложи най-висока цена. Стават частни милиции на конкуриращи се банди от трафиканти. Полицаи се бият с полицаи, федерални — с федерални, и всякакви други варианти.

— Просто...

— Да — прекъсна я той. — Знам. Просто не искаш да повярваш. Никой не иска. Но фактите са такива за всеки, който чете мексикански вестници. Най-известната от битките на добри ченгета с добри ченгета беше между федерални агенти от службата за борба с наркотиците и войници от мексиканската армия. Наградата беше реактивен самолет, натоварен с шест тона колумбийски кокаин. Федералните агенти загубиха като огнева мощ, беше страшно кръвопролитие. Вътрешни хора разказаха, че федералните повече се интересували от търговската стойност на товара, отколкото от прилагането на закона.

— Как е възможно? Мексико е цивилизована държава със закони, конституция, избори, павирани улици, електричество, развито изкуство и...

— Мексиканските федерални агенти и съдебните полицаи получават хиляда долара месечно от държавния бюджет — прекъсна я Фароу нетърпеливо. — А могат да изкарат от пет до десет хиляди, изпълнявайки поръчки на трафикантите. В Мексико, както и в по-голямата част на света, корупцията в полицията е широко разпространена. Но тук, в Баха, корупцията е повсеместна, институционализирана. Продажността е издигната в религия и дискосът винаги е пълен.

— Думи. Слухове. Догадки. Предразсъдъци.

— Факти. Значката на федерален комендант струва половин милион долара. Разбира се, обикновеният престъпник не може да извади петстотин бона наведнъж. Трябва да ипотекира бъдещето си и да използва значката, за да събира парите за вноските. Трябва да наложи собствен данък на престъпниците на улицата, после да пусне дял от изкараното нагоре по веригата. Така те наемат на първо място. Винаги даваш част от приходите си.

Грейс погледна Фароу с неохота. Той се взираше в пътя съсредоточено и спокойно, което бе типично за него.

— Слушаш ли, *amada* — попита мъжът, без да се обръща към нея. — Слушаш ли наистина? Въпреки престъпниците, които са минавали през твоята съдебна зала, ти не можеш да различиш черното от бялото, когато се отнася до живота в Мексико и спечеленото от наркотици.

— Слушам те. Просто не харесвам нищо от това, което чувам.

— Искал ли съм да го харесаш?

— Не.

Фароу впери очи в огледалото за обратно виждане.

— В Мексико едно време казваха на подкупите „малката хапка“. Сега им казват „системата“ и системата обхваща цялата верига чак до Мексико Сити. И понеже системата се движи в границите между четвърт до половин билиона долара годишно...

— Да не би да имаш предвид милиарда? — прекъсна го тя.

— Не. Имам предвид билиона, хиляда милиарда, онази цифра, с която боравят само астрономите и наркотрафикантите. Помисли си. Хиляда милиарда. Може да броиш песъчинките на плажа хиляда живота и пак няма да стигнеш до билион.

— Трудно ми е да го повярвам. Честно казано, направо ми изглежда невъзможно.

— Да. Затова на наркотрафикантите им се разминава. Когато обикновеният гражданин чуе фактите, очите му се изцъклят и той щраква с дистанционното на нещо по-приятно. Но това не променя онзи свят, сенчестия свят, където малките хапки на корупцията стават все по-големи, по-богати, по-трудни за преглъщане от обществото.

Грейс се намръщи.

— Затова не обичаш да идваш в Тихуана — каза той. — Инстинктът ти подсказва, че това е див, варварски град. Не можеш да му имаш доверие.

— Не напълно. Но на някои неща в него — определено.

Фароу сви рамене.

— Наркобароните като Ектор и неговия клан живеят в най-хубавите квартали. Точно както мафията в Чикаго или Манхатън. Разликата е, че мафията не притежава в действителност цялата полиция и всички съдилища, както ги притежават наркотрафикантите в Мексико.

Грейс се замисли за Ектор и Лейн.

— Ако знаеш или дори ако само вярваш в това, което казваш, защо си избрал да работиш в Мексико?

— Точно защото знам и вярвам. Исках да допринеса поне малко за това цивилизоваността да натежи. За да постигна резултати, трябваше да разбере действителността на улиците, да приема реалността на насилието. Трябваше да овладее собствения си страх от смъртта, иначе страхът щеше да ме убие.

Тя го погледна. Ръцете му бяха спокойни и отпуснати, също като гласа му.

„Трябваше да овладее собствения си страх от смъртта, иначе страхът щеше да ме убие.“

— Не че не ме е страх от смъртта — продължи Фароу. — Просто за да оцелея, станах фаталист. Когато е писано, ще стане. Дотогава няма нужда да се тревожа.

— Като дъжда — каза Грейс и посочи облаците, които бавно се трупаха над океана. — Бурята я има и я няма. Може и да не стигне дотук, до мен. Така че страхът и тревогите прахосват енергията ми, живота ми.

Той се усмихна леко.

— Доближаваш се.

— До кое?

— Последователите на кодекса на Бушидо^[1] имат една поговорка: „Единственият наистина ефективен начин да се биеш е да разбереш, че вече си мъртъв. Приеми това и си свободен да се биеш като воин на духа, а не само на тялото“.

— Но какво да правя със страха си за Лейн? Как ти би се справил с това?

Фароу мълча дълго. После вдигна ръка и прокара пръсти през косата ѝ и надолу по бузата ѝ.

— Щях да се надявам да се справя толкова добре, колкото си се справила ти.

— Мислиш ли?

— Разбира се — увери я той и отново се съсредоточи в пътя. — Намери най-добрата възможна помощ и после тръгни да търсиш чии гърла да прережеш.

[1] Неписаният строг морален кодекс на самурая, кодекс на честта. — Б.р. ↑

ДВАДЕСЕТ И ПЪРВА ГЛАВА

Училище „Ол Сейнтс“

Неделя следобед

От банкетата черният шевролет събърбън се беше преместил на средата на черния път, блокирайки го напълно. Същият мексиканец с дънките и прашната широка риза стоеше облегал на предния капак, праметнал пушка М-16 през рамо. Вторият пазач се беше отпуснал на шофьорската седалка.

Фароу реши, че вторият е шефът — беше се разположил поудобно. На рамката на прозореца имаше подпряно друго оръжие със стабилизатор.

„Само най-доброто“ — помисли си Фароу, докато свалеше тъмното стъкло на мерцедеса, за да може пазачът да огледа вътрешността.

Когато мъжът забележа калифорнийския номер на колата, се изправи и каза нещо през рамо на другия пазач. После тръгна към мерцедеса със самоуверено и подозрително изражение. Огледа Фароу и Грейс безмълвно и на лицето му се изписа изненада. Плъзна ръка към пушката си, повдигна бавно цевта покрай главата на Фароу и я насочи в някаква точка между него и Грейс.

— Какво иска ти? — попита пазачът. Английският му бе недодялан, но вършеше работа.

— Съдия Силва трябва да провери как е синът й — обясни Фароу.

— Невъзможно.

Фароу наведе брадичката си и погледна навъсено мексиканеца. На колана му имаше полицейска значка. Фароу я огледа, сякаш се опитваше да запамети нещо.

— Разбира се, че е възможно — каза Фароу.

— Не може — настоя пазачът. — Не... не моя заповед.

— Пак си провери заповедите. Сеньор Калдерон и сеньор Ривас са уверили съдия Силва, че може да посещава сина си по всяко време.

Ще изчакаме, докато се консултираш с шефа си.

Фароу се обърна и престана да обръща внимание на пазача и оръжието му. С намигване, което пазачът не можеше да види, Фароу протегна ръка и докосна Грейс по коляното. Това бе недвусмислен жест на интимност, докосване на любовник.

— Кой сте вие, сеньор? — попита пазачът.

— Близък приятел на семейството — отвърна Фароу през рамо.
— Много близък.

Той се обърна към Грейс, усмихна ѝ се, погали коляното ѝ и продължи да не обръща внимание на пазача. С мрачен вид мъжът се върна при събърбъна и поговори за кратко с колегата си зад кормилото. Онзи се втренчи в празнината между двете коли. Накрая извади мобилен телефон и набра някакъв номер. Говори известно време, слуша, после едва не козирува.

— Да, шефе — каза Фароу през зъби, четейки по устните на полицая. — Това означава, че Ектор и момчетата му не искат да те дразнят излишно.

— А как определяш това, че е отвлякъл сина ми — дружеско потупване по рамото? — сопна се Грейс.

— В тази игра се използва всичко, до което можеш да се добереш. Забеляза ли, че той дори не примигна, когато споменах Карлос и Ектор Ривас заедно?

— Това не доказва нищо — каза тя машинално.

— Ето, пак се започва — поклати глава Фароу. — Знам, че ти е на върха на езика. „Карлос е член на една от най-уважаваните фамилии в Мексико. Не може да е обвързан с наркотрафикантите. Просто не може“.

— Милионерите не се мотаят в компанията на гангстери.

— Глупости! На много други места по света милионерите и гангстерите са едни и същи хора. Или имаш по-добро обяснение за факта, че в момента гледаме двама служители на мексиканската федерална полиция, активно ангажирани в охраняването на заложник, който е американски гражданин и който случайно е син на милионер и на съдия от Федералния съд?

— По дяволите! — ядоса се Грейс. — Достатъчно ми е зле заради това, че трябва да се изправя срещу Ектор Ривас Осуна. Като

добавиш мексиканското правителство, започвам да се плаша толкова много за Лейн, че...

— Дишай — каза Фароу тихо. — Точно така. Вдишваш, издишваш. Можеш да се справиш с това, *amada*. Но ще трябва да загубиш илюзиите си за непоколебимата коректност на правителството. Правителството е съставено от хора. Някои хора са престъпници. Всъщност е съвсем просто.

Грейс издиша шумно, вдиша отново, издиша. Пазачът кимна на шефа си и се върна при мерцедеса.

— Вие посещава — каза той направо. — Момчето в бунгало на брега.

— Благодаря — кимна Фароу небрежно.

Мъжът в колата ги изгледа навъсено, запали събърбъна и даде назад, за да освободи пътя.

— Приятен ден — провикна се Фароу през прозореца, когато мина покрай него.

Грейс почти се усмихна. Подозираше, че любезният поздрав на Фароу в момента се равнява на показан среден пръст.

— Тук завий наляво — упъти го тя. — После към паркинга до онази голяма сграда.

— Тези момчета наистина си дават зор — отбеляза Фароу и посочи футболното игрище.

Тя огледа всички играчи и не знаеше дали да се чувства облекчена или разтревожена от това, че Лейн не е сред тях.

— Какво? — попита Фароу.

— Прекалено добре ме разгадаваш.

— Само понякога. Например сега.

— Просто се изненадах, че Лейн не е на игрището. Ще ти хареса да го видиш как играе. Като газела е, само че не толкова крехък. Бърз и силен, въпреки че е слаб.

— Може би е по-трудно за пазачите да го следят, ако е на игрището, затова го държат в бунгалото.

— Или може би му е омръзнало да го блъскат едрите „момчета“, които се появиха в училището преди три седмици. Роднините на Ектор. Истински биячи.

— Ако Ектор е искал Лейн да е на игрището, той щеше да е там. Ектор не иска да бият Лейн, иначе Лейн щеше бъде целият в рани и

синини. Ектор просто иска да мислиш единствено за заплахата.

— Касапина.

— Не забравяй това. Той обича децата и малките животни.

Грейс изсумтя.

— Това е факт — продължи Фароу. — Ектор разфасова само възрастни. Обикновено.

Той паркира, слезе от мерцедеса и огледа преценяващо околността. Очите му обходиха всичко, измерваха разстояния и ъгли, правеха тактическо планиране с търсене на подходящите места за стрелба и зони за убиване.

Грейс отиде при спътника си, но гледаше него, а не околността.

— Какво мислиш? — попита тя след няколко минути. — Може ли да стане?

— Ще ти кажа по-късно. Кой е най-краткият път до скалите?

Тя го поведе по павираната пътека до група бунгала в края на скалите.

Вървейки, Фароу запаметяваше разположението. Съмняваше се брегът и заливът да са били официално картографирани, но си отбеляза мислено да провери тази възможност. Вълните на океана се разбиваха в рифа на стотина метра от брега и се изливаха отвъд рифа. Ако използваша спасителен катер, той трябваше да остане отдалечен от брега и да се приближат с надуваеми лодки.

„Може би е по-добре да се изкатерим откъм брега, а един хеликоптер да кръжи наблизо, готов за спешно изтегляне.

Зависи от пазачите, разбира се. Колко са, колко близо стоят, колко са добри.“

Фароу се огледа. Не се виждаше никой, освен тримата мексикански полицаи край бунгалото на Лейн. Двама от тях бяха въоръжени с пистолети и пушки. Третият носеше карабина, като тези, които полицаите носят при разгонване на масови безредици. Професионални стрелци. Държаха оръжието си, както градинар би държал греблото си — без изобщо да се замислят за него.

Мъжете бяха предупредени да очакват гости. Единият застана пред Фароу и го спря с вдигната длан.

— Какво? — попита Фароу.

Пазачът показва с жест, че иска той да вдигне ръцете си. Фароу поклати глава, сякаш не разбира. Мексиканецът повдигна дулото на

оръжието, което висеше на рамото му. Фароу го погледна изненадано, после сви рамене и вдигна ръце.

Пазачът го претърси, после погледна Грейс замислено.

— Дори не си го помисляй! — предупреди го Фароу студено.

Пазачът изглеждаше стреснат. Не беше свикнал да чува заповеди от цивилен.

— Покажи ми чантата си — каза Фароу на Грейс. — Друго няма да получи.

Тя отвори чантата си и я подаде на мъжа. Пазачът се ухили на гърдите ѝ, погледна в кожената чанта и им махна да влизат.

Грейс бутна вратата на бунгалото и влезе. Къщичката беше предназначена за четирима ученика, с малко общо помещение и самостоятелни спални. Сега само една от спалните беше заета. Леглата в останалите три нямаха чаршафи.

— Лейн? Мама е. Тук ли си?

Приглушен звук дойде откъм спалнята му.

— Само миутъ — каза Лейн неразбираемо. Звучеше, сякаш е заспал. Дълбоко.

Грейс бързо отиде до вратата на спалнята и погледна вътре. Момчето се опитваше да се надигне от леглото с некоординирани движения, които я изплашиха. Той я погледна замаяно и попита, заваляйки думите:

— Какво праиш тук?

Фароу застана на вратата до Грейс и огледа преценяващо Лейн.

— Трябваше да се уверя, че си добре — каза Грейс.

Лейн Франклин залитна през стаята и взе чифт зелени бермуди. Пъхна единия си крак, после другия и за малко не падна, докато се обличаше. После се изправи и избута рошавата си коса от очите.

Фароу видя един красив тийнейджър, слаб и атлетичен, момче с мъх по бузите, което тъкмо започва да се превръща в мъж. Имаше дългото тяло на майка си и силни, добре оформени крака.

Но в този момент краката му не ги биваше за нищо. Едва се удържаше прав.

„Упоен е — помисли си Фароу. — Натъпкали са го до козирката.“

Лейн погледна майка си и измърмори нещо.

„Не е свикнала да го вижда в това състояние“ — досети се Фароу. Не знаеше дали това е добре или зле. Просто констатира факта

и огледа стаята.

— Добре съм... май. — Тонът на Лейн беше несигурен като равновесието му. — Не се чувствам... нормално... откакто ти замина, малко след това.

Грейс прегърна силно сина си. После го отдалечи малко от себе си и го огледа. Кожата му беше бледа, а усмивката му — някак изкривена. Подуши дъха му и въздъхна облекчено. Не миришеше на алкохол.

За разлика от Тед, който се беше привързал твърде много към чашката през годините.

Фароу огледа стаята. Стените бяха покрити с плакати, предимно на футболисти и на музиканта Джони Кеш. Кънтри легендата държеше китарата си като автомат и поздравяваше фотографа с вдигнат среден пръст.

„Може би е непокорен — реши Фароу, — но поне не си пада по любимия на наркоманите нихилистки рок. Или още по-зле, по онези нарко кориди, които превръщат трафикантите в герои.“

В единия ъгъл няколко индиански погребални маски гледаха към бюрото, където Лейн си пишеше домашните.

Фароу се ухили. Той беше изпитвал същото към училището.

Одеяло покриваше нещо под масата като отвратителен саван. Фароу повдигна завивката и откри един лаптоп. Лейн се втурна към него.

— Мой е!

Фароу се обърна и хвана момчето, преди да падне.

— Спокойно. Няма да повредя нищо.

Лейн се дръпна назад и го погледна с присвити очи.

— Извинявайте. Мислех, че сте някой от въоръжените ми бавачки. Те нямат право да влизат в бунгалото. Тренъорът ми каза.

— Отец Магон ли? — попита Фароу.

— Да. Кой сте вие?

— Лейн, това е Джо Фароу, мой стар приятел — обясни Грейс. — Джо, това е синът ми Лейн.

Момчето най-после си спомни добрите маниери. Стегна се, пристъпи напред и протегна ръка.

— Здравейте... въъ... господин Фароу. Извинете. Просто... подремвах.

— Радвам се да се запознаем, Лейн — кимна Фароу, като гледаше очите му. Бяха ясни, но с прекалено разширени зеници. — Къде са съквартирантите ти?

— А? О... всички се изнесоха... преди три седмици. Не знам... може би мириша лошо или нещо такова. — Той се засмя леко на шегата си.

— Ами досадниците отвън?

— Те се появиха по същото време.

Фароу кимна.

— Но не влизат вътре?

— Не им е позволено. — Лейн се намръщи и опита да подреди размътените си мисли. — Седят на пейките отпред, играят си с пистолетите, говорят за момичета, пушат цигари и ядат свински кожички. — Той се ухили. — Сърцата им трябва да са като консерви със сланина. Викам им бригада „Свински кожички“.

Фароу се засмя на глас. Също като майка си, момчето беше умно и имаше остър език.

— Типичният мексикански пазач умира, преди да остарее достатъчно, за да се тревожи за сърдечни болести — каза Фароу.

— От какво умират?

— От сребро или от олово. И двата метала могат да бъдат фатални.

Лейн присви очи.

— Сребро или олово. Това е лозунгът на наркотрафикантите.

— И още как. Кара човек да се замисли, нали?

Фароу погледна Грейс, която го наблюдаваше напрегната, с широко отворени очи. Когато разбра, че Фароу е забелязал, тя отново се обърна към Лейн и попита:

— Грижат ли се за теб?

Момчето сви рамене.

— Не мога да излизам от бунгалото.

— Ако не можеш да ходиш в столовата, какво ядеш?

— Каквото ми донесат. Алфредо, шефът на пазачите, казва, че за мен е по-безопасно да се храня тук.

— Ти как мислиш? — попита Фароу. — По-безопасно ли е?

— Скучно е.

— И безопасността е скучна.

Лейн се подсмихна, но после бързо стана сериозен.

— Искам да се махна оттук.

Грейс обви ръка около раменете му.

— Точно затова...

Фароу рязко поклати глава. После вдигна пръст на устните си и посочи стените.

Лейн погледна Грейс, после Фароу, после стените. Фароу отново сложи пръст на устните си и повдигна едната си вежда. Лейн опита да остане прав, но погледът му пак се замъгли. След това той видимо се стегна, притисна пръст до устните си и кимна.

Грейс допря устни до бузата на сина си и прошепна:

— Имай доверие на Джо. И двамата трябва да му имаме доверие.

Лейн преглътна, кимна и изпъна тяло. Беше доста по-висок от майка си.

— Да излезем на свеж въздух — предложи Фароу на Лейн. — Бригада „Свински кожички“ ти позволява да излизаш, нали?

— В повечето случаи — обясни Лейн. — Но почакайте. Трябва да изпия нещо. Устата ми е постоянно суха.

Той отиде при малкия хладилник и извади неразпечатана кутия с портокалов сок. Преди да я отвори и отпие, Фароу взе кутията.

— Чакай — спря го той. — Не съм голям фен на течностите, пакетирани в Мексико.

Лейн отвори уста, затвори я и изчака.

Фароу внимателно огледа кутията. Изглеждаше запечатана. Когато погледна в сгъвката на картоната от другата страна, забеляза миниатюрна дупчица, която някой бе направил със спринцовка. Показа дупчицата на Грейс и сина й. Лейн изглеждаше объркан.

Грейс — не.

— Да се разходим — каза тя на сина си. — Свежият въздух ще ти проясни главата по-добре от портокаловия сок. *Особено този сок.*

Когато излязоха в задуха навън, двамата пазачи бързо се изправиха и посегнаха към оръжията си.

Фароу продължи да върви.

Грейс дръпна Лейн и последва Фароу.

Пазачите се поколебаха, после заеха позиция на около десет крачки зад Лейн.

Веднага щом пътеката се разшири, Фароу се изравни с Лейн и го прегърна през раменете, за да го подкрепя и да му помогне да ходи по-бързо. Грейс правеше същото от другата му страна, но Лейн беше прекалено едър, за да може да го удържи сама, камо ли да го подбутва да крачи бързо. Тримата се движеха като едно цяло към брега, където вълните се разбиваха в пясъка.

Щом видяха накъде се е отправил Лейн, пазачите забавиха крачка и си запалиха цигари. Бяха на поне петнайсет метра назад.

— Говорете тихо — прошепна Фароу. — Не могат да ни чуят заради шума на вълните.

Лейн кимна, че е разбрал, но още изглеждаше объркан, а в очите на Грейс — и ужасно уязвим.

— Какво става? — попита момчето, разтърсвайки главата си, за да я проясни. — Толкова ли е лошо, колкото си мисля, че е?

ДВАДЕСЕТ И ВТОРА ГЛАВА

Училище „Ол Сейнтс“

Неделя следобед

Грейс погледна бързо Фароу, понеже не знаеше колко да каже на Лейн.

— Ти колко лошо мислиш, че е? — попита Фароу.

Момчето мълча известно време, но обмисляше отговора си усилено. Океанският въздух му действаше ободряващо. Погледна майка си, после мъжа със строгото лице, когото тя беше довела със себе си.

— Наистина съм затворник, нали?

Грейс искаше да смекчи определението. Фароу я спря.

— Знам, че е трудно — каза той и докосна леко косата ѝ, — но няма да стигнем доникъде, ако представяме нещата захаросано. — После погледна момчето, което стоеше само няколко сантиметра по-ниско от него и каза направо: — Заложник си.

Лейн примигна, прокара пръсти през косата си и я дръпна рязко, опитвайки се да се съсредоточи.

— Не мога да мисля.

— Държат те упоен — обясни Фароу. — Сигурно само с портокаловия сок.

— Какво? — попита Лейн рязко.

— Говори тихо — напомни му Фароу. — Вероятно е приспивателно. Често срещана тактика за контролиране на заложниците. Не искат да те наранят. Искат да те държат сънен и замаян.

— Добре — каза Лейн. — Добре. Мислех си, че съм тежко болен или че се побърквам, или нещо такова. Сънувах кошмари... Боже! Не мога да повярвам, че хората дават пари, за да се чувстват толкова скапани.

— Не се побъркваш — увери го бързо Грейс и стисна рамото му с ръка. — Ти си най-здравомислещият човек в тази лудост.

— Заложник — повтори Лейн, обмисляйки думата и оценявайки реалността. — И защо съм заложник? Какво искат? Пари от татко?

— Не знаем със сигурност — отвърна Фароу. — Би трябвало да знаем повече утре.

— Но ако не знаете, как можете да...

— Скъпи, Джо е професионалист в тази област — прекъсна го Грейс и приглади косата му. — Той е най-добрият, който може да се намери. Но се зае с тази работа едва преди няколко часа. Трябва му повече време, за да разнищи ситуацията.

Лейн изгледа Фароу с подновен интерес.

— Професионалист? Наистина ли?

— Това просто означава, че хората ми дават пари. Но да, имал съм си вземане-даване с военни действия като провежданите от твоята бригада „Свински кожички“. Те са само тъпи войници. Трябва да открием кои са генералите.

Думите му събудиха някаква асоциация в съзнанието на Лейн. Той се обърна към Грейс настоятелно:

— Къде е татко?

— Аз... аз... — започна Грейс, но гласът ѝ затрепери.

— Не сме успели да се свържем с него — обади се Фароу. — Защо питаш?

— Защото господин Калдерон дойде да ме види вчера, днес също идва. Така мисля. Всичко ми е някак... като в мъгла. Донесе ми сок и храна и ме попита къде е татко.

— Карлос Калдерон? — учуди се Грейс.

Лейн се насили да си спомни. Като повечето неща след заминаването на майка му, фактите някак му се изплъзваха. Намръщи се, спомняше си последните двайсет и четири часа на парчета и късчета, сред проблясъци светлина и мрак.

— Да, господин Калдерон беше доста ядосан, направо побесня, когато му казах, че не знам къде е татко. Сякаш мислеше, че го лъжа. Май ме удари няколко пъти. Не си спомням точно. Кошмар...

Грейс стисна рамото му и преглътна всички думи, които ѝ се искаше да изкрещи.

— Защо татко не е тук? — попита Лейн. — Калдерон каза, че мога да се прибера у дома, ако татко дойде да ме отпише.

Грейс извърна глава, за да скрие сълзите, гнева и страха в очите си.

— Майка ти е доста разстроена от това — обясни Фароу спокойно. — Още не е успяла да се свърже с татко ти. Опитваме се на всяка цена да направим това.

Лейн заби поглед в пясъка.

— Имаш ли представа къде може да е баща ти? — попита Фароу.

Лейн поклати глава отрицателно. После вдигна очи към Фароу.

— Не съм го чувал от седмици. По-рано пристигаше с хеликоптер веднъж на три-четири седмици, уж за да ме навести, но прекарваше часове наред да говори с някого в канцеларията на училището и само ми махваше с ръка за поздрав.

Сърцето на Грейс се преобърна. Колкото и висок да беше Лейн, колкото и бързо да растеше, беше навършил петнайсет съвсем скоро. Беше едно момче, чийто свят се е преобърнал наопаки.

— Ще открием баща ти и ще оправим тази бъркотия — успокои го Фароу. — Не се тревожи. — Той протегна ръка и сръга леко момчето в рамото, мъжки жест, който беше прикритие за един бърз поглед назад към пазачите.

Те пушеха и се смееха. На десет-дванайсет метра разстояние. Може би дори повече.

Умело като джебчия, Фароу извади плосък миниатюрен мобилен телефон от дънките си. Скри го в дланта си и го подаде на Лейн, затулвайки размяната с тялото си.

— Скрый това в стаята си — каза мъжът тихо, но настоятелно. — Трябва да поддържаме контакт по начин, който „Свинските кожички“ да не забележат.

Лейн погледна телефона в ръката си.

— Супер.

— Не го гледай — предупреди го Фароу. — Не поглеждай към тях. Погледни мен. Не мести поглед, докато пъхаш телефона в панталона си.

Момчето завъртя леко тялото си и пъхна телефона в един от множеството джобове на бермудите си, гледайки Фароу през цялото време.

— Браво — каза Фароу. — Батерията е напълно заредена, но нямах време да осигуря допълнителни батерии. Трябва да си

определим график за обажданията.

Момчето пхна ръце в джобовете си и опита да имитира нехайно отпуснатата стойка на мъжа до себе си.

— Ясно.

Фароу се усмихна. Когато действието на приспивателните се изчерпеше, момчето щеше да бъде като пружинка.

— Всяка нощ, в един часа — каза Фароу — издърпвай антената и включвай телефона. Настроен е на вибрация, не на звънене, така че отвън няма да го чуят. Ако не съм ти се обадил до един и пет, изключи телефона и го включи отново в пет часа сутринта. Ще можеш ли?

Лейн се замисли.

— В един часа може да ми е малко трудно да се събудя, но съм свикнал да ставам рано за тренировките, които провеждаме два пъти дневно. Ще измисля нещо.

— Навий си будилник и го сложи под възглавницата, така че пазачите да не го чуят.

— Ти наистина си специалист по разни тайни похвати, а? — каза Лейн с искрено възхищение.

— Първото нещо, което ми се наложи да крия в живота си, беше един „Плейбой“. Знам всички тийнейджърски трикове.

Лейн се изчерви и погледна майка си с ъгълчето на окото си.

Грейс не знаеше дали да се смее, или да плаче.

— Няма нищо, миличък... това е естествено за възрастта и хормоните ти.

Момчето изглеждаше облекчено и смутено едновременно. То погледна отново Фароу.

— Може ли аз да ти се обаждам?

— Само ако си сигурен, че те грози непосредствена опасност, такава ситуация, която моят шеф определя като изключителна спешност.

Грейс примигна, като си спомни дефиницията, която Дуетн беше дал: Терорист е опрял дулото на оръжие в главата на заложника.

— Не мисля, че това ще се случи — продължи Фароу. — Преговорите още не са започнали.

Лейн преглътна трудно и кимна.

— Другата причина да ми се обадиш е, ако се чуеш с баща си — добави Фароу. — Просто натисни бутона за повторно набиране. Има

само един номер в паметта. Ще се свържеш с Ню Йорк, но който и да отговори на обаждането ти, ще знае как да се свърже с мен и майка ти. Ако не могат да ни открият поради някаква причина, търси Джеймс Стийл. Запомни ли всичко?

Лейн кимна и докосна джоба, където беше сложил телефона. После се усмихна на Фароу.

— Благодаря. Вече знам къде ще го скрия.

Фароу го потупа по рамото.

— Добре. За да се справя с лошите, ще се нуждая от помощта ти.

Грейс видя как върху лицето на сина ѝ грейна горда усмивка. Сега той отговаряше за съдбата си, изглеждаше съвсем различен от момчето, което бяха намерили при пристигането си.

„Джо разбира Лейн по-добре, отколкото Тед някога го е разбирал или е искал да го разбере.“

Познатата смесица от тъга и гняв я завладя, но тя я прогони. Трябваше да се съсредоточи в това как да помогне на сина си, не беше сега времето да се коси за грешките в миналото си.

Фароу леко стисна рамото на момчето.

— Добре. Сега искам двамата с майка ти да убиете двамадесет минути, като гледате чайките и вълните и си говорите за футбол, за оценките ти, за момичета, които вече не виждаш. Ако не се върна до двамадесет минути, тръгвайте към бунгалото. Ще се срещнем там. И не се тревожете за пазачите. Тях ги държат изкъсо, не могат да си позволят волности. Засега.

— Ти къде отиваш? — попита Грейс.

Фароу не отговори. Просто се отправи с широки крачки към параклиса.

Грейс започна да пита сина си за футбола.

Единият от пазачите дръпна Фароу, когато той мина край него.

— Къде отиваш?

— На църква — обясни Фароу. — Да се помоля момчето да остане живо и здраво.

Пазачът се усмихна леко.

— Мъдро решение.

ДВАДЕСЕТ И ТРЕТА ГЛАВА

Извън Енсенада

Неделя следобед

Фароу спря пред малкия параклис, чиито дървени врати бяха посивели и почернели от слънцето. Соленият въздух от океана беше разял пантите от ковано желязо. Една плоча до входа съобщаваше, че йезуитите са построили този храм през 1789 година с помощта на бог и на местните индианци. Сега тухлените стени бяха грохнали като раменете на стар свещеник.

Пазачът, последвал Фароу, се облегна отвън на оградата, която обикаляше параклиса. Не искаше да диша във врата на Фароу, но и внимаваше да го държи под око. Ръката на мексиканеца не се отделяше от глока, който носеше затъкнат в колана на дънките си. Не бе особено заплашителен жест, ако си свикнал да виждаш въоръжени мъже.

Едно дърво с дънер, широк цял метър, изпълваше страничния двор на малкия параклис. Дървото засенчваше каменна чешмичка, толкова стара, че надписите над нея се бяха изтъркали. През дантелената зелена завеса на листата Фароу зърна част от черно расо. Един свещеник влизаше в параклиса през задната врата.

Отец Рафаел Магон идваше с малко закъснение, но беше там.

Без да погледне пазача, Фароу влезе в сенчестия параклис и затвори дървената врата след себе си. Очите му свикнаха със сумрачната светлина, която идваше от четири прашни прозореца със стъклописи. Олтарът беше изработен от потъмняла ламарина и много старо дърво. Фигурата на Христос на кръста навярно бе резбована през деветнайсети век или дори по-рано. Лицето на Спасителя беше неясно, чертите не се открояваха ясно, тялото му бе окървавено. Много приличаше на индианец на енорияшите от околността.

Изповедалнята се намираще в една ниша край олтара. Фароу се настани на грубата пейка, запазена за каещите се, но не дръпна завесата, за да може да види, ако някой влезе в параклиса. През

дървената решетка различи мургав мъж с черна коса и сериозни сини очи.

— Отче, прости ми, че съгреших. Много, много отдавна не съм се изповядвал — каза Фароу. — Но пък сигурно същото се отнася и за теб.

Живите сини очи се впериха в него през решетката.

— Изповедта е еднопосочно свещенодействие — каза свещеникът тихо. Английският му бе отличен, почти не се долавяше акцент. Можеше да е израснал в Сан Диего, вместо в Мексико.

— Тогава къде се изповядват съгрешилите свещеници? — попита Фароу.

— Кой сте Вие и какво искате? — Гласът още бе мек, но осезаемо студен от усещането за власт.

— Аз съм човек, който знае, че Вие сте нещо повече от обикновен свещеник, за когото се представяте. Искам да знам защо един високопоставен и високообразован свещеник с влиятелни покровители в Рим се занимава с това да опрощава греховете на убийци и наркобарони.

Зад решетката Магон наподобяваше по-скоро мозайка на човек, отколкото човек от плът.

— Всички божии чеда имат нужда от духовен пастир — каза свещеникът. — Всички енорияши са хора. Следователно са и грешници. Църквата отива там, където има най-голяма нужда от нея.

— Проповядването е едно, подпомагане и съучастничество — съвсем друго. Вие изглеждате по-заинтересован от вашите корумпирани грешници, отколкото от момчето Лейн Франклин, едно невинно дете, което може да загине заради липсата на Вашето внимание.

Дървената решетка се отмести рязко.

— Кой сте Вие? — настоя отново Магон, без да повишава глас. — Кажете ми истината или този театър ще приключи.

Фароу само го изгледа продължително.

В малкия параклис дълго време цари тишина.

Магон примигна и отмести поглед. Мислеше усилено и трескаво. Облегна се назад в своята част от изповедалнята и когато отново погледна Фароу, изглеждаше по-предпазлив и не така самоуверен.

— Вие имате добър приятел — каза Магон, — човек, на когото се доверявам, както на малцина други на земята. Той ми каза да дойда тук, но не обясни защо. Просто ми каза, че според него може да Ви се има доверие.

Фароу се облегна на дървената стена. Въздухът в малкия параклис с дебели стени беше влажен, неподвижен, защитен от надвисналата буря, която се задаваше откъм Кабо Сан Лукас.

Мястото миришеше на опасност, не на изповедалня.

Без риск няма награда — напомни си Фароу мрачно.

— Съдия Силва ме нае да преговарям за освобождаването на сина й — каза Фароу. — В момента не сме сигурни дори с кого трябва да преговаряме, тъй като целта на изнудването е Тед Франклин. Лейн е просто пешка. Ще помогнете ли?

Магон наведе глава и остана неподвижен няколко дълги минути. После се чу шумолене. Дебела кожена табакера се появи в малкото прозорче.

— Пура? — предложи свещеникът тихо.

— Не, благодаря.

— Ще възразите ли да запаля? Това е най-големият ми порок. Някои от братята смятат, че извличам прекалено много удоволствие от тях, така че пуша само когато наоколо няма братя.

— Пушете си, няма да ви издам на епископа на Тихуана. Той дава ли си сметка, че сте шпионин на Ватикана?

Единственият отговор на Магон беше метален звук от щракване на запалка. След секунди Фароу подуши дима на качествена хаванска пура.

— Шпионин на Ватикана? — подсмихна се Магон. — Това не е ли оксиморон^[1]?

— Някои от нас, езичниците, мислим, че църквата е колкото религиозна институция, толкова и политическа.

— Църквата прави каквото трябва — каза Магон.

— Аз също. Нямам катедрали и армии от свещеници зад гърба си, което ме улеснява значително, когато трябва да се пъкна в някоя пролука и да изчезна в сенките. Това изнервя много хора. Какъв сте по националност, отче?

Въпросът изглежда изненада Магон. Той помисли, сви рамене и отговори:

— Израснал съм в предградието Лоугън Хайтс, в Сан Диего, но съм роден в Баха.

— Някъде към Аламо — каза Фароу.

Черните вежди се повдигнаха от изненада.

— Да не сте ясноvideц?

— Не, но знам, че магонистите, които не са били убити през 1911-а, са се озовали в крайна сметка в планините и мините около Аламо. Дори има една общност, която се нарича Охос Асулес. Сините очи.

— Били ли сте там? — попита Магон.

— Да.

— Повечето мексиканци не знаят почти нищо за магонистите. Това е едно от тъжните неща в моята страна. Историята ни е потънала в сенките. Трябва да сте особняк, за да виждате тези сенки.

— Не познавах баща си добре — каза Фароу. — Роден съм, когато той вече беше на възраст. Единствените пътешествия, които правехме с него, бяха до планините на изток оттук, между Охос Асулес и Аламо. Баща ми или беше луд, или шаман, или и двете едновременно. Бедните хора приемаха, дори ценяха това, че е различен. Той бе контрабандист на марихуана по времето, когато марихуаната още не бе международна стока. Обичаше да пуши трева и обичаше тази дива страна и издръжливите ѝ хора. След смъртта му дойдох в Енсенада, за да карам сърф. Океанът беше с цвета на очите му.

Магон се вгледа в лицето на Фароу. Не се виждаше нищо, освен сериозни зелени очи, предпазливост, изненадваща интелигентност и спокойствието на човек, свикнал да бъде нащрек, без да е изплашен.

— Но ето Ви сега — каза свещеникът. — Между сърфиста и мъжа, който сте сега, има много история, нали? Погледът ви е твърд, поглед на полицаи, не на контрабандист.

— Бях полицаи някога — каза Фароу, — точно като мъжа с пистолета отсреща, също като мъжете, които пазят Лейн в неговото бунгало-затвор. Не е нужно човек да е честен, за да носи полицейска значка. Или кръст.

— Това е много цинично — каза Магон тъжно.

— Това е мръсна работа, но ако някой не я върши, всички ще трябва да се занимават с нея. Все още има и невинни в този

корумпиран свят. Лейн е един от тях.

— А майка му?

— Какво за нея?

— Чудех се дали няма лична връзка между вас и красивата съдийка.

Сега Фароу се изненада. Новината за горещата сцена на паркинга на яхтклуба беше стигнала до Мексико по-бързо от очакванията му.

— Откога федералните докладват на Вас?

Магон го погледна озадачен. После си дръпна от пурата, при което краят ѝ блесна под пепелта.

— Няма нужда някой федерален да ми казва, че има нещо между Вас и тази жена. Видях ви тримата, когато вървахте по плажа. Една близка връзка би обяснила защо Вие стъпвате там, където ангелите се боят да пристъпят на пръсти.

— Вие си имате вашите мотиви, аз — моите — отвърна Фароу. — Единственият истински въпрос е дали можем да намерим нещо общо помежду ни.

Магон въздъхна.

— Не искам Лейн да пострада. Това се отнася за всички ученици, за които отговарям. Но Лейн е... различен. Достатъчно интелигентен, за да се страхува, достатъчно смел, да не го показва, роден спортист, отличен ученик, след като осъзна, че ученето има смисъл, и с впечатляваща проникателност за момче на неговите години.

Фароу започна да се успокоява. Поетият от него риск беше на път да се изплати.

— Мога ли да разчитам на Вас, че ще опазите Лейн невредим, докато се опитвам да разплетая тази бъркотия?

— Тази „бъркотия“, както я наричате, е доста заплетена. Не е по силите на сам човек, колкото и опитен и опасен да е. Изходът е в Божиите ръце.

— Моите цели са по-ограничени от Вашите — каза Фароу. — Ако се наложи, мога да работя сам. Папата няма да хареса резултатите.

— В тази ситуация има много висок залог. Никой не контролира всички играчи. Никой не може да гарантира изхода.

— Дори и Бог?

— Той действа по начини, които ние, смъртните, невинаги разбираме.

— Спестете си думите за вярващите. Аз държа конкретни хора отговорни за случващото се на земята.

Магон се надигна леко.

— Вие ме заплашвате.

— Амин.

Сините очи на свещеника се втрениха в лицето на Фароу. Магон изпусна дима от пурата и лицето му изчезна в сивкавия облак. Когато димът се разсея, погледът му се беше променил. Беше открит и твърд.

— Ако аз съм толкова корумпиран, колкото подозирате, че може да съм — каза Магон, — защо да не изтърча право при мъжете, които държат Лейн за заложник?

— Защото научихте тази тайна в изповедалнята, отче.

— Само вярващите са запазени от светостта на изповедта.

— Адвокат, както и дипломат, и шпионин — каза Фароу сухо. — Не би трябвало да очаквам нещо по-малко от Ватикана. Да, аз поемам пресметнат риск с Вас. Имам доверие на общия ни приятел в Рим. Той може да знае, а може и да не знае какво сте решили да правите, но знае, че сте по-сложна личност, отколкото изглеждате.

— Циник, но все пак човек с някаква вяра — каза Магон.

— Научил съм се да се доверявам на малцина. Наистина малцина.

— Аз също имам вяра в малко хора. За момента ще се доверя на човек, който по свой избор се излага на опасност.

Фароу се усмихна леко. При други обстоятелства щеше да му допадне да си говори с отец Рафаел Магон, радикален прагматик и шпионин на Ватикана.

— Къде мога да намеря Ектор Ривас?

— Защо?

— Той държи живота на Лейн в ръцете си на убиец — каза Фароу.

Наслаждавайки се на пурата си, Магон обмисля въпроса цяла минута. Един феодален барон и трафикант като Ектор Ривас Осуна имаше много врагове. Човек като Фароу можеше да намери много начини да устрои засада дори на добре охранявания Ектор.

— Нямам полза да убия Ектор — каза Фароу, досетил се каква е причината за колебанието на Магон. — Ако Ектор е мъртъв, Лейн ще е

в по-голяма опасност, а не обратното. Аз съм тук да преговарям, преди някой да се нервира. Нервите и оръжията адски ме плашат.

Магон погледна върха на пурата си и издиша дима продължително.

— При нормални обстоятелства не бих могъл да отговоря на въпроса ви. Ектор е постоянно в движение, никога не спи на едно и също място две поредни нощи. Понякога се мести по няколко пъти за една нощ.

— Да, ясно, човекът си има доста грижи — каза Фароу саркастично. — Историята е дълъг списък от хора, които са лежали будни нощем, чудейки се на кого да се доверят. Някои са преценили правилно. Други са умрели млади.

Свещеникът се усмихна, после пак въздъхна.

— Един от племенниците на Ектор ще се жени. Аз ще извърша церемонията този уикенд в ранчото „Ривас“ на изток от Хакумба.

— Поднасям моите съболезнования на булката — измърмори Фароу.

— Довечера ще има празненство в Енсенада — продължи Магон. — Ектор е патриархът на огромния клан. Ще присъства на тържеството, дори и само за час.

— Енсенада е прекалено голяма, за да я претърся за един час. Може ли да стесните района на търсенето ми?

— Опитайте в „Кансион“, ресторант на територията на Енкантамар, точно до крайбрежния път в Енсенада. Ектор харесва как приготвят олхювите там.

— Благодаря ви, отче.

— Разберете, че Ектор Ривас Осуна е бомба, готова да избухне.

— Има ли нещо конкретно, което може да задейства запалителя?

— Всичко, във всеки един момент. Той се е пристрастил към кокаина с никотин.

Прозорчето на изповедалнята се затвори.

„По дяволите. Наркоман, който пуши мексикански цигари. Може да превърти всеки момент.“

Параклисът беше толкова тих, че Фароу чуваше ромоленето на чешмичката под дървото в двора.

Сложната личност отец Рафаел Магон беше изчезнал.

[1] Стилистично средство — съчетание на привидно несъчетаеми, противоположни понятия. — Б.р. ↑

ДВАДЕСЕТ И ЧЕТВЪРТА ГЛАВА

Училище „Ол Сейнтс“

Неделя следобед

Слънцето беше скрито зад сребърна маса от облаци. Вълните се издигаха високи колкото човешки ръст, дори по-високи, после се разбиваха на брега в кипящ въртоп от пясък и пяна. Вятърът разнасяше пръски от водата в солена мъгла. На брега вятърът вдигаше горния слой на пясъка и оставяше резки по незащитената кожа.

Фароу забеляза, че Грейс и Лейн седят заедно и гледат бурните вълни. Раменете на момчето бяха прегърбени от умора, а на майка му — от напрежение. Сякаш никой от двамата не забелязваше чайките, които кръжаха и кряскаха над тях, молейки за храна.

Въоръжените пазачи се бяха настанили на плажа на двайсетина метра от тях, пушеха и наблюдаваха, наблюдаваха, не спираха да наблюдават.

Грейс усети приближаването на Фароу и се обърна. Лицето ѝ беше гладко и безизразно. Тя правеше всичко възможно да не изпуска страховете си от контрол.

„Браво на теб, смела жена си — помисли си Фароу. — Въпреки че Лейн те чете като отворена книга. И двамата печелите точки за това, че се опитвате да си помагате един на друг.“

— Време е да тръгваме — каза той на Грейс.

Тя поиска да възрази, но бързо преглътна протеста си.

Лейн се изправи, разочарован, но не изненадан.

Заедно прекосиха плажа. Пясъкът полепна по дрехите и кожата им. Като се престори, че се предпазва от един по-силен порив на вятъра, Фароу провери разстоянието до пазачите.

Не можеха да ги чуят.

— Чуй ме — прошепна Фароу на Лейн, — може да вярваш на отец Рафаел, но само до определена степен. Не му казвай за телефона или компютъра. Но ако усетиш, че нещата тръгват на зле, веднага отиди при него.

Лейн кимна.

— Избягвай портокаловия сок — продължи Фароу. — Изливай го в мивката, когато никоой не те гледа, прави се на замаян, ако искаш, но дръж главата си бистра. Това е най-доброто ти оръжие. Можеш да ни помогнеш само ако се контролираш.

Лейн кимна отново и се усмихна несигурно.

— Благодаря.

— Ще те измъкнем оттук — увери го Грейс. — Обещавам ти.

— Няма нищо — каза момчето. — Просто искам... — Гласът му засече.

— Да? — подкани го Грейс.

— Просто искам да знам каква роля има татко във всичко това.

„Чист е като сълза“ — помисли си Фароу.

— Аз също — каза Грейс.

Когато стигнаха до бунгалото, майката и синът влязоха. Фароу остана отвън, за да могат да се сбогуват насаме. След няколко минути Грейс излезе. Изглеждаше яростна и изплашена.

— Оправи се — каза почти беззвучно тя. — Скри го. — Освен страх в гласа ѝ, се долавяха горчивина и гняв.

Фароу не каза нищо, докато не отидоха в мерцедеса и не потеглиха. Щом напуснаха района на училището, извади сателитния телефон от чантата си и набра номер, който бе вкаран в паметта.

Когато отсреща вдигнаха, заговори бързо:

— Свържете ме с техническия отдел. — Изчака няколко секунди и продължи: — Обажда се Фароу. Провери описа на техническите приспособления. Бях получил една експериментална моторола преди около година. Не си направих труда да я върна, когато напуснах миналата седмица. Направи ми услуга. Активирай GPS-а ѝ и ми дай координати.

— Изчакай.

— Чакам.

Грейс го погледна.

— Какво правиш?

Фароу не отговори. След няколко секунди техникът от „Сейнт Килда“ се върна на телефона. Фароу слушаше и запомняше.

— Едно-седемнайсет на трийсет и две-десет — повтори Фароу. — Добре, чудесно. Сега нагласи аларма за периметър. Ако проклетото

нещо се помръдне на повече от две морски мили, веднага ми се обади.

— Двайсет и четири часова наблюдение ли?

— Да. Знам, че е скъпо. Обади се на Стийл, ако трябва, но веднага пусни наблюдението. След като го настроиш, поръчай на отдела за проучвания да открият кой е собственик на хотел „Енкантамар“ и на ресторант „Кансион“ в Енсенада. Запомни ли?

После прекъсна разговора и се обърна към Грейс:

— Какво казваше?

— Какво правиш? — повтори тя.

— Точно това, което чу — уредих пасивно наблюдение на сина ти. Стига той да не се отдалечава от телефона на повече от метър-два, ще знаем къде се намира.

— Това е прекалено опасно. Ами ако научат?

Фароу зави по магистралата и се отправи на юг към Енсенада.

— Какво ще направят? Ще го напляскат? Хайде, Ваша Чест, не преувеличавай.

— Не преувеличавам — възрази тя. — Със същия успех можеше да му дадеш и зареден пистолет.

— Страхотна идея. Ти имаш ли някой под ръка? — Фароу я изгледа мрачно. — Май не.

— Ти си луд! Ако открият онзи телефон, ще разберат, че аз...

— Слушай — прекъсна я Фароу, като си казваше да бъде търпелив, защото тя е под ужасно напрежение, — само ще си помислят, че някой му е дал начин да се свързва с майка си. Важното е Лейн да чувства, че има връзка с теб, че не е отрязан, да не се чувства толкова много затворник.

— Но...

— Отчаянието е най-големият враг на затворника — обясни Фароу спокойно. — Точно сега Лейн чувства, че има поне малка възможност да контролира собствената си съдба. Той ни трябва спокоен, не паникьосан или сломен.

— Ти не разбра колко изплашен е той, въпреки че бе упоен и ми казваше да не се тревожа.

— Синът ти е жилаво и схватливо хлапе. Позволи му да използва качествата си. Това може да е най-важното за оцеляването му.

— Той е едва на петнайсет!

— Много деца не доживяват до тази възраст. Единственото сигурно нещо в живота е, че някой ден ще умрем.

Грейс само се втренчи във Фароу и преглътна всички думи, които искаше да му изкрещи.

„Ти не разбираш! Щеше ли да бъдеш толкова спокоен, ако знаеше, че Лейн е твой син?

Или при мъжете е различно? Те не разбират ли колко са важни децата? Или за тях единственото важно е сексът? Но не и бебетата. Дори собствените им.“

Част от Грейс се страхуваше, че Фароу би бил различен. Че той би се грижил за сина си, би се интересувал от него и че поради тази причина ще я намрази, задето не му е казала.

„Ще съм проклета и да му кажа, и да не му кажа. Най-добре да мълча. Не мисли за това. Изобщо.

Не можеш да промениш миналото. Не можеш да предвидиш бъдещето. Можеш да живееш само в настоящето. И не пици.

Каквото и да става, не пици.“

Неистово ѝ се искаше да изпици, почувства се, сякаш ядушат.

Обърна се и погледна през прозореца, за да не долови Фароу черната война, която бушуваше под повърхността на мълчанието ѝ.

ДВАДЕСЕТ И ПЕТА ГЛАВА

Енсенада

Неделя, 4:00 ч. следобед

Пътуването до Енсенада не беше дълго, но когато Фароу стигна до града, вече му беше писнало от мълчаливото напрежение в колата, от невидимата буря, готова да се разрази.

Грейс почти не дишаше.

— Първия път, когато видях Енсенада — каза Фароу, — беше замрял курорт с няколко хотела за американците и безнадеждно остарял индустриален район. Сега е пълен с живот пристанищен град със седемдесет и пет хиляди жители, с добре изградена дига, пристанище за пътнически кораби и разработена брегова линия.

Грейс дори не го погледна.

„Стига толкова разговори на неутрални теми“ — помисли си Фароу.

Той мълчаливо откри хотела, който гледаше към пристанището, паркира и влезе. След известно пазарене нае апартамент с изглед към океана, на четвъртия етаж. Върна се при колата, издърпа Грейс да слезе и я повлече към стаята им.

В пълно мълчание.

Щом влязоха, Фароу веднага сложи резето на вратата и излезе на терасата, за да огледа мястото. Ресторантът, в който според Магон щеше да се проведе празненството на Ривас, беше сбутан в един ъгъл на хотелския двор от страната на океана. Заобикаляха го двуметрова стена и добре поддържан пустинен пейзаж. На портата от ковано желязо имаше табела, но разстоянието бе прекалено голямо и Фароу не можеше да я разчете.

Извади малък бинокъл от чантата си и се върна да огледа табелата.

Cerrado.

За американците, които помпаха с доларите си икономиката на Енсенада, имаше превод:

Затворено поради частно парти.

Дотук информацията на Магон изглеждаше вярна. Ресторант „Кансион“ наистина беше резервиран за клана на Ектор.

Когато Фароу се обърна към стаята, Грейс още стоеше в средата на апартамента, притиснала чантата си към гърдите. Имаше онзи вид на човек, потресен до дъното на душата си, който обичайно се виждаше в психиатричните отделения и по бойните полета. Здравото стиснатите ѝ устни подсказваха, че скоро тя няма да изпадне в бърливо настроение.

Фароу отиде до телефона, поръча храна и стек бири от румсървиса и се върна при Грейс. Тя не беше помръднала.

— Искаш ли да те хвърля под душа, или една хавлия, намокрена със студена вода, ще свърши работа?

Грейс безмълвно отиде в банята и се затвори там. Погледна към тоалетната и се зачуди дали ще може да се отърве от смразяващия страх в стомаха си, ако бръкне с пръст в гърлото си.

„Не можеш да изповръщаш миналото.

Ако рухнеш сега, няма да помогнеш на Лейн.

Дишай, по дяволите.

Просто дишай.“

Тя вдишваше накъсано, отново и отново. Направи две крачки към мивката. В огледалото видя изтощена жена, с обляно от сълзи лице и разрошена коса. Остави чантата си на плота и завъртя крана. Водата потече в мивката, отеквайки шумно в тишината. Миришеше леко на хлор. Подложи длани под струята, напълни ги и наплиска лицето си. След още няколко шепи студена вода най-последно започна да диша почти нормално, без да се налага да си напомня, че трябва да го прави.

Сапунът бе увит в хартия. Мирисът му се оказа прекалено сладникав, като розовия сапун на баба Марта, уханието извика спомените, които се опитваше да прогони.

Сълзи, много по-горещи от водата, потекоха по лицето ѝ.

„Никога не поглеждай назад.“

За пръв път се запита дали самата Марта беше успяла да изпълни този нечовешки подвиг.

С бързи машинални движения Грейс оправи грима си и вчеса с пръсти косата си. Въпреки зачервените от плач очи, сега жената в огледалото изглеждаше доста по-добре. Изрови шишенце с капки за

очи от чантата си. Те подлютиха очите ѝ по-силно от сълзите, но когато отново се погледна в огледалото, очите ѝ бяха избистрени. Приглади дрехите си, доколкото можеше, отвори вратата на банята и излезе да се изправи лице в лице с това, което я очаква.

Горещ, влажен въздух нахлуваше през отворения прозорец. Закотвените лодки се поклащаха неспирно, отразявайки силата на далечната буря дори и в спокойните води край кея. Грейс усети как настроението ѝ леко се оправя. Нещо в нея очакваше бурята да се разрази. Винаги бе обичала бурите. В тях имаше свобода, каквато тя си бе позволила да изпита само веднъж.

С Джо Фароу.

Мъжът, който стоеше подпрян на парапета, изпънал ръце, съсредоточен изцяло върху гледката долу.

„Несъмнено се стареа да запомни всичко — помисли си тя в пристъп на раздражение. — Откъде намира цялата тази енергия и целеустременост?“

Румсървисът се бе оказал неочаквано бърз. На масата имаше наредени доста чинии, покрити с метални капаци, а в кофа с лед на столче — шест бутилки бира „Корона“.

Фароу погледна през рамо, когато тя се приближи към него.

— По-добре си — отбеляза той. — Храната също ще помогне.

— Стига си се държал, сякаш си ми майка.

Той пристъпи към нея толкова близо, че дъхът му рошеше косата ѝ.

— Изобщо не се чувствам майчински настроен към теб.

Очите ѝ се разшириха.

— От вятъра е.

— Кое?

— Вятърът ти напомня за времето, когато бяхме... заедно.

— *Amada* — каза той и вдиша уханието ѝ, — има много малко неща на тази земя, които не ми напомнят за теб.

За миг Грейс беше сигурна, че ще я целуне, но той се отдръпна и каза:

— Има пиле, пържоли и студени раци. Яж.

После отиде при масата, отвори две бири и вдигна капациите на чиниите. Три различни вида месо. Кошничка с царевични питки и купа прясна салца. Взе една питка, натъпка няколко парчета печено пиле в

нея и добави салца. Стисна хлебчето, уви го със салфетка и ѝ го предложи.

— Трябва ли да правиш всичко толкова добре? — попита тя, внезапно отново раздразнена.

— Щом плащаш за най-доброто, получаваш най-доброто — каза Фароу, като продължаваше да ѝ подава храната. — Яж. Както казах преди, ти си силно емоционална жена, а в момента караш на празен резервоар. Ако не искаш да ядеш заради себе си, направи го заради сина си.

Грейс взе сандвича. Една хапка я убеди, че е имал право. Беше толкова гладна, че се чувстваше без сили.

„Нищо чудно, че емоциите ми надделяват над всичко.“

Бързо изяде сандвича, вдигна глава и откри, че още един сандвич я чака точно пред нея. Този път беше с раци, мариновани с лимон и подправки, толкова вкусни, че едва не ѝ потекоха лигите. Излапа го целия, без да си поеме дъх.

Тайно наблюдавайки Грейс, Фароу изяде няколко хапки от раците, като си ги топеше в салцата. После си направи дебел сандвич с пържола и добави няколко люти чушлета, които стояха в отделна купичка. Взе си една бира и отнесе сандвича на терасата, за да наблюдава ресторанта.

Грейс си напълни нова питка с раци и също излезе на балкона.

Четири етажа по-долу двама работници бяха заети с нещо от вътрешната страна до високата ограда на ресторанта. Имаше купчина от каменни плочи, които мъжете бяха вдигнали от алеята.

— Още едно дразнещо нещо — каза тя.

— Работници, които местят камъни ли? — попита Фароу, без да отмества поглед от мъжете.

— Не. Ти. Винаги правиш по няколко неща едновременно. Ядеш, говориш и наблюдаваш и си напълно съсредоточен.

— Стийл направо ще те побърка. Той е два пъти по-тежък случай от мен в това отношение.

— Тези двама мъже наистина ли са толкова интересни? — измърмори Грейс между хапките.

— Ако не бях виждал как се копят окопи под открит огън, бих казал, че не съм виждал никого да се труди по-усилено от тези двамата. Тук сме в страната, където всичко се отлага за утре и никой не си дава

зор, а тези двамата действат, сякаш някой им е засякъл време с хронометър. Това ми се струва любопитно. Особено при положение, че Ектор Ривас Осуна трябва да се появи в този ресторант довечера.

Грейс се облегна на парапета, облиза пръстите си и погледна надолу. Ако човек искаше да наблюдава мъжете, трябваше да се намира над тях. От нивото на земята те бяха скрити напълно от високата ограда и силно декорираната порта от ковано желязо. И двамата бяха облечени в работни гащеризони и носеха сандъчета с инструменти. В един паркиран на алеята зад ресторанта пикап имаше още инструменти.

Единият мъж наклони голяма каменна плоча и я подпря с тялото си, за да може другият да разкопае песъчливата пръст отдолу.

— Изглеждат ми съвсем обикновени — каза тя. — Просто си параноик. Живял си в ада прекалено дълго. Всичко ти се струва опасно.

— Може би.

Фароу продължи да гледа мъжете съсредоточено като гладен вълк.

— Какво виждаш, което на мен ми убягва? — попита тя накрая.

— Отстрани на камиона им е изписано името на някаква държавна служба.

— И?

— Дори и в Мексико държавните и общинските работници не работят на частни терени.

— Може да поправят теч в канализацията.

— Канализацията в Енсенада е в другата посока — излива се право в залива.

— Напомни ми да не ходя да плувам там.

Фароу влезе вътре и се върна с бинокъла си. Придърпа си един стол близо до парапета и седна, надничайки с бинокъла между перилата.

Грейс отпи от бирата на Фароу и изчака.

Мълчание.

— Е? — подкани го тя.

— Не ходи да плуваш там.

Тя не знаеше дали да се усмихне, или да го сръга.

— Виждаш ли нещо интересно?

— Облечени са в гащеризони, но под тях единият е с бяла официална риза. Накратко, не са типичните мръсни и бедни мексиканци, които си изкарват хляба с тежък труд.

Той ѝ предложи бинокъла и стола. Грейс остави бирата и седна. Малкият бинокъл се оказа изненадващо силен и с ясен образ. Този факт засили треперенето на ръцете ѝ, което бе видимо доказателство за това колко е напрегната. Тя подпря ръце на парапета.

Двамата мъже дойдоха на фокус. Изглеждаха прекалено крехки, за да са черноработници. По бузите им се стичаше пот. Единият наистина носеше бяла риза и масивен златен часовник с диаманти, които проблясваха от време на време. Държеше лопатата, сякаш не е сигурен как се борава с нея. Вторият се оглеждаше стреснато наоколо, докато удържаше с мъка тежкия камък.

— Добре — каза тя тихо. — Прав си. Ние не трябва ли да се крием? Единият постоянно се оглежда.

— Той е на нивото на земята и се оглежда на нивото на земята. — Фароу отпи от бирата си, която беше станала доста топла. — Той е идиот. Всеки, дори с малко мозък в главата, ще огледа и околните тераси и покриви. Направо ще се изненадаш колко идиоти намират смъртта си така. Майката природа един вид прочиства човечеството.

— Звучиш много весело.

— Благодаря.

— Ето. — Тя му върна бинокъла. — Дори и да са идиоти, пак ми става нервно, като ги гледам.

Фароу смени мястото си с Грейс, вдигна бинокъла и пак се наведе да гледа през парапета.

— Какво правят? — попита тя след малко. — И защо ние се интересуваме от тях, ако не се брои параноичното ти любопитство?

— Ектор Ривас Осуна ще вечеря в този ресторант довечера, заедно с някои членове на семейството си.

— Шегуваш се.

— Защо според теб сме в Енсенада?

Грейс отвори уста, после я затвори.

„Идиотка. Да не мислиш, че те е довел тук да търкате чаршафите.“

— Можеше да ми кажеш — намуси се тя.

— Ти не беше в настроение за разговори, забрави ли?

Грейс го уби с поглед, но Фароу не усети нищо. Вниманието му бе насочено четири етажа по-долу.

— Значи си дошъл да шпионираш Ектор?

— Искам да говоря с него. Независимо дали го осъзнаваш или не, ти също искаш. Ектор е ключът към цялата тази каша. Той командва парада.

„Той е човекът, който знае колко време му остава на Лейн в действителност.“

Грейс потърка ръце, сякаш вятърът, който брулеше терасата, беше хладен, а не горещ.

— Трябва ли да бъдем в една и съща стая с този човек? Не можеш ли просто да му се обадиш или нещо такова? Той ме плаши.

— Мъжете като Ектор са примитивни. Разбират от две неща — или от директна разправа лице в лице, или от удари в гърба. Трябва да накараме Ектор да мисли, че сме достатъчно смели, за да застанем лице в лице с него и да му доставим единствения човек на света, когото той държи да види в момента. Така Ектор няма да ни удари в гръб, когато си тръгнем.

В първия момент Грейс не разбра. После проумя. Храната, която беше изяла, се раздвижи в корема ѝ.

— Тед? — попита тя дрезгаво.

— Да, любимият ти бивш.

— Но аз не знам къде е Тед!

— Но имаш информация, която ще те заведе при него.

— Какво?

— Трябва да лъжеш, Ваша Чест! Ектор вярва, че ти си неговият билет до твоя съпруг. Ние ще гледаме да подхранваме това убеждение, а междувременно ще му покажем съвсем ясно, че ти ще играеш по свирката на Ектор само ако той се грижи добре за Лейн.

Грейс отвори уста да възрази, видя нетърпеливото изражение на Фароу и си напомни, че той е експертът.

— При отвличането най-важното е да се гарантира безопасността на заложника — продължи той. — Ще напомним на Ектор очи в очи, че това е условие, което засяга и двете страни. Ако заложникът не е щастлив, и похитителят няма да бъде.

— Но ние не можем да му осигурим Тед.

— Не бъди сигурна. Има много малко неща, които „Сейнт Килда“ не може да направи, ако наистина иска.

— Говориш сериозно, нали? За това, че ще предадеш Тед на Ектор Ривас Осуна? — повиши глас тя.

— Да.

— Аз не бих подала и шепа пръст на това същество, камо ли човек. Тед може и да не е цвете за мирисане, но все пак е човек. Не мога да направя това.

— Не можеш, не искаш или няма да го направиш?

Грейс не знаеше какво да отговори.

Фароу пак вдигна бинокъла до очите си, огледа внимателно мъжете и после насочи вниманието си към алеята, където бе паркиран малкият им камион. Още една кола беше спряла току-що там. Още двама мъже слязоха и отидоха при камиона.

— Бащата на детето ти или детето ти — каза Фароу, без да отмества поглед от алеята. — Изборът не е лесен, но е единственият, който Ектор е поставил на масата. Знаела си това от самото начало.

Грейс затвори очи. Фароу имаше право. Тя го знаеше, но не беше го повярвала. Не искаше да го повярва. Все още не искаше.

— Трябва да има друг начин — възрази тя.

— Когато го откриеш, ми кажи.

В стаята се възцари тишина, нарушавана само от брулеция вятър.

— Ако не можеш да решиш — каза Фароу накрая, — върни се на север и остани там. „Сейнт Килда“ ще направи точно това, за което ни нае — да измъкнем сина ти. Само внимавай да не попиташ никога как ще го направим.

ДВАДЕСЕТ И ШЕСТА ГЛАВА

Енсенада

Неделя, 16:10 ч.

— Грейс — каза Фароу тихо, — усмихни ми се, ела да ме целунеш по врата и въобще осигури ми някакво видимо извинение да се махна от този балкон.

Тонът на гласа му повече от думите подсказа на Грейс, че нещо сериозно не е наред.

„Как може да ми каже да жертвам Тед, за да освободя Лейн, и в следващия момент да ми казва да се правя на съблазнителка.

Защото няма друг избор, ето защо.“

Тя бързо се приближи до Фароу, наведе се, заби зъби в яката му и стисна. Предпочиташе да прегризе сънната му артерия, но знаеше, че не е разумно.

Той свали бинокъла си, погледна я и се усмихна. Очите му бяха студени.

— Дойдоха още работници. Те не са идиоти. Гледат и нагоре.

— Ако имаше вратовръзка, щях да те издърпам в стаята за нея.

„И да те удуша.“

— Ощипи ме по задника. Ще има същия ефект, а и ще бъде достатъчно убедително. — Усмивката му се промени, стана по-топла, погледът му също. — Да, знам, че ти се иска да имаш орлови нокти, които да забиеш в мен.

Тя се пресегна, постави ръка върху стегнатия му задник и го ощипа.

— Да не забравя да си пусна дълъг маникюр.

Фароу се усмихна и я дръпна вътре в стаята.

— Пусни завесите — каза той. — Да изглежда, сякаш ще правим секс.

— Това ти харесва.

— Само отчасти, *amada*.

Тя бе достатъчно умна да не попита кои части. Залепила нещо като похотлива усмивка на лицето си, се пресегна към развяващите се завеси и ги затвори като стриптийзърка, която си играе с прашките.

Фароу веднага отиде до прозореца встрани от балкона и раздели завесите съвсем леко. Бавно вдигна бинокъла си и надникна през процепа.

Уморена и изнервена едновременно, Грейс се отпусна на леглото. Три минути изминаха според електронния часовник на нощното шкафче, откакто Фароу гледаше четиримата мъже от тайния си наблюдателен пост. После свали бинокъла, дръпна се назад и взе един бележник от чекмеджето на нощното шкафче. Пак откряна съвсем леко завесата, видя, че мъжете са се качили в колите, и спокойно се върна на балкона с бинокъла си.

Грейс го последва като бдителна сянка.

Двете коли излязоха от алеята и завиха по крайбрежната улица. След като изчезнаха, Фароу бързо си записа нещо. После огледа входа на ресторанта. Всички камъни бяха върнати по местата им. Нищо не показваше, че пейзажът е бил променян.

Фароу свали бинокъла и се загледа в бурния океан отвъд вълнолома. Накрая се обърна към Грейс:

— Докъде бяхме стигнали? А, да, претегляхме различните варианти за избор и морален подтекст. Отвратителна работа, но неизбежна в такива ситуации. Сега трябва да обмислим още един вариант за избор.

— Така ли?

— Да.

Тя не искаше да пита какъв.

Но нямаше никакъв избор и попита:

— Какво има?

— Кое е от по-голяма полза за Лейн — Ектор да е жив или мъртъв?

— Да не ми говориш, че ще убиеш Ектор? — шокира се тя.

— Аз? Не на този етап. Но онези четиримата, които караха коли на държавни служби в Баха, най-вероятно са си наумили точно убийство.

Грейс мълчаливо гледаше Фароу.

— Оставиха визитка под камъка, който е първото стъпало към ресторанта — обясни Фароу.

— Визитка? Какво значи това?

— ИЕУ.

— Преведи ми го.

— Импровизирано експлозивно устройство.

— Самоделна бомба ли?

— Нещо такова. Не мога да съм сигурен, без да отида да огледам на място, но ми приличаше на мобилен телефон, закачен към стандартна осколъчна мина.

— Осколъчна мина? Това не е ли някакъв експлозив от Първата световна война? — попита тя.

Фароу се подсмихна.

— В добрите стари дни преди барута осколъчната мина е била идеалното средство да разкъсаш човек на две с един удар. В наши дни е бомба, която ще направи на света голяма услуга, ако гръмне на десетпетнайсет метра от семейство Ривас. Така че кое е по-добре за Лейн — Ектор да е жив или мъртъв?

Грейс отвори уста, затвори я, после отново я отвори.

— Ти си експертът.

Той си пое дълбоко дъх и издиша бавно. Като си представи как останките от Ектор са се разлетели в радиус от три пресечки, Фароу се усмихна.

— Аз трябва да се въздържа от мнение. Ненавиждам наркодилърите.

Тя изчака и продължи да се чуди дали да каже на Фароу истината за Лейн, и дали тази истина ще повлияе по някакъв начин на решението му.

— По дяволите — каза той и издиша шумно. — Мразя да става така.

— Как?

— Когато трябва да спася някой гнусен кучи син като Ектор, за да имам по-добър шанс да спася някой невинен като Лейн.

— Какво ще правиш?

— Ще обезвредя проклетото нещо.

— Това е лудост. Може да загинеш. Повикай специалист.

— Няма време да викам някой от „Сейнт Килда“. Тогава на кого да се обадя? На кого в мексиканското правителство можеш да имаш доверие?

Тя понечи да отговори, но спря и замълча. Нямаше никаква представа на кого може да се обади. Или на кого не трябва да се обажда. Фароу се усмихна мрачно.

— Ето, започваш да се учиш, *amada*. Ще ми се да не трябваше аз да съм ти учител.

— Защо?

— Никой не обича човека, който съобщава лошите новини.

Мобилният телефон в джоба му завибрира. Той го извади, прочете текстовото съобщение и поклати глава.

Грейс се страхуваше да попита и още повече — да не попита.

— Какво не е наред?

— Хотелът и ресторантът принадлежат на голяма корпорация, която е част от най-големия бизнес конгломерат в Баха. „Групо Калдерон“. Твоят стар приятел Карлос Калдерон е един от основните собственици.

Чувството ѝ за празнина и затъване се засили.

— Но в това няма никакъв смисъл. Карлос Калдерон е бизнес партньор на Ектор. Защо ще осведомява враговете на Ектор, че той ще бъде в ресторанта тази вечер?

— Може би Карлос иска да прекрати партньорството си с него.

Грейс се намръщи.

— Това по-зле ли е за нас?

— Не знам.

— Но нали ти би трябвало да... — Тя осъзна собствените си думи и въздъхна, вместо да довърши изречението си.

— ... да знам всичко? — попита той иронично. — Аз се казвам Фароу, не Господ Бог. Другата новина, която ми изпратиха от „Сейнт Килда“, е по-малко двусмислена.

— Добра ли е?

— Ти ми кажи. Почти затварят кръга около Тед. Глупакът е използвал кредитната си карта.

Грейс прокара пръсти през разрешената си коса.

— Какво е платил? Пиене или жени?

Фароу я погледна с интерес.

— Тед проблем с алкохола ли има?

— Поне според мен — да.

— А ти имаше проблем с това, че ходи по жени?

— Само защото ме правеше на глупачка.

— Той те е направил своя жена, не трофей, с който да се фука.

— Грешката си е моя — каза Грейс. — Лошото е, че не само аз плащам за нея.

Фароу видя бурята от емоции, скрита зад спокойните думи, и смени темата.

— Тед си е купувал нещо по-лошо от пиячка — адвокат.

— Стюарт Стърджис от „Бауман, Стърджис и Макклелъм“?

Фароу кимна.

— Той уреди развода ни — обясни Грейс. — Двамата с Тед са приятели от колежа и бизнес партньори. Но колкото и пъти да се обаждах на Стю, той твърдеше, че не се е чувал с Тед и че ако се чуят, ще му предаде веднага да ми се обади.

— Кой беше твоят адвокат при развода?

— Нямах.

— Нищо чудно, че не си получила нищо.

Грейс присви очи.

— Получих кола, фонд за образованието на Лейн под формата на ранчо за коне и къща в Ла Джоя, за да имам дом за сина си. Не исках нищо друго.

Фароу не изтъкна, че в момента къщата е ипотеккирана, за да плати Грейс за спасяването на сина си и че Лейн може да не остане жив, за да се възползва от натрупаните средства за колежа.

— „Сейнт Килда“ са пуснали опашка и са сложили бръмбар на добрия стар Стю — обясни Фароу. — Рано или късно той ще ни отведе при Тед.

— Бръмбар? В телефона ли? Незаконно е.

— Не знам за какво говориш, Ваша Чест, и то със сигурност няма да се повтори.

— Аха.

— Спри да задаваш въпроси. Или ще те излъжа, или ще ти кажа неща, които един съдия не би трябвало да знае от личен опит, освен в присъствието на полиция. Някой враг, който поиска да направи голям въпрос от това, че знаеш твърде много, може да се възползва.

Грейс не възрази. Тя се движеше толкова близо до ръба на законното, че щеше да е истинско чудо, ако не паднеше в пропастта.

— Колко време ще ти трябва да... — „се взривиш...“ — ... обезвредиш бомбата? — попита тя.

— Не мога да кажа, преди да я погледна. Ако не е по силите ми, ще я оставя както си е.

— Вземи си телефона.

Фароу се изсмя.

— Защо? Повярвай ми, ако се издъня, ти ще бъдеш втората, която ще разбере това. Шансът да стане подобна издънка е една от причините „Сейнт Килда“ да настоява да има пълна ДНК информация за всеки от оперативните си агенти. Така по-лесно се прави идентифицирането.

Грейс примигна стреснато.

— Ще ти трябва някой да те предупреди, ако онези мъже се появят отново.

Той обмисли идеята. Въпреки спокойните ѝ думи, очите ѝ бяха прекалено тъмни, а кожата — необикновено бледа. Но ръцете ѝ не трепереваха и тя не забравяше да диша. През повечето време.

— Дай ми мобилния си телефон. Аз ще ти въведа един номер.

— Не направихме ли това и преди? — промърмори тя, докато посягаше към чантата си.

— Понякога веднъж не е достатъчно.

Грейс бързо вдигна глава. Изражението на Фароу бе непроницаемо, а очите му — опушено зелени. Тъй като знаеше, че мислите ѝ са изписани на лицето, тя наведе рязко глава и извади телефона от чантата си.

— Сега тенът на лицето ти е по-нормален.

— Ти си...

— Тихо, жено — каза той ухилен и взе телефона ѝ. — Помисли си колко зле ще се чувстваш, ако последните ти думи към мен са били обидни.

— Ще отложа за по-късно, *мъжо* — не му се даде тя.

— Ако видиш някой да се задава, натисни този бутон — каза Фароу и ѝ върна телефона. — Моят телефон ще завибрира до чатала ми и ще се сетя за теб.

— Още едни думи си отлагам за по-късно.

Продължавайки да се смее, Фароу затвори вратата зад себе си и се отправи към импровизираното експлозивно устройство.

ДВАДЕСЕТ И СЕДМА ГЛАВА

Енсенада

Неделя, 16:20 ч.

Когато Фароу излезе от хотела и тръгна към ресторанта, вятърът беше отслабнал, но все още достатъчно силен, за да прикрие всеки звук, освен постоянния вой на клаксоните. Според местните обичаи признак на мъжественост беше да се използват не спирачки, а клаксони.

Един огромен бял кораб стоеше на котва точно до вълнолома на малкото пристанище. Лодки транспортираха пътниците до брега, за да изживеят едно изкуствено чуждестранно „приключение“. Фароу се зачуди как на някои хора им харесва да се движат в стадо.

Но пък никога не бе разбирал и хората, които смятат, че приключенията могат да бъдат безопасни.

С небрежен, дори скучаещ вид, той отиде до градинската порта на ресторанта. Портата се оказа заключена. През декоративните ѝ решетки и металните листа бръшлян видя големия плосък камък, който фалшивите работници бяха повдигнали. Песъчливата пръст наоколо бе грижливо изметена, за да скрие всякакви следи от работата им.

Ако не ги беше видял да слагат мината, нямаше да заподозре нищо.

Той се обърна назад към хотела и небрежно плъзна поглед нагоре до четвъртия етаж. Грейс стоеше облеганата на парапета на терасата като жена, която се любила на гледката. Мобилният телефон в джоба му не завибрира.

Фароу заобиколи оградата до сервизния вход към ресторанта, през който бяха минали работниците. И той се оказа заключен.

Явно са имали ключ. Работа на вътрешни хора? Може би.

Трудно е да се определят играчите без допълнителна информация.

Грейс стискаше парапета и се стараяше да изглежда не по-малко спокойна от Фароу. Докато той проверяваше качеството на кованото желязо, тя огледа околните балкони и покриви. Не се виждаше никой, който да се интересува от нещо друго, освен от пейзажа.

Явно се бе доверил на кованото желязо, защото само след секунди изкатери двуметровата порта и се скри зад стената. Ако Грейс беше кихнала в този момент, тя нямаше дори да забележи.

Той се обърна и погледна към покрива на хотела, място, което Грейс не можеше да види от терасата. Никакво проблясване на стъкло, което би издало нечий бинокъл. Изглежда никой, освен Грейс, не се интересуваше от него.

След една последна проверка той се съсредоточи върху ресторанта. Беше празен, но готвачите скоро щяха да пристигнат, за да се приготвят за вечерята. Бързо заобиколи сградата и стигна до покритата с каменни плочи алея. Провери земята за детониращи датчици. Нямаше нищо.

Значи експлозията щеше да се задейства от мобилния телефон, който беше видял мъжете да слагат под камъка.

Коленичи и пъхна пръсти под ръба на камъка. Тежеше поне петнайсет кила, но лесно се отмести настрани, разкривайки това, което бе отдолу.

Дълги, дълги секунди Фароу се вира в издутия корем на една американска противопехотна мина. В този звяр нямаше нищо елегантно или високотехнологично. Половин килограм пластичен експлозив С-4 и шестстотин стоманени сачми, които щяха да избухнат, да се пръснат ветрилообразно и да причинят смърт. Бомбата бе насочена право нагоре. Щеше да изпрати сачмите в смъртоносен полукръг, започващ от нивото на земята.

Щеше да убие десетки и да рани още десетки.

Хвърли бърз поглед към Грейс. Не беше помръднала. Отново се зае да изучава бомбата. Запалителят на бомбата беше махнат и заменен от взривителна капачка, която бе свързана с кабел към батерията на евтин мексикански мобифон.

Дотук добре.

Много, много внимателно той дръпна експлозива, за да огледа по-добре телефона. На гърба му някой бе написал седем цифри с черен маркер. Пак нищо неочаквано. Някой майстор на бомби беше

изработил устройството, после го беше предал на други за употреба. Нищо сложно. Прости инструкции за прости хора.

Фароу запомни номера. После бавно и внимателно обърна бомбата, така че коремът ѝ да сочи към пръстта, а не към въздуха. Бавно и внимателно върна тежкия камък на мястото му.

Деветдесет секунди по-късно влезе в хотелския апартамент.

Грейс изтича през стаята и го прегърна. Трепереше.

— Дишай, *amada* — каза той. — Нищо не е станало.

— Но разбрах от начина, по който пипаше онова нещо, че е много опасно.

Мъжът вдиша сладкото ухание на косата ѝ.

— Прилично направено експлозивно устройство, което щеше да превърне Ектор Ривас Осуна в шокиран евнух за частица от секундата, преди задникът му да мине през черепа.

Грейс се дръпна от Фароу, сякаш я беше ударил, отстъпи назад и обви ръце около тялото си.

Фароу си каза, че това е добре. Той определено не се нуждаеше страхът ѝ за него да го разсейва, а гърдите ѝ да се притискат към неговите.

Поне така си каза, макар да не го вярваше.

— Най-интересното е, че някой има достъп до нещо, което изглежда като част от снаряжението на американския флот — каза Фароу. — Изкушавах се да запиша серийния номер, но не съм дошъл тук да проследявам крадени оръжия. Ще кажа на Стийл, а той ще подшушне нещо на някого, който има достатъчно звезди на пагоните, че да накара в Кемп Пендълтън веднага да си направят пълна ревизия на арсенала.

— Обезвреди ли го?

Той поклати глава.

— Тогава какво ще правим? — попита Грейс. — Ще се обадим в полицията?

— Тъй като Ектор явно е купил федералните ченгета да работят за него, най-вероятно е хора от сапърския отряд на местната полиция да са сложили проклетото нещо. Или щатските полицаи. — Фароу сви рамене. — И в двата случая Ектор ще се пръсне като червен спрей по околните стени на три пресечки разстояние.

— Но ти каза, че за Лейн е по-безопасно, ако Ектор е жив.

— Да, така е. По дяволите!

Фароу извади мобилния телефон от джоба си и набра предварително запаметен номер. В Ню Йорк му отговориха на второто позвъняване.

— Фароу е. Бързо ми трябва две неща. Първо, телефонният номер на „Ол Сейнтс“ — частно училище на магистралата на юг от Тихуана и на север от Енсенада, в Баха Калифорния. Трябва да го има в указателя на Енсенада или в някой уебсайт.

Грейс му подаде бележника и химикалката, които бе оставил на леглото.

Той я погледна с изненадания поглед на човек, свикнал да работи сам, усмихна се, благодари мълчаливо и започна да пише. След малко каза:

— Ясно. Сега приложи магическите си способности върху мобилния оператор „Телмекс“ в Енсенада. Опитай спешно, сякаш ти гори огън под задника, да откриеш кой е купил един мобифон, вероятно през последните два дни, със следния номер... — Фароу продиктува номера, който беше написан на мобифона под камъка.

Дори Грейс чу шумния протест от другата страна на линията.

— Знам, знам — отвърна Фароу нетърпеливо. — Не е лесна работа, но животът на едно момче зависи от това. Направи каквото трябва, но изкопай тази информация. Да, по моята сметка. Обади ми се веднага, щом извадиш късмет.

Затвори и набра номера на училището.

Грейс го изслуша как разговаря с отец Рафаел Магон. Ту го ласкаеше, ту го заплашваше. После рязко прекъсна разговора, отвори си една студена бира и седна на балкона, загледан в ресторанта като хищник, който дебне плячката си.

Грейс искаше да му зададе куп въпроси, но знаеше, че няма да получи отговори. Не и когато Фароу беше такъв, погълнат от това, което планира.

„Платих за най-доброто, така че трябва просто да млъкна и да го оставя да работи.

И няма да си мисля колко хубаво беше, когато отново се озовах в прегръдката му, макар и само за секунди.“

Телефонът на нощното шкафче иззвъня. Фароу веднага скочи на крака и отиде до леглото.

— Търсят мен — каза той. — Но вдигни ти, хайде.

Грейс вдигна слушалката на третото позвъняване. Мъжки глас поиска да говори с Фароу. Тя му подаде телефона. Той го пое, покри слушалката с ръка и попита Грейс:

— Ектор ли е?

Тя поклати глава.

— Някакъв лакей.

Фароу свали ръката си от слушалката.

— Ало.

Разговорът протече на гладък разговорен испански. В крайна сметка Фароу продължи с поредица от епитети и откровени заплахи.

Въпреки че не би трябвало, Грейс остана впечатлена. От много, много време не беше чувала толкова специфичен и цветущ език. И толкова заплашителен.

Последва пауза в разговора.

Грейс погледна Фароу.

Той сви рамене и изчака. После започна да говори на английски, ход, който само един дипломат или съдия биха могли да оценят.

— Не, Ектор, ти не ме познаваш — каза Фароу. — Но познаваш една моя много добра приятелка, съдия Силва.

В другия край на линията Ектор огледа елегантния си апартамент, само едно от няколкото места, които беше „взел назаем“ за престоя си в Енсенада. Навсякъде имаше мъже и оръжия. Един от помладите му племенници разфасоваше буца кокаин. Въздухът беше гъст от цигарен дим. В кухнята имаше струпани мръсни чинии. Завесите бяха пуснати толкова плътно, че вътре не проникваше нито лъч дневна светлина.

Ако не се броеше странното обаждане, всичко изглеждаше съвсем нормално.

— Да, познавам я — каза Ектор. — И?

— Нейната работа е моя работа.

— Тя с теб ли е? — попита Ектор предпазливо.

— Да, тук е и няма какво да ти каже, освен че трябва да ме изслушаш. Ние ще ти спасим живота.

Ектор дръпна силно от запалената цигара, която племенникът му подаде.

— Слушам те.

Фароу погледна Грейс, изрече беззвучно „телефон“ и посочи джоба си.

Тя се поколеба само за миг, преди да пхне ръка в дълбокия джоб на панталона му. Първото твърдо нещо, което откри, не беше телефонът му. Погледна Фароу стреснато. Усмивката му ѝ подсказа, че той е очаквал този момент.

Очевидно можеше да се съсредоточи едновременно върху няколко неща.

Тя също.

Бавно извади телефона, като няколко пъти го изпуска и хваща, и провери подробно съдържанието на джоба.

Фароу се задъха леко, а клепачите му се спуснаха наполовина.

— Чу ме, Ектор. Съдията и аз можем да спасим живота ти.

Грейс му подаде телефона с лукава усмивка. Не можеше да се катери по стени и да си играе с бомби, но знаеше как да привлече вниманието на Джо Фароу.

Той набра някакъв номер на телефона си, но не натисна бутона за връзка.

— Аз съм в безопасност — каза Ектор, без да се впечатли. — Не трябва никаква помощ от вас.

Фароу погледна над парапета на балкона към входа на ресторанта. Сградата беше тъмна. В двора наоколо нямаше хора.

— Довечера ще ходиш на едно празненство в „Енкантамар“ в Енсенана — каза Фароу. — Вечеря в „Кансион“.

Ектор се напрегна.

— Кой каза теб това?

— Слушай много внимателно. — Фароу обърна слушалката на телефона към вратата на балкона, после натисна бутона за набиране на мобилния си телефон.

Грейс отвори широко очи. Щеше да изтича на балкона, но Фароу остави мобилния си телефон и я спря с тяло, заставайки между нея и ударната вълна, която щеше да се усети всеки момент.

— Хиляда и едно, хиляда и две — започна да брои той, — хиляда и три...

Ослепителна бяла светлина избухна в градината на ресторанта и заслепи слънцето. След миг въздухът бе раздран от внезапна силна

експлозия. Стените на хотела се разтърсиха. Ята подплашени гълъби литнаха от покривите на околните сгради.

Няколко секунди светът мълча, ослушваше се. Чакаше.

Експлозията отекна отново и отново, преди да забучи в ушите на Грейс. Вцепенена, тя гледеше облака от прах, който се издигна от двора. В този момент разбра какво представлява войната. Преглътна трудно заради страха и безпомощността, които я завладяха.

Фароу попита спокойно Ектор:

— Чу ли това?

— Света Богородице!

— Бомбата беше заровена под първото стъпало на входа на „Кансион“. Ако не ми вярваш, изпрати някой да провери.

Ектор мълча няколко секунди. Той погледна всеки от мъжете в стаята на скъпия апартамент, чудейки се дали някой от тях не е предателят. После рязко изкомандва един от тях да отиде до ресторанта. Преди мъжът да излезе, телефоните на бодигардовете започнаха да звънят. Трийсет секунди по-късно Ектор знаеше, че Фароу казва истината.

Дали това правеше този мъж враг или приятел, нямаше значение. Важното бе, че той бе имал възможност да убие Ектор, но не го беше направил.

Ектор дръпна продължително от цигарата си.

— Какво искаш от мен?

— Да се срещнеш с мен лично довечера. Ти кажи къде и кога. Ако имам късмет, дотогава ще знам имената на хората, които са сложили бомбата. И да не съм ги научил, пак имаме доста да си поговорим.

Грейс се насили да диша дълбоко, пак и пак, докато ушите ѝ спряха да звънят. Отиде до прозореца и погледна надолу.

Приличаше на военна зона. Мазилката се бе откъснала от фасадата на ресторанта. Навсякъде имаше късчета от раздробения камък. Вратата от ковано желязо беше откъсната от пантите и лежеше в деформирана купчина на шест-седем метра. Прозорците на ресторанта ги нямаше. От хотела излизаха хора, втурнали се да огледат пораженията. Тя се обърна към мъжа, който беше задействал бомбата.

— Добре, договорихме се. — Фароу затвори телефона и погледна Грейс. — Готова ли си?

— Ти... аз видях... Ти съвсем небрежно задейства бомбата!

— Беше изчислено, не небрежно. Той не знае дали съм приятел, враг или Великденския заек. Но е абсолютно сигурен, че можех да го убия и не го направих. При това положение много ще внимава да не ме ядоса, което означава, че сега Лейн е в по-голяма безопасност, отколкото когато Ектор го заключи в училището. Да тръгваме.

Грейс се съсредоточи върху единственото важно нещо: сега Лейн беше по-добре от преди. Това във всички случаи си струваше няколко прозореца и една желязна врата.

„Чуй се само, госпожо съдия. Взривяването на нечия собственост е престъпление.

Отвлечането също. Но щом е за доброто на Лейн, ще помогна на Фароу да извърши колкото трябва престъпления.

Щом законът не може да защити сина ми, майната му на закона.“

Тя застигна Фароу и двамата излязоха от стаята. Грейс не попита къде отиват.

ДВАДЕСЕТ И ОСМА ГЛАВА

Тихуана

Неделя привечер

Грейс спа от Енсенада до Тихуана. Звукът от движението стана част от нея, трансформиран в постоянен примитивен ритъм. Може би изтощението я накара да изостави всички бариери, може би просто заспа, дишайки същия въздух като Джо Фароу, но спа дълбоко и го сънува. Образите и усещанията ѝ бяха сексуално откровени. Горещи. Главозамайващи. Ненаситни. Събуди се с пламнали страни и забравила къде се намира.

Фароу караше в натовареното движение с четири оформени колони от коли на шосе с три платна. Продавачи на вестници, амбулантни търговци, продавачи на лотарийни билети постоянно сновяха напред-назад между колите, които ту спираха, ту тръгваха. Яхнали лъскави мотоциклети, полицаи с дебели шкембета се опитваха да поддържат реда на пътя. Колите се разделяха около тях като вода, заобикаляща голям речен камък.

Много закони бяха пренебрегнати, но под привидния хаос очевидно имаше някаква неофициална система, разбираана от шофьорите. Това не водеше до ред или организираност, но вършеше работа движението все пак да не спира напълно.

На север Грейс видя светлините на Сан Диего, на няколко километра и на половин свят разстояние. Копнееше да се излегне във ваната си, да свали като дрехи годините и да започне всичко отначало в един нов и суров свят, където миналите лъжи не съществуват.

— Къде отиваме? — попита тя.

Грейс се усмихна, усети, че се е загледала в устните му, и се изчерви, спомняйки си съня.

— Прекарахме си толкова добре в „Енкантамар“, че реших да пробваме някой друг хотел — каза Фароу сухо. — Отиваме в хотел „Фиеста Палас“. Намира се до най-известната писта за надбягвания на кучета в света.

— В хотела ли ще се срещнем с Ектор или на пистата?

— На пистата, след три часа. От хотела се вижда добре. Бил съм на пистата и преди, така че знам наизуст разположението. Но от хотела ще мога да си припомня нещата от разстояние, преди да се срещна с онова лудо копеле.

— Да се срещнем. Ще дойда с теб.

— Мислех, че не искаш да си в една и съща стая с него.

— Не искам. И какво? Не съм искала нищо от всичко това, но то все едно се случва.

Продължиха да пълят сред натовареното движение в зона „Рио“. Когато стигнаха до кръговото движение в подножието на статуята на Ейбрахам Линкълн, Грейс видя площад „Рио“.

— Ектор е суетен по отношение на дрехите си — каза тя. — Изгладени дънки, снежнобяла риза, ботуши от щраусова кожа, на врата има толкова ланци, че биха задушили и кон.

— И?

— Ако всичко това е проява на мъжкарство и власт, ще загубим. Имаме много убит вид. Разполагаме ли с време да си купим нови дрехи?

Фароу се огледа в огледалото. Наистина имаше убит вид.

— Добра идея. Можем да си позволим половин час.

Той спря пред един паркинг и подаде на момчето, което паркираше колите, половин банкнота от двайсет долара.

— Половин час — напомни Фароу на Грейс, когато слязоха.

— Да си сверим ли часовниците? — попита тя иронично.

— По-добре се размърдай, *amada*. Губиш ценни секунди.

Тя го изпревари и първа влезе в магазина. Той тръгна по петите ѝ, но се сети как изглежда и отиде да си търси дрехи. Едва успя да се върне при момчето на паркинга навреме. Грейс беше вече там и го чакаше, преметнала три чанти с покупки на рамото си. Фароу подаде на момчето другата половина от банкнотата и му показа още пет долара.

Мерцедесът се появи изненадващо бързо. Без драскотина, цепнатина или вдлъбнатина.

Въпреки това Фароу въздъхна облекчено, когато си проправи път през натоварения трафик до трийсететажния „Фиеста Палас“ и подаде ключовете от колата на едно пиколо. Никой, когото Фароу познаваше,

не отиваше в Мексико с толкова скъпа кола като мерцедеса на Грейс, очаквайки да я върне цяла и непокътната.

Конструкцията от лъскава стомана и стъкло, която представляваше хотелът, превръщаше отразените светлини на Тихуана в нещо мистериозно и красиво. Докато Фароу бе на рецепцията, за да наеме стая, Грейс се любоваше на цветовете на града. Те трептяха като леки вълнички, носеха се божествено красиво и Грейс се рееше с тях в шеметна вихрушка.

„Душ. Точно от това имам нужда. Дълъг горещ душ. После може би кратка дрямка.

Или нещо друго.“

Часовете до срещата с Ектор ѝ се струваха безкрайно дълги. Нямахше къде да отиде. Нямахше как да забрави. Нямахше какво да прави, освен да чака, а чакането я ядеше жива отвътре.

„Лейн, добре ли си?“

— Спри да мислиш за сина си — каза Фароу.

Тя рязко завъртя глава към него.

— Как разбра?

— По изражението ти. Като мислиш за него сега, няма да си помогнеш никак, а може и да си навредиш. — Той я хвана за ръка и я поведе към асансьора.

Ръката на Грейс се вкопчи в неговата. Тялото ѝ се напрегна.

— Разбираш ли какво ти обяснявам? — каза Фароу. — Премина от пълна апатия до това да вибрираш като жица, опъната до скъсване. Пилееш енергията си.

— Как да спра да мисля?

— Искаш ли да навредиш на Лейн? — попита Фароу, пъхайки ключа в ключалката.

— Не!

— Тогава мисли за нещо друго.

„Например колко много ми се иска да те докосна? — помисли си Грейс измъчено. — И колко много ти не искаш да ме докоснеш? Бог е свидетел колко възможности имаше.

И съзнателно пропусна всичките.“

Тя беше направила същото, но в момента не се чувстваше особено великодушна. При положение че трябваше да избира дали да мисли за Ектор, Лейн или Фароу, Фароу бе най-малкото зло от трите

варианта. Беше по-лесно да се чувства ядосана, вместо отхвърлена, така че се отдаде на гнева си.

Фароу отвори вратата и я побутна да влезе в апартамента с изглед към пистата. Остави торбите с покупките ѝ в едната спалня, а своите — в другата, и застана отстриани до прозореца. Гледа дълго, после се обърна и влезе в спалнята си.

— Ще си взема душ — каза той, без да поглежда Грейс. — Точно това ще направя. Не пускат мърлювци близо до Ектор Ривас Осуна.

Грей безмълвно отиде в своята спалня, влезе направо в банята и започна да се съблича. След малко осъзна, че е сама в елегантна баня, блестяща от мрамор и хром, с огромна душ кабина и двоен душ.

Не я интересуваше, че Фароу дори не бе опитал да я убеди да си вземат душ заедно. Но тялото ѝ казваше, че това я интересува и че тя е глупачка да се къпе с уханния френски сапун само за да се пъхне в леглото и да дремне. Сама.

Но това бе за предпочитане пред алтернативата да лежи будна и да се старее да не мисли за неща, които не може да промени.

„Точно така. Мисли си за Фароу.

Кучият му син.“

Изми косата си с френския шампоан, който бе част от комплекта за баня. После я изми още веднъж. Също като шампоана, и балсамът миришеше на грях и секс в рая. Искаше да го втрие в цялото си тяло, но се задоволи само с косата и се надяваше лосионът за тяло да е поне наполовина толкова хубав, колкото останалите козметични продукти.

Беше. Хладен, свеж, парфюмиран, но не прекалено, лосионът просто изчезна в кожата ѝ.

„Изяж си обувките, господин Безчувствен. Къпи си се сам, докато се съсухриш съвсем.“

Тя изсуши косата си с хавлията, разтърси глава и се среса с пръсти. Беше наследила от предците си права гъста коса, която се нуждаеше само от добро подстригване, за да изглежда добре.

Фароу почука на вратата на банята.

— Вечерята е готова.

Очевидно той не се беше бавил под душа, мечтаейки да не е сам.

— Добре — отвърна тя.

— Побързай. Ще изстине.

„В твоето ледено присъствие как да не изстине?“

Част от Грейс знаеше, че тя не е справедлива, че беше потърсила Фароу по работа, и то толкова сложна. Но въпреки това, по-голямата част от нея искаше да го зашлеви за това, че само ѝ пускаше знойни погледи, а после не продължаваше с горещи милувки. „Дяволите да го вземат.“

Засмя се на глас. Това беше проблемът — че той нямаше желание да прави секс с нея.

Измърмори тихо, облече един от халатите, които висяха в банята, закопча го и го пристегна на кръста си. После се върна в стаята с боси крака.

В хола на апартамента я очакваше вечеря на свещи за двама. Златистите пламъци пукаха над чиниите с пържоли, салатата, плодове, сирене и хлебчета. Ароматът на храната подсети Грейс, че е гладна не само за секс.

Както обикновено, кучият син беше прав.

Въпросният кучи син седеше в сянка, отпуснат на едно кресло, което беше придърпал до прозореца, и се взираше през бинокъла си. Стъклото, което бе от пода до тавана, разкриваше гледка към трибуните и пистата на хиподром „Тихуана“. Зад него градът грееше със светлините на реклами и скъпи къщи. Слабо осветените райони, които заобикаляха ярките, бяха бедните квартали и предградия, където мръсотията и бедността, гневът и надеждата живееха в несвещен брак.

Свещите не бяха за романтична атмосфера. Така никой не можеше да види, че Фароу действа с бинокъла си.

— Видя ли нещо полезно? — попита Грейс.

— Още не.

Тя седна на масата, наля си малко червено вино от отворената бутилка и започна да яде. С първата хапка от пържолата разбра, че е печена на дърва. Салатата „Цезар“ беше великолепна и точно по рецептата чак до суровото яйце в заливката. Виното беше мексиканско, Грейс не го разпозна, но го хареса от първата глътка.

Фароу дойде, наля си вино и седна срещу Грейс. Беше се изкъпал, избръснал и облечен в нови дънки и тъмнозелена риза в същия цвят като очите му. Явно беше използвал същия сапун като нея. И той миришеше на грях и секс.

„Един от двама ни не е зле“ — каза си Грейс горчиво.

Двамата мълчаливо погълнаха храната. Фароу проговори, когато и последната вкусна хапка беше ометена:

— Имаме два часа до срещата с Ектор. Освен ако това, което не ми казваш, е прекалено объркано и сложно, мисля, че ще имаме достатъчно време.

Грейс рязко вдигна глава.

— За какво говориш?

— За теб. Ти криеш нещо. Нещо, което има връзка със случая. Това не е добре. Изобщо не е добре. Не искам да се изправя пред Ектор с партньор, който ме лъже.

Стомахът ѝ се присви. Тя стана от масата толкова рязко, че едва не събори виното.

— Къде отиваш? — попита Фароу.

— Да се облека.

Той бързо скочи и застана на пътя ѝ, принуждавайки я да срещне погледа му. Грейс се дръпна назад като изгорена.

— Какво има? Държиш се, сякаш те е страх от мен.

— Аз съм тази, която дойде при теб, забрави ли?

Той сви рамене.

— Ти беше отчаяна. Аз съм единственият човек извън закона, когото познаваш.

Грейс видя как той пристъпва към нея. Светлината на свещите танцуваше върху лицето му, върху очите, подчертавайки енергията, която бе най-същественото в него. Тя не искаше да се дръпне още назад. Искаше да пристъпи напред и да усети вкуса му.

Но не помръдна.

— Отначало си мислех, че точно фактът, че съм извън закона, те плаши — каза Фароу, като видя как пулсира вената на врата ѝ. — Но колкото повече време прекарваме заедно, толкова по-малко вярвам в това. Ти не си жена, която се плаши без причина.

— Ти ме плашиш.

— Глупости, *amada*. Не и теб. Ти ме въртиш на малкия си пръст с една своя усмивка или сълза.

Очите ѝ се разшириха.

— Можеше да ме заблудиш.

— Можех, но не го направих. И няма. Ти можеш ли да ми отвърнеш по същия начин?

Тя стоеше в средата на стаята, а имаше чувството, че е притисната до стената.

— И аз така си мислех — каза той тихо, загледан в трескавия й пулс. — Какво криеш от мен?

— Не мога да ти кажа.

— Защо?

Тя само поклати глава.

— Когато се изправим пред Ектор, няма да има място за тайни или игри помежду ни — каза Фароу. — Това се нарича разделяй и владей. Не позволявай това да се случи на нас. Не причинявай това на Лейн.

ДВАДЕСЕТ И ДЕВЕТА ГЛАВА

Тихуана

Неделя вечер

Мълчанието се проточи мъчително за Грейс. Тя гледаше вцепенено как Фароу блокира пътя ѝ за бягство към коридора. Не можеше да помръдне. Почти не можеше и да мисли.

Гневът се разгаряше под вцепенението.

„Той можеше да направи това много по-лесно.

Но не го направи.“

— Прецених те погрешно — каза тя, стиснала устни. — Ти си гениален, безцеремонен, умееш неща, които дори не съм подозирала, и същевременно си сляп идиот, който не може да види истината, дори когато тя се завира в очите му.

Фароу опитваше да разгадае думите ѝ.

— Не разбирам.

— Така ли? — Тя го изгледа навъсено и си помисли колко приятно ще бъде да удари шамар на този недосетлив арогантен мъж.

Фароу спря ръката на Грейс, преди дланта ѝ да удари бузата му. После пръстите му се обвиха около китката ѝ и я задържаха, ограничавайки движенията ѝ, но без да ѝ причинява болка.

Шокирана, тя погледна ръката си, сякаш принадлежеше на някой друг.

— Искан да те ударя, но не мога да повярвам, че наистина опитах да го направя. Какво става с мен?

— Хубави неща.

— Хубави? Хубави? Опитах да те ударя!

— Не знаех колко силно те притискам. Сега вече си давам сметка. — Той целуна ръката ѝ, нежно я притисна надолу отстрани на тялото ѝ и я задържа там, без да я изпуска. — Прекалено си напрегната, *amada*. Ще експлодираш, ако не се освободиш от това, което те изяжда жива, каквото и да е то.

— Каквото и да е то?! Синът ми е взет за заложник! Това не е ли достатъчно основателна причина да съм напрегната?

— Така си мислех. Но грешах. Кажи ми останалата част от историята.

Грейс се опита да изтръгне ръката си от пръстите на Фароу. Но той беше прекалено бърз, прекалено силен. Тя опита да се извърти и да се отскубне. Ръката му я прегърна и задържа неподвижна.

И съвсем близо до него.

— Следващия път, когато решиш да удариш някого — каза той усмихнат, — не мисли. Направо действай. Така езикът на тялото ти няма да издаде намеренията ти.

Той бе само на сантиметри разстояние. Грейс усещаше дъха му върху косата и лицето си. Замечтаната нежна целувка, която постави върху извивката на врата ѝ, я накара да потрепери. В сенчестата стая изражението му изглеждаше спокойно, фокусирано, а очите му я наблюдаваха прекалено настойчиво.

Грейс не бе толкова добра в играта на котка и мишка.

— Преди много време ми каза, че не можеш да лъжеш — продължи той. — Помниш ли?

— Не — излъга тя.

— И че се съмняваш да можеш да се преструваш за нещо важно, особено ако не си в леглото.

Врълхлетя я вълна от емоции. Затвори очи, за да не се издаде.

Нейните лъжи.

— Това беше много отдавна — промълви тя. — Нещата се променят.

— Не всички неща. Не и сърцевината ти.

Ръката му разкопча най-горното копче на халата ѝ, после се спусна към колана. Възелът се развърза с едно подръпване.

Грейс сграбчи реверите на халата, за да го задържи увит около тялото си. Част от нея желаше Фароу толкова силно, че чак я болеше. Друга част от нея още желаше да го удари. В душата ѝ цареше хаос. Трепереше, разтърсена от противоречащи си емоции.

Лявата ръка на Фароу хвана края на халата ѝ и бавно го дръпна настрана. Хавлията му се стори груба на допир. Кожата ѝ беше гладка, топла, а зърната ѝ — като тъмни камъчета, изгарящи от нетърпение да бъдат докоснати.

— Права беше — каза той. — Тялото ти не лъже.

— Проклет да си — прошепна тя.

— Мога да го преживея, ако те имам.

Той се премести, така че и двете му ръце обгърнаха гърдите ѝ и ги погалиха. После дясната му ръка се плъзна надолу. Горещината на тялото ѝ заля пръстите му.

— Това е истината, *amada* — каза той, почти долепил устни до нейните. — Тук нямаме тайни и никога не сме имали. Затова не можех да се отърва от спомена за теб. Някоя друга жена не успя да ми даде това, което ти ми даде в онези няколко дни.

Нямаше нужда Грейс да признава, че и тя не е намерила мъж като него. Истината бе гореща и влажна в ръката му.

— Виждаш ли? — шепнеше той и целуваше нежно устните ѝ, брадичката, шията. — Нямам тайни. Искам те. Ти ме искаш. Също като преди шестнайсет години. Един поглед — и никой от нас вече не погледна другаде.

Грейс не се опита да скрие жаждата, която караше тялото ѝ да трепери.

— Единствената разлика между сега и тогава — продължи той — е, че сега съм достатъчно умен да не ти позволя да се изплъзнеш между пръстите ми. Този път няма да те пусна.

Грейс отвърна на целувката му толкова пламенно, че и двамата се вкопчиха още по-силно един в друг. След малко той откъсна устни от нейните.

— Това ли искаш? — попита тя.

— Знаеш какво искам.

— Само това ли?

Той се усмихна почти тъжно, целуна клепачите и долови соления вкус на сълзите, които тя беше проляла.

— Не, искам и останалата част от истината. Преди шестнайсет години повярвах, че ти си ме предала. Това бе единственото логично обяснение, чак до процеса, когато тихомълком ми беше обяснено, че са ме натопили моите хора.

Тя опря чело на брадата му.

— Знаем. Сега го знаем.

— Грешката беше моя — каза той и я залюля нежно в ръцете си. — Направо превъртах, когато ми сложиха белезниците. По онова

време бях много по-избухлив. Затворът ме научи да се контролирам.

Грейс едва не се разсмя на глас. Наистина се надяваше да не е толкова избухлив като преди, защото, когато му кажеше за Лейн...

Ако му кажеше за Лейн...

Когато му кажеше за Лейн.

Този нежен, твърд, секси кучи син беше прав — двамата не можеха да се изправят пред Ектор, когато помежду им тиктакеше бомба, готова да избухне.

— *Amada*, не знам какво искаш от мен — прошепна Фароу в косата ѝ.

Тя вдигна глава и го погледна. Той видя откритост и страх, тъга и решителност.

— Искам да се любим — отвърна тя. — Искам да забравя поне за малко коя година е, колко часът е. После няма да има повече тайни. Но трябва да ми обещаеш едно нещо сега.

— Какво нещо?

— Каквато и да е тайната, няма да се откажеш и да оставиш Лейн в ръцете на Ектор.

— Не се сещам какво би могла да ми кажеш, което да ме накара да постъпя така.

Усмивката ѝ се стопи.

— А аз мога. Обещавах ли?

— Да.

Грейс не изчака Фароу да размисли. Разкопча дънките му и пъкна длани вътре.

През цялото време го целуваше така, както го желаше — силно, дълбоко и горещо. Сега.

— Боже! — изстена той дрезгаво.

После запази дъха си за това, което и двамата искаха. Извади презерватив от джоба си, распечата го и си го сложи. След това повдигна краката ѝ около кръста си и опря гърба ѝ на стената.

Грейс свърши, още когато той влезе в нея, после свърши отново, докато той доближаваше собствения си бушуващ екстаз, свърши за трети път, когато той се облегна отгоре ѝ и опита да овладее дишането си.

Тя отвори уста да каже нещо, но не можа. Краката ѝ бяха омекнали и щеше да се свлече на пода, ако той не я придържаше

между себе си и стената.

Фароу се засмя, когато усети, че собствената му сила се завръща, но леглото се намираше прекалено далече. Двамата се отпуснаха на дебелия килим и той отново започна да се движи в нея.

Очите ѝ се отвориха. Бяха тъмни, замъглени от изживяната страст и новата жажда, която се надигаше в тялото ѝ.

И в неговото.

— Джо?

— Както ти казах, *amada*, за някои неща веднъж не е достатъчно.

ТРИДЕСЕТА ГЛАВА

Тихуана

Неделя вечер

Грейс лежеше отпусната на гърдите на Фароу и се вслушваше в тихото тиктакане на старомодния часовник върху нощното шкафче. Силен вятър издуваше тежките завеси. Звучите на неуморния океан надвикваха неспирните клаксони на колите, които си търсеха място, макар да нямаше такова.

Също като нея, която търсеше време, макар да нямаше такова.

— Помниш ли как само се погледнахме веднъж и просто се хвърлихме в леглото? — попита Грейс тихо.

— Помня даже мириса на кибрита, с който запали цигара след това.

— Беше джойнт^[1]. Беше ми писнало да съм примерно момиче.

— Да, и аз помня това. — Фароу се усмихна. — Трябваше да те арестувам, както си лежеше гола до мен. Може би щяхме да имаме по-голям шанс да останем заедно, ако и двамата бяхме осъдени.

Грейс се засмя, за да не заплаче. Копнееше да може да върне времето назад.

— Един първи танц, един последен танц — каза тя замислено. — Сигурно повечето хора не получават повече.

Той искаше да я попита какво означава това, но замълча. Не беше сигурен дали иска да знае.

Грейс се измъкна от подслона на ръката му, обгръщаща раменете ѝ. После седна и го погледна, за да запомни мига и мъжа, вкуса му на устните си и уханието му, което се бе пропило в кожата ѝ.

Светлините на града осветяваха леко стаята и Фароу се наслади на гъвкавото тяло на Грейс. Протегна ръка и плъзна пръст по ключицата ѝ, после по извивката на гърдите. Докосването му не бе настоятелно. Просто се наслаждаваше на усещането от топлината и тежестта в дланта му, от разликата между мъжкото и женското.

— Какво стана, след като те арестуваха? — попита тихо тя.

Той се надигна на лакът, хвана един паднал кичур от косата ѝ, бутна го настрани, за да вижда очите ѝ, изражението ѝ.

Тъмни очи, непроницаеми, канещи се да произнесат думите, които толкова много се страхуваше да му каже.

— Беше много отдавна — отвърна той. — Наистина ли искаш да го изживееш отново?

— Дали искам? Не. Но трябва да го изживея. Не можем да разберем как сме стигнали дотук, ако не разберем къде сме били преди шестнайсет години. Аз бях момиче с висок коефициент на интелигентност и желание да се махна от мизерията, благодарение на което завършвах с отличие всяко училище, в което попадах. Издържах изпита за адвокат, когато другите двацет и една годишни младежи обмисляха по колко различни начини могат да се напият, надрусат, изчукат.

— Много от тях още са заети със същото.

— Е, един ден се огледах и реших, че искам да бъда като тях. Затова казах на гаджето си, че имам нужда от повече пространство. Не кой знае колко. Само една седмица. Не исках да се озова в един брак така скоростно, както бях препускала през детството си.

— Още нещо общо помежду ни — усмихна се Фароу. — Необикновено детство. Моят баща бе достатъчно стар да ми бъде дядо. Не че беше немошен или нещо такова. Точно обратното. Просто беше малко... луд. Може би беше изпушил твърде много трева.

Фароу прокара пръст по сенчестата усмивка на Грейс.

— Разкажи ми още — подкани го тя. — Никога не си ми разказвал за себе си.

— Нито пък ти.

— Май първия път не си губехме времето в приказки.

Той се усмихна и целуна ръката, която галеше бузата му.

— Бяхме прекалено млади и разгорещени, за да говорим.

— Сега сме по-стари. Разкажи ми.

— Когато другите момчета играеха бейзбол, баща ми ме водеше в пустинята и ме учеше да се ориентирам, да стрелям, да се катеря, да лагерувам — в сезони на дъжд и слънце, пясък и градушка, сред бандити и нелегални мексикански емигранти. Учеше ме никога да не се доверявам на никого, освен на себе си.

— Защо е бил такъв самотник?

— Когато бил млад, пласирал наркотици. Може би е продължавал и когато аз бях дете, не съм го питал, но мисля, че беше спрял. Мразеше това, в което се беше превърнала марихуаната, промяната от невинно забавление в мръсен многомилionen бизнес. Той си я отглеждаше сам, пушеше я и гледаше как се редуват сезоните.

— А майка ти?

— Напуснала го малко след раждането. Изоставила и мен, в интерес на истината. Аз не я помня. Никоя от жените след нея не се задържа дълго. Бяхме си само татко и аз.

— Затова си предположил, че съм те предала — каза Грейс. — Жените са те разочаровали през целия ти живот.

Фароу сви рамене.

— Не съм единственото дете, изоставено от майка си. Случват се такива неща. Човек оцелява, учи се, продължава с живота си.

— А след като те затвориха? Какво се случи тогава?

Той свали крака от леглото и седна, после се обърна с лице към нея.

— Прекарах една нощ в ареста. От Министерството на правосъдието искаха да направят демонстрация с мен, за да служи за назидание на останалите, да покажат колко са строги към тези, които нарушават правата на гражданите. На следващия ден един съдия ме освободи под гаранция, която сам платих. Когато се върнах в апартамента, теб те нямаше.

— Ти не искаше да ме виждаш. Изрази се съвсем ясно, когато ме ругаеше на испански с изрази, които не бях чувала, откакто напуснах Санта Ана.

Фароу опита да се усмихне, но споменът беше прекалено болезнен.

— Ти не желаеше да бъдеш с мен. Преди да ме арестуват, и аз вярвах в Агенцията за борба с наркотиците така, както ти — в закона. Пълна, безусловна вяра. Службата беше моето семейство, което никога не бях имал. След като ме арестуваха...

— ... си се почувствал предаден, разтърсен и бесен, както се почувствах аз, когато осъзнах, че законът, който обичах толкова много, не може да спаси сина ми, когото обичам повече от всичко останало.

— Да — хладно се усмихна Фароу. — Сигурно съм бил прекалено наивен за възрастта си.

— Вярата не е лошо нещо.

Той сви рамене.

Вятърът въздъхна шумно в стаята, разнесе мириса на минало и настояще, на океан и на изгорели автомобилни газове.

— Какво направи след ареста? Предложиха ли ти сделка?

— Нима някога пропускат.

— Шест месеца в затвора не е никаква сделка. Виждала съм пласьори на наркотици и изнасилвачи да се отърват с по-малко.

— О, прокурорът предложи по-малко от шест месеца.

— Какво стана?

— Един месец по-късно казах на прокурора да си вземе сделката и да си я завре където реши. Признах се за виновен по едно обвинение, защото това беше най-бързият начин да оставя тази каша зад гърба си.

Тя чакаше, почти спряла да диша.

— Излежах шест месеца във федерален затвор с облекчен режим — продължи Фароу спокойно. — После излязох през портала и повече не погледнах назад. Зад мен нямаше нищо, което да искам. — Той докосна бузата й. — Поне така си казах. Постъпих в „Сейнт Килда Кънсалтинг“ и обиколих всяко сенчесто кътче на света.

— Може би е трябвало да погледнеш назад. Никога ли не ти хрумна?

Фароу стана и отиде до прозореца. Грейс видя силуета му на фона на нощното небе и долови в позата му ехо от отминали гняв и гордост.

— Ти обърна ли поглед назад? — попита той тихо.

Мълчание. Дълга, накъсана въздишка.

— Не — отвърна тя. — Ти ме накара да загубя всякакъв контрол, да се чувствам дива, отчаяно да желая неща, които едно добро момиче дори не си представя.

— Можеше и го направи. Аз не бях сам в леглото.

— Точно това ме изплаши истински. Когато те видях с белезници, реалността ме връхлетя.

— Коя реалност?

— Бях млада жена, чиято удивителна кариера беше резултат от години борба, стремежи и саможертви — мои собствени, на мъртвите ми роднини, на мъртвата ми баба. Животът на всички тези хора бе посветен на едно-единствено нещо: да ми осигурят необходимото, за

да мога аз да изплувам извън света на мизерията и престъпленията. — Ръцете ѝ бяха вкопчени една в друга, а една сълза остави блестяща следа по бузата ѝ.

— Продължавай.

— Нямаше къде да отида, освен там, където отидох. Трябваше ли да обърна гръб на саможертвите на три поколения, защото съм срещнала един престъпник, с когото съм правила най-добрия секс през живота си?

— Точно това ме обърка най-много.

— Кое?

— Ти не трябваше да бъдеш в леглото ми, а беше там. Ако работеше за противниците ми, щеше да има логично обяснение.

— Само според теб — настоя тя. — За мен нямаше никакво логично обяснение. Когато те влачеха навън, ти погледна в обектива на камерата с такава ярост, че операторът едва не падна. Дори и с оковани на гърба ръце, ти го изплаши. Изплаши и мен. Аз побягнах и не погледнах назад. Освен...

— Освен?

— Каза, че съм те преследвала като призрак.

— Наистина беше така.

— И с мен беше същото. Нощем те сънувах, будех се изоставена и плачех. Ако Тед беше до мен, казвах, че съм сънувала някой от старите кошмари, останали от деня, когато се прибрах вкъщи и намерих семейството си избито. Беше само наполовина вярно.

— Само наполовина?

— Може би дори по-малко — прошепна тя. — Но ти ме мразеше. Както не можех да си върна семейството, не можех да имам и теб. Любовта бе игра, която не исках да играя повече. Не можех. Нямаше да оцелея.

Фароу улови втората сълза, преди да стигне до скулата ѝ.

— Върнах се при Тед, казах му, че не ми трябва повече пространство. След една седмица той насила ме завлече в гражданското, още една седмица по-късно цикълът ми не дойде.

Фароу опита да диша, опита да каже нещо, но в гърлото му имаше буца, която не помръдваше.

— Понеже от противозачатъчните повръщах — каза Грейс спокойно, — а Тед не внимаваше особено с презервативите,

предположих, че е по-вероятно той да е бащата, а не ти. А щом реших да задържа Лейн, вече нямаше значение. Погледнах само веднъж набръчканото му лице и миниатюрните юмручета и се влюбих завинаги.

Фароу успяваше единствено да диша. И да слуша.

— Не мисля, че някога съм те виждала да останеш без думи — отбеляза тя.

Той усети как сърцето му се блъска в гърдите. Кръвта бучеше в ушите му. Започна отново да диша.

— Довърши историята.

— Ти направи изчисленията.

Той я гледаше със зелените си очи, които изглеждаха тъмни и подивели.

Грейс дръпна чаршафа върху гърдите си, внезапно осъзнала голотата и уязвимостта си.

— Вечният мъжки проблем — откъде да знам, че кучката казва истината?

Въпреки че той не помръдна и не проговори, пулсът му беше бесен, а изражението — затворено, непроницаемо, мрачно.

— Година по-късно исках да имаме още деца — каза Грейс. — Тед не искаше, но пък определено предпочиташе секса без презерватив. Лейн стана на пет, а още нямаше брат или сестра. Натяквах толкова дълго на Тед, че той се съгласи да отидем на лекар, за да ми затвори устата. Откри, че спермата му е почти на границата на безплодността. Бяхме много, много големи късметлии, че бяхме заченали дори и едно дете. Това откритие явно накара Тед да започне да се съмнява, защото след няколко месеца тайно от мен си взел намазка от устата, както и от устата на Лейн и ги изпратил в една ДНК лаборатория за изследване.

Тя се взря във Фароу с пълни със сълзи очи.

— Кажи го. — Гласът на Фароу беше мрачен, цялото му тяло вибрираше от потиснатите емоции.

— Лейн, красивото сладко момче, което наричаше Тед „татко“ и което вървеше по петите му при всяка възможност, Лейн, невинното дете, което обожаваше баща си, въпреки че Тед дори не си правеше труда да го забележи... — Гласът ѝ секна.

Пое си дълбоко дъх и стана от леглото, като уви чаршафа плътно около тялото си. Отиде до вратата на банята, отвори я и светна лампите. В бялата светлина Фароу видя, че лицето ѝ е обляно в сълзи. Тя се обърна и погледна мъжа, който сякаш хвърляше сенки дори в мрака.

— Кажй го!

— Лейн е твой син.

[1] Саморъчно свита цигара с марихуана (жарг.). — Б.р. ↑

ТРИДЕСЕТ И ПЪРВА ГЛАВА

Манхатън

Неделя през нощта

— Е? — попита Стийл.

Дуейн бързо пишеше на клавиатурата на компютъра, после докосна екрана с пръст. Документите прелитаха в калейдоскоп от информация. Той ги гледаше с присвити очи, после отново докосна екрана.

— Никакви обаждания от номера, регистрирани на името на Тед Франклин.

Стийл изпуфтя недоволно.

— Очевидно е по-умен, отколкото подсказват предишните му действия.

— Това не е особено трудно.

— Сега не е подходящият момент господин Франклин да подобрява криминалния си коефициент на интелигентност.

Дуейн отново се наведе над компютъра. Нови документи се понесоха по екрана. Щракна върху няколко, прочете ги и поклати глава.

— Какво? — попита Стийл.

— Нищо и пак нищо. Екипът, който наблюдава къщата в Ла Джоя, вече е отегчен до смърт. Никой не идва и не заминава. Другите агенти, които наблюдават къщата, са не по-малко отегчени и не по-малко решени да чакат. Трябва да се отдаде дължимото на федералните. Истински булдози. Някакви непознати мексиканци също наобиколили по едно време. Няколко смисъл да ги проследяват, защото, ако са отишли дадушат около къщата на съдия Силва, и те не могат да я открият.

— Телефон? Имейл?

— Един от нашите хора е взел компютъра на съдията и е проникнал в него. Засега нищо полезно, никакви имейли, свързани с бизнес. Никаква поща, освен сметки. Никакви обаждания, освен от

хора, които търсят Тед. Тях също няма смисъл да ги проверяваме, защото очевидно те знаят къде се намира Тед колкото и ние. Нищо. Нищо. Нищо. Кръгла нула.

— Всички да останат по местата си. Тед може да опита да се скрие на познато място.

Дуейн кимна и продължи да проверява постъпващата информация.

— Екипът, който наблюдава къщата на адвоката, не е научил нищо, освен как пазаруват богатите и абсурдно богатите. Екипът, който претърси офиса на адвоката, е попаднал на доста впечатляващ списък с клиенти, но никой от тях не е свързан по очевиден начин с нашия Теди.

— А по неочевиден?

— Ще ми трябват стотици хора да проверят клиентите и да ги следят през следващите дни.

— Избери петимата най-вероятни. Пусни им опашки.

— Сега ли да ги избира?

— Нали затова те наех. За някои неща твоите инстинкти са по-добри от моите. Избери пет. И се свържи с Фароу по телефона. Трябва да направим някои планове за срещата.

— Опитах. Не вдига телефона.

— Опитай пак.

ТРИДЕСЕТ И ВТОРА ГЛАВА

Тихуана

Неделя вечер

Грейс гледаше Фароу така съсредоточено, както я гледаше той. През трите минути, откакто я притисна в ъгъла и измъкна от нея истината за Лейн, Фароу спокойно се облече, взе телефона си, настрои нещо по него и го пхна в джоба си. После ѝ обърна гръб и се загледа през прозореца.

Не каза нито дума.

Нито една дума.

Телефонът му иззвъня. Той не му обърна внимание.

— Кажи нещо — не издържа Грейс.

— Няма да искаш да чуеш какво си мисля.

— Опитай.

— Как щеше да се почувстваш ти, ако аз се бях появил с един тийнейджър, бях ви запознал и бях казал: „О, между другото той е твое дете. Малък сувенир от три дни див секс и некачествени презервативи“.

— Ти гледаш Лейн и виждаш *некачествени презервативи*?

Фароу се обърна към нея. Дивата ярост на лицето му беше същата като преди шестнайсет години, а гласът му — убийствено спокоен. Косъмчетата на тила ѝ настръхнаха.

— Гледам Лейн и виждам един син, когото не съм имал възможност да опозная — каза Фароу толкова тихо, колкото диво искряха очите му. — Гледам Лейн и виждам един син, който никога не е познавал биологичния си баща. Гледам Лейн и виждам петнайсет загубени години, петнайсет години, които не мога да си върна. Нито пък той. А после поглеждам теб.

Инстинктивно Грейс се отдръпна по-далече от Фароу.

Той отговори на отстъплението ѝ с настъпление, крачка за крачка, сантиметър за сантиметър.

Не беше очаквала той да не се ядоса. Не знаеше как ще се почувства във фокуса на неговия гняв.

— Гледам те — продължи той тихо — и виждам една амбициозна жена, която е използвала един мъжкар за секс и един милионер, за да отгледа копелето ѝ.

— Не знаех, че ти си биологичният баща на Лейн!

Гърбът на Грейс се блъсна в стената. Този път това не бе приятно. Тя не обърна внимание на сълзите, които замъгляваха зрението ѝ, и повдигна брадичката си, когато Фароу измина последната крачка, която ги делеше.

— Не си се интересувала — каза той. — Имала си бебе, милионер и шеметна кариера, и изобщо не ти е пукало за тъпия донор на сперма.

— Тъпият донор на сперма ме изхвърли от живота си, спомни си! Не знаех, Джо. Кълна ти се!

— Тъпият донор на сперма помни, че е възможно ти да си разбрала във всеки един момент и със сигурно си знаела от... колко... вече десет години? И пак не ми каза!

— Когато те открих преди десет години, ти беше в Белиз, където мобилните телефони нямат обхват.

Фароу погледна Грейс с горчивина в очите и треперещи устни. Част от него ѝ се възхищаваше за това, че отстоява на упреците му, много мъже на нейно място биха избягали.

Но по-голямата част от него бе прекалено разгневена, за да мисли за друго.

— Как си разбрала къде съм? — попита той спокойно.

Прекалено спокойно.

— Използвах връзките си да откроя, че си отишъл в „Сейнт Килда Кънсалтинг“, дори научих номера на мобилния ти телефон, онзи, най-тайния, който само Стийл знае.

— Казах на Стийл, че трябва да променя тези номера по-често.

— Не ти се обадох — продължи тя. — Ти беше под прикритие на вражеска територия, животът ти беше изложен на риск във всеки един момент. Само си представи как щеше да се почувстваш, ако една жена, която мразиш, ти кажеше, че имаш биологичен син, който се води законен син на друг мъж, когото ти не познаваш.

Фароу мълчеше.

— Пак ли остана без думи? За втори път тази вечер. Ето това вече е рядко събитие.

— Не ме предизвиквай, Грейс.

— Аз съм тази, която е притисната в ъгъла — процеди тя през зъби.

Последва напрегнато мълчание.

Накрая той се дръпна встрани и я остави да си поеме дъх.

— Освен това — каза Фароу с неутрален тон — Тед е бил много по-подходящ за баща, нали? Богат, преуспяващ, социално приемлив и най-вече — не е бивш затворник.

— Грещиш.

— За кое?

— За важното. Тед би трябвало да е подходящ за баща, но не беше. Още преди да открие, че между него и Лейн няма генетична връзка, Тед изобщо не се интересуваше от сина си. Беше прекалено зает с хедж фонда си, за да отделя време за някакво бебе, дете, момче...

— А жената? — прекъсна я Фароу.

— Жената беше прекалено заета, за да се интересува от съпруга си. Балансирането между професията и грижите за детето ме поглъщаше изцяло.

— Направо ми късаш сърцето.

— Ти нямаш сърце. Ако имаше, щеше да си по-разтревожен за Лейн, отколкото за всичко останало.

Той ѝ отпрати усмивка, ледена като погледа му. После се обърна и тръгна към вратата.

— Къде отиваш? — попита тя. — Ти ми обеща, че...

— Трябва ми малко пространство — прекъсна я той. — Цяла шибана вселена.

Вратата се затвори тихо зад него.

Тя предпочиташе да я беше затръшнал.

Облегна рамене на стената.

„Съжалявам, Лейн.

Каквото и да направя, все е погрешно.“

Пръстите ѝ се отпуснаха, чаршафът се плъзна на пода и тя остана гола.

„Но не би трябвало Лейн да плаща за всичко.“

Мрачно изрита чаршафа и отиде под душа. Нямахме много време да се овладее преди срещата с Ектор Ривас Осуна, Касапина от Тихуана.

Фароу може и да я беше изоставил, но ѝ беше дал някои полезни съвети.

„Трябва да лъжеш, Ваша Чест. Ектор вярва, че ти си неговият билет до твоя съпруг.“

ТРИДЕСЕТ И ТРЕТА ГЛАВА

Манхатън

Понеделник, 00:06 ч.

Дуейн поклати глава.

— Не отговаря.

— Затвори и набери пак. Не спирай, докато не ти вдигне.

След още три обаждания Фароу се обади:

— Какво?

Прозвуча като ръмжене, а не като покана за разговор. Стийл се намеси, преди Дуейн да успее да каже нещо:

— Къде си?

— Край една писта за кучешки надбягвания, съжелявам горките хрътки, които преследват фалшиви зайци за забавление на пияници и наркобарони.

— Като хрътка ли се чувстваш? — попита Стийл.

— Откога знаеш?

— Че ти е писнало да бягаш в кръг ли?

В другия край на линията Фароу гледаше кучетата, които бягаха в кръг, и не каза нищо.

— Когато съдия Силва настоя ти и само ти да се заемеш със задачата, заподозрях, че Лейн може да е твой син. Ти си много добър, Джоузеф, но същото се отнася и за много други от оперативните ми агенти. „Сейнт Килда Кънсалтинг“ има високи стандарти.

— Но не ми каза нищо.

— Ти разполагаше с повече факти от мен. Когато ти не каза нищо, уважих желанието ти за дискретност.

— По-скоро глупостта ми.

— Значи наистина не си подозирал, дори и след като прекара известно време с момчето?

Фароу гледаше кучетата, които бягаха в кръг и преследваха нещо, което никога нямаше да хванат. Глупави песове.

— Аз видях Грейс у Лейн — каза Фароу. — Формата на очите, бързината, изключителната интелигентност, въпреки приспивателните, с които го бяха натъпкали.

— Погледни една снимка на Тед Франклин, после се виж в огледалото — предложи Стийл. — Лейн има твоя нос, твоята брадичка, прилепналите към черепа уши. Ако не ми вярваш, ще ти пратя снимки.

— Не прекарвам много време пред огледалото.

Стийл въздъхна, наблюдавайки как линията на светлината се придвижва по глобалния му часовник, а времето се изплъзва в недостижимо минало.

— Адски ме ядосва това — каза Фароу, — че ако Лейн не беше в опасност, Грейс никога нямаше да ми каже.

— Щеше да ти каже на осемнайсетия му рожден ден, когато щеше да каже и на него.

— Според кого?

— Според Грейс. Току-що говорих с нея.

— А, внезапно се е разприказвала — отбеляза Фароу саркастично.

— Гласът ѝ звучеше много измъчено. Никак не ѝ е лесно.

— Обади се на някой, който се интересува. След като е мълчала толкова време, трябваше да си премълчи още два дни.

— Ти даде ли ѝ тази възможност?

Мълчанието бе единственият отговор на Фароу. Това беше достатъчно.

Стийл вдигна поглед, когато Дуетн му подаде чаша уиски. Чисто. Отпи, въздъхна, пак отпи. Когато заговори, гласът му беше придобил част от опушения аромат на алкохола:

— Подозирам, че Грейс плачеше или беше плакала.

— Тя винаги е умеела да пуска сълзи, когато се налага. Това да не е някакъв предмет в адвокатското училище?

— Този предмет го е пропуснала. Всички, освен теб, я смятат за безстрастна, нещо като юридическа машина с интелект.

Фароу затвори очи. Безстрастна бе последната дума, с която би описал Грейс Силва.

— Колкото и да ми харесва да слушам ръмженето ти — продължи Стийл, — трябва да ти напомня, че часовникът препуска стремглаво.

— Да не мислиш, че не знам? — сопна се Фароу.

Стийл не му обърна внимание.

— Колкото повече хора заподозрат или потвърдят биологичното бащинство на Лейн, толкова по-скоро тази новина ще изтече и до Ектор. Той няма да бъде доволен, когато открие, че е задържал погрешния заложник.

Фароу вече беше мислил за това. Много.

— Първо, не е вероятно да изтече преди крайния срок — каза Фароу. — Второ, дори да се случи, Ектор няма да се впечатли. Докато Лейн е в ръцете му, Грейс също е в ръцете му, а Грейс има връзките, необходими да открие Тед. Не бих изключил варианта копелето да е знаело, че тя ще изтърчи при „Сейнт Килда“.

— Копелето Тед ли е?

— Ектор, но нека това да не те спира. Наоколо има достатъчно копелета. Ела в Тихуана и сам си избери.

— Благодаря, непременно. Кое американско летище е най-близо до Тихуана?

— Браун Фийлд, на около три километра северно от летището на Тихуана. Но внимавай за мохадос, които пресичат пистата.

— Какво е мохадос?

— Мексиканци. Стигат дотам, като минават с плуване през мръсния канал на река Тиа Хуана. Всеки, който е готов да направи това, не заслужава да бъде прегазен от самолет.

— Ще предупредя пилота да внимава особено много. Би трябвало да пристигнем преди да съмне.

Стийл се вслуша в тишината и съжали, че не може да види лицето на Фароу.

— Не се шегуваш, нали? — каза Фароу. — Наистина идваш тук.

— Точно сега се нуждаеш от човек, на когото имаш доверие. Каквито и различия да сме имали в миналото, доверието никога не е било проблем помежду ни.

— Ти идваш? Тук?

Стийл се засмя.

— Казваш го така, сякаш настъпва Второто пришествие.

— Почти същото е. Не помня кога за последен път си напускал манхатънското си гнездо.

В манхатънското си гнездо Стийл се усмихна и отпи от хубавото уиски. Забавляваше се от мисълта, че Джо Фароу е бил потресен от две изненади за няколко часа. Ако подозираше защо в действителност идва Стийл, това щеше да е третата изненада. Истински хеттрик^[1].

— В такъв случай ще се заемеш ли пак с операцията? — попита Стийл.

— Никога не съм я изоставял.

— Грейс мислеше, че си.

— Сбъркала е. Пак.

— Какво правиш сега? — попита Стийл.

— Гледам една процесия от шевролети събърбън и кадилаци ескалейд да си проправят път през трафика и да завиват по най-отвратителната уличка, която съм виждал, откакто затвориха Джаи Алаи в Мексикали.

— Познаваме ли някого от този парад?

— О, да — обясни Фароу. — Ектор Ривас и веселата му дружина от федерални ченгета, държавни полицаи и селяни. Човекът трябва да се е разтревожил от нещо. Бодигардът му изглежда силен като великан.

— Това сигурно обяснява защо телефонният номер, който ни даде за проверка по-рано днес, може да бъде проследен до един член на общинската полиция в Енсенада. Също и номерата на колите, които продиктува, макар информацията да идва с обичайното предупреждение, че във Втория свят документирането и номерирането не е винаги точно.

— Достатъчно близо е, за да се навържат нещата. Не искам да бъда ченге в Енсенада, когато Ектор научи новината.

— Ще ходиш ли на срещата?

— И още как. Така че се обади на съдийката и я успокой. В момента тръгвам към Ектор.

— Ти ѝ се обади или поне координирай действията си с нея.

— Ти го направи, няма какво да координирам. Тя е в хотела. Аз съм на пистата.

— Тогава би трябвало да я видиш всеки момент. Тя се отправи към пистата веднага, щом приключи разговора с мен.

— Точно сега не искам да бъда в една и съща стая с нея, камо ли в един и същи водевил.

— Някой да е питал какво искаш? Тя отива на срещата. Може вече да е там, в интерес на истината.

По дяволите!

Телефонът в ръката на Стийл замлъкна. Той го подаде на Дуейн.

— Браун Фийлд, три километра северно от Тихуана.

— Ще кажа на пилота. Колата те чака. Екипът в Сан Диего се събира в момента.

Стийл се усмихна като акула, каквато всъщност беше.

— Отлично.

[1] Термин във футбола, който означава отбелязването на три гола от един играч в рамките на един мач. В последно време терминът се използва и за спечелването на три поредни титли от един отбор или играч. — Б.р. ↑

ТРИДЕСЕТ И ЧЕТВЪРТА ГЛАВА

Тихуана

Неделя, 21:14 ч.

Фароу видя как Грейс слиза по стъпалата пред входа на хотела и се отправя към светофара, който щеше да ѝ позволи да пресече хаотичната колона от коли. Беше облечена в тясна права пола, очертаваща фигурата блуза и обувки с десетсантиметрови тънки токчета.

Изцяло в червено.

Откъде е купила тези дрехи? От курвенския универсален магазин ли?

Фароу изчака малко по-надолу от мястото, където тя щеше да пресече улицата. Щом го подмина, той преброи до десет и тръгна след нея.

Боже, ханшът ѝ винаги ли се движи така?

Жената навярно го беше чула да се приближава към нея и предпазливо погледна през рамо. Когато го позна в сумрака, се обърна и продължи да крачи по неравния тротоар.

— По-бавно — каза той и хвана ръката ѝ над лакътя. — Ще си счупиш глезена.

— Закъснявам.

— Обувките ти са виновни.

Грейс освободи ръката си, повдигна полата и опита да запази равновесие на един крак, докато събуваше обувката си.

— Не бива да ходиш из Тихуана с боси крака — спря я Фароу. — Нямах нужните антители. Какво, по дяволите, си мислиш, че правиш?

Грейс избута малкото камъче, което беше влязло в обувката ѝ, обу се отново и тръгна.

— Отивам да се срещна с Ектор.

— Сама? — попита Фароу, крачейки до нея. — Облечена по този начин?

— Ти не вдигаше телефона си. Дрехите ми останаха от план А, при който ти трябваше да си новият ми любовник и аз трябваше да се правя на уличница. Твоята уличница, ако трябва да бъдем точни. Това беше твойт план, нали така?

— Ще ти бъде трудно да осъществиш този план, ако не си заедно с мъж, на чиято ръка да висиш.

— С Ектор ще има цял куп мъже. Ще си потърся доброволец.

— Луда ли си?

— Не, целеустремена съм. Действай по плана или се махай от очите ми.

Фароу я огледа така, както щеше да я огледа всеки друг мъж в стаята.

— Грим като на стриптийзърка от Тихуана, червена кожена пола, червена копринена блуза, червени обувки — направо крещиш за секс. Как успя да намериш този странен тоалет за по-малко от петнайсет минути в някакъв забутан магазин?

— С помощта на една продавачка и петдесет долара бакшиш. Казах ѝ, че искам да изглеждам като приятелка на наркотрафикант.

— Най-добре разкопчай горните две копчета на блузата си. Ектор е истински мачо, пада си по дълбоки вулгарни деколтета.

Тя му отвърна така, както той заслужаваше:

— Да си го начукаш!

— Ти винаги си се справяла първокласно с това, във всяко едно значение на думата.

— Както ти толкова любезно изтъкна в един сходен разговор, аз не бях сама в леглото.

Направиха още няколко крачки.

— Знаеш ли къде отиваш? — попита я Фароу.

— За разлика от мъжете, аз мога да питам как се стига до мястото, където отивам.

— Но после не се вслушваш в указанията.

— Откога се изисква penis, за да се инатиш като магаре.

Фароу потисна усмивката си и посочи паркинга.

— В тази посока, мое малко магаренце.

Грейс издаде звук, който прозвуча като потиснат смях или ругатня. Той прояви достатъчно благоразумие да не я попита.

Мълчаливо я поведе покрай оградения паркинг, който се простираше пред осветения вход на пистата. Няколкостотин коли бяха паркирани в редици зад оградата. В далечината се чуваше шумът от тълпата, която аплодираше, крещеше, проклинаше кучетата.

— Току-що говорих по телефона със Стийл — каза Фароу. — Той ще пристигне тази нощ. Мисля, че иска да е сигурен, че няма да се убием взаимно, преди да спасим Лейн.

— Това би било страхотно.

— Стига, Грейс! Наистина ли мислеше, че ще се зарадвам?

— Не мислех, че ще се изпълниш с толкова много основателен гняв. За момент в стаята си мислех, че ще ме удариш.

— О, боже!

— Трябваше да видиш лицето си.

— Защо изведнъж всички искат да се погледна в огледалото?

Мълчание.

— Отпусни се — каза той след малко. — Засега сме на една и съща страна. След като освободим Лейн, всички уговорки отпадат.

Грейс рязко спря и се обърна към него. На светлините от паркинга лицето ѝ изглеждаше мрачно и непроницаемо.

— Звучи като заплаха — каза тихо тя.

— По-скоро факт. Ти си имала Лейн в продължение на петнайсет години. Сега е мой ред. Имам толкова права над него, колкото и ти, особено ако ти свършиш в някой федерален затвор заради ролята, която си играла в престъпния бизнес на мъжа си.

— Слушай, Джо, и ме слушай внимателно...

— Слушам те.

Наистина я слушаше. В гласа на Грейс беше прозвучала някаква опасна нотка, която не бе чувал никога преди.

— Нямам повече тайни, не крия нищо друго. Не знам нищо за бизнеса на мъжа си. Никога не съм знаела. Никога повече не заплашвай да ми отнемеш сина.

Фароу погледна очите ѝ, студени и ясни като гласа ѝ. Той разкърши рамене, опитвайки да освободи напрежението, което се беше трупало в него с всяка изминала секунда, откакто Грейс му беше съобщила, че Лейн е негов син.

— Цялата тази ситуация вони — каза той. — Предпочитах да си беше замълчала още няколко дни.

— Кой ме притисна към стената и не спря да задава въпроси? Ти просто трябваше да научиш, нали? Великият Джо Фароу не можеше да чака и секунда повече, за да...

— Трябва да спрем да се караме. — Въпреки че пулсът му беше много ускорен, гласът му звучеше спокойно. — Заради Лейн.

Грейс си пое дълбоко дъх и издиша.

— Тогава престани да ме нападаш.

— Все още ми е трудно да приема, че двамата с Тед сте живели на различни планети. Ти си прекалено умна. Не е възможно да живееш с един човек и да не знаеш с какво се занимава.

— Не сме живели заедно така, както си мислиш, откакто той ме зарази с гонорея преди девет години. Казах му, че трябва да избере — или аз, или курвите. Той избра курвите.

— Защо не се разведе с него?

— Лейн го наричаше татко. Можех да се примиря с това, че ме мами, ако това означаваше Лейн да има двама родители.

— Изненадан съм, че не си отрязала топките на Тед.

— Защо? Все едно не ми трябваха.

Фароу подсвирна тихо.

— Някога обичала ли си го?

— Той ми даваше безопасност. По онова време това ми стигаше.

— А сега?

— Какво ме питаш?

— Не знам — призна Фароу. — Оттеглям въпроса си.

Продължиха да крачат край оградата на паркинга мълчаливо.

— Тед имаше ли врагове? — попита Фароу накрая.

— Има ли песъчинки на плажа? Той прецакваше много хора и в бизнеса, и в политиката.

— Винаги съм си мислел, че политиците са добродушни чичковци.

— Тед не е добродушен. Той е човек, който сваля и качва на власт. Има разлика. Разликата е в парите.

— Бих искал списък на двайсетимата най-вероятни.

— Никой от тях няма да говори с теб. По отношение на бизнеса Тед е чудовище, а за него политиката е бизнес. Повечето му партньори и служители се страхуват от него като от смъртта.

— Но не и ти.

— Ако питаш дали Тед ме е удрял — каза тя, — отговорът е не. Ако питаш дали е удрял Лейн, отговорът е, че ако го направеше, щях веднага да го пратя в затвора и той го знаеше.

— Струва ми се, че не би имала нищо против да дадеш Тед на кучетата на Ектор. Какво те накара да промениш мнението си?

— Като те гледах как си играеш с онази бомба.

Двамата мълчаливо се приближаваха към една странична врата, която се охраняваше от малка будка.

На петдесет метра от будката Грейс попита тихо:

— Хареса ли Лейн?

— Той е добро момче, умен е. Държеше се по-смело, отколкото много мъже на неговото място. Това ми хареса.

— Да, това е най-важното за теб.

— Какво искаш да кажа? Прекарах с него половин час. — Стигнаха безмълвно до будката на пазача. В последния момент Фароу прошепна: — Лейн много обича майка си. Тя също го обича много. Като видях това, се почувствах... гладен. До този момент всъщност не знаех защо в действителност съм напуснал „Сейнт Килда“.

Преди Грейс да каже нещо, двама мъже с черни якета излязоха от сянката на будката. И двамата носеха пистолети. Дулата им бяха насочени леко към земята, но не достатъчно, че да не тревожат Фароу и Грейс.

Фароу се дръпна настрани от Грейс.

Дулата на пистолетите го последваха.

ТРИДЕСЕТ И ПЕТА ГЛАВА

Тихуана

Неделя, 21:27 ч.

— За Ектор Ривас Осуна ли работите? — попита Фароу спокойно.

Единият от мъжете включи фенер.

— Да, сеньор. Горе ръцете, моля.

Фароу вдигна ръце.

Пазачът го претърси бързо и ефективно, без да влага никакви емоции.

— Много са учтиви тези двамата — каза Фароу на Грейс. — Покажи им ръцете си.

Грейс застана в поза с вдигнати настрани ръце, а мексиканецът обходи тялото ѝ с фенера.

— Доволен ли сте? — попита тя мило.

Мустакът му се раздвижи в нещо като усмивка или подигравка.

Два черни джипа изръмжаха по улицата. С фенера си пазачът посочи първия джип, кадилак ескалейд.

— Какво става? — попита Фароу веднага. — Срещата ни с Ектор е на пистата.

— Ектор често сменя планове — каза пазачът на испано-английски. — Качвайте се.

Фароу погледна Грейс.

— Не е нужно да поемаш този риск. Върни се в хотела.

Без да каже нищо, тя тръгна към джипа с тясната си пола, Фароу се чудеше как диша в нея, камо ли как се движи. Той отвори задната врата на колата, подложи крака под стегнатото ѝ в кожа дупе и я побутна, за да се качи.

Заради силно тонираните стъкла на прозорците вътре беше тъмно. Грейс седна в средата на задната седалка. Веднага усети, че има някой на допълнителната седалка отзад. Тя го подуши — смесица от пот, гел за коса и оръжейна смазка. Като се обърна да погледне,

светлината от улицата проблесна леко върху дулото на пушката, която лежеше в скута на мъжа.

— Не се тревожи заради него — каза Фароу. — Просто страда от тестикларна недостатъчност.

— Ти познаваш симптомите, а?

— У другите.

Пазачът с фенера пхна пистолета в колана си и се качи на предната седалка до шофьора.

— Да тръгваме.

Шофьорът безцеремонно се включи в натоварения трафик. Зад тях изпищяха спирачки и засвириха клаксони. Шофьорът протегна ръка през прозореца и напомпи нагоре и надолу — мексиканският вариант на показан среден пръст.

— В Тихуана, ако работиш за Ектор Ривас, значи никога да не казваш „извинявай“ — подметна Фароу.

— Това ти е забавно — промърмори тя.

— Като хокеен мач е. Не се налага да се чудиш къде си застанал.

— Лейн мисли същото за футбола, особено за мачовете в „Ол Сейнтс“.

— Ако е научил това, времето му в Мексико не е било пропиляно напразно.

— Но то противоречи на всичко, което аз съм го учила.

— Същото е и с Ектор. Познай кой има най-голям шанс да оцелее.

Стиснала устни, Грейс наблюдаваше нощните светлини на града. Шофьорът изпревари една полицейска кола, сякаш тя бе нарисувана на улицата. Полицаяте погледнаха към него, после обърнаха глави напред.

— Като във Вашингтон, където колите на тайните служби и ФБР имат имунитет срещу закона за движение по пътищата — отбеляза Грейс.

— Тук тези момчета имат имунитет срещу всичко.

— Къде отиваме? — попита тя, напрягайки очи да види пътните табели.

— Къде отиваме? — попита на испански Фароу.

— При сеньор Ривас.

— Сега знаеш колкото мен — каза Фароу на Грейс.

— Съмнявам се.

— Ако това прилича на сделките с дрога, които съм виждал, ще обикаляме из града един час, докато тези глупаци се убедят, че никой не ни следи. После ще се обадят на някого, за да разберат къде Ектор е решил да се намира в момента. Това е проблемът, когато живееш в сенките. Мислиш единствено за това как да си прикриваш задника. Всичко друго отива на второ място.

— Мислех, че Ектор притежава Тихуана.

— Така е. Но винаги има някой с пистолет и мерак да стане новият Ектор. И двамата знаят, че подмяната ще стане за времето, за което един патрон от 44-калибров магнум ще премине от единия край на черепа на Ектор до другия.

Грейс примигна стреснато.

— Не се опитвам да те отвратя. — Гласът на Фароу звучеше настойчиво. — Опитвам се да те науча. Точно сега нито един от обичните ти закони и правила не струват и хрчка. Намираме се напред партизанска война. Тук командват оръжията и парите, нищо друго.

Тя не каза нищо.

Той се наведе, постави ръката си под брадичката ѝ нежно, но решително, и обърна лицето ѝ към своето.

— Ектор е оцелял в тази война четвърт век — продължи Фароу тихо. — Задържал се е на върха, защото много е внимавал никой да не може да го вземе на мушка. Като всеки военен диктатор, всеки тиранин, всеки човек извън закона, от Хубавия принц Чарли^[1] до Осама бин Ладен, Ектор се е научил да живее непредсказуемо. И богато. Той притежава играчи и от двете воюващи страни.

После хвърли поглед към предната седалка и попита на испански:

— Прав ли съм?

— Да, прав. — Мексиканецът се извърна леко и отправи към Фароу уморена, несигурна усмивка.

— Какъв ужасен живот! — възкликна Грейс.

— Но по-хубав, отколкото да копаеш боба в някоя ферма в планините — каза Фароу. — Ектор е това, което аз щях да бъда, ако се бях родил в Охос Асулес.

— Говориш, сякаш се гордееш с варварските си инстинкти.

— Те са ме опазили жив и са ми дали възможност да споря колко законни искове могат да танцуват на главата на един обвинителен акт.

— По-добре искове, отколкото патрони.

— В слънчевия свят — да. Но ние не сме там.

— Тогава е много лошо, че нямаме патрони — каза тя.

— Да, и аз си мислех същото.

Джипът напредваше във вечерния трафик, обикаляйки напред-назад из зона „Рио“, покрай нощни клубове, ресторанти, евтини тапицерски работилници и скъпи магазини, през бедняшки мизерни квартали и после покрай домовете на средната класа, които изглеждаха еднакво и от двете страни на границата.

Грейс си признаваше, че вижда града с различен поглед. Тихуана не ѝ беше така непозната и чужда като преди. Не знаеше дали това е хубаво или лошо, но знаеше, че е истина.

— За какво си мислиш? — попита Фароу.

— Тихуана и Сан Диего не са толкова различни и отделени, колкото си мислех.

— Защо?

Тя сви рамене.

— Границата е изобретение на закона. Необходима е, но не е истинска. Животът и смъртта, надеждата и страхът, дрогата и парите — всички те текат напред и назад, без да обръщат внимание на законите на отделните държави.

— С всички граници е така.

— И това ти харесва.

— Не съм имал право на глас. Просто съм роден в свят, устроен според философията на Хобс^[2], и правех каквото мога за него, доколкото ми беше по силите.

— А после си потърси временна анонимна зона и аз те намерих, преди да можеш да избягаш — каза тя мрачно.

Той пусна брадичката ѝ, погали скулата ѝ с палец и каза:

— Всъщност нямах къде да избягам, но тогава не го знаех. Сега го знам. Просто не знам какво да направя в този случай.

Големият джип си проправяше път през вечерните тълпи по Авенида Революцион, покрай баровете, пълни с туристи, и затворените аптеки, рекламиращи евтина виагра. Пияни моряци от Сан Диего и смаяни туристи от Небраска се влачеха по претъпканите тротоари,

зяпаха, отбягваха уличните продавачи и проститутките или приемаха предложенията им с тревога и удоволствие.

Черният джип продължи по натоварените булеварди и улици на зона „Норте“, покрай евтините хотели, които бяха превърнати в бордеи или складове на търговците на жива плът — трафикантите на хора.

— Странно — каза Грейс.

— Кое?

— Това е пропаднал квартал, виждат се беднотията и мизерията, но...

Фароу я слушаше.

— ... но е толкова пълен с живот — каза тя накрая. — Хората се смеят и се разхождат по тротоарите, купуват си сандвичи от количките, пият бира. Не изглеждат потиснати или експлоатирани.

— Много от тях са се отправили на север. Усмивват се, защото са на прага на Обетованата земя.

— Работила съм по дела срещу трафиканти на хора. Те са герои в очите на самите хора, които експлоатират.

— Те са герои — кимна Фароу. — Предлагат надежда в замяна на пари. Това е добра сделка и за двете страни.

— А Ектор?

— За него направо пеят хвалебствени песни. Той е божество, защото някога е бил беден като всички други момчета от хълмовете, а сега притежава ивицата, което ще рече, че притежава града.

— Ивицата?

— Едно парче от границата. Всеки, който прекара контрабандно човек или предмет през ивицата на Ектор, му плаща за привилегията. Тъй като ивицата му се простира от океана чак до пустинята, Ектор е много богат кучи син.

— Престъпниците плащат на престъпници — поклати глава Грейс.

— Дори извън закона има някакви правила и ред. Сребро или олово.

Докато колата прекосяваше зона „Норте“, шофьорът натисна бутона за автоматичното задвижване на прозорците и ги отвори всичките. Хладен, влажен въздух нахлу в колата. Грейс не беше облечена подходящо за тази хладина. Потрепери и разтри ръцете си.

— Студено ми е — каза високо тя. — Моля, затворете прозорците.

Пазачът на предната седалка поклати глава.

— Не.

Тя погледна Фароу.

— Защо?

— Всеки човек с пистолет на улицата може да стреля в колата — каза Фароу и я придърпа към себе си, за да я стопли с тялото си, — а нашите момчета доста ще се затруднят, ако трябва да отвърнат на стрелбата през затворени прозорци.

Пазачът вдигна палеца и показалеца си. Прицели се с въображаемото оръжие през отворения прозорец и натисна спусъка. После се обърна и се усмихна на Фароу, показвайки му два реда зъби, облечени в неръждаема стомана, които отразяваха светлината като желязото на пистолета му.

Извъня мобилен телефон. Шофьорът го грабна от колана си. Изслуша какво му казаха, после прекъсна връзката и прошепна нещо на пазача.

Пазачът измърмори изненадано, после погледна през рамо назад.

— Трябва да сте много важни. Веднага отиваме при шефа.

— Колко време ще пътуваме? — попита Фароу. — Тя ще умре от студ.

Единственият отговор беше мълчание.

[1] Претендент за британския трон от династическия род Стюарт, водил 14 месеца война срещу войските на крал Джордж II. — Б.р. ↑

[2] Английски философ-емпирик (1588–1679), представящ човешката природа като егоистична кооперация. — Б.р. ↑

ТРИДЕСЕТ И ШЕСТА ГЛАВА

Тихуана

Неделя, 22:30 ч.

Фароу прегръща Грейс още петнайсет минути, преди джипът да завие от магистралата и да започне бавно да се катери по един крайбрежен хълм. Щом вятърът престана да свири през прозорците, Фароу очакваше, че Грейс ще се дръпне от него.

Тя не помръдна.

Той си каза, че трябва да я пусне. Не го направи.

Кварталът беше тих, скъп и с изглед към океана. Подминаха две полицейски коли, които образуваха импровизиран пункт за проверка. Полицаяте не ги поздравиха, но и не опитаха да спрат огромния джип. Пътят се виеше към върха на хълма, където имаше голяма къща, заобиколена от още по-голяма ограда. Автоматичната врата се отвори сама. Когато джипът спря на алеята, вратата на гаража се отвори, после се затвори веднага, щом колата мина през електронния лъч на датчика.

Чакаха ги трима бодигардове. Те издърпаха грубо Грейс и Фароу от колата и ги вкараха в скъпо обзаведената къща — гравирано стъкло и меки кожени канапета, картини по стените и каменни плочи на пода.

И миришеше като във войнишка казарма, където няма баня.

Грейс сбърчи нос.

Фароу запомняше всичко, което виждаше.

Неприятният мирис не можеше да скрие острия аромат на тютюн и марихуана. Чуваха се мъжки гласове, които викаха от различни посоки, ругаеха се един друг или ругаеха целия свят. Половин дузина бодигардове се бяха излегнали пред огромен широкоекранен телевизор, пушеха и гледаха футболен мач. Четирима други мъже седяха на маса за хранене и ядяха печено пиле, царевични питки и туршия от кисели чушки.

Навсякъде лежаха оръжия. Черни карабини със заредени пълнители стояха в готовност на една стойка до стената. Пистолети от

хром и черен метал висяха в кобури на една закачалка за дрехи, заедно със стара, но смъртоносна карабина с рязана цев, окачена на ремъка за рамо.

Мъжът, който разрязваше пилето, използваше мачете, дълго колкото ръката му.

Фароу се почувства гол.

Прозрачната блуза на Грейс, високите токчета и тясната пола накараха всички да млъкнат за момент. Няколко от мъжете си размениха коментари на испански.

Фароу ги изгледа продължително, преди да каже на мексиканеца от колата:

— Твоите приятелчета са свине. Кажим им да си мерят приказките пред жена.

Пазачът сви рамене.

— Ти им каже.

— Ако се случи отново, ще им кажа.

— Мисля, че няма стане пак. Те не харесва как гледаш ти.

— Ще науча ли какво казаха? — попита Грейс. — Не съм толкова добре с вулгарните изрази на испански като теб.

— Харесват обувките ти.

— Супер. Мога да ги разменя за една от онези пушки.

Мустакът на пазача пак помръдна. Този път определено се подсмихна.

Придружиха ги през казармата до едно отделно крило на къщата. Двама мъже с узита застанаха на пътя им.

Мексиканецът с мустаците излая някакви заповеди и изрече пълното име на Ектор.

Пазачите отстъпиха встрани и им направиха път.

Фароу, Грейс и Мустака минаха по дълъг коридор с редица от спални от едната страна. Всяка от тях беше превърната в работен кабинет. През отворената врата на една спалня Грейс видя три млади, добре облечени жени да работят на някакви апарати, подредени върху една маса.

— Приличат на банкомати — каза тя тихо на Фароу.

— Такива са. Банка Ектор. Това са механични машини за броене на пари.

Бали с преброени, сортирани и стегнати на пачки банкноти бяха натрупани на висока поне метър купчина по цялата дължина на едната стена — много метри зелена хартия.

За момент Грейс не повярва на очите си. В тази спалня имаше повече пари, отколкото някога бе виждала в трезорите на Федералния резерв във Вашингтон.

— Е, госпожо съдия? Какво мислиш? Харесва ли моя къща от пари? А?

Ектор Ривас стоеше в коридора срещу тях. В ъгълчето на устата му имаше цигара, от която около лицето му се виеше дим. Приличаше на герой от филм ноар.

Всички инстинкти на Фароу му подсказваха, че Ектор е ядосан от нещо — и непредсказуем като горещ нитроглицерин.

Касапина.

„Господи, Грейс, защо не се върна в хотела, когато можеше да го направиш?“

— Много голяма къща, нали? — каза Ектор.

— Била съм в банката на Федералния резерв във Вашингтон — каза тя спокойно.

Ектор я погледна, пое си дъх, задържа го, усмихна се като паднал ангел и изпусна дима от цигарата си на вълнички. Единият му клепач почти се затвори. Другото му око блестеше на светлината като змийско. Когато Грейс не се дръпна назад уплашено, той се ухили, дръпна се от прага на вратата и ги покани с поклон и ръкомахане:

— Добре дошли.

Едновременно огледа подробно тялото ѝ.

Тя разлюля ханш покрай него и влезе в голямата стая с шестметров таван, тухлени стени и огромна камина в далечния край. Въпреки жегата в стаята, огънят в газовата камина гореше буйно. Мебелите бяха тъмни, прекалено големи и натруфени за нейния вкус. Една от стените беше покрита с ръчно рисувани гоблени, изобразяващи кървави сцени от корида. Друга стена беше отрупана от мексиканско изкуство, представящо различни сцени от разпъването на Христос.

Русо момче седеше близо до огнището и правеше нещо, надвесено над сребърен поднос. Имаше вид на църковен дякон или жертва.

— Ще се молим ли, или ще се смеем? — попита Грейс тихо Фароу.

— Моли се.

Имаше една очевидно нова добавка в стаята. В далечния ъгъл високотехнологичен комуникационен център светеше с множеството си индикатори, стъкло и пластмаса.

Племенникът на Ектор, Хайме, седеше на дълго бюро и говореше тихо по телефона, като едновременно гледеше един от трите компютърни екрана пред себе си. Преглеждаше някакви сайтове и диктуваше цифри по телефона. Край него имаше още два телефона, плюс радиостанция и сателитен телефон, включени да се зареждат.

Грейс бавно влезе навътре в стаята. Докато тя се оглеждаше, Хайме завърши разговора си и заблъска трескаво по клавиатурата на компютъра. Приличаше повече на международен бизнесмен технократ, който преде нишките на електронната си паяжина, отколкото на наркотрафикант.

Когато Фароу мина покрай Ектор, за да последва Грейс, наркобаронът сграбчи ръката му над лакътя, обърна го към светлината и попита:

— Хей, мъжки, не те ли познавам отнякъде?

— Не, шефе. Щях да те помня.

Ектор завъртя глава, за да го огледа със здравото си око.

— Не се ли опита веднъж да купиш малко хероин от човек на име Рамон Посада в задната стая на „Синята лисица“? Сигурен съм, че съм те виждал.

Фароу се усмихна леко.

— Шефе, ти си невероятен. Това беше преди повече от седемнайсет години. Имаше една сделка с Посада, но аз бях само шофьор. Купувачът беше дилър от Лос Анджелис, Хорхе Чула. Обаче не помня да съм те виждал там.

Ектор се усмихна и показа зъбите си на богаташ — златни, сребърни и железни зъби на мястото на загубените при сбивания.

— Аз гледах през дупка в тавана, защото нямах много вяра на Чула.

— После чух, че бил порта на грингосите в Сан Диего — каза Фароу. — Какво стана с него?

— Отрязах му топките и ги дадох на едно куче да ги изяде.

Ектор се обърна и влезе в голямата стая.

Грейс не погледна Фароу.

И той не я погледна. Хорхе Чула наистина беше информатор. Информаторът на Фароу. Беше го използвал като връзка с Посада, който въртеше търговията с хероин на едро в множество барове в Тихуана. Фароу не беше подозирал, че Ектор е командвал Посада. Ектор не беше подозирал, че Фароу е командвал Чула.

Когато Ектор се приближи до камината, русокосото момче вдигна разтревожено глава.

Ектор не му обърна внимание.

Без да го показва, Фароу изучаваше шефа на трафикантите. В някои отношения Ектор беше старомоден, като пазача пред параклиса в „Ол Сейнтс“. Имаше гъст мустак, който се извиваше от двете страни на устата му в бандитски стил. Носеше колта си, затъкнат на кръста, като стрелците преди петдесет години.

Масивният златен медальон с диаманти, който носеше на дебела златна верига на врата си, беше подобие на Исус Малверде, мексиканския светец на наркотрафикантите. Въпреки че Католическата църква не признаваше Малверде за светец, навсякъде в Северно Мексико край пътищата имаше параклиси в негова чест и във всеки от тях имаше поклонници и звучаха молитви за чудеса.

Прекосявайки стаята, Ектор се движеше с лекото провлачване на краката, характерно за пияниците или за остарелите ездаци на родео, хора със стари травми, които не са заздравели напълно. Но раменете му още бяха силни, ханшът — тесен, и коремът — под контрол. Главата му изглеждаше прекалено голяма, като на бик, но така само засилваше въздействието му.

Фароу реши, че Грейс е права. Ектор имаше първична, животинска харизматичност, която съвършено прилягаше на стила му на живот. Дори единствено самоувереността му можеше да привлече по-слабите мъже да го следват като поклонници, отпавили се към храма.

Ектор хвърли кос поглед към Грейс, докато я заобикаляше, присвивайки очи да я види добре през дима от цигарата в устата му. Черният му поглед я обходи, сякаш я докосваше с ръцете си.

— Ваша Чест, променила си се — каза той.

Грейс му се усмихна с два реда зъби.

— Всъщност не. Обикновено се обличам така под съдийската тога.

Ектор нададе пиянски рев и погледна Фароу.

— Американски жени. Понякога мислят, че умни, нали?

Фароу кимна и хвърли на Грейс бърз поглед да я насърчи. Тя бе намерила точния тон, за да очарова наркотрафиканта. Фароу не знаеше колко време ще трае това, но щеше да се възползва от всяка възможност, която съдбата му предоставеше.

Ектор дръпна недопушената цигара от устните си. Пръстите му се разтвориха, цигарата падна на лъскавия мраморен под, само на сантиметри от красив персийски килим. Ектор смачка фасата с петата на ботуша си от щраусова кожа. Следващото му движение бе да извади кожена табакера от джоба на бялата си ленена каубойска риза. Когато откри, че табакерата е празна, започна да псува ядосано.

Русото момче скочи на крака и се втурна със сребърния поднос, върху който имаше десетина цигари с филтър, малка купчина тютюн и по-малка купчинка бяла пудра. Цигарите бяха около два сантиметра по-къси от обикновените. Белите им върхове бяха извити като ръчно свити джойнтове.

Фароу разбра, че това са специално приготвени цигари, и осъзна, че инстинктите му не са го подвели — Ектор наистина беше като бомба, която всеки момент може да намери детонатора си. Специалните цигари имаха различни имена в Мексико, Колумбия, Перу и навсякъде другаде, където ги пушеха. В Тихуана наричаха тези цигари мексикански кокаин. Извитите им върхове бяха заредени с крек на прах.

Това беше лоша новина.

Ектор хвърли на момчето празната табакера, избра си цигара от подноса и я пъкна в ъгъла на устата си. Докато момчето внимателно пъкнаше останалите цигари в кожената кутия, Ектор запали цигарата си със златна запалка „Зипо“ и засмука от изпарения кокаин. Задържа дима в дробовете си. На грубото му лице се изписа ангелска усмивка.

Мигновено блаженство.

Фароу се надяваше Грейс да не осъзнава колко е изтънял шансът им за оцеляване. Ектор се беше влюбил в бялата дама — кокаина. Трафикантите живееха трескав, изпълнен с напрежение живот.

Кокаинът им даваше усещането за безкрайна енергия, за безкрайна сила.

Но бялата дама беше коварна любовница, жестока и кървава. Можеше да поддържа мъж като Ектор възбуден и съсредоточен дни наред.

После щеше да го хвърли от някоя скала.

Фароу се зачуди дали наркотрафикантът е в неизбежната дъга от еуфория към убийствена ирационалност. После се запита какво е тласнало Ектор в смъртоносната прегръдка на бялата дама. В никое от досиетата на Ектор дори не се загатваше, че е станал роб на собствената си стока.

Ектор пак си дръпна от цигарата, засмуквайки последния крек. После пусна недопушената цигара на пода и я забрави. Здравото му око блесна широко отворено. Той се усмихна замаяно. Зяпаше гърдите на Грейс като момче, което току-що е открило, че момичетата са различни.

— Значи имаш любовник, също като твой съпруг — каза Ектор.

— Бившият ми съпруг имаше много жени. — Грейс сви рамене.

— Отдавна престанах да се интересувам от това.

— Обаче съпруг ти трябва много ядосан. Затова него не пука за син. Може би наказва теб?

— На него също спря да му пука отдавна.

Фароу мислеше бързо и съсредоточено. Със скоростта, с която Ектор унищожаваше цигарите с крек, не им оставаше много време да говорят дори с човек, запазил отчасти уменията си да мисли.

— Спасихме ти живота — каза Фароу, — защото искаме да ти предложим сделка. Интересуваш ли се да я чуеш?

Ръката на Ектор спря по пътя към табакерата.

— Казвай.

— Ще разменим Тед Франклин за Лейн. Просто и ясно. Без странични уговорки. — Гласът на Фароу звучеше спокойно, но той стоеше нащрек. Сега беше решителният момент, а не знаеше колко убедително може да излъже Грейс.

Трябваше да е много убедително. Ектор погледна Грейс скептично.

— Можете да го направите?

— Да ти дадем Тед? — попита тя.

— Да.

— На златна тепсия, с пачка стодоларови банкноти в устата.
Беше убедително.

ТРИДЕСЕТ И СЕДМА ГЛАВА

Тихуана

Неделя, 22:42 ч.

Ектор се разсмя гръмогласно.

— Браво, ти стиска здраво, а?

— Ти никога няма да го усетиш на свой гръб — изстреля Грейс. Лицето ѝ бе студено като маска.

— Не, не, Ваша Чест, казвам с уважение — увери я Ектор.

— Добре, шефе — каза Фароу спокойно. — Сега говори с мен, защото аз съм този, който ще отреже главата на Тед Франклин и ще я пренесе на юг в кутия. Ясно?

Няколко секунди Ектор изучаваше лицето на Фароу. После кимна.

— Ти сериозен и стабилен човек. Правим сделка.

— Добре. Защо ти трябва Франклин? — попита Фароу.

Ектор не си направи труда да скрие изненадата си.

— Съдийката, тя не знае?

— Тя никога не се е месила в бизнеса на Тед, нито той в нейния.

Ектор дълго ги гледа с присвити очи. Извади табакерата от джоба си и тикна нова цигара в устата си. Поигра си да щрака със запалката, докато мислеше.

— Това вярно? — попита той Грейс.

— Опитах се да ти го кажа предния път — каза тя. — Бизнесът на Тед с теб и Карлос си е негов собствен.

Ектор направи физиономия, сякаш споменаването на Карлос остави лош вкус в устата му.

— Той кучи син — каза Ектор ядосано. — Карлос причинил това, той и негови шефове, политиците. Силни мъже като мен получава куршумите, а политици седят спокойно и събират едър пай за ивица.

— Разбирам — каза Фароу.

Ектор изсъска през зъби и се загледа към коридора и стаята с парите.

Фароу се запита дали възпламенителят не е стигнал до бомбата.

— Ти политик — каза Ектор на Грейс. — Колко взема от ивица?

— Подкупи ли?

— Да, да — каза той нетърпеливо.

— Ние не правим бизнес по този начин в Америка.

— Глупости! Цяло правителство взема. Ти колко взема от такива като мен?

Грейс погледна Фароу. А сега какво? За щастие Ектор продължи:

— Политици в Тихуана и Мексико Сити ядат доста от мен. В онази стая има повече от дванайсет милиона американски долара, ако трафиканти и посредници не лъжат мен много. Чува това, съдийке?

— Да.

— Това е... как казваше на английски? Заем?

— Наем — обади се Фароу, като се надяваше да разсее гнева на Ектор.

— Наем. За две седмици — Ектор повиши глас. — Толкова струва мен ивица на Тихуана. Две шибани седмици.

Грейс разтвори невярващо очи и погледна Фароу.

— Звучи точно — каза Фароу спокойно. — Политиците вземат на Ектор шест милиона на седмица, за да рискува той своя живот и живота на семейството си, като ръководи опасен и кървав бизнес.

— Да, да! Точно. Плащам на целия свят. Оръжия, хора, храна, жени — да не са без пари. Аз като огромна дойна крава — извика Ектор, — а те слагат ми рога на главата и ми го начукват! Нали?

Грейс се опита да прояви съчувствие, но се съмняваше дали актьорските й умения са на нужната висота. Ектор прецакваше мъжете, които стояха по-ниско от него, а политиците прецакваха Ектор.

Тя не би дала и пукната пара за някой от тях.

— Къде е мястото на Тед Франклин във всичко това? — попита Фароу.

— Той открадна от мен, от спестени пари, които политиците не взели!

Ектор избухна в тирада на испански, която Фароу не преведе на Грейс. Вместо това правеше коментари за историята по същество.

— Карлос и Хайме убедили Ектор да купи банка от Тед — каза Фароу тихо. — Ектор не искал. Той е свикнал с пари в кеш и не му трябва никаква банка.

Ектор си пое дъх, забеляза Хайме и закрещя:

— Хайме, Хайме! Ела тук!

Хайме се завъртя на скъпия си стол с висока облегалка. Изглеждаше сърдит, но не каза нищо. Очевидно беше свикнал с подхранваните от кокаина изблици гняв на чичо си. Ектор изгледа навъсено племенника си.

— Хайме, разкажи великия твой план, план, който направи с онзи шибаняк Карлос и неговия шибан приятел Франклин. Кажу за банка „Сан Марко“.

Говорейки, Ектор издаваше мокри, презрителни звуци и цупеше устни, за да демонстрира презрението към племенника си и великите му идеи.

Фароу наблюдаваше Грейс. Тя не обръщаше внимание на грубия език на Ектор, но клепачите ѝ потрепнаха при споменаването на банка „Сан Марко“.

Хайме скочи на крака като дива котка. Той изгледа навъсено Фароу, после и Грейс, но когато се обърна към чичо си, лицето му бе спокойно и безизразно.

— Това е Хайме, геният — продължи Ектор саркастично. Акцентът му ставаше все по-силен, колкото повече се разгаряше гневът му. — С диплома по бизнес. Тъпак. Трябват му машини да прави бизнес, който аз прави само с главата си.

— Времената се променят, шефе — напомни му Хайме спокойно. — Не можем да се състезаваме с другите организации, ако...

— Не — прекъсна го Ектор и размаха ядосано цигарата си. — Ти иска станеш собственик на този бизнес, за който аз съдирам задника си.

— Просто искам да го рационализирам — не отстъпи Хайме. Очите му показваха, че този разговор беше воден много пъти.

— Глупости! Бизнесът е кръв, страх и власт!

— Не мисля, че трябва да обсъждаме бизнеса си пред непознати хора, които не ни желаят доброто — напомни му Хайме.

Ектор изля поредица от ругатни на испански върху племенника си.

Фароу преведе най-същественото на Грейс.

— Слушай, глупако, нямаше никакъв проблем да говориш за бизнеса ни с Карлос Калдерон. Кой си ти да казваш пред кого да говоря?

Един мъж влезе забързано в стаята. В едната си ръка държеше сандвич, а в другата — лист хартия. Той заобиколи крещящия Ектор, за да остави листа на бюрото на Хайме.

— Ти говори с онзи шибаняк Тед Франклин — продължи да превежда Фароу. — Тези хора — това сме ние с теб, Грейс — не са опасни за нашия бизнес. Ние имаме нещо, което те искат. Те имат нещо, което ние искаме. Кажете им нашите тайни, както ги каза на враговете ни.

Хайме изглеждаше обезпокоен.

— Чичо, изморен си. Преценката ти е...

Ектор извади пистолета си и стреля четири пъти в мъжа, който беше въоръжен единствено със сандвич. Онзи беше мъртъв още преди да падне на пода.

Грейс издаде звук, сякаш се дави.

Фароу я дръпна настрана от Хайме, който гледаше като човек, обречен на незабавна смърт. В стаята нахлуха въоръжени мъже.

— Чичо, кълна се, че...

Ектор удари Хайме през устата с опакото на ръката си, от което младият мъж залитна настрана.

Фароу се зае да превежда на Грейс, но толкова тихо, че да го чува единствено тя:

— Стига, магаре такова! Не смей да ми говориш. Ти си много умен. Получи добро образование, за което платих аз. Някой ден може и да станеш добър в бизнеса, но още не си готов да го поемеш от ръцете ми. Докато не реша, че си готов, никога, никога не оспорвай преценката ми. Никога.

Фароу чакаше.

Също и всички останали в стаята.

Ектор затъкна пистолета обратно на кръста си и посочи трупа на пода.

Фароу преведе шепнешком думите на Ектор:

— Изнесете този тъпак и го хвърлете на боклука. Малко предупреждение за другите предатели, които ме подминават, за да

служат на Хайме.

Зачервен и почти задавен от гняв, Хайме чакаше да види какво ще последва. Гледаше Ектор с поглед на човек, който търси най-болезненото място, където да го прободете.

Докато изнасяха трупа, Ектор бръкна в табакерата и пъхна нова цигара с кокаин в устата си.

— Добре ли си? — попита Фароу Грейс.

— Не.

— Можеш ли да издържиш още малко?

— Да.

Той стисна ръката ѝ и се запита дали тя е наясно с динамиката на кокаиновата интоксикация. Раздразнителността и ирационалността бяха само началото. Следваха параноята и самозаблудата.

После нещата щяха да загрубят още повече.

Ектор се обърна към Грейс и Фароу и каза на английски:

— Е, какво мислите?

— Действаш много ефективно — похвали го Фароу, като не обръщаше внимание на кървавите следи по мрамора и мрачните изражения на мъжете, които влачеха трупа. — Ще уточним ли подробностите по сделката ни?

— Да. Но първо ти ела с мен. Ще ти покажа колко съм ефективен. Така ще знаеш да не се ебава с Ектор Ривас Осуна.

Фароу нямаше избор, затова тръгна след Ектор. Грейс ги последва.

— Не — махна ѝ да остане на мястото си Ектор. — Ще повърнеш, ако дойдеш.

Грейс погледна Фароу.

— Остани тук — кимна той.

— Защо? Какво може да е по-лошо от това да видя убийство? — Макар гласът ѝ да бе достатъчно овладян, кожата ѝ под грима изглеждаше смъртнобледа.

— Има доста по-лоши неща. Стой тук, *amada*. Иначе ще сънуваш кошмари.

— Ами ти?

— Аз ще жумя. — После Фароу добави тихо: — Заеми се с Хайме. Открий какво му действа на него.

ТРИДЕСЕТ И ОСМА ГЛАВА

Тихуана

Неделя, 22:48 ч.

Фароу последва Ектор през една врата към къс, тухлен коридор. Виеща се метална стълба водеше към по-долното ниво на къщата.

Ектор, не толкова ядосан, но все по-дрогирани, превключи на испански:

— Това е чудесна къща. Много скъпа, много солидна. Принадлежи на един богат съдия тук, в Тихуана, но той реши да ми я даде назаем за няколко месеца.

Развеселената му усмивка подсказа на Фароу, че съдията не е имал избор.

— Ще иска да си я върне някой ден, но не му стиска да го каже направо — обясни Ектор и се разсмя. — Не е като желязната съдийка горе. Това се казва силна жена.

Фароу се надяваше Ектор да продължава да намира Грейс за забавна... но не прекалено. Отношението му към жените зависеше от това в какво настроение е.

В основата на виещата се стълба имаше тежка метална врата. Пред нея пазеше мъж с пушка и безизразно лице. Ектор мина покрай него, без да го погледне.

Фароу го последва и откри, че просторната изба е превърната в стая за мъчения. Красиви дървени рафтове за вино бяха закрепени на стените с тежки носачи от ковано желязо. Голяма гола крушка се спускаше от тавана. Силната светлина падаше върху отпуснатото тяло на човек, който висеше окован на вериги, закачени над рафтовете за вино. Беше облечен с бяла риза, почервеняла от собствената му кръв.

Фароу веднага го позна — мъжа, който беше поставил бомбата в Енсената. Единият от пазачите носеше масивния му златен часовник с диаманти.

Ектор сграбчи част от изпотената черна коса на мъжа и рязко дръпна главата му назад.

Лицето на мъжа беше подуто като балон. Под и около очите имаше кръвоизливи и синини. Челюстта му висеше в странно положение. Беше счупена.

Ектор завъртя кичура коса, който стискаше, и мъжът направи измъчена гримаса от болка. Показаха се разкъравените му счупени зъби.

— Готов ли си да говориш? — попита Ектор тихо.

Космите на тила на Фароу настръхнаха. Предпочиташе Ектор да крещи.

Окованият мъж издаде неясен звук. Иззад подутите клепачи очите му блестяха сухо като на гърмяща змия. Езикът му се движеше зад разбитите зъби. Опита да се изплюе в лицето на Ектор.

Устата му беше прекалено пресъхнала.

Ектор го потупа по насинената буза и каза нежно:

— Стига, стига, почти свърши. Просто ни кажи кой ти плати и веднага ще те отгървем от болките.

Фароу усети смразяващото чувство за опасност и горещия прилив на адреналин във вените си. Запита се дали би могъл да се добере до някое от автоматичните оръжия, преди да го пипнат.

Ектор беше побъркан.

— Е, какво мислиш? — обърна се Ектор към Фароу. — Това ли е мъжът, който опита да убие мен и семейството ми?

Лицето на Фароу беше безизразно като маска. Той внимателно огледа мъжа и накрая поклати глава.

— Съмнявам се и майка му да може да го познае.

Ектор се засмя и кимна. После направи знак към сенките.

Един от чакащите там мъже пристъпи в конуса от светлина. Имаше широк гръден кош и безизразните очи на тореадор, изправен срещу бика. Явно не бе толкова глупав, колкото изглеждаше — носеше гумени ръкавици, които да го предпазят от кръвта на жертвата.

Мъчителят държеше по един оголен електрически кабел във всяка ръка. Погледна Фароу, после окования мъж и събра двата медни проводника. Прехвъркнаха сини искри и се посипаха върху ръцете му. Той се усмихна, размаха двете жици пред лицето на мъжа и пак ги събра заедно.

— Ще искаш ли малко от това? — попита той, любезен като сервитьор, представящ количката с десертите.

— Този човек, Томас, той наистина си харесва работата — каза Ектор и потупа мъчителя по рамото. — Моят Торкемада^[1].

Фароу погледна в очите на мъчителя и разбра, че Ектор не говори празни приказки. Беше самата истина.

— Този не ни е верен от доста време. — Ектор посочи затворника. — Работи за банда фермери, които отглеждат марихуана в планините между Сиера де ла Лагуна и океана. Използват моята ивица, но не си плащат. Мисля да го обеса на някой надлез по магистралата за Енсенада, за да го видят приятелчетата му, като отиват на работа утре сутрин.

Фароу чакаше. Не беше сигурен дали Ектор цели нещо, или просто се разтоварва с вида на кръв и смърт.

— Да доведе ли Томас горе, за да го запозная със съдийката? — усмихна се Ектор. — Да й кажа ли, че нейният син ще бъде моят подарък за Томас?

Само дългите години, прекарани в работа под прикритие, помогнаха на Фароу да не стисне Ектор за гърлото. А изключителната му самодисциплина запази гласа му спокоен:

— Както сам изтъкна, съдийката си има своята собствена власт. Ако Лейн пострада, ще настъпи международна криза. Това няма да е добре за бизнеса.

— Ха! Да не мислиш, че това ще спаси момчето? Имам достатъчно очи, които четат дипломатическите телеграми между американците и Мексико. Имам достатъчно уши, които подслушват разговорите в посолството, за да реагират при първия знак за намеса.

Фароу се съгласи със спокойствие, което далеч не изпитваше:

— Така е.

— Момчето ще живее дотогава, докато ние двамата с Томас решим. А след като свършим с него, някой ще информира американските власти, че момчето е било пропаднал наркоман, избягало е от училището и за съжаление е пропаднало в неизвестност като толкова много други младежи.

Фароу не се съмняваше ни най-малко в думите му. А ако Лейн пострадаше, Фароу щеше да открие Ектор и да го екзекутира на място.

— Това, което каза, е вярно — кимна Фароу, — но така няма да получиш Тед Франклин на златна тепсия с пачка банкноти в устата.

— Да. — Ектор смачка цигарата си с пета. — Затова вие двамата сте още живи.

[1] Томас Торкемада (15 в.) — първи главен инквизитор, изиграл главна роля при изгонването на евреите от Испания, символ на фанатизъм и безмилостност. — Б.р. ↑

ТРИДЕСЕТ И ДЕВЕТА ГЛАВА

Над САЩ

Понеделник, 1:00 ч.

Стийл седеше в частта, която беше трансформирана в кабинет за служителите на „Сейнт Килда“, които използват самолета. Инвалидната количка изпълваше тясното пространство, но това нямаше значение. Ако му трябваше нещо, Дуейн щеше да му го осигури още преди Стийл да се сети, че го иска.

Дуейн му подаде сателитен телефон.

— Мейзи е. Тя координира подслушването на телефоните. Нещо става.

— Стийл — каза той спокойно, като пое телефона. Но сърцето му заби по-бързо от надеждата най-после да са постигнали пробив. — Кажи, Мейзи.

— Прихванахме множество обаждания на домашния и мобилния й телефон, всичките от Тед Франклин, всичките през последния един час.

— Оставил ли е съобщения?

— Искан бившата му съпруга да отиде в Ломас, където той ще й се обади в полунощ.

— Какво, къде или кой е Ломас?

— Проучваме това, сър. Това е доста често срещано име в този район.

— Полунощ е. — Стийл погледна часовника си и стисна разочаровано устни. — Няма да успеем да кацнем навреме, за да ти помогнем с това. Обади се на Фароу и виж какво ще каже Грейс.

— Телефонът й е изключен. Неговият е „извън обхват“.

— По дяво... — Стийл преглътна ругатнята си. — Къде е Фароу?

— Ако приемем, че още носи телефона си, според нашето сателитно проследяване е в Тихуана.

— Това е доста голямо място. Уточнете местоположението му. А момчето?

— Още е в „Ол Сейнтс“. Ако приемем, че...

— ... че проклетият телефон е още у него — изпревари я нетърпеливо Стийл.

— Да, сър.

— Нещо друго?

— Екипът, който наблюдава офиса на Стърджис, го е видял да потегля с кола, чиито номера са се оказали държавни. Шофьорът на колата се е изплъзнал на нашите. Нашите хора не са били достатъчно, за да осъществим проследяването както трябва. Оттогава никой не е виждал или чувал Стърджис.

— По дяволите!

— Джон ми каза, че федералните са оттеглили наблюдението си от къщата в Ла Джоя, но мексиканците продължават да дебнат там. Джон е оставил съобщение на телефона на Дуейн, но...

— ... телефонът е изключен — довърши вместо нея Стийл. Джон беше съпруг на Мейзи и шеф на екипа за проследяване в тази операция и Стийл знаеше, че информацията е напълно надеждна. — Дуейн е с мен. Изпрати цялата налична информация на номера, който той ще ти продиктува.

Стийл подаде телефона на Дуейн, включи сателитното наблюдение и раздели екрана на две. Едната точка стоеше неподвижна в Енсената. Втората беше потънала в Тихуана.

Опита да се свърже с Фароу.

Нищо.

Набра номера на Грейс.

Пак нищо.

— Откри ли нещо за Ломас? — попита той Дуейн.

— Прекалено много. Не можем да ги отсеем до полунощ.

— Можеш ли да включиш телефона на Фароу от разстояние?

— Ако той не е направил нещо специално, да — каза Дуейн.

После обясни на отчаяния си шеф нещо, който той и сам знаеше: — Обаче ако Фароу е изключил телефона си, е имал много сериозна причина. Ситуация на живот и смърт.

Стийл не оспори това.

— Какъв извод си правиш от това, че федералните са оттеглили наблюдението си от къщата в Ла Джоя?

— Че те знаят повече от нас.

— Точно така. Накарай някого да следи всички държавни комуникационни канали в рамките на сто километра от границата. Ключови думи: Ектор Ривас Осуна във всякаква комбинация, Фароу, Грейс, съдия Силва, Тед или Тиодор Франклин, Калдерон, Лейн Франклин, „Ол Сейнтс“ или „Тодос Сантос“, банка „Сан Марко“.

Дуейн се облегна на бюрото, набра няколко цифри и събуди консултантите на „Сейнт Килда“, специализирани в наблюдаването на заглушените федерални канали.

— Мислиш ли, че ще има полза? — попита Дуейн, докато чакаше някой в Тексас да отговори на обаждането му.

— В рамките на следващия час? Съмнявам се. Все пак го направи.

Стийл се взираше в червената точка в Тихуана.

„По дяволите, Джоузеф. Обади се.“

ЧЕТИРИДЕСЕТА ГЛАВА

Училище „Ол Сейнтс“

Неделя, 23:04 ч.

В мрака Лейн се взираше във варосания таван. Потта се стичаше по ребрата му. Телефонът, който Джо Фароу му беше дал, се намираше под възглавницата му, заедно с един будилник, който според Лейн нямаше да се наложи да влезе в действие поне през следващите сто години.

Беше толкова буден, че очите му горяха.

Каза си, че няма да проверява отново колко е часът. Но не се сдържа.

Оставаха около два часа до обаждането на Фароу. Ако се обадеше.

„Обади ми се — помоли се той мълчаливо. — Направо ще се побъркам, като лежа така и си мисля за...“

Няма да мисля за това.

Няма.

Няма.

Няма.“

Мислите му бяха с ритъма на вълните, които се разбиваха в брега, огромните вълни, които вещаеха буря.

Надяваше се тропическият гняв да разруши училището.

Цигарен дим и нещо по-остро, като мирис на химикал, нахлуха през отворения прозорец. Пазачите бяха отвън, смееха се и си говореха.

Правеха залози дали Лейн ще оцелее до следващата нощ.

„Обади ми се! Моля те!“

ЧЕТИРИДЕСЕТ И ПЪРВА ГЛАВА

Тихуана

Неделя, 23:06 ч.

Мълчанието в джипа беше толкова плътно, че можеше да го нарежеш на филии и да го поднесеш с хляб. Въпреки че всички прозорци бяха отворени, в купето вонеше на пот. Срещата с Ектор въздействаше така на мъжете, независимо колко корави бяха.

Фароу и Грейс седяха близо един до друг, почти притиснати, така че тя да се грее от топлината на тялото му. Когато жената отвореше уста да каже нещо, Фароу леко стисваше ръката ѝ.

„Не говори.“

Колата най-после спря пред ярките светлини на хотела, където Грейс и Фароу бяха отседнали. Фароу я вдигна на ръце и я свали от колата, а после се обърна към мустакатия.

Грейс не чу какво каза Фароу, когато мустакатият се отдели леко от останалите мъже, но забеляза, че нещо премина от дланта на единия в дланта на другия. Веднага щом мъжът се качи обратно в джипа, шофьорът потегли бясно, сякаш гумите му са се подпалили.

— Какво беше това? — попита тя Фароу.

— Набирам хора.

— Какво?

— „Сейнт Килда“ има нужда от повече връзки в Мексико.

— Шпиони.

Фароу сви рамене.

— Лъжите и предателствата нямат край, нали? — промълви тя.

— Има предостатъчно лъжи и предателства и от двете страни на линията.

Грейс погледна Фароу. Той беше изоставил непроницаемото си лице. Беше изморен от нещо по-сериозно и дълбоко от липсата на сън. Подаде на пиколото разписката за колата и зачака търпеливо, загледан във върховете на новите си ботуши.

— Какво стана? — попита тихо тя и пристъпи към него. — Какво толкова държеше да ти покаже Ектор?

— Труп, който ще виси от един мост над магистралата по някое време утре. Само дето още не е труп. Все още е онзи мъж, който сложи бомбата в Енсенада.

— Трябва да кажем на... — Тя млъкна рязко. Издиша шумно. — Няма значение. Стари рефлексии.

— Не се тревожи, *amada*. Той ще се зарадва на смъртта.

Грейс затвори очи, за да не гледа ярките светлини на града.

— Оставила ли си в хотела нещо, без което не можеш да живееш? — попита Фароу.

— Единственото, без което не мога да живея, е синът ми.

ЧЕТИРИДЕСЕТ И ВТОРА ГЛАВА

Над САЩ

Понеделник, 1:20 ч.

— Открив го! — каза Дуейн триумфиращо.

Стийл пое телефона.

— Джоузеф?

— Да.

— Крайно време беше да включиш проклетия си телефон.

— Разговарях с Ектор Ривас Осуна. Едно прекъсване можеше да се окаже фатално.

— Съдия Силва с теб ли е?

— Да.

— Кажй й да си включи проклетия телефон.

— Няма да има полза. Нейният телефон има покритие само до границата.

— Тогава бързо се придвижете до границата — каза Стийл. — Тед е оставил съобщение на гласовата й поща.

— Какво е?

— Вярата ти в уменията на „Сейнт Килда“ е трогателна.

— Току-що видяхме как убиват един човек, а аз се запознах със следващия труп, който скоро ще увисне от някой мост над магистралата, така че ме извини, ако не съм...

— Кой е убит? — прекъсна го Стийл.

— Един, който ядоса Ектор. Бум, бум, бум и си мъртъв.

— Звучи кърваво.

— Така си беше.

— Грейс видя ли го?

— Да.

— Тя държи ли се? — попита Стийл.

— Дори повече, отколкото можем да очакваме. Какво е съобщението на Тед?

— Той ще ѝ се обади в Ломас в полунощ. Разбери кой, какво или къде е Ломас и ми звънни.

Стийл прекъсна връзката и се взря в червената точка в Тихуана, сякаш можеше със силата на волята си да я накара да се движи по-бързо.

ЧЕТИРИДЕСЕТ И ТРЕТА ГЛАВА

*Границата между Тихуана и Калифорния
Неделя, 23:22 ч.*

Фароу затвори телефона и подкара бързо към граничния пункт при Отей Меса.

— Кой, какво или къде е Ломас? — попита той Грейс.

Тя разтри уморено лицето си, опитвайки се да остане будна. Приливът на адреналин от срещата с лудия убиец започваше да отслабва и се чувстваше уморена и вяла.

— Грейс?

— В момента разглеждам едно дело с ответник Ломас, знам поне пет улици с такова име, плюс един-два града. — Тя се прозя. — Дай ми контекст.

— Тед е оставил съобщение на домашния и мобилния ти телефон, в което казва да бъдеш в Ломас в полунощ, за да ти се обади.

Тя рязко се събуди.

— Ломас Санта Фе. Нашето ранчо. Не съм била там, откакто ходих за компютъра на Лейн. Тед го беше взел със себе си, за да обсъжда грандиозните си схеми, седнал на бира и ребърца, после „забрави“ да го върне в Ла Джоя.

— Включи си телефона. Може да сме достатъчно близо, за да имаш покритие. Изслушай внимателно съобщението на Тед. Ти го познаваш. Чуй това, което не казва, как диша, какъв е гласът му.

Грейс включи телефона си.

Нищо.

— На какво разстояние е ранчото отгук? — попита Фароу и увеличи скоростта.

Светлините на граничния пункт грееха все по-близо.

— Дори и да караш като на „Наскар“, няма да стигнеш до полунощ. Щом минем границата, има поне четирийсет минути по I-5. Добрата новина е, че през Отей е по-близо.

Фароу набра един номер на телефона си и го подаде на Грейс.

— Обясни на Стийл къде се намира ранчото.

Докато Грейс говореше, мерцедесът се изстреля в нощта, намалявайки стремително разстоянието до границата. Грейс затвори телефона и го върна на Фароу.

— Почти стигнахме — каза той. — Пробвай пак мобилния си телефон.

Тя погледна дисплея му.

— Нищо.

Самолетите, които правеха окончателния си заход към летището на Тихуана, се появяваха от нощта и бързо се снижаваха към осветената писта. На север американските гранични хеликоптери кръжаха над Спринг Кениън, а прожекторите им обхождаха дълбоките пътеки, пресичащи дъното на каньона.

— Лейн трябва да види това — каза Грейс.

— Защо?

— Добави малко впечатляващи останки от катастрофа и получаваш началото на Т-2.

— Т-2? — попита Фароу, като се нареди на късата опашка на граничния пункт.

— „Терминатор“ 2. В началото на филма светът е във война, много прилича на Тихуана, само дето Тихуана е истински град. Не ми казвай, че не си гледал „Терминатор“ 2.

— Аз съм го преживял.

— Сам си направил този избор.

— За твой късмет.

— Всички печелят, а?

Той щеше да се изсмее, но всъщност не беше смешно. Мобилният телефон в ръката на Грейс изпиука.

— Три пропуснати обаждания. — Тя набра някакви цифри. — Тед.

— Съобщения?

— Само едно. — Тя го прослуша с нарастващо недоумение. — Слизест червей!

Натисна бутона за повторение и даде на Фароу да чуе съобщението.

Гласът на Тед беше весел и безгрижен.

Фароу съжали, че не може да го стисне за гърлото.

„Здрасти, Грейси, момичето ми. Трябва да се срещнем много скоро. Ще бъде добре за всички, особено за Лейн. Е, няма да навреди и на твоята кариера. Ще ти се обадя в Ломас в полунощ и ще се уговорим. Чао.“

— „Грейси, момичето ми“ — повтори Фароу и ѝ върна телефона.

— Това е начинът на Тед да чувства, че ме превъзхожда. — Тя говореше с безизразен глас. Очите ѝ подсказаха на Фароу, че ако той реши да използва това обръщение, тя ще го цапардоса.

— Толкова ли е весел, колкото звучи?

— Гласът му беше доста напрегнат.

— Добре. Заслужава си го. Лъже ли?

— Съмнявам се. Когато лъже, говори сериозно.

— Кой е в Ломас сега?

— По това време на нощта? Никой. Имаме пазач, който се грижи за ранчото през деня, и икономка, която идва в къщата два пъти седмично.

— Значи се предполага ти да си сама там и да очакваш обаждането му.

Фароу не задаваше въпрос, но тя все пак отговори.

— Да.

— Най-близкият съсед?

— На половин километър. И те не живеят постоянно там, също като нас.

— Супер.

Очите му казваха противоположното.

Колата пред тях спря на гишето за проверка. Фароу се премести напред и отправи към митничаря постна усмивка. Мъжът изглеждаше отегчен и сънен. После погледна екрана на компютъра си. Очите му се разшириха и маниерите му внезапно се промениха.

— Къде по-точно в Мексико ходихте? — Въпросът бе зададен рязко, с цел да прозвучи сплашващо.

— Тихуана, Енсенада и обратно. — Фароу спокойно срещна погледа на митничаря.

— Спрете под онзи знак, на който пише „Допълнителна проверка“. Не слизайте от колата, и двамата. След минута някой ще дойде при вас.

Той се намръщи, после посегна към телефона веднага, щом мерцедесът бавно навлезе на американска земя.

— Сега какво? — попита Грейс разтревожено.

— Хората, които ни следяха днес следобед, вероятно наблюдават границата, за да знаят кога ще се появим. Или възнамеряват отново да тръгнат по петите ни, или просто искат да знаят, когато сме я прекосили.

— Това няма ли край?

— Още не.

„Не и докато дишаш.“

Фароу паркира под знака. Той едва успя да изгаси двигателя, когато инспекторът излезе от будката си и се повлече мързеливо към тях. Огледа по задължение вътрешността на колата, после кимна:

— Добре, може да тръгвате.

Фароу настъпи газта.

— Той дори не поиска документите ни, което означава, че знае кои сме или поне коя си ти — каза Фароу. — На чие име е регистрирана тази кола?

— На фирмата на Тед, докато не уредя прехвърлянето ѝ на мое име. — Грейс сви рамене. — Просто една от подробностите, за които още не ми е стигнало времето.

— Това може би обяснява положението — каза Фароу. — Все пак инспекторът ни пусна прекалено лесно. Без чакане, без претърсване на колата, без проверка на документи, без обискиране, без пълна физическа проверка. Просто леко забавяне на границата, докато той сравни лицата ни с информацията в компютъра си.

— Ти подозираш всичко и всички. Не могат ли нещата просто да се случват?

— Не и ако искаш да останеш жива.

— Та ние сме в Съединените щати!

Той я погледна за миг, но не каза нищо.

— Добре — каза тя, ядосана на него, на себе си, на всичко, което се беше случило, откакто Калдерон ѝ се беше обадил за Лейн. — Какво ще правим с обаждането на Тед? Закъсняваме.

— Не мисля, че ще се обади.

— Тогава защо ще иска да е сигурен, че ще бъде в... — Тя спря, преглътна трудно и промълви: — Не ми харесва това, което си мисля.

— Браво — похвали я Фароу. — Твоят любящ бивш има номера на мобилния ти телефон. Може да ти се обади в полунощ където и да си. Мисля, че просто е искал да бъде сигурен, че ще бъдеш в Ломас сама в полунощ.

— Не би могъл да го направи.

— Кое?

Тя поклати глава. Наистина не искаше да отива там.

— Не вярваш, че му стиска да те убие хладнокръвно? — попита Фароу.

— Знам, че не е способен на това.

— А да наеме някой друг да го свърши?

Мъглата край брега ги пое в лепкавата си прегръдка, когато пое по междуцатската магистрала. Грейс си каза, че затова ѝ е толкова студено.

Фароу протегна ръка към задната седалка, издърпа якето си оттам и го пусна в скута ѝ.

— Облечи го. Не, не мисля, че възнамерява да те убие. Не би имал никаква полза от това. Ако това се промени, и аз ще се променя.

Грейс наметна якето върху раменете си.

— Трябва ли да се чувствам добре заради този анализ?

Фароу погледна часовника на таблото. Грейс имаше право. При тази скорост нямаше да стигнат в ранчото до полунощ. Започна да се оглежда за знаци, указващи изход от магистралата.

— Какво търсиш? — попита го тя.

— Хубав анонимен мотел. Ще те оставя там, а от „Сейнт Килда“ ще изпратят някой при теб много бързо. Аз ще отида в Ломас да поогледам нещата на лунна светлина.

— Не — възрази Грейс глухо.

Фароу я погледна, не беше сигурен дали тя наистина беше казала нещо.

— Не, няма да ме оставиш в някой хубав безопасен мотел — каза тя отчетливо. — Типично за Тед ще е да се появи в Ломас, вместо да се обади. Ако това се случи, искам да се видя лично с него. За да му издера очите.

— Може да е опасно — отвърна Фароу.

— За него — може би, но не и за мен. Той държи един деветмилиметров пистолет в нощното си шкафче в Ломас. Последния

път, като проверих, още беше там. Ако не е, има сувенирна карабина над полицата на камината, която ще ми свърши идеална работа, а патроните са в килера, при хайвера. — Тя погледна Фароу. — За разлика от теб, аз не поемам рискове само заради силното усещане.

Фароу отметна глава назад и се разсмя.

— По дяволите, *amada*, Ектор беше прав. Ти се надяваш Тед да опита да те спечели отново.

Грейс не отговори. Колкото повече мислеше затова, което Тед беше причинил на Лейн, толкова по-леден ставаше гневът ѝ.

Може би в крайна сметка така и не съм се отървала от насилието и мизерията. Може би са още в мен. Боже, дано да е така. Трябва да бъда като Фароу. Безпощадна.

Заради Лейн, Лейн, който не е направил нищо, за да заслужи това.

— Запомни — каза Фароу и погледна лицето ѝ, — точно сега Тед е по-ценен за спасяването на Лейн, ако е жив.

— Ами ранен?

— Стреляш ли достатъчно добре?

— Да.

— Тогава ранен ми звучи добре — усмихна се Фароу.

ЧЕТИРИДЕСЕТ И ЧЕТВЪРТА ГЛАВА

Южна Калифорния

Неделя, 23:51 ч.

Грейс издърпа дюзата от резервоара, закачи я на колонката и изчака за касовата бележка.

— Готово — каза тя.

— Почти готово.

Тя гледаше как Фароу извади една лъскава пластина и разхлаби крушката при задните седалки на джипа. Постави пластината настрана, заедно с другите, по които беше работил.

— Ти карай — каза той.

— Благодаря ти, боже — въздъхна тя.

— Ей, нали те докарах жива и здрава дотук?

— Със скорост малко под скоростта на светлината — измърмори тя и седна зад кормилото.

Фароу се пъкна на задната седалка на джипа и остави задната врата леко открената.

— Поне съм сигурен, че никой не ни проследи.

— Това добре ли е?

— Не. Би трябвало да са ни нападнали като бълхи.

— Защо ли попитах. — Грейс завъртя ключа и мощният двигател изръмжа съживен.

Тя зави по улицата и подкара колата мълчаливо. След пет минути излезе на път с две платна.

— Сигурна ли си, че Тед не е инсталирал някаква алармена система, откакто последно си ходила в Ломас? — попита Фароу.

— Да. Описът на собствеността, който приложихме за развода, беше много изчерпателен.

— Запомни ли сигналите, които обсъдихме?

— Да.

Фароу млъкна.

Когато Грейс отби от пътя по дългата павирана алея, той погледна над рамото ѝ. Часовникът на таблото показваше 00:04.

— Ако карах аз, щяхме да пристигнем навреме — отбеляза Фароу.

Грейс го стрелна сърдито в огледалото за обратно виждане.

Той се усмихна, докосна основата на врата ѝ под късата коса и чу как дишането ѝ се накъса. Искаше му се да я издърпа отзад при себе си и да правят такъв секс, че да се запотят всички стъкла на скъпия джип.

— Когато наближиш онзи голям дъб отпред — каза той дрезгаво, — намали до пешеходна скорост. Щом чуеш задната врата да се затваря, пак увеличи скоростта. Дръж се все едно си сама. Отиди и вземи оръжието от спалнята, но го скрий, така че той да не забележи, че е в теб. Тед или някой друг може да те наблюдава отнякъде извън къщата. Ако видиш някого, ми сигнализирай.

— Ти къде ще стоиш?

— Някъде в храсталаците, точно зад човека, който евентуално ще те наблюдава. Ще тръгна доста извън обичайния периметър на наблюдение.

Грейс още караше с повече от десет километра в час, когато чу изшумоляване и усети Фароу да се измъква през задната врата. В светлината на стоповете го видя как подтичва и натиска бутона, с който автоматично се затваряше вратата на багажника. После той се шмугна в сянката на големия дъб и изчезна някъде между лунната светлина и мрака.

Застанал неподвижен, Фароу видя как мерцедесът продължи по чакълестия път към безлюдния двор около ранчото. Шубраците се простираха до крайбрежните склонове като гигантски камуфлаж, мастиленочерен и сивкаво-зелен там, където светеше луната.

Той тръгна в нощта. Беше като завръщане на война, където вариантите са прости, а огневите линии — ясно разграничени.

Вгради се и се откъсни, забий и отблъсни, спечели и загуби.

Оживей или умри.

„Ще оставя умирането на Тед — помисли си Фароу. — Все за нещо трябва да го бива, нали?“

Мълчалив и неподвижен, той наблюдаваше как стоповете на Грейс примигват, когато тя зави по описващата кръг алея и спря пред голяма тосканска вила в калифорнийски стил. Идеше му да се изсмее

на представата на неизвестния архитект за къща в ранчо. Чудовище от хоросан подпираше една издигната част от двора с изглед към конюшните.

Когато Грейс спря, лампите на верандата и няколко лампи вътре в къщата светнаха автоматично.

Сензори за движение, програмирани прецизно.

Той я видя как слезе от колата и се протегна, сякаш е шофирала дълго време без почивка.

„Добре. Не се вижда никой.“

Жената влезе в къщата. През следващите няколко минути Фароу следеше движението ѝ по лампите, които светнаха долу и после на втория етаж.

„И вътре няма никой.“

Фароу се изкатери безшумно по оградата на една ливада до големия дъб и се отправи към конюшните на няколкостотин метра разстояние. Движеше се в сенките на оградата и под прикритието на високия жив плет от зокум.

Нещо се раздвижи под краката му.

„По дяволите, какво...“

Един заек побягна изплашено, стреснат в среднощното си похапване от ботуша на Фароу.

На Фароу му трябваха трийсет секунди да нормализира пулса си.

Обиколи конюшната бързо. Накрая стигна до редица кипариси, които изглеждаха като черни пламъци на фона на осветеното от луната небе и очертаваха вътрешната страна на имота. Тъкмо се канеше да се скрие между тях и да приближи къщата откъм хълма, когато осъзна, че не е единственият хищник в действие.

Хладният нощен въздух се спускаше по склона към него. Подуши слаб мирис на скорошен, но не съвсем пресен цигарен дим. Наблизо някой беше пушил неотдавна.

Фароу замръзна на място, изчака, но не чу нищо.

Бавно се огледа иззад кипариса. На трийсетина метра една фигура се появи от сенките на редицата дървета.

Някой наблюдаваше къщата от същото място, което Фароу си бе набелязал за наблюдателен пост.

ЧЕТИРИДЕСЕТ И ПЕТА ГЛАВА

Ломас Санта Фе

Понеделник, 00:12 ч.

Напълно неподвижен, Фароу преизчисляваше шансовете. Не изглеждаха добри. Но това не го изненада.

Мъжът беше облечен в нощен камуфлажен костюм. На гърба му се виждаше дълга пушка, праметната така, сякаш няма намерение да я използва. Когато погледна по посока на Фароу, лунната светлина огря за момент маскировката, с която беше покрито бледото лице на мъжа.

„Професионален нощен хищник с всички атрибути за работата си.“

Ако мъжът беше насочил оръжието си към къщата, Фароу щеше да намери начин да го обезвреди. Но непознатият се държеше по-скоро като платен охранител, отколкото като наемен убиец.

„Тогава чия е тази постановка? Кой кого прецаква и с каква цел?“

Напълно неподвижен, ако не се броеше съвсем бавното завъртане на главата, така че да държи постоянно стрелеца под око, Фароу започна много внимателен и подробен оглед на района на ранчото. Обърна специално внимание на местата, на които самият той би избрал да се скрие. Мъжът под дърветата се прокашля тихо. Пушачески навик, несъзнателен, но потенциално фатален при определени обстоятелства.

„Лоша оперативна дисциплина.“

Но това подсказваше, че натрапникът се чувства много спокоен. Въпреки че Грейс вече беше пристигнала, главното събитие още не бе започнало.

„Тогава каква или кой е мишената?“

Фароу откри още двама криеци се, единият — в храстите в края на поляната северно от къщата, и друг — в района на ливадата, където пасяха конете. Тъкмо започваше да оглежда сградата на конюшнията, когато зърна кратко зелено примигване в откренатата врата на плевника.

Някой нетърпелив снайперист току-що бе свалил капачката на мерника си за нощно виждане.

Издайническото фосфоресциране освети окото му и правата линия на плетената шапка на челото му. Беше настроил вълшебния си оптичен мерник за последен път, за да е сигурен, че още работи както трябва.

„Като цяло дисциплината им се нуждае от сериозно подобрене.“

Фароу беше наясно с този проблем. Той се получаваше, когато човек е упражнявал едно нещо прекалено много пъти, но никога не го е правил наистина.

„Добре, значи си имаме работа с отряда за специални операции на някоя държавна служба, на които са възложили неособено отговорна задача, не чак тренировка, но и нищо кой знае колко ангажиращо.“

Единствената причина той да разкрие операцията толкова лесно беше, че на никого не бяха възложили да пази гърба на останалите.

„Прекалено много сухи тренировки.

Недостатъчно практика в реални условия.“

Фароу не беше единственият, забелязал зеленикавото сияние. Изпод дърветата се чу тих, нервен глас:

— Номер три, показваш светлина.

Снайперистът веднага сложи капачката на мерника.

Ако това беше операция на „Сейнт Килда“, водачът на екипа, снайперистът и пушачът щяха да бъдат уволнени на място. Снайперистът трябваше да знае да не маха капачката на светещия мерник, водачът на групата можеше да си позволи да наруши тишината по радиостанцията единствено за ситуация на живот и смърт, а поставянето на пушач на наблюдателен пост беше все едно да се изстреля сигнална ракета.

Екипът, пръснат из ранчото, се състоеше от позьори, които така си изкарваха прехраната, индивидуалисти, които изпълняваха възложените им задачи без много замисляне, някои — по-успешно от другите.

Обикновени хора.

Това беше проста истина, която цивилните трудно разбираха. Това и фактът, че армията се въоръжаваше от този, който е предложил

най-ниска цена на търга за доставка.

Фароу стоеше в сенките и премисляше възможните сценарии. Ако мишената беше Грейс, мъжете щяха да се раздвижат след пристигането ѝ или щяха да я чакат в къщата.

„Дали не са хора на Ектор?“

Съмнително. Дори и наемниците на бандите от двете страни на границата говореха испански. Ако бяха започнали да наемат американци, това още не се беше разчуло.

Освен това бандите бяха изпълнили достатъчно мокри поръчки и не проявяваха небрежност.

„Дали Франклин не използва наемници?“

Възможно, но това не обясняваше защо федералните изникваха навсякъде, а после изведнъж бяха спрели да следят Грейс.

„Федералните знаят, че тя ще дойде тук.

Дали Тед знае за федералните?“

Нечии фарове се отбиха от главното шосе и поеха по алеята към ранчото. Дългите светлини присветнаха два пъти. Гласът в сенките до Фароу заговори по радиостанцията си:

— Първи се появи, пристига след трийсет секунди. Внимание. Не искаме изненади.

Зеленият лъч в плевника отново се появи. Фароу видя как снайперистът обходи терена с мерника си, пробивайки тъмнината, покриваше целия район.

Покриваше.

„Добре.“

Фароу издиша продължително и беззвучно.

„Въоръженият екип не е тук, за да извърши арест. Те охраняват някаква операция.“

Колата се появи в края на чакълената алея и зави по кръга пред входа на къщата. Беше огромен черен джип събърбън, но в тъмнината много приличаше на зловещия ескалейд, който използваша хората на Ектор.

„Това трябва да е демонстрация на мъжкарство.“

Когато фаровете изгаснаха, черната кола сякаш се стопи в мрака.

Събърбънът подмина входната врата и спря чак когато си намери място, от което пътят му за бягство не може да бъде блокиран.

Шофьорът бе професионално обучен как да се предпазва от подобни изненади.

— Първи, можеш да тръгваш — каза гласът по радиостанцията.
— Внимавай Франклин да слезе последен.

Фаровете на събърбъна присветнаха отново като доказателство, че в колата са на същата радиочестота като снайпериста и водача на екипа. Всичко това бе организирано заради опазването на един мъж.

Тиодор Франклин.

Федералните.

Лоша комбинация.

Фароу се потопи по-дълбоко в сенките. Ако се появеше сега, последното нещо, което щеше да види в живота си, щеше да бъде зелената точка на мерника на снайпериста.

Шофьорът на събърбъна слезе и огледа тъмния двор. Измърмори нещо и друг мъж слезе от предната седалка. И двамата бяха облечени в черни якета с ярки букви на гърдите и гърба.

Якета, каквито се носеха при специални операции.

Страничната врата на джипа се отвори и оттам слезе трети мъж, набит и малко тромав. Мъжете с якетата застанаха от двете му страни и бързо го поведоха към вратата.

„Това трябва да е Тед.

Кучият син.“

Франклин се движеше, без да повдига краката си, сякаш бяха оковани с верига.

Зад него четвърти мъж се появи от колата. Беше облечен в костюм и носеше кожено куфарче, толкова лъскаво, че отразяваше лунната светлина. Вървеше като човек, който притежава целия свят.

Едното ченге почука силно на входната врата. Звукът отекна в нощта. Вдясно от Фароу се чу гласът на водача на екипа:

— Тя е в кухнята, сега тръгва към входната врата.

Фароу се зарадва, че Грейс не знае, че е под прицела на снайперист.

Ченгето тъкмо се канеше да почука отново, когато вратата се отвори широко. Грейс се появи на фона на светлината от коридора. Очевидно смяната на регистрацията на колата не беше единствената подробност, за която не бе успяла да се погрижи. Явно не беше намерила време да прибере дрехите си от ранчото, защото сега носеше

черен панталон, тъмна блуза и ниски обувки. Тя каза нещо, което Фароу не чу.

— Госпожо Франклин, тук сме по официална работа — каза един от мъжете. Властният му глас отекна ясно в нощта. — Ще бъде най-добре да ни сътрудничите.

Грейс се дръпна назад и ги пусна да влязат. Когато второто ченге мина под лампата на верандата, Фароу видя буквите върху гърба на якето му.

Щатски шерифи

Вратата се затвори.

Ново двайсет. Това си беше сериозно прецакване.

Шерифите не висяха по градините да пазят когото и да било. Те охраняваха съдебни зали, документи, транспортираха затворници, преследваха бегълци. И провеждаха една крайно специализирана програма, наречена „Защита на свидетели“.

Тед Франклин си беше намерил подплатено с визон скривалище, охранявано от бюрократична машина, превърнала бавенето в изкуство.

Но на Лейн му оставаха само малко повече от дванайсет часа живот.

Всички шансове отпадаха.

ЧЕТИРИДЕСЕТ И ШЕСТА ГЛАВА

Ломас Санта Фе

Понеделник, 00:20 ч.

Фароу се обърна към мъжа в камуфлажния костюм:

— Ей ти, там под дърветата. Навлязъл си в частна собственост. Излез с вдигнати ръце.

Непосредствената реакция беше мълчание. После мъжът бавно обърна глава по посока на Фароу. В същото време снижи дясното си рамо. Сваляше пушката от рамото си.

— Ако посегнеш към тази пушка, си мъртъв — предупреди го Фароу.

Онзи замръзна неподвижно.

— Виждаш ли го? — попита той по радиостанцията си.

Отговорът явно беше отрицателен, защото мъжът бавно вдигна ръце.

— Ние сме федерални правоохранителни агенти и това е официална операция — каза той. — Застани така, че да можем да те видим.

— Не ми пука, ако ще да сте извънземни от третата галактика. Нарушавате частна собственост и сте въоръжени. Аз се страхувам за живота си и имам пълно право да ви застрелям на място. Пристъпи назад и извън прикритието си, за да те огледам.

След няколко секунди мъжът бавно се изправи. Като държеше ръцете си така, че да се виждат, той пристъпи назад и излезе от скривалището си. На лунната светлина Фароу видя жълтите букви на гърба му.

Още един шериф.

— Виждаш ли надписа на гащеризона ми? — попита шерифът. — От него ще разбереш кои сме.

— За толкова глупав ли ме мислиш? Можеш да си купиш такъв и по интернет. Продължавай да вървиш назад към мен.

— Не се държиш особено умно.

— Важното е, че мога да стрелям много точно, другото няма значение. Върви назад.

Шерифът продължи да пристъпва бавно назад. Когато стигна на около два метра, Фароу излезе от сенките, като все пак остави шерифа между себе си и стрелеца.

— Кажи на снайпериста си в плевника да си махне пръста от спусъка — каза Фароу.

Шерифът стоеше неподвижно, но не каза нищо.

— Кажи му.

— Не стреляй — каза шерифът в радиостанцията, после се обърна леко, опитвайки да погледне зад себе си.

В сумрака Фароу видя тънкия микрофон, който минаваше пред бузата му.

— Очите напред — скастри го Фароу.

— Ние сме федерални офицери. Ти затъваш в дълбоки лайна.

— А ти вече си затънал до шията в тях — каза Фароу. — Двамата с теб ще отидем до къщата, където има достатъчно лампи, и ще оставим съдията да реши кой какво прави тук, с кого и срещу кого.

— Ти си нейният бодигард?

— Загря най-последно. Ще вървя в сянката ти, така че напомни на своите момчета за Руби Ридж и какво се случва със снайперисти, които не се прицелват добре^[1].

— Той е бодигардът на съдията! — извика шерифът. — Задръжете огъня. Отиваме вътре.

Фароу вървеше близо зад шерифа, когато излязоха изпод дърветата и прекосиха бавно моравата. Кожата в основата на тила му настръхна от усещането, че е на мушка. Държеше дясната си ръка сгъната при лакътя, в позата на човек, който държи оръжие.

Нямаше оръжие, но не искаше никой да разбере това, преди да влезе в къщата.

Когато шерифът стигна до първото стъпало към верандата, входната врата се отвори широко. Шерифът вътре беше следил съобщенията по радиостанцията. Той държеше пистолет до бедрото си, готов да го вдигне и стреля.

— Спокойно — каза Фароу.

После пристъпи под лампите и му показа празните си ръце.

— Мамка му! — ядоса се на себе си шерифът с гащеризона.

— Спокойно, няма да кажа на другите — каза му Фароу. — Просто исках да стигна до къщата, без да ме е пречукал някой снайперист нервак.

— Кой си ти? — попита мъжът на прага. — Това е федерална сцена на местопрестъпление. Какво правиш тук? — На якето беше написано името „Харкин“ с жълти букви точно над логото на шерифската служба.

— Шериф Харкин, аз представлявам интересите на един служител на Федералния съд — каза Фароу отчетливо. — Казва се съдия Грейс Силва. Имате ли заповед за обиск, за да се намирате на нейна собственост?

— Ти си арестуван за възпрепятстване на правосъдието и това е само за начало.

Грейс се появи в коридора зад шерифа. Тя не само беше сменила дрехите си, но и беше изтрила преднамерено силния грим.

— Той не възпрепятства нищо — каза тя на шерифа с най-властния си съдийски тон. — Той си върши работата.

— Да се промъква тайно в мрака?

Усмивката ѝ би могла да замрази и огън.

— Когато Тед настоя за среща в полунощ в една безлюдна къща, реших да доведа някого със себе си. Изглежда, Тед е решил същото. — Тъмният ѝ поглед обходи шерифите. — Следващия път, когато устроите такова представление, ми обяснете предварително целта му.

Фароу стоеше с непроницаемо изражение, но се радваше, че Грейс не е насочила всичката тази властност и презрение срещу него.

— Влез — каза тя на Фароу. — Това са истински федерални шерифи. Очевидно Тед е федерално защитен свидетел, въпреки че никой не ми казва на какво точно престъпление е станал свидетел той.

Фароу влезе в къщата, преди шерифът да успее да го спре.

— Защитен свидетел, а? Ние им викахме доносници едно време. Само ти губят много време, преди да снесат нещо полезно.

Грейс разбра посланието и изпрати едно от своя страна:

— Свикнала съм да разчиствам набързо излишните формалности.

Фароу кимна и предостави на нея водещата роля. Той се оправяше повече от добре в сенчестия свят, но това тук беше нейният свят.

И тя беше в стихията си.

Той я последва по коридора и в уютно обзаведената дневна, която щеше да се нарича дневен салон, ако в ранчото имаше салон. Друг шериф с черно яке стоеше в центъра на голям, великолепен персийски килим. На неговото яке пишеше името Талман.

Тед Франклин стоеше зад Талман и го използваше за прикритие.

Фароу мина встрани. Искаше да види мъжа, който бе отгледал Лейн и после го бе дал в ръцете на Касапина от Тихуана.

Франклин представляваше едър, масивен мъж, с изражението на човек, който е прекалено привързан към алкохола и мрази физическите натоварвания. Носеше скъп костюм на тънко райе и лъснати до блясък мокасини. Лицето му беше подпухнало — или от пиене, или от недоспиване. Вероятно и от двете. Очите му бяха кървясали и присвити.

— Кой е този? — попита мрачно той.

— Ти си довел твои приятели на партито — каза Грейс, — а аз — мои.

— Кой е той? — настоя да разбере отново Франклин. Обърна се към Талман. — Накарайте го да ви покаже някакъв документ за самоличност.

Талман се намръщи.

— Вие не сте ми шеф, господин Франклин. Технически погледнато, още не сте дори и защитен свидетел. Съгласихме се да дойдем с Вас дотук като един вид проява на добра воля. Така че докато Вие и адвокатът Ви не сключите сделката, не ми се правете на важен.

Франклин гледаше, сякаш са го шамаросали. Изправи рамене и се обърна към четвъртия мъж, този с лъскавото куфарче. В момента той слизаше по стълбите от втория етаж.

— Кажи им, Стю — каза Франклин.

— Да, Стю — подкани го Грейс студено, — обясни на всички точно какво означава този фарс.

Стърджис се огледа, видя един непознат и не каза нищо.

Фароу се взря в мъжа, който явно беше Стюарт Стърджис, адвокат на най-богатите престъпници. Наближаваше петдесетте, гладко избръснат, стоманеносивата му коса до раменете беше с пострижка за поне двеста долара. Носеше черен копринен костюм за две хиляди долара, с черна копринена риза и бяла вратовръзка.

Явно гангстерският шик се завръщаше на мода.

— Намери ли го? — попита Франклин.

— Не. Кой е този? — попита той и посочи с глава Фароу.

— Къде е? — изръмжа Франклин на Грейс.

— Кое къде е? — попита тя безгрижно.

— Компютърът.

— Компютърът? Имаш предвид компютъра на Лейн, този, който той използваше, преди да отиде в „Ол Сейнтс“.

— Компютърът е мой — повиши глас Франклин. — Аз го платих. Дяволите да те вземат, кучко, къде е той?

Фароу се хвърли към Франклин. Талман застана между тях двамата.

— Съдия Силва, дойдохме тук, за да помогнем на съпруга Ви да си прибере някои лични вещи. Ако ни съдействате, скоро ще се махнем оттук.

— Според закона — каза тя със спокоен, строг глас — компютърът не принадлежи на Тед. Той го подари за рождения ден на сина ни. Така че дори и да намерите компютъра, нямате никакви права над него. Ако това е всичко, господа, аз ще си лягам. Имахме тежък ден.

Франклин си проправи път покрай Талман и се извиси над Грейс.

— Къде е шибаният компютър? Бог ми е свидетел, ще ти счупя врата, ако не...

— Господин Стърджис — прекъсна го тя студено, — бихте ли обяснили на клиента си какво е причиняване на телесна повреда първа степен? Или аз да го направя?

Шерифът хвана решително Франклин над лакътя и го завъртя към себе си.

— Къде би трябвало да е компютърът? Сам ще отида да го потърся. Ако го намерим, ще оставим адвокатите да спорят чий е.

— В спалнята в края на коридора вдясно — каза Франклин. — Трябва да е там.

Талман изгледа Грейс смутено.

Фароу разбираше как се чувства Талман. В света на шерифите федералните съдии бяха богове. Определено не биха се осмелили да ядосат някой от тях.

— Имам заповед за конфискуването на компютъра Ви, Ваша Чест — каза Талман и извади някакъв документ. — Той е доказателство в едно текущо разследване.

Грейс прочете документа бързо и внимателно. Беше виждала доста подобни листове. После върна заповедта на Талман.

— Вземете всеки компютър, който намерите горе. Но побързайте. Ако исках да прекарвам някакво време близо до Тед, щяхме да сме още женени.

Талман се изкачи по стъпалата, като ги вземаше по две наведнъж. Стъпките му отекваха надолу чак до входа.

Стърджис хвърли куфарчето си върху едно тапицирано с плат канапе и седна. Явно и той бе имал тежък ден.

Грейс отиде до голям черешов шкаф и отвори стъклените му вратички. Извади кристална гарафа в комплект с чаши.

Фароу я гледаше. Той май беше единственият човек в стаята, който можеше да долови гнева и презрението под повърхността на привидното ѝ спокойствие.

— Някой иска ли нещо за пиене? — предложи тя.

— За мен скоч, моля — обади се веднага Стърджис. Грейс наля два пръста от златистата течност в една кристална чаша и му я подаде.

Очите на Франклин я проследиха жадно.

Грейс го погледна с въпросително повдигнати вежди.

Той извърна глава.

Тя наля още една чаша и застана пред него. Франклин я изгледа с омраза в очите. После грабна чашата от ръката ѝ и я изгълта наведнъж.

Усмивката на Грейс накара косъмчетата по тила на Фароу да настръхнат. Той си напомни никога да не застава между тази жена и благополучието на сина ѝ.

— Горкият Теди — каза Грейс без никакво съчувствие. — Какво си направил, което да изисква намесата на най-скъпия криминален адвокат в Калифорния?

[1] Фатален инцидент, при който снайперист от ФБР застрелва съпругата и сина на екстремиста Ранди Уивър. — Б.пр. ↑

ЧЕТИРИДЕСЕТ И СЕДМА ГЛАВА

Ломас Санта Фе

Неделя, 00:25 ч.

— Бих предпочел да ме наричат най-добрия криминален адвокат, Ваша Чест — каза Стърджис с усмивка, практикувана многократно в съдебната зала.

— Възражението Ви е отбелязано, господин адвокат, но няма да оттегля определението си — каза Грейс, без да отмества поглед от бившия си съпруг. — В какво си обвинен?

Фароу я гледаше очарован. Тази Грейс беше много далече от целеустремената адвокатка, която познаваше преди шестнайсет години.

Франклин отвори уста да каже нещо.

Стърджис не му позволи:

— Уговорихме се аз да се оправям с това, забрави ли?

Тед допи последните няколко капки скоч. Без да обръща внимание на презрителния поглед на Грейс, отиде малко вдървено до бюфета и си наля отново двойна доза.

— Технически погледнато, Ваша Чест, още не са предявени обвинения — обясни Стърджис. — Нашата позиция е, че няма и да бъдат предявени. Това е част от договореностите, върху които работим с властите. Тед е истински гений. Той има възможност да предложи на определени неназовани федерални служби изключителна помощ за разбирането на някои от... хм... по-сложните аспекти на международните финанси.

— Значи се опитваш да договориш оправдаване — каза Грейс. — Интересно. Мислех, че винаги се бориш до последно. Всичко или нищо, не беше ли такова мотото ти?

— Понякога „всичко“ е доста ангажиращо. — Стърджис пак залепи на лицето си отработената усмивка. — Точно това обсъждаме в момента, нали, шериф Харкин?

Харкин направи жест, който можеше да означава всичко.

— Говорете със специалния отряд. Говорете с прокуратурата. Аз съм просто бавачка.

Облечена в черно, Грейс прекоси скъпия килим като пантера в клетка и спря до бюфета. Близо до Тед.

Ако Тед беше в по-добра форма, Фароу щеше да се премести по-близо. При сегашното положение той просто се наслаждаваше на шоуто. Когато Грейс поискаше той да се намеси, щеше да му каже сама.

— Специалният отряд — каза тя. — Прокуратурата. Това звучи доста зле. Как такъв финансов гений като теб се е забъркал в нещо толкова сериозно? Чакай, ще отгатна. Да няма нещо общо с мексиканските ти сделки?

Франклин ѝ обърна гръб.

— Тц, тц — продължи тя. — Казах ти да внимаваш. Там системата е съвсем различна.

„Сребро или олово.“

— Това ли е станало? — обърна се тя към Стърджис. — Да не би Тед най-после да е нагазил в зоната на мръсните пари? Толкова много са и всичките чакат изпиране. Толкова е печелившо.

Франклин се обърна.

— Слушай, ти...

— Тед — прекъсна го Стърджис, — всичко, което кажеш, може да застраши преговорите ти с правосъдието. Тези шерифи не са ти адвокати. Те могат лесно да се превърнат в свидетели на обвинението. Млъкни!

Франклин премести поглед от адвоката си към бившата си съпруга и после обратно.

— Разкарай ги — каза той и посочи шерифите. — Трябва да говоря с нея.

Талман слезе по стълбите с празни ръце.

— Горестно няма компютър, доколкото можах да видя, без да нарушавам настоящата заповед за изземване. Може да уредим заповед за обиск и да претърсим по-щателно.

— Този фарс продължи прекалено дълго — каза Грейс на Харкин. — Бих оспорила евентуално разпореждане за обиск.

— Да, госпожо, така и предположих.

Франклин затръшна чашата си върху бюфета. Разлетяха се парчета стъкло.

— Къде е? — попита той с писклив глас и се приближи до Грейс.
— Къде е проклетият компютър?

— Откъде да знам? Ти си този, който си го загубил, не аз.

Фароу застана между Франклин и красивите остри парчета кристал.

Франклин рязко махна с ръка към шерифите.

— Разкарай ги, Стю. Веднага!

Стърджис дръпна Харкин в един ъгъл и поговори тихо с него. Шерифът няколко пъти поклати глава. Стърджис додаде още някакви аргументи. Накрая шерифът се съгласи.

— Дайте им малко пространство — каза той на хората си. — Но всички да стоят в средата на стаята, където можем да ги виждаме. Съгласни ли сте?

Стърджис кимна.

Веднага щом шерифите се дръпнаха, така че да не ги чуват, адвокатът зае позиция на килима като съдия в боксов мач.

— Ваша чест — кимна той. — Тед.

Фароу застана до Грейс.

Стърджис се намръщи, после сви рамене.

— Къде е проклетият компютър? — настоя Франклин.

— Ако искаш да ти помогна — отвърна тя, — ми кажи какво става.

Стърджис се държеше все едно са в съдебна зала.

— Съдия Силва, в този компютър се съдържа информация, която има огромна доказателствена стойност. Вие без съмнение не бихте възпрепятствали важно разследване, нали?

— Спрете, господин адвокат — каза Грейс, без да отмества поглед от бившия си съпруг. — Не ми трябва лекции как се манипулира законовият процес. Говори с мен, Тед. Това има ли нещо общо с Карлос Калдерон и колегите му в Тихуана?

Франклин гледаше някъде зад нея и не отговори.

— Всъщност — обади се пак Стърджис — нашата позиция е, че когато Калдерон и приятелите му са потърсили контакт с Тед, той веднага е усетил незаконността на техните намерения и е започнал да събира доказателства, които да могат да се използват срещу тях.

Фароу изсумтя подигравателно.

Грейс му хвърли бърз поглед.

Той отново придоби непроницаемо изражение.

— Значи ти си бил нещо като добър гражданин под прикритие, така ли? — попита тя бившия си съпруг. — Това кога стана, преди или след като специалните служби започнаха да душат около „Едж Сити Инвестмънтс“?

— Моят клиент още не е обвинен в никакво престъпление, така че сътрудничеството му все още се квалифицира като доброволно, Ваша Чест. Имаме значителни основания да разчитаме, че тази интерпретация няма да бъде оспорена.

— Точно така — сопна се Франклин на Грейс. — Цялата работа ще гръмне като балон, повярвай ми. В момента вода разговори с разни хора. Важни хора. Ще се случи едно от следните две неща — или разследването ще бъде прекратено напълно, или аз ще стана герой. Ако ми помогнеш, дори мога да ти гарантирам, че това ще се отрази добре на кариерата ти.

Грейс изгледа бившия си съпруг с поглед, от който доста адвокати започваха да се гърчат смутено.

— Не знам дали те презирам повече като политик или като престъпник. За твое сведение изобщо не се интересувам от постове или кой кой е в списъка на най-богатите хора в страната. Интересувам се единствено от Лейн. Какво ще кажеш за него?

— Какво да кажа?

Фароу внимателно хвана юмрука на Грейс, този, който тя се канеше да забие в лицето на Франклин.

— Нашата позиция е — намеси се Стърджис, — че положението на сина Ви няма нищо общо с преговорите, които текат между клиента ми и правителството. Лейн е просто един доста непокорен младеж, който учи извън страната в католическо училище с пансион, където са много строги по отношение на морала.

Грейс изгледа адвокатата така, сякаш е кучешко лайно, залепнало за обувката ѝ.

— Тед не ти ли е казал за малкото си споразумение с Карлос Калдерон и Ектор Ривас? Не ти ли е казал...

Фароу стисна ръката ѝ и я прекъсна:

— Искам да чуя това, господин адвокат. Къде е мястото на Лейн в цялата тази схема?

Стърджис поклати глава.

— Не сме споменавали Лейн при преговорите си с прокуратурата. Мислим, че ще е най-разумно Вие също да се въздържате да го обсъждате.

— Мислиш, че американските власти няма да искат да научат, че едно невинно момче е държано като заложник в чужда страна, за да може да се контролират действията на баща му? — попита Грейс невярващо.

Франклин и Стърджис си размениха погледи.

Адвокатът обърна гръб, показвайки ясно, че няма да е част от това, което ще последва.

Франклин погледна жадно чашата, която беше счупил на бюфета. После въздъхна и се обърна безчувствено към жена си:

— Защо да е намесен и Лейн? И двамата знаем, че той не е мой син.

Грейс го погледна прекалено ядосана, за да му отговори.

— Чудесен ход, задник такъв — каза Фароу със също толкова безчувствен тон. — Няма твоята ДНК, значи няма как да бъде част от това?

— Кой, по дяволите, си ти? — попита Франклин.

— Човекът, който се опитва да спаси живота на сина ти. Трябва да си протъркаш коленете от молитви да успея.

„Защото, ако Лейн умре, ти също ще си мъртъв.“

Но Фароу нямаше да изрече това пред свидетели.

— Аз нямам син — настоя Франклин.

— Кажи го на данъчната служба — каза Фароу. — Да не си получавал всички онези данъчни облекчения заради куче, което се казва Лейн?

Грейс рязко си пое дъх. Тя познаваше Фароу по-добре от всички останали в стаята. И се страхуваше.

— Въпросът е — каза Стърджис, без да се обръща, — че ДНК-то на Лейн отваря голяма дупка в теорията на Грейс, че някой държи момчето за заложник.

— Точно така — заговори бързо Франклин. — Ако Карлос и Ектор Ривас мислят, че могат да ме контролират, като държат Лейн, те

са взели погрешен заложник. А щом осъзнаят това, ще го освободят. Няма причина да го нараняват, нали?

Франклин опита да срещне погледа на Фароу, но после явно реши, че с Грейс ще му бъде по-лесно.

Нова грешка.

— Предполагам, че майката природа е знаела какво прави, когато е решила да не можеш да оставиш потомство — каза Грейс.

— Не ми започвай с проповедите — прекъсна я Франклин. — Твоят живот е една голяма лъжа.

Фароу продължаваше да стиска юмрука на Грейс, но ужасно искаше да я остави да излее гнева си върху Франклин.

И той да ѝ помогне.

„По-късно. Когато Лейн е в безопасност.“

— Стърджис — произнесена от Фароу, думата прозвуча като камшик, — обърни се и сложи намордник на това псе или разкарай лъжливия му задник отгук, за да можем ние с теб да свършим малко работа.

— Слушай ти, кучи с... — започна Франклин.

— Млъкни, Тед — каза Стърджис и се обърна. — Така няма да стигнем доникъде.

— Това си е ваш проблем, не мой — каза Фароу. — Доколкото разбирам, онзи компютър наистина ви трябва, нали?

— Знаех си, че тази кучка го е скрила! — изръмжа Франклин.

Погледът на Фароу го прониза чак до четирите чаши уиски, които Франклин беше изгълтал.

— Адвокатът ти даде добър съвет — каза Грейс. — Послушай го или отиди при бавачките си.

Франклин отново погледна Фароу, после се дръпна назад и се отправи към бара с напитките.

— Целият компютър ли ви трябва или само някакви данни от него? — обърна се Фароу към Стърджис.

— Най-добре ще бъде да получим целия компютър, но има едни списъци...

— Какви? — попита Грейс.

— Списъци на депозити, показващи движението на фондове от една група офшорни сметки към друга — каза Стърджис.

— Как ще ги различим от другите файлове с цифри, които може да са в компютъра? — попита Фароу.

— Целият файл се нарича „Плаза“. В него има банкови преводи от банки в Аруба и Панама до Интерконтинентал Банк във Науру.

— Къде е това? — попита Грейс.

— В чужбина — отвърна Стърджис.

— В южната част на Тихия океан — обясни Фароу. — Цялата им икономика се основавала на лайната от прилепи, така нареченото гуано. Докато някакъв умник не открил бизнеса с чартирането на международни банкови институции. Сега в Науру има повече банки, отколкото население.

Франклин го изгледа с подновен интерес.

— Говориш, сякаш си доста наясно с тези неща.

— Така е, повярвай ми — увери го Фароу, но продължи да гледа Стърджис. — Затова не ме баламосвайте и може да успеем всички да се измъкнем от това живи.

Питието спря на половината път до устата на Франклин. Той погледна Стърджис.

Стърджис гледаше Фароу като човек, който току-що е открил, че оръжията не са най-опасното нещо в стаята.

Фароу се усмихна.

От това Стърджис не се почувства по-добре.

— Ако намерим този файл — каза Фароу, — вие ще ни съдействате за освобождаването на Лейн.

— О, ще направим, каквото можем, да — кимна Стърджис. — Без, разбира се, да ангажираме Тед да...

— Грешен отговор — прекъсна го Фароу. И изчака.

— Ако ни дадете този файл, ние ще направим всичко по силите си да помогнем Лейн да се върне невредим в Щатите — каза Стърджис нещастно.

Фароу погледна Грейс.

— Бих поискал това в писмен вид, но нямаме време да си играем юридически игрички.

На Лейн му оставаха дванайсет часа живот.

ЧЕТИРИДЕСЕТ И ОСМА ГЛАВА

I-5, посока юг

Понеделник, 00:35 ч.

Грейс седеше с глава на облегалката и гледаше летящите и в двете посоки коли — стоманена река, която започваше от едната граница и свършваше при другата.

Фароу не беше опитал да заприказва Грейс. Тя не беше опитала да говори с него. Нямаше какво да се каже.

Бащата се намираше в безопасност под федерална охрана, а синът очакваше да бъде екзекутиран заради греховете на баща си.

— Следят ли ни? — попита Грейс накрая.

— Засега не.

— Фактът, че караш със сто и шейсет дали има нещо общо с това?

— Със сто и петдесет и не съм най-бързата кола на пътя.

Сякаш за да докаже това, един лексус се изстреля вдясно от тях, следван от някаква трошка с номера от Баха Калифорния.

Фароу погледна огледалата за обратно виждане.

— Когато занесе компютъра на Лейн, знаеше ли?

Грейс замръзна.

— Ти как мислиш?

— Не си знаела.

Тя се засмя кратко и горчиво.

— Сигурно трябва да благодаря за доверието ти.

— Всъщност Тед трябва да бъде благодарен, че в къщата имаше свидетели. Ти щеше да го нарежеш на късове с парче от счупеното стъкло.

— И ти не беше особено мил с него.

— Опитвах се да измисля каква смърт му подхожда най-добре.

Грейс хвърли кос поглед към Фароу.

— И?

— Още се колебая. — Фароу се усмихна мрачно. — Но независимо от всичко, ще се държа като джентълмен. Обещавам ти да получиш първия килограм от месото му.

Грейс се усмихна, макар да не ѝ беше никак весело.

„Какво ще правя с теб, Джо?“

Тя не разбра, че е изрекла думите на глас, докато Джо не отвърна:

— Питай ме утре.

Смехът ѝ прозвуча като ридание.

Той погледна часовника на таблото. Стийл щеше да кацне най-късно до един час. Поне щеше да има къде да остави Грейс в безопасност, преди да поеме пак на юг.

— Мислиш ли, че Лейн знае нещо за този файл? — попита Фароу.

— Никога не ми е споменавал, че Тед държи някакви файлове в неговия компютър.

— Ще попитам Лейн, когато му се обадя. Ако той успее да направи безжична връзка, мога да изтегля файла направо през сателитния телефон.

— Лейн знае всичко за безжичните мрежи и 3G мобилните телефони и още куп неща, от които аз си нямам и представа.

— Определено бих искал да видя това, което според Тед е неговата гаранция, че няма да влезе в затвора.

— Каква работа може да ти свърши?

— Не мога да кажа, преди да го видя, но имам идея какво може да представлява. Мисля, че файлът е точно това — списък на банкови преводи, които банка „Сан Марко“ е правила за Ектор, Карлос и останалите наркотрафиканти.

— Но това ще инкриминира Тед. Защо би разкрил такава информация?

— Ако той заведе федералните при двайсет или петдесет или не знам колко милиона долара, те ще ги конфискуват, ще потупат Тед по рамото и ще го пуснат на свобода.

— Но...

— Такава сума пари може да плати заплатите на много федерални специални части — продължи Фароу.

— По думите ти излиза, че правоохранителната система е едно печелившо звено на американската администрация — въздъхна уморено Грейс. — Мислех, че това е специалитет само на Мексико.

Фароу сви рамене.

— Правителствата се състоят от хора. Някои хора са по-добри от други и всички си имат цена. Понякога, както става обичайно в Мексико, бюрократите и политиците забогатяват директно. Други прекарват парите през политическите партии или дори бюрокраличните машини. Всичко се свежда до пари и власт и нищо повече, дори и в Америка.

— Но...

— Нали чу какво каза Тед, пазареше се с адвоката си и шерифите каква сума може да осигури политическо решение на неговия огромен, личен проблем със закона. Ако това не е корупция, кое е? — попита Фароу.

— Ако вярваш в това, защо изобщо се опитваш да промениш нещо?

— Заради обикновените хора. Отделните хора като Лейн. Ако мога да предпазя някой от тях, това ми стига.

Мълчанието се проточи.

В продължение на километри.

Вече виждаха хеликоптерите, които кръжаха над границата, когато Грейс каза с горчивина:

— От сиво по-сиво.

Фароу не отговори. Нямаше нужда.

— Значи една богата змия като Тед с връзки сред политиците може да говори направо с политиците, назначени в Министерството на правосъдието — каза Грейс. — Той ги убеждава, че е в интерес на всички да му позволят да плати неофициално глоба от няколко десетки милиона и после да се прибере необезпокояван в бърлогата си.

— Не очаквай от мен да харесвам това положение — отвърна Фароу. — Но и не искам да се преструвам, че то не се случва.

— Няма. Като се добави хитрото извъртане на фактите от някой адвокат като Стърджис, Тед може в крайна сметка дори да се окаже уважаван гражданин, проявил безкористен акт на гражданска доблест. Ако Стърджис е достатъчно добър, може дори да се стигне дотам — президентът да удостои Тед с медал за заслуги.

— Да — съгласи се Фароу, все по-ядосан. — А той вече е решил, че може да прежали и двама ви с Лейн или поне да ви изхвърли от системата.

— Аз мога да живея и без съдийския си пост — или въобще без всеки пост.

Фароу бързо я погледна. Нямаше сълзи, мръщене, само категорична решителност.

„Единственото нещо, без което не мога да живея, е синът ми.“

— Тед няма да може да обясни вземането на Лейн за заложник — каза тя яростно. — Няма да му позволя.

— Думите ми няма да ти харесат — каза Фароу, — но трябва да го кажа. Тед и Стърджис вече са доста напреднали в замисъла си да изкарат теб лъжлива уличница, а Лейн — наркоман и двойкаджия, който се е забъркал в някаква каша в Мексико.

Тя рязко си пое дъх.

— Лейн няма да умре като заложник — каза Фароу. Думите му прозвучаха още по-ужасно заради спокойния глас, с който ги изрече. — Вероятно ще бъде смърт от свръхдоза наркотик. Ако Ектор не забие иглата в ръката на момчето, Стърджис ще се погрижи да „намерят“ спринцовката до трупа му на плажа.

— Спри!

— Опитвам се. Но с Тед, който се е снабдил с адвокат и федерална защита, ние сме се хванали за хлъзгавия край на едно много вмирисано въже. Хората с власт, били те политици или престъпници, не обичат свободните електрони. Свободните електрони смуцават големия ярък плазмен екран на реалността, която се рекламира всеки ден в телевизионните новини.

Грейс погледна към Фароу. На примигващите жълтеникави лампи на магистралата той приличаше на една от индианските погребални маски, които беше видяла в бунгалото на Лейн.

— Не е толкова лесно да се погребее истината — каза тя.

— По-лесно е. Залови някой помяр с няколко кила кокаин и виж как кариерата ти ще се изстреля във висините. Намери доказателства, уличаващи някой от най-видните политически кланове в Мексико, и гледай как с кариерата ти е свършено. Не е важно да се прави наистина нещо по проблема с наркотиците, важно е да изглежда, че се прави нещо.

Фароу сви без предупреждение по една отбивка от магистралата и подкара бързо по поредица все по-тесни пътища. Спря на паркинга на летище Браун Фийлд, точно когато един хеликоптер се откъсна от пистата и се отправи към Спринг Кениън, за да пречи на потока от незаконни емигранти, който нито американските, нито мексиканските политици искаха да спрат.

Просто изглеждаше, че ги спират.

— Следиха ли ни? — попита Грейс.

— Време е да се обадим на Лейн — каза единствено Фароу.

ЧЕТИРИДЕСЕТ И ДЕВЕТА ГЛАВА

Училище „Ол Сейнтс“

Понеделник, 1:00 ч.

През прозореца на Лейн нахлу цигарен дим заедно с повеите топъл влажен въздух от бурята, която приближаваше все повече брега.

„Затова се потя.

От горещината, не от страх.“

Но потта му беше студена.

В паузите между виковете на вятъра и вълните отвън нахлуваха мъжки гласове, мирис на горящ тютюн и още нещо, нещо, което Лейн не можеше да определи. Ако единият пазач не пушеше в момента, другият задължително беше с цигара в уста.

Намираха се на по-малко от два метра от леглото на Лейн.

„Ако мама се обади сега — помисли си Лейн трескаво, — те ще разберат.“

Но нямаше нищо друго, което Лейн да искаше или от което да се нуждаеше повече, от това да чуе гласа на майка си и да се увери, че не е напълно сам.

Сателитният телефон под възглавницата му завибрира. Той веднага се скри под чаршафа, за да не го виждат отвън. Натисна бутона за връзка.

И не каза нищо.

— Фароу е — каза тихо мъжки глас. — Ако ме чуваш, но не можеш да отговориш, духни в микрофона. Веднъж за „да“.

Лейн въздъхна в слушалката.

В другия край на линията сърцето на Фароу подскочи от облекчение.

— Браво! Добре ли си?

Лейн отново издиша в слушалката. Веднъж.

— Има ли някой в стаята с теб? — попита Фароу.

Лейн духна два пъти, после прошепна:

— Чакай.

— Колкото трябва — съгласи се Фароу.

Плувнал в пот, Лейн лежеше под чаршафа, стиснал телефона толкова силно, че ръката го заболя от напрежението.

Гласовете на пазачите заглъхнаха. Очевидно бяха тръгнали на поредната обиколка около бунгалото.

— Добре — каза Лейн тихо. — Тръгнаха. Обикновено им трябва две-три минути да се върнат до прозореца ми.

— Нещо промени ли се, откакто си тръгнахме?

— Не — отвърна Лейн толкова тихо, че едва се чуваше. — Отец Рафаел дойде да ме види. Каза, че според него нещата ще се оправят. Да му имам ли доверие?

— Докато не открием още малко информация, го третирай като неизвестна величина — отвърна Фароу. — Но ако нещата се прецакат, използвай собствената си преценка. Той може да се окаже най-добрият избор, с който разполагаш. Разбираш ли?

— Да. Мама с теб ли е? — Въпросът бе колеблив.

— Тук е — увери го Фароу предпазливо. Не искаше момчето да рухне от разговора по телефона. Нито пък Грейс.

— Добре — каза Лейн. — Просто исках тя да знае, че съм добре. Тя много се тревожи за мен.

Фароу се усмихна, въпреки че в гърлото му беше заседнала буца.

— Имаш ли достъп до един файл, наречен „Плаза“, в твоя компютър?

— Това е файлът на татко — отвърна Лейн, станал внезапно подозрителен. — Той ми го повери.

Това бе единственото нещо, свързващо Лейн с баща му през годините — синът показваше на баща си как да използва компютър.

— Знам — каза Фароу. — Той ни обясни за него.

— Видели сте татко? — Лейн едва не повиши глас. — Тази вечер ли? Той ще дойде ли да ме вземе преди... — „Ектор да ме убие“ — ... крайния срок?

Фароу се зачуди откъде Лейн беше научил, но реши, че това няма значение. Важното беше Лейн да не се паникьоса.

— Тед се появи в Ломас Санта Фе, в ранчото — каза Фароу предпазливо. — Търсеше компютъра ти. Трябваше му файлът „Плаза“.

Лейн се послуша за пазачите, но не чу нищо, освен вятъра и вълните.

— И?

Седнал в джипа, Фароу се зачуди какво да му каже. „Как да обясниш на едно дете какъв егоист и боклук е баща му?“

— Нямам достатъчно време да ти обясня всичко — отвърна Фароу спокойно. — Вярваш ли ми, или искаш да го чуеш от майка си?

Преди Лейн да отговори, Грейс се наведе към слушалката и каза:

— Отговори на Фароу, ако можеш. Моля те. Това е единственият начин да ти помогнем.

Очите на Лейн се напълниха със сълзи, като чу колко притеснена е майка му. Преглътна с усилие.

— Добре.

— Файлът голям ли е? — попита Фароу.

— Не, но е криптиран.

— Как?

— Знаеш ли какво е Пи Джи Пи?

— Програма за криптиране — отвърна Фароу.

— Да, аз му показах как да я използва. Той сам си въведе ключа.

Аз не го знам.

„По дяволите!“

Но Фароу каза само:

— Значи не можеш да прочетеш файла.

Лейн затвори очи, изпотен още повече. Гласът на майка му беше казал повече от думите ѝ.

— Моля те, не се ядосвай. Това е файлът на татко. Той ме помоли да го пазя. Аз отговарям нищо да не му се случи.

— А сега аз искам да предадеш доверието на баща си?

— Не знам кое е редно. Ако е на татко и той има нужда от него...

Фароу изруга наум, но не притисна Лейн. Нито поиска Грейс да се намеси. На Лейн му беше достатъчно трудно и без да се чувства разкъсан между двамата си родители.

— Уважавам това, което казваш — каза Фароу, — но докато не разбере какво точно има във файла, не мога да ти кажа защо е толкова важен. Само знам, че този файл е единствената възможност да те измъкнем от „Ол Сейнтс“.

— Ами татко? Той няма ли да дойде да ме вземе?

— Съжалявам.

Настъпи тишина сякаш за цяла вечност.

Накрая Лейн си пое несигурно дъх, после още веднъж. Третия път вдиша уверено.

— Значи или трябва да предам татко, или да умра? Това ли ми казваш?

— Казвам, че баща ти изобщо не е трябвало да записва този файл в компютъра на сина си. Изобщо не е трябвало да записва сина си в „Ол Сейнтс“. Изобщо не е трябвало да се замесва с мръсния бизнес на Ектор Ривас Осуна.

Лейн отвори широко очи. Той знаеше кой е Ектор.

Всички в Северно Мексико знаеха кой е Ектор.

— Да не казваш, че татко е престъпник? — почти прошепна Лейн.

— Така смятам — отговори Фароу, — но не мога да го докажа, докато не видя онзи файл. Батерията на сателитния телефон ще издържи ли достатъчно дълго да изпратиш файла на майка си?

— Не. Аз ще го декриптирам. После... ами... после...

„Ще знам нещо, което не искам да знам.“

Но ако не го научеше, щеше да умре след по-малко от дванайсет часа.

— Лейн? — обади се Фароу.

Лейн се хвана за това, което знаеше, и се вкопчи в него като в спасително въже.

— Пи Джи Пи е стара програма. Достатъчно добра е, но не е страхотна. Имам някои примерни ключове и един приятел хакер ми беше казал за една слабост в защитата ѝ. Може да успее да се промъкна вътре.

Фароу си пое дълбоко дъх.

— Можеш ли да го направиш с това, с което разполагаш в училището?

— Разбира се. Само че ми трябва време.

— Ами пазачите?

— „Свинските кожички“ си мислят, че се крия под чаршафа, за да се пипам. Това им се струва много смешно.

Фароу прехапа устни, за да не излее яда си.

— Действай, синко. Как е батерията на телефона?

Чу се приглушен звук, после момчето отговори:

— Остава около една четвърт.

— Изключи го. Пести я за още едно обаждане след четири часа. Освен ако ситуацията не се промени драстично — в такъв случай се обади веднага. Искаш ли да чуеш за момент майка си?

— Само... й кажи, че я обичам. Ако чуя гласа й, ще...

— Добре, разбирам. Тя също те обича. Също и баща ти.

— Тогава защо не дойде да ме прибере?

„Защото е прекалено зает да спасява собствения си задник“ — помисли си Фароу, но каза само:

— Пази се.

Лейн прекъсна връзката, изключи телефона и пак го скри под възглавницата.

Гласовете нахлуха през прозореца. Пазачите се смееха и обсъждаха залозите, които бяха направили за това как Ектор ще убие Лейн.

Засега никой не беше заложил пари на проста екзекуция.

ПЕТДЕСЕТА ГЛАВА

Сан Диего

Понеделник, 1:23 ч.

Още един граничен хеликоптер се откъсна от пистата на Браун Фийлд и зави рязко в мрака към Спринг Кениън. Лъчите на прожекторите им се забиваха в храстите, където се криеха койоти, диви кучета, контрабандисти, бандити и изплашени незаконни емигранти. Нощта бе изпълнена със страхове и надежди.

Грейс и Фароу се взряха в предното стъкло, очаквайки самолета на Стийл да кацне. Летището пред тях тънеше в мрак, разсичан от линии светлина. Тънките пръсти на мъглата се извиваха около лампите.

Група хора се появиха от нощта и се втурнаха през асфалтовата писта, изчезвайки в мрака от другата страна.

— Какво беше това? — попита стреснато Грейс.

— Незаконни емигранти — обясни Фароу. — Призраци в нощта. Изчезват и се появяват на хиляда метра или хиляда километра разстояние. До довечера някои от тях може да са в Чикаго, Атланта или Ню Йорк.

— Ти наистина си падаш по сенките, нали?

— Само там съм се чувствал наистина жив.

Тя издаде звук, който може би беше смях.

— Наистина жив, а? При други обстоятелства бих се почувствала засегната или поне разочарована.

— При други обстоятелства бих ти казал, че сме се срещнали и любили точно в този сенчест свят. Най-доброто нещо, което ми се е случвало.

— И най-лошото — прошепна тя.

— Също. Ти разбра ли кое боли най-много?

Тя отново издаде същия звук — наполовина смях, наполовина въздишка, пълни с тъга.

— Не.

— Нито пък аз.

На изток над Отей Меса се появиха две силни светлини в мрака — един самолет правеше последен заход към пистата.

— Стийл — каза Фароу.

Голям автобус, паркиран в един пуст край на летището, запали дизеловия си двигател. Фаровете и лампите вътре светнаха.

Почти в същия момент друга кола навлезе в района на летището и се отправя към автобуса. Когато втората кола мина под лампата на малък хангар, Фароу я огледа добре. Имаше непогрешимия профил на брониран дипломатически автомобил. Фароу веднага натисна един бутон на телефона и след секунди говореше с централата на „Сейнт Килда“.

— Някой трябва ли да посрещне Стийл? — попита той.

Грейс чуваше далечния безличен глас в другия край на линията. Стори ѝ се, че звучи развеселен.

— Добре — каза Фароу и рязко затвори телефона.

— Е? — попита Грейс.

— Изглежда Стийл е събрал обичайните заподозрени, че и още някои.

Фароу запали мерцедеса и се присъедини към странната групичка посрещачи.

Посланик Джеймс Стийл слезе по стълбичката на самолета, носен от огромен като великан мъж на име Харли. Стийл беше праметнал ръка през врата му. Беше облечен в изгладен костюм, чиста бяла риза и вратовръзка с перфектен възел.

Фароу и Грейс го посрещнаха в подножието на стълбичката. Трима мъже слязоха от дизеловия автобус, който всъщност бе едновременно къща на колела и подвижен комуникационен център. Фароу не познаваше никого от тях, но и тримата се движеха като бивши тюлени — специалните части на военноморските сили.

Един от мъжете извади лъскава, сгъната инвалидна количка от багажното отделение на автобуса. С няколко бързи движения разгъна количката и активира електрониката ѝ. На светлината, идваща от самолета, Стийл дълго оглежда непознатата инвалидна количка, преценявайки рамката ѝ и тънките колела от специални сплави.

— Споменах ли ви, че не си падам по препускането? — каза той кисело на Харли.

Харли го сложи в количката, намести краката му и направи някои допълнителни настройки на седалката и контролите.

— От месеци умувам как да Ви наместя в такъв модел. Сега спрете да се цупите и слушайте. Това е джойстикът.

— О, боже! — процеди Стийл през зъби.

— Напред е напред, назад е назад, двете страни се подразбират — обясни бодигардът медицинска сестра.

— Все едно няма да се надбягвам с никого — не се даде Стийл.

Но си поигра с джойстика и не успя напълно да скрие задоволството си от това колко леко се управлява количката. Не като собствени крака, но по-добре от всичко останало.

— Ако науча това техническо чудо и да говори любезно с мен — каза Стийл на Харли, — веднага ще мога да те уволня.

— Не и преди да я научите да Ви бърше задника.

Стийл се засмя, после погледна Фароу и Грейс.

— Имате вид на човек, който се нуждае от сън, Ваша Чест. Имам законни стимуланти, които ще ви дадат сили, ако поискате.

— Засега не — отвърна тя.

— Не се стеснявайте — подкани я Стийл. — Те са част от набора за оцеляване на всеки екип за специални операции, а тези хора са тренирани да се грижат за всичко, което може да спаси живота им. А вие не сте. Няма да искате да сте замаяна от недоспиване, когато ще ви трябва да бъдете нащрек.

— Тя ще си помисли по този въпрос — каза Фароу преди Грейс.

— Ти също — обърна се Стийл към Фароу. Това не беше предложение. — Преди да ви информирам за новостите — продължи Стийл, — трябва да се запознаете с един човек.

Двамата видяха как Стийл умело завъртя количката си и я подкара през асфалта към бронираната кола. Когато той приближи, страничната врата на колата се отвори и един крехък, белокож мексиканец в строг костюм излезе навън. Провлачваше единия си крак и ходеше леко вдървено, като след множество прекарани травми.

Когато двамата мъже се срещнаха и ръкуваха, мексиканецът се поклони от кръста — старомоден, но и напълно естествен жест на учтивост. Двамата заговориха в сянката между фаровете на колата и светлините на самолета. Разнесе се мирис на цигарен дим.

— Кой е това? — попита Грейс тихо.

— Ако е този, който се надявам да е, шансовете на Лейн току-що се увеличиха значително. С удоволствие бих седял в някоя задимена стая, ако мога да науча нещо от този човек.

Стийл и другият мъж прекосиха асфалта и се доближиха до Грейс и Фароу.

— Позволете ми да ви представя Димас Кинтана Бланко — каза Стийл, — един от най-изтъкнатите журналисти хроникьори на наркотрафикантите в Тихуана. Сеньор Кинтана се съгласи да ни посъветва неофициално във връзка с нашия проблем.

Фароу му протегна ръка.

— За мен е голяма чест, сеньор.

— Взаимна — отвърна с лека усмивка Кинтана. — Няма да питам за името Ви, защото Ви познавам добре.

Усмивката на Фароу грейна в тъмната нощ. Кинтана пое ръцете на Грейс в своите и се поклони.

— Съдия Силва, искрено съжалявам за вашите неприятности.

— Не очаквах да ги обсъждам с журналист — каза Грейс рязко.

— Не се тревожи — каза й Фароу. — Бандата на Ривас вече предложи на сеньор Кинтана сребро или олово. Той избра оловото. Преди десет години бандитите на Ривас Осуна взривиха бизнес партньора му. Преди три години опитаха да ликвидират и него.

Стомахът на Грейс се сви. Едно беше да чува слухове за мексикански журналисти, ченгета или съдии, застреляни, защото са отказали да сътрудничат на бандата на Ривас Осуна.

Съвсем друго беше да гледаш в тъмните очи на човек, чийто живот е белязан от оловото.

— В Тихуана на гърба на всеки честен журналист е нарисувана мишена — каза Кинтана спокойно. Пусна цигарата си на земята и изгаси фаса с пета. — За щастие стрелците на Ривас Осуна са страхливци и нямат точен мерник. Ние оцеляваме — много внимателно, но оцеляваме. Каквато и информация да имам, ще ви я предоставя с най-голямо удоволствие.

ПЕТДЕСЕТ И ПЪРВА ГЛАВА

Училище „Ол Сейнтс“

Понеделник, 1:32 ч.

Светкавица след светкавица раздираха небето, превръщайки нощта в ослепителна бяла мрежа върху черен фон. Гръмотевиците ги следваха незабавно, неспирни експлозии, които разтърсваха мрака. Дъждът се изливаше, сякаш настъпва краят на света.

— Да! — засмя се на глас Лейн, когато пазачите изтърчаха да се скрият на сухо. — Вали! Накарай онези глупаци да се скрият!

Понеже най-близкият позволен подслон беше в едно друго бунгало на петдесет метра разстояние, сега той нямаше да се притеснява, че някой от пазачите наднича през прозореца и се чуди какво прави Лейн под чаршафа или заключен в банята.

Още няколко секунди момчето се наслаждаваше на бурята, която мокреше лицето му, на дивия ѝ и сладък вкус.

Като вкуса на свободата.

После затвори прозорците, дръпна завесите и занесе компютъра си в банята, където можеше да се скрие и където имаше контакт. Най-малко му се искаше да свърши батерията точно когато е успял да отвори файла.

„Ако успея да пробия защитата му.

Не, когато пробия. Справял съм се и с по-сложни системи за сигурност.“

Но тогава беше по-малък. Не вярваше в смъртта. Мисълта за смъртта и пазачите пречеха на концентрацията му.

Пи Джи Пи всъщност се оказа доста добра програма. Първият примерен ключ, с който си поигра, не го доведе до нищо. Все едно си блъскаше главата в каменна стена. Изключи компютъра, включи го отново и опита пак. И пак. И пак.

Цигареният дим, шегите и закачките от отворените прозорци не му помагаша. Но сега единственото, с което разполагаше, беше

свободата на бурята и самият компютър, в чиято компания се чувстваше спокоен.

С него се оправяше добре. Компютърът не му напомняше постоянно, че ще умре в дванайсет и половина на обед.

ПЕТДЕСЕТ И ВТОРА ГЛАВА

Браун Фийлд

Понеделник, 2:10 ч.

— Така че — каза Стийл в обобщение — за по-малко от четирийсет и осем часа вие успяхте да станете трън в очите и на наркобароните в Тихуана, и на американското правителство. Дори и за теб, Джоузеф, това е впечатляващо постижение. А сега какво?

Сеньор Кинтана скри усмивката си в грижливо оформения мустак и козя брадичка.

— Трябват ни малко мускули на изчакване, но в готовност — каза Фароу.

— Трима оперативни агенти са на борда, без да броим Харли. — Стийл посочи автобуса. — Ууд е по оръжията, бивш тюлен, говори гладко испански. Джарет и Мърчисън са специалисти по комуникациите, също говорят перфектно испански. Мърчисън е и лекар. Дуейн урежда хеликоптер и пилот.

— Проблеми? — попита Фароу.

— Само това, че поиска аероспейшъл.

Ууд се усмихна одобрително.

— Бързи са, няма спор.

Фароу погледна двамата мъже и жената, Мърчисън. Бяха спокойни, но готови за действие, хора, свикнали да ги изпращат на странни места в странни часове, за да вършат неща, които невинаги бяха законни. И да ги вършат, без да вдигат шум.

— Добре — кимна Фароу на тримата. — Вие отидете с хеликоптера до „Ол Сейнтс“ при изгрев-слънце. Каквото и да ви кажа, каквито и снимки и уебсайтове да разгледате, няма нищо по-добро от личния оглед на място.

И тримата кимнаха.

— Удоволствие е да се работи с човек, който разбира това — каза Ууд.

— Научих го по трудния начин — каза Фароу сухо.

— Поне си го научил — каза Мърчисън. — Аз затова минах към частния сектор. Някои шефове така и не проумяха тази истина.

Грейс погледна жената и си каза, че Мърчисън не флиртува с Фароу — което беше истина. После Грейс си каза, че това не я интересува — което не беше истина.

„Може би все пак се нуждая от тези хапчета за събуждане. Постоянно забравям защо искам да държа Фароу на една ръка разстояние.

Дали?“

Фароу се обърна към Стийл и отговори на въпроса, който шефът му не беше задал.

— Искам аероспейшъл не само заради високата скорост. Американската крайбрежна охрана ги използва за спасителни операции. Мексиканците може да не започнат да стрелят веднага по нас, ако си мислят, че така ще предизвикат началото на Трета световна война.

— Значи си решил, че ударната сила е най-добрият вариант? — попита Стийл.

Грейс замръзна неподвижна. Беше научила достатъчно за „Сейнт Килда“, за да знае, че прилагането на сила е последният и най-нежелан вариант в ситуации със заложници.

— Надявам се, че не — каза Фароу, — но ще съм глупак, ако не съм подготвен.

— Представи ми в общи линии вариантите — поиска Стийл.

Фароу погледна Грейс. Стийл веднага ѝ предложи:

— Госпожо съдия, трябва да си починете. Харли ще ви покаже къде да дремнете малко.

Тя дълго се взира във Фароу. После поклати глава.

— Ако се наложи, ще взема от лекарствата на Стийл.

— Колкото повече ти казвам, толкова по-уязвима ще станеш, когато всичко това свърши.

— Ами ти?

— Аз съм свикнал. А ти ми трябваш силна. Довери ми се.

— Последния път, когато го направих, ти ми каза да се разкарам от живота ти.

— Ако сега нещата се объркат, събуждащите лекарства няма да спасят работата ти — каза Фароу направо. — Само неведението ще ти

е от полза.

— Неведение? — Грейс се засмя. — Аз съм съучастничка във взривяване на бомба в Енсенада. Видях как убиват един мъж в банката за брое на пари на Ектор Ривас. Излъгах многократно и с удоволствие представители на американска правозащитна служба. Сега коя точно част от значението на „неведение“ може да се приложи за мен?

— Добре. Разбрах идеята. Но нещата ще загрубейт — предупреди я Фароу. — Не искам това да стане пред очите ти.

— Твърде късно е. — Тя свали ниските си обувки. На приглушеното осветление в колата се видяха черни петна по златистокафявата ѝ кожа. — Кръвта на убития мъж още е по краката ми.

Харли веднага стана, отиде до мивката, върна се с мокра кърпа и коленичи до Грейс.

— Благодаря, но това няма да промени нищо — каза му тя. После погледна Фароу. — Нали?

Фароу отвори уста, затвори я и плъзна палец по скулата ѝ.

— Съжалявам.

Тя извърна глава и докосна с устни палеца му.

— Защо? Не си виновен ти.

Стийл ги гледаше с присвити очи и безизразно лице.

Грейс се обърна към него.

— Напразно сте дошли чак тук, господин Стийл. Двамата с Джо няма да се избием един друг. — „Засега. А утре? Е, като дойде утре, ще му мислим.“ — Освен това е прекалено късно да ни разделяте. Ако се нуждаете от Джо, значи се нуждаете и от мен. Ако нарушаваме правилата, като сме заедно, просто ще трябва да ни приемете като изключение, става ли?

Стийл кимна недоловимо.

И почти се усмихна.

Изражението върху лицето му накара Джо да се зачуди какво е пропуснал.

ПЕТДЕСЕТ И ТРЕТА ГЛАВА

Училище „Ол Сейнтс“

Понеделник, 2:25 ч.

Лейн изтри очите си и си каза, че това, което постоянно замъглява погледа му, е пот, а не сълзи. Много му се искаше да повярва в това.

От поредния гръм бунгалото потрепери.

Лейн забеляза звука само защото той означаваше, че приказливите му пазачи не са се върнали пред прозореца му. Стомахът му изрева и се присви от глад.

Той не му обърна внимание.

Не можеше да рискува да яде храна, в която има приспивателни. След като го освободяха, щеше да изяде една огромна пица с двойна доза наденички. Щеше да зарови лицето си в ароматния сос и да...

„След като го освободяха.“

Но първо трябваше да се пребори със защитата на файла.

Вторият примерен ключ не му беше помогнал повече от първия. Явно допускаше някаква грешка заради това, че е замаян, изплашен и гладен.

„Съсредоточи се — каза си Лейн ядосано. — Можеш да направиш това и насън и го знаеш. Просто е въпрос на концентрация и време.“

Но в момента имаше проблем с концентрацията.

А времето се изплъзваше между пръстите му.

„Стегни се.

Просто се стегни.“

Светкавица освети малкото прозорче на банята. Лейн не забеляза нито нея, нито последвалия гръм. Взираше се в екрана на компютъра, с пръсти върху клавиатурата.

Трепереше.

ПЕТДЕСЕТ И ЧЕТВЪРТА ГЛАВА

Браун Фийлд

Понеделник, 2:30 ч.

Грейс и Стийл седяха във вградената в буса трапезария. Срещу тях Фароу и Кинтана обсъждаха нещо, надвесени над карта на Баха Калифорния дел Норте, за да се ориентира журналистът за местоположението на „Ол Сейнтс“.

Зад тях тримата агенти проверяваха оръжията и амунициите, настройваха мобилните си телефони и пейджъри, оглеждаха изваденото оборудване. Движенията им бяха пестеливи, бързи и непринудени. Промъкваша се в тясното пространство между количката на Стийл и шкафовете с обичайната грация на хора в добра физическа форма. Всеки път, когато минаваха, поглеждаха картата и отбелязваха всичко ново, добавено от Кинтана или Фароу.

Грейс ставаше все по-нервна. Всички обсъждаха прекалено подробно това, което единодушно бе най-опасният вариант.

Прилагането на брутална сила.

Тя постави ръка върху картата. И двамата мъже вдигнаха поглед.

— Знам, че трябва да си мълча и да ви оставя да си вършите работата, но не мога. Трябва да се уверя, че не сме пропуснали някакъв друг начин за освобождаването на Лейн.

Фароу постави длан върху ръката ѝ и сплете пръсти с нейните.

— Кой възможен аспект мислиш, че пропускаме?

— Политиката.

— Чия?

— Започни с Ектор — каза тя и погледна Кинтана.

— Ектор пуши толкова крек, че е напълно непредвидим — изтъкна Фароу.

Кинтана повдигна слабите си рамене с елегантно движение.

— Може би пуши прекалено много и скоро ще умре.

— Някой друг ще заеме мястото му — каза Фароу.

— Това е проклятието на американския пазар на наркотици, подхранващ политическата корупция в Мексико — обобщава Кинтана.

— Не мога да си представя Ектор да се кандидатира за президент — възрази Грейс. — А аз говоря точно за такава политика.

— Много малко трафиканти се интересуват от политика — обясни Кинтана, — освен когато трябва да разберат кого да купят, за да бъдат оставени на мира. Трафикантите не се интересуват от някой началник на социална служба или регионален инспектор по образованието. Интересуват се единствено от полицията. Щом контролират полицията, значи са в безопасност.

— Не забравяйте хората, които назначават тези, които ръководят полицията — вметна Стойл.

Кинтана въздъхна. Имаше вид на човек, който се нуждае от цигара.

— Важните назначения се правят в Мексико Сити. Затова хора като Ектор Ривас притежават реактивни самолети, които летят всяка седмица до столицата на държавата, за да пренесат милионите американски долари, предназначени за корумпираните шефове там. Имаше време, когато цялата държавна власт се беше пристрастила към тези ежеседмични плащания, както Ектор е пристрастен към кокаина. Точно така един президент свърши в изгнание, а брат му — в затвора.

— Но сега е по-добре, нали? — попита Грейс.

Кинтана се поколеба.

— На най-високите нива е по-добре или поне е по-дискретно. Но корумпираната връзка между трафикантите и правоохранителните органи си остава същата. Ектор Ривас е шефът. Четирима от племенниците му участват в ежедневните разплащания и даването на подкупи. Ангажирани са и още няколко роднини.

— А собствените деца на Ектор? — попита Грейс. — Той всъщност има ли деца?

— Да. Това не е широко известно, но те са в Съединените щати с майка си. Той много ги обича. Знаем, че ги посещава често, но не знаем как. Никой не го е виждал да пресича границата.

— Те живеят в САЩ, за да не могат да бъдат взети за зложници — каза Грейс с горчивина.

— Това е начин на живот — допълни Кинтана.

— Така трябва да е — продължи тя. — Карлос Калдерон се държеше, сякаш няма значение, че синът му учи в „Ол Сейнтс“.

— О, има значение. Има значение и още как. — Кинтана нацупи устни. — Представете си наркодоларите като река. Реката тече към пустинята и изчезва в земята. Но там долу, под повърхността, тя продължава да си тече, разбирате ли? Множество подземни реки.

Грейс кимна.

— После, на хиляди километри разстояние, водата отново излиза на повърхността. Карлос Калдерон е там, където доларите се появяват повторно. Той не е трафикант, той е посредник, една от основните връзки между трафикантите и политиците. Това е политиката.

— Можем ли да докажем нещо? — попита Грейс.

Фароу поклати глава.

— Нямаме време да събираме доказателства, които ще издържат в съда.

— Но имаме време да планираме атака, при която Лейн може да бъде застрелян?

— Само планираме какво ще правим при неблагоприятно развитие на обстоятелствата — обясни Фароу. Той пусна ръката й, облегна се назад на стола и уморено разтърка лицето си.

— Не можем ли да използваме като лост политическата необходимост на Карлос да има чист образ в обществото, за да помогне на Лейн? — настоя тя.

Фароу си взе чаша кафе и я изпразни на три глътки.

— Нямаме достатъчно време да убедим никой, който е достатъчно важен.

— Но...

— Твоят бивш мъж се занимава с пране на пари на много високо ниво — каза нетърпеливо Фароу. — Каквото и да казва той за Калдерон, не може да му се вярва. Лейн се опитва да проникне в този файл, който може да се окаже доказателство за съучастничеството на Калдерон. Пътеката на парите. Точно това иска Ектор и го иска толкова силно, че е готов да убива.

Стийл си поигра с ръчката на количката си и се доближи до една чаша с кафе.

— Защо Тед Франклин е записал такава информация в компютъра на един тийнейджър?

— Защото не е имал доверие на собствените си счетоводители — обясни Фароу. — Но е имал нужда да запише някъде паричните преводи, пароли, сметки и банките, в които са отивали. Всичките стотици и хиляди подробности, свързани с прането на огромни суми пари.

— Къде се очаква парите да излязат на повърхността? — попита Стийл.

— Ще се появят като фондове, купувачи банката, която Тед е препоръчал на Карлос, който я е препоръчал на Хайме, който пък е убедил чичо си да купи собствената си лична пералня — обясни Фароу.

Грейс погледна Кинтана.

— Знаете ли нещо, с което да можем да упражним натиск върху Ектор?

— Различно от пушка с рязана цев? — измърмори Фароу.

Кинтана се усмихна доста мрачно и се съсредоточи върху Грейс.

— Не рискувайте живота на сина си, като се опитвате да се разберете цивилизовано с бандата Ривас Осуна. Те убиват, защото могат да си го позволят.

— Послушай го, Грейс — каза Фароу. — Колко убийства, свързани с наркотиците, стават ежегодно в Тихуана? — попита той Кинтана.

— Около петстотин. Те са диваци. С тях не може да се сключи сделка. Човек може да ги спре, само ако ги превъзхожда като ударна сила.

— И преди да ти хрумне да отидеш при сенатора, който е приятел на Тед — каза Фароу на Грейс, — си помисли за това. В края на двайсети век Съединените американски щати разследваха прането на пари в Мексико. Разследващите се представяли за наркотрафиканти и в капана им паднали редица мексикански банкери. Класическа схема на ужилване. Мексиканските банкери били подмамани в Лас Вегас и били арестувани. Искаш ли да познаеш какво се случи?

— Не. Да. Кажете ми.

— До три дни целият мексикански политически елит се обединил като едно цяло. Американските агенти, разследващи наркотрафикантите в Мексико, били заплашени с арестуване или нещо по-лошо. Нашият посланик бил отзован. Американският главен прокурор се извинил публично за възмутителния инцидент.

— Защо? — попита Грейс.

Отговори й Стийл:

— Мексико представи целия случай като атака срещу националната чест. Администрацията във Вашингтон, при всичките й усилия да избегне разстройване на крехката мексиканска финансова система, се примири. Не е нужно човек да бъде гений, за да си представи какво може да направи човек с толкова връзки и власт като Калдерон, ако се почувства заплашен от един американски сенатор.

Грейс погледна Кинтана.

— Ами ако заплашите Калдерон с изобличение?

— Мога да атакувам известен трафикант като Ектор Ривас и да оцелея. В моите репортажи за бандата Ривас Осуна има елемент на показност. Ривас Осуна разбират това и дори се забавляват. — Кинтана се подсмихна. — Но дори бронираната ми кола и десетимата ни бодигардове не могат да гарантират безопасността ми или безопасността на семейството и служителите ми, ако атакувам семейство Калдерон. Съжалявам.

Грейс погледна Стийл.

— Тук, в Мексико, няма ли политици, които биха се съгласили да помогнат?

— Това беше първата ми мисъл — каза Стийл.

— И? — попита тя.

— Отхвърлих я.

— Няма достатъчно време — обясни Фароу. — Няма достатъчно дискретност. Точно затова ти се обърна към „Сейнт Килда“, Грейс.

Стийл кимна.

— Понякога единственият сигурен, бърз начин да се разплете един възел е да се разреже с меч.

— Обаче... — започна Фароу и погледна Кинтана — ... знаете ли къде точно се намира семейството на Ектор в САЩ?

— Знам къде е едната му дъщеря.

— Трябва да проучим това — каза тихо Фароу.

За момент не се чуваше никакъв звук, освен бръмченето на дизеловия двигател, който осигуряваше осветлението в автобуса.

— Не — възрази твърдо Грейс. — Джо винаги мисли праволинейно. Няма ли някакъв индиректен начин? Няма ли Ектор

Ривас някой враг, който да иска да му отмъсти, някой, който би ни помогнал?

— Ектор е убил всичките си врагове и много от приятелите си — отвърна Кинтана.

— Казвате, че няма нито един човек в Северно Мексико, който да иска Ектор и бандата му да бъдат спрени и който може да ни помогне да направим това? — попита Грейс.

Кинтана се замисли.

— Може би има, да, може би. Асенсио Белтран.

— Белтран? — попита Фароу. — Акулата?

— Познаваш ли го? — попита Кинтана.

— Беше една от основните фигури в контрабандата с марихуана преди шестнайсет години. После изчезна от сцената. Някои казват, че бил убит. Други — че е в затвора.

— Жив е — каза Кинтана. — И живее на единственото място в Тихуана, което Ектор Ривас не контролира. Това е мястото, което никой не контролира. Ла Сиудадита.

Фароу се усмихна странно.

— Малкият град в града. Дяволите да ме вземат.

— Какво е Ла Сиудадита? — попита Стийл.

— Уличното име на федералния затвор „Ла Меса“ в Южна Тихуана.

— Акулата ще ни помогне ли? — попита Фароу.

Кинтана сви рамене.

— Възможно е, но първо трябва да убедите сестра Мод.

— Коя е тя? — попита Грейс.

— Непризнатата светица на „Ла Меса“ — каза Фароу. — Тя ще се съгласи ли да се срещне с мен?

— С нас — поправи го Грейс.

— Не ти трябва да виждаш затвора „Ла Меса“ — каза той твърдо.

— Не сме ли водили този разговор и преди? Какво значи не ти трябва? Сестра Мод може да се почувства по-благоклонна към намеренията ти, ако с теб има и жена.

— Тя е права — обади се Стийл. — Има случаи и места, когато сам мъж не може да свърши работа.

Кинтана предложи:

— Аз ще се обадя на сестра Мод.
Това, което Фароу каза, накара Грейс да примигне.

ПЕТДЕСЕТ И ПЕТА ГЛАВА

Браун Фийлд

Понеделник, 6:10 ч.

Образите течаха към компютъра на Стийл, скачаха от хеликоптера към сателита и обратно до Сан Диего. Стийл погледна снимките и веднага посегна към кодирания мобилен телефон.

Грейс отговори на първото позвъняване:

— Джо кара бързо и му трябват и двете ръце, за да избягва хората, които се озовават на пътя му. Мога ли да помогна?

Стийл се усмихна. Колкото повече научаваше за Грейс, толкова повече я харесваше. Беше и твърда, и умна — желязна комбинация.

— Кажи на Фароу, че ситуацията в „Ол Сейнтс“ се е променила — каза Стийл.

— Лейн? — попита тя с разтреперан глас.

— Не пряко.

Грейс въздъхна с облекчение.

— Какво става? — извика Фароу, за да го чуе Стийл.

Грейс допря телефона до ухото на Фароу.

— Ууд ми изпраща дигитални снимки, направени от хеликоптера — каза Стийл. — През нощта на футболното игрище са се появили голям брой палатки. Навсякъде щъкат въоръжени мъже като мравки в мравуняк.

— Значи и Ектор си има армия?

— Вярваш ли в съвпадения? — попита Стийл сухо.

— Не и в този случай. Колко са войниците му?

— Прекалено много. Всяко извеждане на Лейн ще трябва да бъде изключително тихо. Внимателно, предпазливо и незабележимо.

— Хеликоптерът е прекалено шумен — каза Фароу. — Може да се престорим, че е аварийно кацане, но после ще трябва да си пробиваме път със стрелба. Аероспейшълите не са предвидени за това.

— Ууд и Мърчисън разглеждат възможностите за извеждане по вода. Вие с Джарет можете да се промъкнете през деня, облечени с

униформи. Разбира се, ще осигурим покритие от снайперист, но ако се наложи да го използваме...

— ... ще се разкрием веднага — довърши Фароу.

Той натисна спирачката, наду клаксона и заобиколи рязко един идиот, който караше с осемдесет километра в час в скоростното платно, защото се бръснеше и си чистеше зъбите с конец.

— Може ли да получим сателитни снимки в реално време? — попита Фароу.

— Ако си съгласен да похарчим хиляди...

— Похарчи ги — прекъсна го Фароу. — Аз плащам. Можеш ли да осигуриш достатъчно висока резолюция за разпознаване?

— Не, освен ако не погледнат нагоре към небето, за да ни помахат.

— Проследяващото устройство на сателитния телефон на Лейн работи ли още?

— Да — отвърна Стийл. — Не се е помръднал.

— Обади ми се, ако това се промени. Нещо друго?

— Резервният ти вариант вече не е никакъв вариант.

ПЕТДЕСЕТ И ШЕСТА ГЛАВА

Затворът „Ла Меса“

Понеделник, 6:15 ч.

Пазачът на паркинга за посетители на затвора носеше пистолет и таксува Грейс и Фароу с десет долара, защото пристигаха с мерцедес. Пазачът на портала за посетители носеше пушка-помпа и им взе още двайсет долара, защото бяха американци.

Куриерът, който ги чакаше от вътрешната страна на портала, не беше въоръжен и отказа бакшиш.

— За божията милост — каза той.

Куриерът носеше шапка на „Оуклънд Рейдърс“ и тениска с надпис „Металика“ и притежаваше срамежливото достойнство на момче, което помага при олтара.

Той ги поведе по дълга тясна пътека, минаваща покрай множество врати от железни решетки. Отвътре, скрити в сенките, затворниците ги наблюдаваха с блеснали очи. Някои от тях издаваха мляскащи звуци при вида на Грейс.

Тя не им обърна внимание.

— Много опасно — предупреди ги куриерът.

— Само ако ги пуснат навън — вметна Фароу.

Един затворник му изсъска.

Навсякъде се носеше воня на канал.

— Дишай през устата — каза тихо Фароу на Грейс.

— За да се насладя на вкуса?

— Ти поиска да дойдеш.

Тя заобиколи една мътна локва, която се беше образувала на земята близо до мястото, където вероятно минаваше септичният канал.

— Това обогатява опита.

— Само първия път. Каквото и да става, не поглеждай встрани и продължавай да крачиш, сякаш си виждала всичко това десетки пъти и изобщо не се впечатляваш.

— Като теб?

— Точно като мен.

Куриерът ги изведе от коридора и се озоваха в двора на затвора. Беше голям колкото разстоянието между две пресечки в града. Дори толкова рано сутринта мястото беше претъпкано. Групички мъже стояха облежнати на стените или край палмите, пушеха, говореха и чакаха нещо да се случи. Каквото и да е.

Бетонните стени около двора бяха високи три етажа. Отгоре патрулираха пазачи с пушки и автомати, с кафяви униформи, слънчеви очила и бейзболни шапки.

В двора нямаше пазачи. Затворниците бяха сами.

Група деца се разделяха на отбори като при училищна игра. Но в „Ла Меса“ нямаше училище. Най-високото дете гордо държеше футболна топка. Тя беше толкова протрита и износена, че кожата ѝ имаше цвета на пръстта в двора.

Едно от децата забеляза външните хора и изсвири предупредително. Цялата групичка се пръсна и се втурна към американците, бутайки се с лакти кой да застане най-близо до тях. Крещяха на испански и размахваха ръце с дланите нагоре, молейки за пари.

Грейс се поколеба.

— Не. — Фароу я хвана за ръката. — Нищо.

— Но...

— Помни — прекъсна я той, — ти си виждала всичко това.

— Те са деца — възрази тя тихо, гледайки право напред. — Защо са в затвора?

— Тук са се родили.

Куриерът ги погледна през рамо.

— Побързай — каза Фароу.

Продължиха бързо към малка постройка, сгушена в единия край на двора. Импровизираната църква беше построена от голи бетонни блокове. Ръждясал кръст от арматурно желязо беше закрепен с тел върху дървената врата.

Когато стигнаха малката църква, Фароу пусна ръката на Грейс и заговори толкова тихо, че да го чуе само тя:

— Помни, *amada*, ти си вътре в затвора, но извън оградата. Тихуана е индианският район на Сан Диего. „Ла Меса“ е индианският район на Тихуана.

— Странно място за църква.

— Почакай да видиш игуменката.

Куриерът почука тихо на дървената врата, бутна я и им направи знак да влязат. Вътре редица очукани дървени пейки гледаха към олтара, където се извисяваше тъмнокож Христос с индиански черти, огромна корона от тръни и окървавено тяло. Отстрани от една ниша в бетонната стена се усмихваше спокойна, необичайно красива Дева Мария. Нишата беше пълна с горящи свещи. Въздухът бе замъглен от черния им дим.

Белокоса жена, с дълга до глезените права пола и син пуловер с цип, беше коленичила пред олтара. След малко тя се изправи и се обърна към Грейс и Фароу. Висока, добре сложена под скромните дрехи, жената бе удивителна.

Имаше високи скули и големи бадемovidни очи като на фотомодел. Очите ѝ бяха тъмносини и се открояваха на фона на бялата коса, която някога е била руса.

Грейс отново огледа храма. Тази жена очевидно бе вдъхновила художника, нарисувал Богородица.

— Добро утро, Бог да ви благослови — каза жената с ясен глас на чист калифорнийски английски. Тя тръгна по пътеката между пейките и грациозно се приближи към посетителите си. — Аз съм сестра Мод.

Ръкува се енергично и се усмихна мило. Освободи куриера и покани Фароу и Грейс в жилището си зад параклиса. На запален газов котлон имаше чайник. Тя наля гореща вода в три очукани, нащърбени чаши и добави разтворимо кафе. Сложи чашите на масата, покани ги да се настанят на старите и различни един от друг столове и седна с лице към гостите си.

— Димас Кинтана ме предупреди, че нямате много време — каза сестра Мод. — С какво мога да ви помогна? Можете да говорите спокойно тук. Това е божи дом.

Фароу се огледа с очите на човек, който не се доверява на нищо на земята и още по-малко на небето.

— Извинете прямотата ми — отвърна той, — но имахме разнородни резултати с някои от Божиите представители тук на земята.

Сестра Мод огледа внимателно и двамата над ръба на чашата си.

— Църквата е колкото свещена, толкова и човешка институция. Има грешки. Има и грехове. Има реалности, които изискват дори най-набожните християни да скриват истинските си намерения от силите, които искат да видят как Бог и неговите последователи се провалят.

Няколко секунди Фароу изучава сестра Мод, която му отвърщаше със същия изпитателен поглед.

— Трябва да се доверим на някого — каза Грейс.

Усмивката на сестра Мод подмлади лицето ѝ с цяло десетилетие.

— Точно такава е божиято послание. Какъв е вашият проблем, сеньора?

— Държат сина ми за заложник.

— Тук ли? — попита сестра Мод изненадана.

— Не, близо до Енсенада, в училището „Ол Сейнтс“.

— Ектор Ривас Осуна го държи — каза Фароу, като я гледаше внимателно.

При споменаването на Ектор спокойствието на сестра Мод изчезна.

— Той? — Изречена от нея, думата прозвуча като ругатня. — Често се чудя защо Бог не е успял да включи Ектор Ривас в нашето паство в „Ла Меса“. Той има много врагове тук. Съмнявам се, че би оцелял и една нощ. После с радост бих измила тялото му, както съм сторила с много други. — Тя въздъхна. — Ще кажа молитвата си сто пъти заради тази немилостива мисъл.

— Познавам един свещеник, който се държи с Ривас с огромно уважение — каза Фароу. — Този свещеник дори се е съгласил да бъде тъмничар на Лейн Франклин. Отец Рафаел Магон.

Монахинята извърна глава, сякаш искаше да се изплюе на пода. После поклати глава.

— Божията воля ще се възцари. Отец Рафаел Магон служи на чудовища. Щом трафикантите дават щедри суми на църквата, той им позволява да издигат храмове на светеца на трафикантите, Исус Малверде, и на Санта Муерте, светеца демон.

— Магон не е първият — каза Фароу.

— Не. Неведоми са пътищата на божии. — Сестра Мод леко сведе глава. — Някои от мъжете и жените, които идват в този параклис, са колкото християни, толкова и езичници, така че трябва да приемам

необразованите им вярвания. Но отец Магон е извън вярата. Той служи на онези, които убиха един велик божи служител — кардинал Окампо.

Грейс се намръщи.

— Чувала съм това име.

— Той беше кардинал на всичките гранични райони, от море до море — обясни сестра Мод. — Беше убит на летище Гуадалахара през 1993-а.

— Защо? — попита Грейс, без да прикрие колко е шокирана.

— Кардинал Окампо беше започнал да изобличава публично трафикантите, особено бандата Ривас Осуна. Ектор Ривас организира убийството му.

— Помня... случая — каза Грейс предпазливо.

— Убийството беше разследвано — допълни Фароу. — И мексиканското правителство, и Католическата църква оправдаха бандата Ривас Осуна. Всъщност федералната полиция заключи, че смъртта на кардинала е нещастен инцидент, случай на сгрешена самоличност.

Ръцете на монахинята трепереха от гняв, който беше човешки, не великодушен.

— Един кардинал в лимузината си сбъркан със съперник трафикант? Отворили вратата и изстреляли четиринайсет куршума в червената роба на кардинала по погрешка? Това е убийство. — Тя се изправи и погледна Фароу в очите. — Но понякога църквата трябва да отстъпи пред натиска на правителството. А Ектор Ривас ходи на свобода и дори взема участие. — Тя бързо се прекръсти.

Фароу знаеше достатъчно за историята, за да е наясно, че църквата не се прегъва лесно.

Нито дълго.

Сестра Мод хвана ръцете на Грейс в своите.

— Ако Ектор Ривас е взел сина Ви за заложник, ще се моля за Вас. Но не мога да Ви помогна с нищо друго.

— Можете да ни представите на Асенсио Белтран — каза Фароу.

— Сигурни ли сте? — попита сестра Мод и поклати глава. — Ако Ектор Ривас е дявола, Асенсио Белтран е главният му съперник в ада.

Фароу се усмихна.

— Нека врагът на врага ни има дълъг и плодотворен живот.

ПЕТДЕСЕТ И СЕДМА ГЛАВА

Затворът „Ла Меса“

Понеделник, 6:25 ч.

Когато Грейс отново тръгна по пътеката през затвора, беше подготвена да чуе подсвирквания и подвиквания.

Но от мъжете не се чу нито един обиден звук.

Каквото и да бяха правила тези затворници навън, те уважаваха сестра Мод. Мъжете сваляха шапките си, когато тя минаваше край тях. Някои я приближаваха смутено, коленичеха до решетките и молеха за благословията ѝ.

Фароу и Грейс последваха монахинята през двора и портала под погледите на двама широкоплещести мъже, облечени в скъпи анцузи и широкополи шапки.

— Добре дошла в Шангри-ла — каза тихо Фароу на Грейс. — Частни апартаменти за онези, които могат да си го позволят или които имат физическата сила да задържат жилищата, без да плащат наем.

Последваха сестра Мод по още една пътека с десетина дървени врати покрай нея, нещо като автокъща без паркинг. Порутените сгради бяха от разядена пластмаса и шперплат. Импровизираният водопровод капеше, тръбите на канализацията — също. Електрическите кабели висяха между апартаментите като оранжеви и жълти спагети. В далечния край на пътеката един мъж седеше на трикрака табуретка.

На коленете му лежеше пушка.

— Това е първият пазач в „Ла Меса“, когото виждам тук долу — каза Грейс.

— Той не е пазач. Той е затворник — обясни Фароу. — Пазачите стоят отгоре на стените, а дворовете принадлежат на затворниците.

— В Щатите не сме изпробвали тази форма на управление на затвор.

— Ще се изненадаш от резултатите.

Сестра Мод ги заведе до входната врата на двуетажна къщичка с телевизионна антена на покрива. Почука и изчака. След малко на

вратата се появи намръщен мъж. Имаше червеникава коса и широк белег, който минаваше от ъгъла на устата му до челото.

Монахинята го заговори на испански, сочейки Фароу и Грейс.

Мъжът каза, че ще попита шефа, и затвори вратата.

Вратата се отвори отново след минута. Червенокосият ги покани вътре. Апартаментът беше чист и добре обзаведен, истинска изненада след занемарения вид на къщата отвън. На едната стена висеше голям плазмен телевизор. Даваха някакъв мексикански сериал, в който главната героиня беше сериозно застрашена гърдите ѝ да изскочат от деколтето и да счупи глезена си, ако стъпи накриво с десетсантиметровите си, тънки като игли токчета.

Сивокос мъж с голям корем и лице, което изглеждаше някак сплескано, седеше на кожена лежанка и зяпаше телевизора.

Мъжът с червената коса изчезна по къс коридор, водещ към друга стая.

— Асенсио... — заговори сестра Мод.

Мъжът на лежанката вдигна ръка. След няколко секунди екранът избледня и започнаха реклами.

— Моля за извинение, сестро, но трябваше да видя в какъв адски проблем ще се забърка моята Амелия — каза Белтран иронично. — Горките сексапилни дами, все имат по някакъв огромен проблем в края на всеки епизод, сякаш смятат, че не ги гледаме само заради момента, в който бюстието им пада.

Той погледна покрай монахинята към двамата американци. Хвърли поглед на Грейс и загуби интерес към нея. После видя Фароу и изръмжа.

— Някои американци са много смели — каза Белтран. — Да не си мислеше, че ще те забравя, кучи сине?

Фароу се усмихна.

— Не съм се и надявал, шефе.

— Вие двамата познавате ли се? — попита сестра Мод.

Белтран нацупи устни и кимна.

— Той е причината да бъда тук.

— Хей, аз ти предложих американски затвор, но ти избяга на юг — каза Фароу.

Белтран се засмя гърлено.

— Вярно, че американските затвори са много по-чисти, но пазачите тук на юг са по-разбрани. Плащам им и те ме оставят да си живея и работя както искам.

— Да работиш? — учуди се Фароу. — Мислех, че Ектор Ривас те е изместил напълно от бизнеса.

— Ривас! — Възрастният мъж се обърна и плю по посока на кошчето. — Копелето се опита да ме убие три пъти. Един от куршумите му е в главата ми, а друг — в левия ми бъбрек.

— Ектор Ривас е и мой враг — каза Фароу. — Взел е за заложник сина на тази жена и заплашва да го убие. Молим за помощта ти.

Белтран се почеса по корема през един отвор на ризата.

— Защо да ти помагам? Не си ми приятел.

— Аз съм враг на врага ти, а понякога това е достатъчно — отвърна Фароу.

Намръщен, Белтран посочи коженото канапе, сложено под прав ъгъл спрямо лежанката.

— Ще ви изслушам, но не очаквай нищо повече.

Грейс и сестра Мод седнаха на канапето от двете страни на Фароу, който разказа набързо за отвличането, без да споменава какво точно иска Ектор от Франклин.

— Кучият син Ектор Ривас! Ще убие едно момче, без да му мигне окото. Толкова е напред, копелето. Притежава полицията, притежава политиците, армията, товарните коли, тунелите, целия терен, всичко е на негово разположение. А на всичко отгоре има Хайме, истинския мозък. Няма топки, но... — Белтран сви рамене.

— Тунелите? — попита Фароу небрежно. — Китайските ли?

— Тунелите ли? — повтори Белтран и се усмихна като котка. — Това е осмото чудо на подземния свят, голямата тайна на Ривас Осуна.

— Китайските тунели бяха затворени много отдавна — каза Фароу.

— Да, но Хайме ги построи отново.

— Говориш за онзи тунел, който го затвориха американците от Агенцията за борба с наркотиците? — попита Фароу. — Онзи, който струваше четирийсет тона кокаин?

— Това беше единият, да. Дълъг осемстотин метра. От една грънчарница в Мексико до плевнята на един фермер в Кампо, от другата страна на границата.

„Това беше единият.“

Фароу се радваше, че владее изражението на лицето си толкова добре.

— Жалко, че го намериха. Един блокиран тунел не ми помага да убия Ектор, нито помага на теб да се измъкнеш от „Ла Меса“ жив.

— Има още един тунел — каза Белтран.

Грейс погледна ръцете си и започна да се моли така, както не го беше правила от тринайсетгодишна.

— Отворен ли е? — попита Фароу.

— Също като ивицата, да, отворен е. — Белтран се ухили и показва няколко лъскави стоманени зъба. Усмивка на богаташ, защото само богатите в Тихуана можеха да си позволят зъболекар.

— Къде се намира? — попита Фароу.

— А, това е загадката.

— Хората, които са го построили, знаят къде е.

Този път усмивката на Белтран беше по-мрачна, засенчена от нещо, доближаващо се до уважение.

— Много си бърз. От теб би излязъл отличен шеф на банда.

Фароу чакаше.

— Хората на Ривас намерили едно малко миньорско селище, взели осемнайсет мъже и ги използвали да построят два тунела — обясни Белтран. — После убили мъжете.

Сестра Мод се прекръсти и измърмори:

— Осемнайсет души.

— Невинни — съгласи се Белтран.

— Дори и за Ектор — отбеляза Фароу — това са доста трупове за скриване в пустинята, и то едновременно.

— Помниш ли клането преди три години, мъжете в планината на изток от Енсенада? — попита Белтран.

— Бяха членове на някаква малка общност — обясни сестра Мод на Грейс. — Една нощ въоръжени мъже нахлули в селото, обградили мъжете и ги убили с мачете и автомати. Никой не разбра защо. Само се предполагаше, че са били контрабандисти или фермери, които отглеждат марихуана.

Белтран поклати глава.

— Бяха миньори, всичките до един.

— Мъжете, прокопали двата тунела — каза Фароу. — Изглежда логично, ако си Ектор Ривас.

Белтран отново се усмихна одобрително.

— Когато първият тунел беше открит, Ектор си е помислил, че някой се е разприказвал. Изпратил своите хора в селото, за да защити другия тунел. Екзекуторите били немарливи. Един миньор оцелял.

— Страхотна история — каза Фароу. — Жалко, че не мога да я проверя, освен ако не си поговоря с оцелелия.

Очарован, Белтран се засмя.

— Ако ти омръзне да бъдеш беден, ще те направя свой първи заместник. Но искам много пари, за да те запозная с този миньор. За мен, за куриера и за бедния миньор, нали разбираш?

— Направи го — каза Грейс тихо.

— Колко пари? — попита Фароу.

— Един милион долара. Американски, разбира се — отвърна Белтран. — В брой, естествено.

— Един милион долара? — изсмя се Грейс. — Това е лудост!

— Един милион не е много, когато ще платят един живот, ако е Вашият собствен или на сина Ви.

— Само наркодильрите имат толкова пари в брой — изтъкна Грейс.

— Или тези, които перат пари — добави Фароу.

— Аз нямам достъп до сметките на Франклин. — Грейс погледна часовника си и опита да преглътне горчивината, която се трупаше в гърлото ѝ. — Дори и да имах, не бих могла да осигуря такава сума в брой за по-малко от шест часа.

Фароу хвана стиснатата ѝ в юмрук ръка и нежно опипа пръстите ѝ.

— Срещата с миньора трябва да бъде уредена незабавно — каза той на Белтран. — Трябва да ми даде пълна и подробна информация за тунела. За да подсладя сделката, ако успея, аз ще хвърля вътре Ектор Ривас. Мъртъв.

Белтран се замисли за условията, после кимна, че приема. Дори Ектор да убиеше момчето, за Белтран пак щеше да има пари. Много пари.

— Добре — каза Белтран.

Фароу бръкна в джоба на ризата си и извади малко пакетче. Сръчно го разтвори и го подаде на Белтран.

Диамантите блестяха и искряха с всеки дъх на Фароу.

— Кучи син! — каза Белтран тихо, почти благоговейно. После, без да отделя очите си от искрящите камъни, извика: — Сезар, ела тук. И донеси лупата си.

Червенокосият с белега се приближи до вратата на дневната.

— Да, шефе?

— Истински ли са? — попита Белтран.

Сезар погледна десетината камъка в сгъвката на хартията. Очите му се разшириха. Той облиза несъзнателно устни, погледна Белтран, после Фароу и възкликна на чист английски:

— Уха!

— Платих повече от милион за това пакетче в Сиудад дел Есте — каза Фароу. — Разбирам от диаманти. А ти?

— О, и той разбира — увери го Белтран. — По-рано беше крадец. Преди това е бил бижутер.

Сезар занесе диамантите до прозореца, вдигна щорите и внимателно постави хартията върху перваза. Взе един от камъните и го вдигна към светлината. Камъкът беше достатъчно голям да може да го хване с големите си дебели пръсти, които изглеждаха по-подходящи за душене, отколкото за фини движения.

— Имаш набито око — каза Сезар, докато преглеждаше диамантите със скорост и точност на професионалист. — Ако тези са дошли от Сиудад дел Есте на тройната граница, те вероятно са били добити от някоя мина в Бразилия или са внесени контрабандно отнякъде другаде.

— Колко струват? — попита Белтран. Той се интересуваше единствено от това.

Сезар сви рамене и върна пакетчето на Фароу.

— Зависи от търсенето. Но трябва да си много загубен, за да не получиш един милион щатски долара за тези в Хонконг.

— Щом можеш да уреждаш много килограмови пратки хашиш оттук, можеш и да превърнеш тези диаманти в кеш — отбеляза Фароу спокойно.

Белтран се намръщи и прекара пръст по мустака си.

Фароу потупа по пакетчето с камъните и изчака.

Белтран пак поглади мустака си.

Фароу посегна да прибере диамантите в джоба си.

— Ще се обадя на миньора — каза Белтран и протегна ръка. — Но няма гаранции.

Фароу очакваше нещо такова. Той отвори пакетчето, избра три камъка и ги стисна в дланта си.

— Ето сделката, шефе — каза Фароу. — Ще работим с тройки. Една тройка сега, една тройка — когато ми доставиш миньора, още една — когато намерим тунела и установим, че ни задоволява. Миньорът ще получи трите най-малки камъка, два — когато ми разкаже за тунела, и един — когато локализираме и двата му края. Тъй като той ще знае, че ти си замесен, съм сигурен, че няма да ме излъже.

Белтран нацупи устни, раздвижи корема си и накрая посегна към диамантите в ръката на Фароу.

— Миньорът живее в планината — каза Белтран. — Мога да му пратя съобщение, но най-близкият телефон е на три километра от селото. Ако той се съгласи, ще ти се обадя.

ПЕТДЕСЕТ И ОСМА ГЛАВА

Сан Исидоро

Понеделник, 7:15 ч.

Фароу и Грейс прекосиха обратно границата, навлязоха в Сан Исидоро и се отправиха на запад по Деъри Март Роуд в мочурливата низина край река Тиа Хуана. Мълчанието в колата не притесняваше никой от двамата.

По едно време Грейс изпъна гръб и поклати глава.

— Какво? — попита Фароу.

— Съжалявам. Но трябва да го кажа. Какво ще попречи на Белтран да задържи диамантите, които му даде, и да не свърши нищо.

— Алчността — отвърна Фароу. — Белтран иска да получи и останалите. А това няма да стане, освен ако не ми осигури този миньор.

— Може да те измами.

— Белтран?

— Да.

— Аз не съм глупак, Грейс. И Белтран не е. — Фароу се усмихна студено. — Той не иска някой да го гръмне в главата за отмъщение. А определено желае смъртта на Ектор толкова силно, че се изпотява дори само като си помисли за това.

— Наистина ли ще убиеш Ектор заради Белтран?

— Само ако ми се наложи. — Фароу машинално погледна в огледалото за обратно виждане. Не се виждаше никой.

Време беше да започне да се тревожи.

— Но като знам как действа този хитър кучи син Ектор — добави Фароу, — вероятно няма да ми остави никакъв избор. Свикнал е да действа твърдо и ефективно.

— Говориш така, сякаш се възхищаваш на мъже като Ектор.

— Да им се възхищавам? Не. Това са самодоволни боклуци. Да ги уважавам? Това е нещо различно. Ектор и мъжете като него са

днешните военачалници. Те се вкопчват в оцеляването с две ръце и го използват, за да принудят всеки свой противник да се предаде.

Грейс направи гримаса.

— Цивилизацията е точно в това да не ти се налага да се сблъскваш с такива хора в ежедневието си — каза Фароу. — Но точно под хубавата обвивка оцеляването винаги се свежда до това кой е най-силен, най-бърз и най-подъл.

Тя понечи да спори.

Но не можа. Беше видяла твърде много неща през изминалия ден, които потвърждаваха думите му.

На километър и половина на север, където вонящият канал на Рио Тиа Хуана се вливаше в океана, Фароу зави към малък, прилично поддържан къмпинг за каравани, повечето от местата в който бяха празни. В оградата на къмпинга имаше дупки, през които можеше да мине и слон.

— Какво е това? — попита Грейс.

— Къмпинг за каравани.

Тя го прогори с погледа си.

— Собственост е на „Сейнт Килда“ — добави Фароу усмихнат.

— Не изглежда да носи голяма печалба.

— Не носи. Предишният собственик банкрутира, защото нощният трафик от контрабандисти и незаконни емигранти плашеше обитателите на караваните. Малкото хора, които живеят тук сега, са превърнали в своя религия уменията да не забелязват нищо около себе си.

— Удобно.

— „Сейнт Килда“ притежава много малки, овехтели имоти като този по целия свят, край граници — и държавни, и неофициални, там, където свършва цивилизацията и започва хаосът.

— Днес това е команден пункт — каза тя, като се огледа, — а утре — поле, което се нуждае от изораване.

— Всъщност незаконните емигранти го трамбоват доста добре.

— Можете да поправите оградата.

— Постоянно я поправяме.

Грейс огледа огромните дупки и се намръщи.

— Сигурен ли си, че това е Южна Калифорния в Съединените американски щати?

— Абсолютно сигурен.

Колата на Кинтана Бланко и два други автобуса бяха паркирани до този на Стийл.

В единия край на къмпинга имаше хеликоптер и телефонна антена, чиито батерии се зареждаха с удължител от една каравана.

— Гости ли има? — попита Грейс напрегнато.

— Командният и контролен пункт е в автобуса на Стийл, въоръжението и щаба на резервния екип — в единия от новите автобуси, а разузнаването — в другия.

— Разузнаване?

— Помолих някой да следи по-важните честоти от двете страни на границата, както и честотите на федералните, на мексиканската полиция и някои от честотите, които според мен се използват от оператори на Ривас Осуна, ФБР, АБН и граничните патрули.

— Знаеш какви честоти използват хората на Ривас Осуна?

Фароу паркира и изгаси мерцедеса.

— Описах оборудването, което видях, когато ходихме на гости на Ектор, и един от техниците на „Сейнт Килда“ предположи каква дължина на вълната използват.

— Те не шифроват ли съобщенията си? ФБР със сигурност го правят.

— Разбира се, но това не спира хора като Ранди, само ги забавя малко. А дори и шифрованият трафик може да бъде полезен. Той ни подсказва, че нещо става, дори и да не знаем какво точно.

— И всичко е в ръцете на няколко частни оператора — каза тя. — Би трябвало това да ме тревожи.

— Но не те тревожи, нали? Вече не.

— Не знам дали това е добре или зле.

— Каж ми, когато определиш. — Фароу протегна ръце над кормилото и разкърши раменете си. — А докато го обмисляш, не забравяй, че „Сейнт Килда Кънсалтинг“ не воюва със силите на гражданския ред. Просто ние можем да правим неща, които правителствата не могат или не искат да направят, тъй като тези правителства предпочитат света да не научава за тях.

— Например фарса, който Тед устройва заедно с федералните и прокуратурата?

— Да.

Тя въздъхна.

— Наистина ли е толкова просто?

— Винаги е просто и никога не е лесно. Защо според теб на Съединените щати им е толкова трудно да прекратят трафика на наркотици?

— Според главния обвинен в едно дело, което гледах в моята съдебна зала преди няколко месеца — каза тя, — защото ЦРУ и ФБР осигуряват част от ежегодния си бюджет, като пласират хероин и крек в гетата и бедните квартали.

— Той носеше ли каска със станиол, за да пречи на извънземните да проникват в мозъка му?

— Свидетелят беше жена, в интерес на истината, и не носеше каска. Но с каска щеше да изглежда по-добре, отколкото с прическата, с която беше.

Фароу поклати глава.

— Престъпниците и политиците обичат теориите за конспирацията — така масите се забавляват и пропускат същественото.

— Което е?...

— Ако отрежем наркотрафикантите, поемаме огромния риск да превърнем Мексико в провалена държава, също като Афганистан или Сомалия, само дето тези страни са на другия край на света, а с Мексико ни дели само една граница.

— Като говорим за каски със станиол и налудничави идеи... — измърмори Грейс.

— Де да можеше станиолът да свърши работата. Чел съм доста надеждни оценки, че повече от половината от мексиканската икономика зависи директно или индиректно от наркопарите. Умножаването е многократно, защото се създават нови работни места, тъй като има пари за харчене. Без парите от нелегалните емигранти, които работят в Америка, и доходите от наркотиците икономиката на Мексико ще се спуска като балон. А провалената икономика означава провалена държава.

Фароу се обърна и погледна Грейс, опитвайки се да разбере какво си мисли тя. Каквото и да мислеше, явно се бе съсредоточила изцяло върху него.

— Ако напълно отрежем трафикантите, това ще доведе до срыв на мексиканската банкова система, мексиканската политическа система, мексиканската икономика. Позьорите във Вашингтон, които командват парада, разбират от макрополитика, а това е макрополитика по отношение на третата и четвъртата власт^[1].

Тя издиша продължително.

— Продължавай да говориш. Вече те слушам. Наистина.

— Замисли се за факта, че администрацията на Клинтън прекрати две различни разследвания, които водеха право в сърцето на мексиканската банкова система. Едното беше разследване за пране на пари, което изобличи десетина от най-големите мексикански банки, а другото — дългосрочно разследване на документите, свързващи мексиканския политически елит и наркобароните.

Грейс се замисли за Калдерон.

— Какво направи Мексико?

— Заплаши да разследва американците, провеждащи разследванията, по обвинения в тероризъм, ако Съединените щати не ги изтеглят незабавно. Оттеглихме се веднага. Всички президенти оттогава насам правят същия избор, само че по-тихомълком. Никой — нито на север, нито на юг — няма да изкара от релсите мексиканската икономика и всеки политик, пред когото поставят микрофон, е твърд борец срещу наркотиците и адски възмутен, ако някой намекне нещо друго. Видя стаята с парите на Ектор. Направи си изчисленията.

— В съдебната зала това се нарича съучастническо поведение. — Тя погледна Фароу. — Ти не си склонен към такова.

— Аз не работя за правителството и не се занимавам с проблемите му. Същото се отнася и за „Сейнт Килда Кънсалтинг“. Затова не ни се налага да наричаме провалите „отсрочени успехи“.

Грейс се засмя тихо, пое си дъх няколко пъти и се насили да не гледа часовника си.

— Готова ли си?

— Всъщност и да съм готова, и да не съм, положението е все същото.

— Да.

— Старая се.

— Точно това обичам в теб — каза той.

— Старанието ми ли?

— Смелостта.

— Смелост — изсмя се тя. — Толкова съм изплашена, че ръцете ми треперят, ако не ги стискам една в друга.

— Но въпреки това продължаваш да правиш това, което трябва да се направи. А това, *atada*, е моето определение за смелост.

[1] Съдебната власт и медиите. — Б.р. ↑

ПЕТДЕСЕТ И ДЕВЕТА ГЛАВА

Сан Исидоро

Понеделник, 7:26 ч.

Автобусът на Стийл беше по-претъпкан, отколкото призори. Кинтана Бланко седеше на масата за хранене, говореше тихо и рязко на испански по мобилния си телефон и си водеше записки в един бележник. Харли седеше срещу него и говореше тихо по друг телефон.

Един друг мъж беше заел тясната кухничка и правеше едновременно десетина сандвича на плота. Новодошлият беше слаб и с обветрен тен като на ловец или каубой. Изпитото му лице бе обрамчено с прошарена брада. Той отваряше с кама пакетите с шунка, кашкавал и хляб. Притежаваше същата концентрация и пестеливи движения като другите си колеги.

— В „Сейнт Килда“ нямате ли нито един тромав човек? — попита Грейс Фароу.

— Тромавите агенти не оживяват достатъчно дълго, за да се разочароват от държавната служба, да напуснат и да дойдат на работа в „Сейнт Килда“.

Стийл провеждаше оперативка в задния салон на автобуса. Трима агенти се бяха натъпкали в тясното пространство. Двама от тях бяха яки мъже, чиито мускули изпъкваха под тесните тениски. Третият агент беше жена, към двайсет и осем — девет годишна, с дълга кестенява коса, вързана на опашка. Едрите мъже ѝ се подчиняваха без колебание.

Точно нея Стийл информираше в момента за операцията.

Когато вдигна поглед и забеляза Фароу, лицето ѝ омекна за миг. После изражението на спокойна компетентност се завърна върху лицето ѝ.

— Здравей, Джо, как е? — поздрави го тихо тя.

— Здравей, Мери — кимна Фароу. — Радвам се, че си тук. Вие също, Сайро, Джейк. Грейс, това е Мери. Най-хладнокръвният

снайперист във фирмата. Сайро и Джейк са в екипа, който ѝ осигурява покритие.

Мери забели очи.

— Казано от теб, това би трябвало да е комплимент.

Тя се ръкува с Грейс енергично, но сдържано.

— Не съм сигурна дали някога съм срещала снайперист — мъж или жена — каза Грейс.

— Може би досега не ви е трябвал снайперист — усмихна се уверено Мери.

Стийл се обади:

— Джо забрави да спомене, че Мери е завършила с отличие университета на Лос Анджелис, със специалности физика и литература, и че е напуснала американската армия, когато не ѝ позволили да се обучава за снайперист.

— Това е момчешка специалност — каза Мери.

— И съдийската професия също — вметна Грейс.

— Стъпка по стъпка — ухили се Мери — ще ги изпреварим навсякъде.

— Точно така, сестро!

Този път Фароу забели очи.

Стийл сгъна топографската карта, която беше използвал досега.

— Новини?

— Нищо, откакто говорихме по телефона — каза Фароу. — Още чакаме Белтран да се обади.

— Той даде на този гангстер една трета от един милион долара — намеси се Грейс — с обещанието за още два пъти по толкова, ако и когато той ни осигури нужната информация.

— Не се тревожи — каза Фароу. — Това няма да се появи в сметката, която ти ще плащаш.

— Не за това се тревожех — изстреля в отговор тя.

— Парите са просто пари, но дали са били разумна инвестиция? — попита Стийл.

— Последният ти вариант е абсолютно неприложим — каза Фароу. — Това е единственото друго куче в надпреварата, което не е собственост на Ектор, така че зложих на него.

— Истинско куче — каза Грейс.

— Ти имаш ли по-добра идея? — попита я Стийл, преди Фароу да зададе същия въпрос.

— Не — отвърна тя рязко и затвори очи. — Аз... не... Съжалявам. Просто Белтран трябваше вече да се е обадил.

Фароу плъзна ръката си в косата ѝ и леко я придърпа към себе си.

— Няма защо да се извиняваш, *amada*. — „Защото тя имаше право.“ — Да, той трябваше вече да се е обадил. Дори и някое трикрако куче щеше да успее вече да изтича от телефона до селото и обратно. — Той погледна Стийл. — Ами ти? Имаш ли по-добър вариант, на който да заложиш?

Стийл им се усмихна странно. У друг човек това би изглеждало като обич. У Стийл беше трудно да се определи.

— Разузнавателното наблюдение засече доста трафик — каза Стийл. — Всичкият — шифрован, всичкият — на честотите, използвани от сателитните телефони на Ривас. Ранди е много впечатлен от кодиращата им програма. Вече е разбил три нива на защита, сега работи по четвъртото. Ако съдя по езика, който използва, нещата не са напреднали много.

Фароу изруга тихо на испански и добави:

— Лоша работа.

— Така е. Ако имахме повече време...

— Нямаме — прекъсна го Фароу.

Стийл кимна.

— Нещо се е променило през последния час, но нямаме никаква представа какво може да е. Така че ако ще използваш този миньор и информацията от него, трябва да стане много бързо.

— Нещо на честотите на специалните служби? — попита Фароу.

— На Бюрото и на АБН са шифровани — каза Харли. — Количеството на трафика изглежда обичайното, но кой знае? Има няколко местни агенции, чиито честоти не са ясни. Кахил чул нещо, което звучало, сякаш наблюдаващ конвой съобщава някакви координати по градската мрежа в Чула Виста. И там нещо се пече, но не знаем дали сме хванали слона за опашката или за хобота.

Грейс се завъртя под ръката на Фароу и погледна останалите. Никой не спомена следите от сълзи по лицето ѝ.

— Виж дали някой може да разбере каква честота ползват федералните в Тихуана — предложи Фароу. — Те са ключът.

Собственост са на Ектор.

— Опитваме се да разберем — обясни Харли. — Но не сме разбрали нищо със сигурност, иначе щеше вече да го знаеш.

— Чудесно, извинявай, забрави, че съм го казал. — Фароу овладя отчаянието си, мисълта, че изтичат последните часове от живота на Лейн и че той е безсилен да направи каквото и да било, освен да вземе една пушка, да отиде в „Ол Сейнтс“ и да умре заедно с него. — Ако има трафик, има действие. Кажи ми, когато научиш нещо.

Грейс постави ръка върху неговата и се притисна към него. Нямаше нужда да е ясновидка, за да се досети какво мисли той.

Тя мислеше същото.

„Лейн.“

Секундите препускаха.

Минутите изтичаха.

Оставаха по-малко от пет часа и те постоянно намаляваха.

„Прекалено бързо.

Времето не стигаше.“

ШЕСТДЕСЕТА ГЛАВА

Училище „Ол Сейнтс“

Понеделник, 7:31 ч.

Лейн чу пристигането на новите пазачи и после долови достатъчно от разговора им, за да разбере, че ще го местят. Хвърли се към сателитния телефон и натисна бутона, който автоматично набираще Фароу.

Едно позвъняване.

„Вдигни.“

Грабна компютъра си и се втурна към банята.

Две позвънявания.

„Бъди там. О, боже, моля те, бъди там!“

Заклучи вратата зад себе си.

Три позвънявания.

Пусна душа.

„Както винаги. Никой, освен мама не...“

— Фароу — каза един глас.

— Местят ме — прошепна Лейн.

— Не мога да те чуя от шума. Говори тихо, но не шепни.

— Местят ме — каза Лейн, като се бореше с гласа си и със страха.

— Кога? Къде?

— Веднага щом изляза от банята. Не знам къде, но аз отворих проклетия файл. Успях да го пробия. Стана толкова готино. Имах този стар ключ от бета-версията и го бяха повторили почти едно към едно във версия 8.0.

В Сан Исидоро Фароу навързваше потока от думи, за да разбере какво му казва Лейн. Момчето беше отворило файла.

— Браво! Какво има във файла?

— Куп числа, имена на банки, суми в долари. Нищо не разбирам. Ето, ще ти прочета нещо. Дата: осми януари, банка „Вануату“, число с десет цифри и сумата два милиона и триста хиляди до *Шнарбух*...

Фароу затвори очи, за да си представи данните. Тед Франклин беше използвал анонимна банкова сметка в чужбина, за да прехвърли голяма сума пари, после я бе превел в австрийска спестовна сметка с парола.

— ... после друго шестнайсетцифрено число — каза Лейн. — Искаш ли да ти го прочета?

Сметките *Шпарбухен* бяха анонимни. Отварянето на нова сметка беше трудно, но съществуващите сметки все още се защитаваха от разследванията за пране на пари като в миналото.

— Още не ми трябва числото — каза Фароу. — Колко реда има във файла?

Лейн подпря телефона между рамото и ухото си, за да избърше екрана от парата от душа.

— Около шейсет. Не, по-скоро седемдесет. Някои изглеждат еднакви.

Той погледна през рамо. Пазачите му викаха да излезе.

— Ще изляза след минута, само да се изсуша — извика им той на испански.

После натисна един бутон на лаптопа си.

— Лейн, какво става? — попита Фароу.

— Започват да нервничат — обясни Лейн.

Някой започна да блъска по вратата с нещо по-твърдо от юмрук.

Лейн грабна хард диска на компютъра си. Дървото на вратата започна да се разцепва. Той пхна хард диска в един от множеството дълбоки джобове на бермудите си и го закопча. Дървото изстена и подскочи.

Лейн напъха компютъра под купчина мокри хавлиени кърпи. Кабелът стърчеше навън. Той бързо изскубна кабела от стената и го натика при компютъра.

Вратата се разтресе от пантите.

— Идвам! — извика момчето, спря душа с едната си ръка и отключи вратата с другата.

Вратата рязко се отвори, при което блъсна Лейн назад. Той политна и падна. Сателитният телефон изхвърча към тоалетната чиния, подскочи и се блъсна в завесата на душа. Накрая падна във ваната.

Като риташе, ругаеше и блъскаше с юмруци, Лейн се опитваше да се освободи от протегнатите към него ръце. Нещо го удари по

бузата. Главата му забуча и всичко му стана размазано.

Плътен мъжки глас ревеше някакви нареждания. После мъжът вдигна телефона и нареди на испански:

— Обади се!

Фароу мълчеше.

— С кого говореше? — извика пазачът на английски.

— Казва се Евмен — извика Лейн към сателитния телефон.

Нещо се удари в главата му.

Светът избухна в отвратителни нюанси на червено, после премина в такова черно, каквото Лейн не беше виждал преди.

ШЕСТДЕСЕТ И ПЪРВА ГЛАВА

Сан Исидоро

Понеделник, 7:34 ч.

Фароу се вираше в слушалката. Наложил се да впрегне цялата си самодисциплина, за да не запокити телефона в стената.

Грейс усети как гневът напряга мускулите на тялото му. Тя се хвърли към него.

— Лейн? Лейн ли беше?

— Добре е — каза бързо Фароу, въпреки звуците от юмручни удари, които беше чул. Някои от тези удари несъмнено бяха насочени към Лейн. Той беше здраво, жилаво момче, което вече бе започнало да се превръща в мъж. — Пазачите откриха телефона му. Изключиха го. Ще го местят някъде.

— Телефонът у него ли е? — попита Стийл.

— Ти би ли го оставил у него? — попита саркастично Фароу.

Стийл не си направи труда да отговори.

Някой от дъното на автобуса извика:

— Телефонът не се е преместил от предишното си местоположение.

Фароу видимо не остана доволен от информацията.

— Накарай някого да провери сателитните снимки в реално време.

— В района на училището има твърде много групи хора, за да сме сигурни, че сме открили Лейн — обясни Стийл. — Разделителната способност просто не е толкова добра.

— Все пак го направи.

Грейс гледаше Фароу. Изглеждаше спокоен, но тя долавяше вълните от гняв и отчаяние, които се излъчваха от него. Изведнъж той се извъртя и заби юмрук в стената. Тежкият автобус потрепери. Никой не каза и дума.

Всички, освен Стийл и Грейс, се оттеглиха в далечния край на автобуса, за да освободят пространство на Фароу.

— Говори, Джоузеф — каза тихо Стийл.

— Ако отведат Лейн от „Ол Сейнтс“, ще го завлекат в онази миша дупка, наречена Тихуана, и ще ни бъде адски трудно да го намерим — отвърна Фароу.

Това, което не каза, беше, че Лейн ще е вече мъртъв, когато и ако успеят да го открият.

Нямаше нужда да го изрича на глас. Това отекна в мълчанието, което последва думите му.

— Имаме един хеликоптер, един снайперист, двама лековъоръжени стрелци — обясни Стийл накрая. — Дори да имахме три пъти повече огнева мощ, пак нямаше да позволя въздушен удар срещу училището, когато там лагерува цяла армия.

Изражението на Фароу подсказа на Грейс, че Стийл не казва нищо, което Фароу да не знае.

— Лейн е успял да отвори файла — каза Фароу. — Бях прав. Тед е прекарал между петдесет и сто милиона през някакви офшорни фирмени сметки и после ги е паркирал в хитроумни спестовни сметки в Австрия. Никой не може да ги открие без файла, дори и Тед.

— С други думи компютърът е ключът към огромна сума наркодолари — обобщи Стийл.

— Беше — уточни Фароу.

— А сега?

— Сега е време да се обърнем към нашата последна карта.

— Която е...? — попита Стийл.

— Отец Магон.

— Значи му имаш доверие — попита Грейс.

Той се усмихна леко и се извърна.

— Джо? — настоя тя.

— Когато си стигнал до последната си карта — обясни той, — доверието е най-малкият ти проблем.

ШЕСТДЕСЕТ И ВТОРА ГЛАВА

Училище „Ол Сейнтс“

Понеделник, 7:36 ч.

Отец Магон беше облечен като за футболното игрище, а не като за изповедалнята. Широки къси гащета, черна тениска и маратонки.

Може би затова въоръжените мъже не му обърнаха внимание.

— Какво правите? — попита той на разговорен испански. — Това момче е ученик в нашето училище. Нямаме право да...

— Махни се от пътя ни — извика му един от тях.

Едър мъж беше праметнал Лейн на рамото си като чувал с картофи, като го придържаше с една ръка, а в другата носеше училищна чанта с набързо натъпкани в нея дрехи.

Очите на момчето бяха широко отворени и горяха гневно. На бузата му имаше рана, която вече започваше да се подува.

Магон застана пред тях и попита високо:

— Лейн, ранен ли си?

Момчето каза нещо, което прозвуча като:

— ... по дяволите, не... копеле... гадина... тъпащи...

Двама мъже хванаха Магон и го избутаха настрана.

— Къде го водите? — настоя да знае Магон.

Те просто продължиха да крачат.

Магон тръгна след тях.

Единият от пазачите се обърна и насочи автомата си към свещеника.

— Стой настрана. Това няма нищо общо с църквата.

Магон изчака мъжете да се скрият от погледа му, после изтича в бунгалото. Някои от дрехите на Лейн бяха разхвърляни из стаята. Леглото беше разбутано. Вратата на банята беше разбита и висеше накриво на една панта.

Свещеникът заключи входната врата и влезе в банята. Мокри хавлиени кърпи на купчина. Разбито на парчета огледало. Почти откъснатата завеса на душа.

Върху завесата имаше хвърлен мобилен телефон.

Магон го взе, огледа го внимателно и натисна бутона за повторно набиране на последния номер.

— Кой е? — попита веднага мъжки глас.

— Един божи служител — каза Магон, който разпозна гласа на Фароу, но не знаеше дали може да говори открито.

— Отец Магон? — попита Фароу.

— Да.

— Защо не носите мобилния си телефон? Той звъни точно в момента и постоянно ми се включва гласова поща. Лейн добре ли е?

— Малко е натъртен, но нищо сериозно. Ругаеше пазачите, които го носеха насила.

В Сан Исидоро Фароу се облегна на плота и едва не се разсмя.

— Надявам се да не разбират английски достатъчно добре. Знаете ли къде го водят?

— Попитах. Не ми отговориха. Настоях. Те ме заплашиха с автомат. Със сигурност знам само, че от училището не са излитали хеликоптери.

— Коли?

— Един момент.

Магон отиде до предната част на бунгалото, което гледаше към дългия виещ се път, водещ към училището.

— В момента потеглят три събърбъна — продължи Магон. — Предполагам, че Лейн е в един от тях.

— Можете ли да влезете в бунгалото на Лейн, без да ви забележат?

— В момента съм вътре.

— Отидете в банята. Лейн беше включил лаптопа си, когато ми се обади оттам.

Магон бързо се върна в банята и разклати завесата на душа.

Нищо.

Бутна с крак купчината мокри кърпи. Усети нещо твърдо и дръпна кърпите настрана.

— Намерих го — каза той по телефона.

Фароу се усмихна като акула.

— Включен ли е?

— Не. Екранът е черен.

— Можете ли да го включите?

Магон задържа с рамо телефона, за да хване компютъра. Натисна бутона за включване. Нищо не се случи.

— Не работи — отвърна той. После добави: — Чакайте. Виждам кабел за включване.

Фароу чакаше нетърпеливо, докато свещеникът се бавеше с кабела.

— Пак не може да се включи — съобщи Магон. — Включих го в контакта и в компютъра, но нищо не се случва, когато натисна бутона за включване.

Казва се Евмен.

— Погледнете клавиатурата — помоли Фароу. — Най-горния ред на функционалните бутони, над бутоните с цифрите, точно в средата, има един прозрачен бутон.

— Виждам го.

— Той отключва клавиатурата, за да може да се влезе вътре. Натиснете го.

Магон натисна.

— Клавиатурата се освободи.

— Повдигнете клавиатурата и погледнете вътре — каза Фароу. — Кажете ми дали виждате свободни кабели или липсващи части.

Свещеникът дръпна клавиатурата и огледа отдолу.

— Не съм много наясно какво има вътре в един компютър.

Фароу чакаше и си напомняше, че трябва да диша.

— В долния десен ъгъл има нещо, което изглежда разкачено — каза Магон. — Може да е било част от модул, който е бил изваден.

„По дяволите!“

— Е, само това ни липсваше — каза Фароу. После се ухили. — Все пак bravo на Лейн. Той имаше ли някакъв багаж?

— Малка чанта с дрехи.

Фароу издиша шумно. Можеше да се предположи, че хард дискът е у Лейн.

Предположението е майка на всички провали, а децата ѝ са толкова многобройни.

Просто трябваше да се надява никое от тези деца да не е негово.

— Помните ли един инцидент преди няколко години — попита Фароу, — когато в едно планинско селце на юг от Енсенада бяха

екзекутирани мъже?

— Помня няколко такива инцидента за съжаление.

— Убитите са били от вашето родно място или някъде близо до него. Били са миньори, не трафиканти.

— Сещам се за случая. Бяха мексиканци паипаи^[1], трудолюбиви фермери. Много от тях разработваха собствени малки златни мини. Седемнайсет човека бяха наредени в редица и застреляни. Никой не знаеше защо.

— Ектор Ривас, вашият любим енориаш, ги е убил, за да запази една тайна.

Магон извърна глава и се изплю на пода.

— Да, и аз така си мислех — каза Фароу. — Вие сте там под прикритие. Шпионин на църквата.

— Шпионите и свещениците не живеят в един и същи свят.

— Някои от тях живеят. Вие например. Обзалагам се, че събирате доказателства срещу Ривас Осуна за убийството на кардинал Окампо.

— Бог не се нуждае от моята помощ. Той вече знае кои са виновниците. Те ще си получат заслуженото в деня на Страшния съд.

— Но църквата е друго нещо — каза Фароу, без да се впечатлява от думите му. — Църквата трябва да оцелее в този жесток, отвратителен, брутален свят, в който живеем. За да оцелееш, трябва да си бърз, силен или подъл. Църквата е оцеляла, защото отговаря на тези критерии.

— Каква е целта на всичко това?

— Мога да се обадя на Ектор и да проваля разследването Ви.

— Защо бихте решили да помагате на Ектор Ривас Осуна?

— Той няма да живее достатъчно дълго, за да се радва на помощта ми. Нито Калдерон или Тед Франклин. Чувате ли ме, божи човече? Ако Лейн умре, никой от вас няма да дочака деня на Страшния съд. Ще накажа греховете на всички ви. Разбирате ли?

— Разбрах това още първия път, когато ви видях с Лейн — каза отец Магон. — Щях да помогна, ако можех. Но не мога. Не мога да направя нищо за момчето, освен да се моля за него.

— Имам една работа за Вас, с която да се заемете, докато се молите.

— Каква?

— Направете едно малко пътуване с хеликоптер до онези паипаи. Ако не се съгласите, ще подшушна на Ектор за Вас.

Магон въздъхна шумно.

— Изглежда, нямам избор. Но настоявам да ме държите настрана от това, доколкото е възможно. Смъртта на кардинала не е нещо маловажно.

— Нито пък смъртта на Лейн. Ще направя всичко възможно да опазя тайната Ви. Идете при мисията „Сан Исидоро“.

— Църквата, която е точно до шосе „Транспининсюлър“?

— Не. Руините. Мястото на първоначалната църква. Там, където Вашата църква е прекарала сто и петдесет години в опити да раздели местните паипаи от естествените им религиозни вярвания. Бъдете там след половин час.

Телефонът замлъкна, преди Магон да успее да попита защо.

[1] Местно племе. — Б.р. ↑

ШЕСТДЕСЕТ И ТРЕТА ГЛАВА

Сан Исидоро

Понеделник, 7:39 ч.

Веднага щом Фароу завърши разговора със свещеника, Стийл съобщи:

— Асенсио Белтран се обади на мобилния ти телефон. Разговорът се прехвърли автоматично на моя.

Фароу щеше да попита откога съществува тази настройка за автоматично пренасочване, но си имаше по-неотложни грижи.

— Номер?

Стийл натисна бутона за избиране и подаде телефона на Фароу.

— Докато говоря с него — каза Фароу на Грейс, — ти накарай Сърджис да ни даде прекия номер на Тед.

— Защо? — попита тя.

Фароу вече говореше с Белтран на испански. Мъжът беше толкова нетърпелив да говори с Фароу, че вдигна сам телефона си, вместо да накара Фароу да говори първо с помощниците му.

— Кога ще се срещна с миньора? — попита Фароу.

— Не е толкова лесно — отвърна Белтран.

„Никога не е.“

— Колко трудно е?

— Миньорът е в градчето Ел Аламо — обясни Белтран.

„Малко градче, наречено Ел Аламо. Супер. Трябва да има само към хиляда градчета с това име.“

— Къде по-точно? — попита Фароу.

— В Тринити Вали.

„Това беше по-добре.“

— Ходил съм там — каза Фароу. — Това е добро място за намиране на миньори.

— Само ако искат да бъдат намерени. Мъжът, за когото говорех аз, не желае да бъде намерен, дори и от мен.

— Откри ли го?

— Не. Говорих с братовчеди на братовчеди. Той е много изплашен. Прекарва повечето си време, като се моли в разни малки селски църкви.

— Значи е набожен.

— Слабо казано.

Фароу се усмихна леко.

— Разполагам с хеликоптер. Ти имаш ли човек, който може да ни чака близо до града и да ни заведе направо при миньора?

— Има една черна писта на около километър южно от града.

— Оттам ли транспортират марихуаната? — попита Фароу.

— Разбира се. Селяните са свикнали там да кацат хеликоптери и самолети. Миньорът няма да се разтревожи. Моят човек ще очаква да получи щедро възнаграждение.

— Има си хас. Никой в Тринити Вали не иска да бъде видян заедно с американец, който може да е от Агенцията за борба с наркотиците.

Белтран се засмя.

— Лесно се работи с човек, който разбира.

— Твоят човек ще си получи парите. Миньорът — също. — Фароу погледна часовника си и бързо пресметна наум. Време беше да изпита бързината на аероспейшъла. — Кажете на твоя човек, че ще бъдем там след час.

— Договорено. Дано вдигнем тост на гроба на Ектор.

— Нямам нищо против. — Фароу прекъсна и попита отчетливо: — Някакво движение на сателитния телефон, който дадох на Лейн.

— Не — отвърна му глас от дъното.

Той погледна Стийл.

— Кажете им да палят хеликоптера.

Стийл се поколеба.

— Нямахме време да уредим обичайното прикритие за хеликоптера. Ще трябва през цялото време да летите под обсега на радарите.

Фароу кимна. Не беше очаквал нещо друго. Той намери номера на Белтран и го запамети в телефона си, в случай че му потрябва за в бъдеще. Докато беше зает с това, чу гласа на Грейс. Острият ѝ тон му подсказа, че адвокатът Стърджис създава пречки.

— ... разбери, че ние имаме нещо, което Тед желае по-силно, отколкото следващия си рожден ден — каза тя.

— Нека аз преценя това.

— Аз съм съдията, забрави ли? Дадох ти номер, на който да се обадиш. Сега искам директния номер на Тед...

— Невъзможно.

— ... или ти ще обясняваш на Тед защо си провалил шансовете му да се сдобие с компютъра на Лейн — довърши тя.

— Законно конституираните членове на специалния отряд няма да бъдат особено доволни, когато открият, че се месиш в разследването им. Ще се изненадам, ако не ти предявят обвинения на федерално ниво. И ако не комуникираш през мен, аз ще се постарая всички адвокати в Сан Диего, които поемат федерални дела, да се пазят от теб като от огън.

— Обещания, обещания — каза тя саркастично. — Искаш ли документираната хронология на преводите, които Тед е направил, или не? При скоростта, с която Тед унищожава с алкохол мозъчните си клетки, се съмнявам да може да си спомни и половината трансакции.

— Това не е твой проблем.

— Нито пък твой. Проблем е на Тед. Ако той не може да осигури наркодоларите, които е откраднал, федералните няма да го пуснат на свобода.

— Разполагате ли с файловете?

— Да — излъга Грейс, без да се поколебае. — Не само вие и федералните се интересувате от тези файлове. Трафикантите, които са дали парите, искат да си ги върнат.

— Тед ще им ги върне.

— Не и ако федералните ги конфискуват.

Фароу се приближи до Грейс. Тя наклони телефона, за да може и той да чува думите на адвокатата.

— Виж, парите не са проблем — каза Стърджис. — Тед може да осигури петдесет милиона за нула време.

— Същото може да се каже и за трафикантите — изстреля в отговор Грейс. — Но Ектор не желае да изглежда като балама в очите на приятелите си, така че му трябва точно тези конкретни петдесет милиона. Федералните пък искат да вдигнат шум, че са разкрили схема за пране на пари, но същевременно искат и парите. Ако няма

документирани трансакции, няма доказателства. Следиш ли мисълта ми?

— Да — отвърна адвокатът нещастно.

— Поради тази причина, и само поради нея, Тед трябва да бъде готов да ни съдейства. Остави настрана факта, че Лейн все още обожава Тед, обича го и не знае защо е бил изоставен от баща си. — Изражението на Грейс подсказваше, че на Тед това няма да му се размине, че той ще си плати. — Веднъж в живота на всеки човек му се случва да получи шанс да оправи кашата, която е забъркал. Това е шансът на Тед. Така че ми дай проклетия му номер.

— Каква е алтернативата?

Фароу взе телефона.

— Ако Тед реши да направи сделка с едната или другата страна, без да се погрижи за Лейн, да се смята за ходещ мъртвец. Ти също.

— Заплашваш ли ме?

— Хей, ти чуваш ли какво ти казвам? Кучият син ще получи каквото заслужава.

— Мислех, че вие, професионалните телохранители, сте студени и безчувствени — измърмори Стърджис.

— Такъв съм. Затова аз съм жив, а ти постоянно ще се оглеждаш през рамо.

— За бога, човече, по-спокойно. При други обстоятелства бих могъл да те харесам. Със сигурност бих могъл да ти намеря работа.

— Номерът на Тед — каза Фароу. — Сега.

— Не мога. Професионална отговорност пред клиента и така нататък.

— Кажй много поздрави на ада от мен.

— Чакай! Ще се обадя на Тед. Ще му кажа, че сте намерили файла. Той ще реши дали да се обади на номера, който Грейс ми даде, или не.

— Или Тед се обажда през следващите пет минути, или е извън играта.

— Но...

Фароу затвори.

— Е, Ваша Чест — каза той на Грейс, — постигна своето. Сега окончателно и напълно си съучастник в нещо, което може да се окаже предумишлено убийство първа степен. Как се чувстваш?

Тя безмълвно стана и изчезна към дъното на автобуса. Фароу я последва до салона, който сега беше празен. Грабна един сандвич от подноса и го излапа бързо.

Докато дъвчеше последната хапка, Грейс се върна с тежката си кожена чанта и седна на канапето до него. Отвори я и извади чист, черен стоманен полуавтоматичен пистолет. Провери дали предпазителят е спуснат, после обърна пистолета и го подаде на Фароу с дръжката напред.

— Зареден е — каза тя. — Има патрон и в цевта.

ШЕСТДЕСЕТ И ЧЕТВЪРТА ГЛАВА

Сан Исидоро

Понеделник, 7:44 ч.

Фароу вдигна предпазителя на пистолета на Грейс и провери цевта. После сложи предпазителя и извади пълнителя. Облите месингови гилзи на дванайсетте патрона блестяха в страничния улей на пълнителя.

— Не трябва да ги държиш така натъпкани — каза той. — Пружината на пълнителя се износва при пълно натоварване. Последните два патрона може да не се заредят правилно.

— Колко патрона са необходими на един добър стрелец?

Той се подсмихна.

— Нали не възразяваш, ако го дам на Харли да го настрои както трябва?

— Не, ако в замяна ми дадеш някой по-малък. Този браунинг е прекалено тежък за мен.

Фароу натисна интеркома в автобуса и повика Харли. Плешивият бодигард се появи от онази част на автобуса, която бе резервирана за Стийл.

— Погледни това. — Фароу му подаде браунинга. — Грейс е държала пълнителя зареден. Трябва й по-малък пистолет.

Харли й хвърли бърз поглед.

— Обучена ли сте да стреляте с този браунинг?

— И то от ФБР — обясни тя. — След като пистолетът трябваше да бъде в къщата, исках да знам как да го използвам.

— Жалко, че повече хора не мислят по този начин — каза Харли. — Може ли да видя ръцете Ви?

Тя вдигна ръце с дланите към него и разперени пръсти.

— Имам нещо точно като за Вас — продължи той. — Ей сега се връщам.

— Какво? — попита Фароу, забелязал изражението на Грейс.

— Просто се изненадах, че ти се съ согласи да нося оръжие.

— А аз се изненадах, че позволих на Харли да ти намери нов пистолет.

— Явно продължаваме да се изненадваме един друг.

— Да. — Фароу потърка нежно брадичката ѝ с кокалчетата на ръката си. — Ако... когато... Тед се обади, искам да говориш с него.

— Не съм сигурна, че мога да говоря цивилизовано с него.

— Е, ти не си сигурна. А аз със сигурност няма да мога.

Тя се усмихна леко.

— Какво искаш да му кажа?

— Кажу ми, че ако иска компютърния файл, ще трябва да се види лично с Лейн, за да си го получи. Ние ще уговорим времето и мястото и ще му се обадим да му кажем. И го питай на кой номер да го търсиш, в случай че ние не успеем да го разпознаем.

Сателитният телефон в скута на Фароу иззвъня. Той погледна изписания номер и извика през рамо:

— Харли, накарай от комуникационния център да проследят това обаждане. Веднага!

— Чух! — извика глас някъде от вътрешността на автобуса. Фароу включи телефона на говорител и каза на Грейс:

— Предполагам, че е Тед. Ще се опитам да не се намесвам.

Телефонът иззвъня за трети път.

— Дръж го на линия, докато направим проследяването — добави Фароу, натисна бутона за връзка и се облегна назад, подсказвайки ѝ да говори.

— Ало? — каза тя.

— Грейс? — обади се Франклин. — Мислех, че този номер принадлежи на някой си Джо Фароу. Дай да говоря с него.

— Когато се отнася за Лейн, няма значение дали говориш с мен или с него.

Последва мълчание, след това неприятен смях.

— Значи с него си се изучукала, преди да се оженим? — каза Франклин. — Благодаря ми от мое име, че е оставил своето...

— Вече сме водили този разговор — прекъсна го Грейс. — Не съм ти изневерявала, след като се оженихме, което не може да се каже за теб.

— И това трябва да компенсира всичките години, подкрепата, парите, които щедро изсипвах върху теб?

— В началото печелех доста повече от половината от общите ни доходи. За другото — никога не съм го искала от теб. Не съм искала и всичките ти политически сделки, с които уреди назначението ми за съдия. Това беше твоя идея, не моя. — Тя се подсмихна. — И познай какво? Вече няма да можеш да се възползваш от статута ми на съдия. Оттеглих се от поста.

— Какво?

Фароу искаше да зададе същия въпрос.

— Оттеглих се, напуснах, подадох оставка, адиос мучачос, край. Пуснах оставката си по факса до председателя на съда преди един час.

Тя хвърли поглед към Фароу да види как той приема новината. Имаше вид на човек, получил юмрук в корема. Грейс си помисли, че сигурно ще мине известно време, преди той отново да ѝ позволи да се изгуби от погледа му — особено за да отиде до тоалетната, която беше точно до факса.

— Защото спряха назначението ти в Апелативния съд ли? — попита Франклин бързо. — Това беше временно забавяне...

— Не — прекъсна го тя. — Задържането на Лейн за заложник ми припомни кое е важно и кое не струва. Да си съдия, защото някой корумпиран политик е дърпал конци зад кулисите, не си струва.

— Осъзнай се — каза Франклин. — Всичко в живота е политика, чак до последния криминален случай. Новият директор на ФБР е от партията на динозаврите. Той не приема никакви напътствия от Белия дом. Но скоро и той ще подвие опашка. Повярвай ми. Тогава цялата тази каша ще се изчисти. Дори мексиканците ще подпишат споразумението, което оформяме със Стърджис.

— Мексиканците? — попита Грейс. — Имаш предвид Карлос Калдерон и Ектор Ривас Осуна?

Франклин се засмя.

— Говоря за Мексико Сити, Грейси, момичето ми, за най-високо правителствено ниво. Не могат да си позволят да се извади на показ пред света мръсното бельо на един от най-влиятелните банкери в страната им. Карлос има много силно влияние в Мексико Сити и почти толкова силно във Вашингтон.

— Във Вашингтон? Какво означава това?

— Бившият сенатор Бен Карсън — ето какво означава. Причината да не се кандидатира отново за Сената беше, че предпочете

да стане регистриран лобист на „Групо Калдерон“. Плащат му по около един милион годишно. Той се грижи чудесно за бизнеса на Калдерон.

— Ами Ектор? — попита Грейс. — Той е човекът, опрял дулото в главата на Лейн.

— Ектор Ривас Осуна? Това вече е лоша новина. Той си е чист пасив. Някой от неговите хора ще го очисти.

— Това преди или след като той ексекутира Лейн ще стане? — попита Грейс язвително.

Фароу примигна. Гласът ѝ можеше да разяде кожата на слон.

— Не изпадай в истерии, Грейси, момичето ми — каза Франклин. — Ектор няма да убие момчето. Ще се отрази лошо на бизнеса му. А Хайме е бизнесмен.

Грейс погледна Фароу и посочи телефона. Беше силно преbledняла и пръстите ѝ бяха стиснати до побеляване.

Фароу поклати глава и изрече беззвучно:

— Още не.

— Хайме може да е бизнесмен — каза тя, — но Ектор е този, който издава заповедите. А той е напълно способен да убие Лейн само защото ти си го ядосал. Ектор реагира нерационално, пуши крек и е най-могъщият човек в Тихуана.

— Все едно ми казваш, че е най-голямото лайно в помийната яма — каза Франклин. — Той не е нищо.

— Кралят на помийната яма държи в ръцете си сина ни. Ектор е човек, който държи на семейството. Той не може да си представи баща, който няма да премести небето и земята, за да спаси сина си.

Звукът от подрънкване на ледчета в чаша отекна отчетливо по говорителя. После се чу как Франклин преглъща веднъж и още веднъж. След това ледените кубчета отново затанцуваха в кристалната чаша. Той отпи, засмука кубче лед, изплю го обратно в чашата и въздъхна. Накрая каза:

— Адски съжалявам, че Лейн е забъркан във всичко това. Той е добро момче, но дори и да беше мой син, пак не можех да му помогна. Може би истинският му баща може да направи нещо. Стори ми се достатъчно гаден за целта.

Грейс опита да каже нещо. От устата ѝ не излезе звук.

„Той е добро момче, но дори и да беше мой син, пак не можех да му помогна.“

Фароу се наведе напред към слушалката.

— А ти си най-жалкото същество, което съм виждал.

Франклин прозвуча, сякаш се задави. Той се закашля, задъха и заломоти:

— Фароу? През цялото време ли слушаш?

— Питаш ме дали слушам как един страхливец отписва едно момче? Да, чух всяка дума.

— И очакваш да се извинявам заради истината? Спести си приказките, тъпако.

— Извиненията на един страхливец са безсмислени. С твоите не мога да си избърша и задника.

— Слушай, ти... — започна Франклин разгорещено.

— Млъкни! — спря го Фароу с убийствен глас.

Мълчание.

— Сега слушай внимателно, все едно жалкият ти живот зависи точно от това, защото наистина зависи. Имам файла, който си скрил в компютъра на Лейн. Момчето си го бива. Спести на ФБР усилията да го отвори, въпреки криптирането. Сам се справи с това.

Ахването на Франклин се чу съвсем ясно.

— Лъжеш.

— Сметки във „Вануату“ и *Шпарбухен* във Виена.

Мълчание.

Трудно преглъщане.

Шепот:

— По дяволите!

— Ако не можем да сключим сделка с теб — каза Фароу, — файлът ще отиде право при федералните и ние ще приберем десет процента премия за това, че сме открили изпрани наркодолари.

— Това е моят файл!

— Мислиш ли, че на федералните им пука? Щом им го дадем, ти няма да си им нужен. Докато се усетиш — и вече ще си в пандиза, някой здравеняк ще ти вика „сладурче“ и ще използва дебелия ти задник за боксова круша.

Мълчание.

Шумно преглъщане.

Потракване на кубчета лед.

Бълбукане на течност.

— Докато се напиваш — каза му Грейс хапливо, — си помисли за това. Ако не си върнем Лейн жив и здрав, ще кажа на Ектор Ривас Осуна, че водиш преговори с федералните.

Фароу се усмихна.

— Добра идея, *amada*. Така Тед няма да се притеснява от педалите в затвора. Ектор има достатъчно снайперисти. Ако аз не стигна първи до Тед, те със сигурност ще успеят. И в двата случая Тед е мъртъв.

Пак преглъщане.

Пак тракане на лед.

— Остави за малко пиенето — каза Грейс студено. — И се вземи в ръце.

— Да ти го начукам — каза Франклин.

— Вече не можеш — увери го Фароу.

Настана тишина.

— Добре, добре — каза Франклин. — Не беше лошо, но свърши. Какво искате от мен?

— Имай готовност да потеглиш на юг веднага, щом ти дадем знак — обясни Фароу.

— А, не. В никакъв случай. Ще ви сътруднича, но няма да ходя в Мексико.

— Ще правиш каквото ти кажем — настоя Фароу. — Ако имаме късмет, всички ще си останем на американска земя.

— Ами ФБР? — попита Франклин разтревожено.

— Дръж ги на линия още няколко часа.

— Но...

— Направи го или си мъртъв — заяви Фароу безмилостно. — Изборът е твой.

— Аз... въъ... добре. Ще го направя.

ШЕСТДЕСЕТ И ПЕТА ГЛАВА

Северно от Енсенада

Понеделник, 8:30 ч.

Хеликоптерът се стрелна право към една зеленикавокафява падина край хълмовете, после зави рязко и се намести над равното място за кацане, точно до един правоъгълник с порутени стени. Пилотът укроти машината на десетина метра над земята и започна да се спуска. Пожълтялата от слънцето трева се залепи за земята от завихрянето.

Фароу издиша дълбоко. Радваше се, че Стийл беше убедил Грейс да остане в Сан Исидоро, в случай че Франклин или Лейн се обадеха отново. Полетът през цялото време беше труден за издържане.

И на малка височина. Съвсем малка.

Летяха на метри от земята, за да избегнат радарите на мексиканския въздушен контрол. Дотук добре.

Черна „Тойота Форънър“ беше паркирана в сянката на стар дъб близо до мястото, където някога се е намирала вратата на църквата. Облечен в дънки, широка риза и широкопола сламена шапка, отец Магон стоеше подпрян на бронята на колата. Придържайки шапката си с една ръка, той се обърна с гръб към хеликоптера.

— Прилича повече на селянин, отколкото на свещеник — каза пилотът.

— Трябваше да го предупредя да си носи расото. Но той знае какво искам и познава местните паипаи. Явно е решил, че в цивилни дрехи ще уреди работата по-бързо.

Пилотът намали мощността. Въртящата се перка се забави, но още се въртеше достатъчно бързо, за да отсече човешка глава.

Фароу разкопча предпазния колан, остави настрана слушалките, които позволяваха на пилота и пътниците да комуникират помежду си, и отвори вратата. След няколко секунди вече беше на сухата прашна земя и тичаше настрани от ужасния рев на хеликоптера.

— Радвам се, че дойдохте — каза Фароу и стисна ръката на Магон. — Да тръгваме. Нямаме време.

Веднага щом и двамата мъже се закопчаха с предпазните колани, хеликоптерът излетя.

Фароу почука по слушалките си, за да подскаже на Магон да си сложи неговите.

— Един от хората на Белтран, братовчед на братовчед на братовчед — каза Фароу, — ще ни посрещне там. Той говори местния диалект.

— Аз също — каза Магон. — Както предположихте, аз съм роден в това село. Но Ектор не го знае. Мисли, че съм момче от Мексико Сити, което е ядосало някой кардинал.

Фароу се усмихна.

— Наистина ли мислите, че този миньор ще рискува живота си, за да ви помогне? — попита Магон. — Защото, ако Ектор научи за това, всички сме мъртви.

— Така е — отвърна Фароу сухо.

Той бръкна в джоба на дънките си и извади малка кожена торбичка, не по-голяма от дланта му. Внимавайки да не разпилее съдържанието заради друсането на хеликоптера, разхлаби връзката на торбичката.

После изсипа нещо като бял огън в дланта си. Диамантите уловиха лъчите на утринното слънце, преди Фароу да успее да ги скрие в шепата си. Той протегна ръка към свещеника, който веднага подложи разтворената си длан.

Фароу изсипа диамантите един по един в ръката на Магон. Повечето имаха размери на грахово или бобено зърно. Един беше голям колкото мъжки палец.

— Истински ли са? — попита Магон.

— Истински като смъртта. Петстотин хиляди американски долара в съвсем преносима форма. Ето, вземете торбичката, за да не се разпилеят.

— Но защо ги давате на мен?

— Те ще изплашат бедния миньор дори повече от вероятността да умре. Вие не се плашите от богатството. Вземете ги, обърнете ги в пари и помогнете на семействата на седемнайсетте мъже, които са били убити, и единия, който е оцелял.

— А в замяна?

— Тунела.

Магон погледна с присвити очи Фароу.

— Не се тревожете, падре. Не съм убил никого за тях.

— Хрумна ми тази мисъл.

— Засега не са изцапани с кръв — увери го Фароу. — Не че парите на църквата са винаги чисти.

Магон поклати тъжно глава.

— Вие наистина сте циник.

— Реалист. Е, какво ще кажете? Ще убедите ли миньора да помогне?

Магон дълго гледа диамантите.

— Ел Аламо няма водопровод. Това ще бъде добро начало. — Той погледна Фароу. — Вие сте много щедър. Сигурен съм, че миньорът би могъл да бъде убеден за много по-малко. Може би не сте чак такъв реалист, за какъвто се мислите.

Фароу не отговори.

Свещеникът наклони дланта си, лъчите на слънцето огряха диамантите и те заискриха като огън. После бавно ги изсипа обратно в малката кожена торбичка, върза я здраво и я пъкна в джоба на дънките си.

— Ще направя каквото мога.

— Никой не може да иска повече. Дори и Бог. Донесохте ли свещеническата си якичка? Може да утеши бедния човечец, когото ще караме да рискува живота си.

— Не нося якичка, а това.

Магон бръкна под памучната си риза и извади тежката златна верижка, която носеше на врата си. На нея висеше великолепен бароков златен кръст, голям колкото дланта му.

— Златото на този кръст е било добито в Ел Карисо преди век. Много е известно сред всички паипаи. Един от нашите водачи-мъченици е носел този кръст. Той ми е бил прапрадядо.

Фароу погледна старинния кръст. Надяваше се да е достатъчен.

ШЕСТДЕСЕТ И ШЕСТА ГЛАВА

Ел Аламо

Понеделник, 8:58 ч.

Братовчедът на Белтран, братовчед на братовчед, беше слаб мъж на име Рефухио. Той ги посрещна на черната писта с черен додж пикап, който блестеше, въпреки прахоляка наоколо.

Фароу веднага разпозна, че мъжът е контрабандист. Рефухио имаше груби изсечени черти на индианец. Двете половини на мустака му не се срещаха по средата на горната устна. Тънките косъмчета се къдреха от двете страни на устата му. Беше облечен с дънки, дънкова риза, каубойски ботуши и каубойска шапка с петна от пот.

Носеше полуавтоматичен колт, пъхнат под тежко украсения кожен колан, но над дънките. Рефухио явно възприемаше пистолета като шапката си — нещо, с което не се разделяше никога и което носеше съвсем небрежно.

Фароу се ръкува леко, както правеха в Мексико, а не по енергичния американски маниер. Но когато заговори на испански, подходът му беше пряк като на истински янки.

— Имаме много малко време, за да спасим живота на едно момче — каза той, като направи знак на всички да вървят към камиона. — Какво знаете за миньора?

— Казва се Паулино Галиндо — отвърна Рефухио. — Много изплашен човечец. Почти цялата минала година живя в шахтата на една стара мина. Аз му носех храна, но едва наскоро го убедих, че е безопасно да се прибере в къщата, където ви вода сега.

— Значи двамата с Белтран криете този коз от известно време?

Рефухио се усмихна.

— Разбира се. Паулино е символ за хората тук. Те знаят какво е преживял той. За нас е полезно да имаме подкрепата на хората в селото, защото много от тях отглеждат чудесна марихуана.

— Да — кимна Фароу. — Виждам как Белтран държи източниците си щастливи.

Рефухио погледна косо към Магон.

— Вие наистина ли сте отец Магон? Мога ли да говоря за тези неща извън изповедалнята?

— Да, аз съм отец Магон — отвърна свещеникът. — И не осъждам никого прибързано. Мнозина просто се опитват да оцелеят в разни кътчета на света, които са собственост на богатите и могъщите. За бедните винаги е било така.

— Радвам се, че дойдохте — каза Рефухио. — Паулино няма доверие на никого, освен на църквата, дори и на мен не вярва. Вие ще бъдете ключът към неговата ключалка.

Фароу се надяваше да е така.

Когато Магон се настани в камиона, опипа златния кръст на врата си. Бяха го носили други преди него и беше покрит с патината на тяхната пот. И на неговата.

Пътуването беше кратко и много друсасо. Къщата на Галиндо се криеше на стотина метра встрани от пътя в една горичка от прашни зелени дъбове. Приличаше на крепост, построена от обли камъни, взети от коритото на близкия поток. Камъните бяха скрепени с цимент в дебели стени почти без прозорци. Отворите приличаха повече на бойници, отколкото на прозорци.

Паркираха на трийсет метра от къщата и я приближиха пеша. Фароу забеляза, че Рефухио вдига шум колкото цял мариачи^[1] оркестър. Очевидно мъжът не искаше Галиндо да си помисли, че към каменната му крепост са тръгнали врагове, а не приятели.

Въпреки това дулото на дългата пушка покриваше всяка тяхна стъпка по пътеката.

— Паулино, аз съм Рефухио — извика мъжът на местния диалект, смесица от креолски паипай и испански. — Доведох ти един свещеник. Виждаш ли кръста му?

Магон вдигна кръста си.

Дулото се поколеба, после изчезна.

След минута-две тежката дървена врата се отвори. Дребен мъж с провиснали рамене, облечен в мръсни дънки и тениска от световното първенство по футбол, застана на прага. Имаше прашна черна коса и стискаше в ръцете си пушка. Взира се в непознатите доста дълго, особено в кръста на Магон.

Накрая остави пушката настрана.

Рефухио прегърна дребния миньор типично по мексикански, после представи Фароу по име и Магон със сана му. Погледът на Галиндо не се отделяше от кръста, който висеше на врата на свещеника.

Той не можеше да повярва на очите си, а страхопочитанието в погледа му показва на Фароу, че за миньора кръстът е нещо повече от символ на християнската вяра.

Галиндо заговори бързо на Рефухио.

Още преди Рефухио да успее да преведе диалекта на миньора на по-разбираема форма на испански, Магон вдигна тежката верижка от врата си и подаде кръста на миньора. Галиндо го пое колебливо. Вдигна го към утринното слънце, после бавно го обърна, за да огледа знаците на гърба му.

Галиндо прошепна тихо няколко думи, прекръсти се и погледна Рефухио.

— Аз съм чувал за този кръст.

Магон кимна, нямаше нужда от превод. Креолският му бе позакърнял, но все пак беше родният му език и не се забравяше лесно.

— Аз съм родом от тези планини. Твоят дядо навярно е намерил златото, което е използвано за този кръст.

Фароу разбираше достатъчно, за да бъде благодарен за превода, който правеше в движение Рефухио. От него разбра, че човекът на Белтран не се опитва да го излъже, поне когато превеждаше.

С огромно страхопочитание миньорът вдигна кръста до устните си и го целуна. После го върна на Магон с поток от думи.

— Казва ми, че след като съм от тези планини, знам колко са опасни — преведе Магон на Фароу. — Сега, когато вие, външните хора, знаете неговата тайна, скоро може да я знае и целият свят. Тогава той ще трябва да се махне, да отиде в някое безбожно място като Чили, където мъжете умират в медните мини от киселините във въздуха.

— Кажи му, че разбирам страха му — каза Фароу. — Кажи му, че се страхувам за сина си, на когото остават само няколко часа живот.

Магон постави ръка на рамото на Галиндо и няколко минути му говори със сериозно изражение. Фароу разбра част от казаното. Рефухио запълни празнините.

Останалото стана ясно, когато Магон извади торбичката с диамантите и ги изсипа в дланта на Галиндо.

Рефухио ахна и изрече нещо като клетва или молитва.

— Казах на Паулино, че тези ще бъдат за него и седемнайсетте семейства, преживели загубата — обясни Магон на Фароу. — Обещах да им помогна да превърнат камъните в нов живот тук, живот, който да не се върти около страха.

— Той повярва ли?

Магон сви рамене.

— Може би.

— А ти? — попита Фароу.

— Поне колкото него.

— Тогава му кажи следното: ако ни покаже двата края на тунела, аз ще направя всичко възможно Ектор Ривас Осуна да не остане жив, за да го намери.

— Тук ли? — попита Галиндо на испански. После премина на развален английски: — Тук? В Мексико? Не, не, човече. Това няма стане.

— Точно затова ни трябва тунелът — обясни Фароу. — За да измъкнем Ектор от Мексико.

Галиндо изглеждаше объркан. Магон преведе думите на Фароу.

Миньорът го погледна шокиран, после се засмя възхитен от идеята.

— Кучият му син! О, извинете, падре. Аз има лоша уста.

Магон се усмихна.

— Можем заедно да се помолим за опрощение, Паулино. Аз също вярвам, че Ектор е син на уличника.

Рефухио се изхили.

Галиндо погледна диамантите, после Фароу и започна да говори сериозно. Магон преведе.

— Сеньор, аз ще ви помогна с тези диаманти и в името на Бога да отървете Мексико от този зъл дявол Ектор.

Усмихнат, Фароу стисна ръката на миньора и каза:

— Щом намерим тунела, диамантите ще бъдат твои и на семействата на другите мъже, които са го построили.

Галиндо заговори бързо на Магон, който се обърна към Фароу.

— Той казва, че е само един прост миньор. Не може да нарисова или да разчете карта, така че как би могъл да ви помогне да намерите мината.

— Питай го дали се е возил в хеликоптер.

След миг Магон преведе:

— Не е.

Фароу се усмихна леко.

— Тогава ще има какво да разказва на другите в селото.

[1] Традиционен мексикански оркестър, изпълняващ автентични народни песни. — Б.р. ↑

ШЕСТДЕСЕТ И СЕДМА ГЛАВА

Сан Исидоро

Понеделник, 9:10 ч.

Харли докосна миниатюрното електронно топче в ухото си и се обърна към Стийл:

— Мери е. Имаме проблем.

— Какъв и къде?

— Тук. Агенти от ФБР, екипирани за атака.

Грейс се обърна. Беше прекарала последните десет минути на телефона, уверявайки шефа си и неговия шеф, че е подала оставката си съвсем съзнателно и премислено.

— Извинете, трябва да тръгвам — каза бързо тя в слушалката и затвори точно когато някой почука на вратата на автобуса.

— ФБР — извика мъжки глас. — Можем да го направим лесно или трудно. Отваряй, Стийл.

— Имате ли заповед за обиск? — извика Харли.

— Искате ли да си издействаме?

Харли погледна Стийл.

Стийл мислено категоризира видимото съдържание на автобуса. Нищо незаконно. Все пак...

— Приберете всички документи. Затворете и заключете всички врати, всички чекмеджета, всички шкафове — нареди Стийл. — Кажете на всички в другите автобуси да направят същото и да не отварят на никого без изрична заповед от мен, освен ако федералните не носят съдебна заповед за обиск.

Грейс натъпка всичко, което се намираще върху плота, в един шкаф и го затвори рязко. Ключалката щракна автоматично.

Харли говореше в миниатюрния си микрофон, докато прибираше всичко, освен храната. Агентите в задната част на автобуса се затвориха зад вратите и пуснаха резето. Само салонът и кухнята останаха видими.

— Искате ли да изчакате в моя апартамент? — обърна се Стийл към Грейс.

Тя се усмихна леко.

— В никакъв случай. Аз познавам буквите на закона. Ще се погрижа да не превишават правата си.

Стийл се засмя кротко.

— Наистина Ви харесвам, госпожо Силва.

— Наричайте ме Грейс и чувствата ни са взаимни.

На вратата някой отново заблъска с юмрук.

— Отвори, Стийл, или ще се върна със заповеди за обиск, след които ще се озовеш в затвора.

Харли отвори вратата, застана в рамката ѝ и я изпълни.

— Добро утро, господо, госпожо. Моля, документите Ви.

Молбата бе отправена учтиво. Харли имаше вид на планина, която ще се срути върху тримата агенти, ако те не се държат цивилизовано.

Един по един те показаха служебните си карти. Харли ги изчете подробно.

— Старши специален агент Кук. Агент Гонзалес. Агент Дейли. Хубави якета. Изглеждат много елегантно върху костюмите Ви.

Кук прибра картата си и тръгна да се качва по стъпалата. Другите агенти останаха на местата си. Харли не помръдна.

— Дръпнете се от пътя — каза Кук нетърпеливо.

— Посланик Стийл — попита Харли, без да отделя поглед от ниския агент от ФБР, — каним ли ги вътре?

— Вътре ще стане доста тясно, ако влязат трима души — каза Стийл иззад Харли. — Това необходимо ли е, агент Кук? Дори — добави той тихо, така че да не го чуят двамата агенти отзад — дали е разумно на този етап?

Кук присви очи. Не за пръв път пътищата му се преплитаха със „Сейнт Килда Кънсалтинг“. Не беше се научил да ги обича, но вече знаеше, че те могат да хапят.

Властта си беше власт, със или без служебна значка.

— Изчакайте в колата — каза Кук на другите агенти. — Няма смисъл да се тъпчем тук. Засега. Ако нещо се промени, ще ви извикам.

— Ами другите? — попита Гонзалес.

Кук огледа района. Агентите от специалния отряд чакаха в колите, блокирайки изхода.

— Кажи им да чакат. Засега. Когато съдебните заповеди пристигнат, ми съобщи.

Гонзалес не каза нищо. Тя знаеше не по-зле от шефа си, че в случая беше по-скоро „ако“, а не „когато“. Дори и при съдия, благосклонен към специалния отряд, вероятността да получат заповеди за обиск беше доста съмнителна.

И почти несъществуваща.

Харли се дръпна настрана.

Талън Кук влезе в автобуса. Първото, което забеляза, беше съдия Грейс Силва, самата госпожа Не-си-поплювам, от плът и кръв, която го гледаше с ястребови очи.

Черешката на тортата в тази каша.

— Съжалявам да Ви видя тук — каза ѝ Кук.

— Сигурна съм в това — усмихна се с всичките си зъби Грейс и погледна красивия като филмова звезда агент. За нещастие той страдаше от синдрома на ниските мъже, което намаляваше с около четирийсет точки впечатляващия му коефициент на интелигентност. — Кажете ми, агент Кук, на каква точно законова основа заплашвате посланик Стийл с обиски и арест, за да получите достъп до частния му моторизиран дом.

— Имаме заповед за арест на Джоузеф Фароу.

Грейс дори не мигна.

— За какво?

— Възпрепятстване на федерално разследване.

Тя протегна ръка.

— Съдията още не я е подписал — каза Кук. — Очакваме я да пристигне всеки момент.

— И какво е основанието за това предполагаемо престъпление?
— попита тя спокойно.

Кук не отговори.

— Така си и мислех — продължи тя и погледна Стийл. Той само се усмихна. — Очевидно ние имаме нещо, което вие искате, каквото и да е то — обобщи Грейс. — Вие имате нещо, което ние искаме. Това обикновено е добра основа за преговори. Седнете, агент Кук.

ШЕСТДЕСЕТ И ОСМА ГЛАВА

Над Тихуана

Понеделник, 9:33 ч.

Хеликоптерът се появи от север и обиколи източния край на Тихуана като американски граничен патрул, леко отклонил се от курса си. Пилотът правеше бавни орбити над хълмовете с бедняшките квартали в района на Колониа Либертад.

Галиндо седеше на предната седалка до пилота и гледаше леко замаян от въртенето. Фароу надничаше през рамото му, ориентираше го кое къде се намира, а Магон превеждаше. Галиндо никога не беше летял на нищо, камо ли на изпълняващ акробатични номера хеликоптер. Трудно се оправяше с перспективата.

Накрая забеляза едно задръстено кръстовище на магистралата.

— Там, помня — каза той по интеркома на развален испански. — Пътували по това, когато водели нас в склад.

Пред тях се виждаха светлините на летището на Тихуана, което изглеждаше помръкнало под мъглата от изгорели газове, нагорещен и влажен въздух, причинен от вилнеещата над океана буря. След летището се намираще оградената с тел разорана гранична линия.

Фароу докосна пилота по рамото и му посочи индустриалните сгради зад оградата на летището.

— Значи трябва да е там, нали? — попита Фароу на испански.

Галиндо кимна бързо.

— Да, да. Помня шума. Големи самолети разтърсват земята, а ние копаем дълбоко.

— Хайде да огледаме онези сгради отблизо — предложи Фароу. — Може да си спомниш формата на някоя врата или прозорец, или нещо такова.

— Това е ограничено въздушно пространство — каза пилотът на английски по интеркома. — Освен ако не искате да се сдъвчем с мексиканските военновъздушни сили, не можем да отидем по-близо.

— Май виждам, че един от индикаторите ти свети червено — каза Фароу.

Пилотът погледна индикаторите за състоянието на вертолета. Всички бяха зелени. Той наведе глава и изгледа Фароу над авиаторските си слънчеви очила. После сви рамене.

— Добре. Защо не. Хеликоптерът не е мой.

Той натисна някакви бутони на радиостанцията и се свърза с въздушната кула.

Докато пилотът спореше с авиодиспечера по въпроса колко наложително е извънредното кацане, Галиндо се взираше в земята, опитвайки да види знак, по който да разпознае сградата, където бе скрит входът на тунела.

— Вижте — каза пилотът на авиодиспечера, — имам един индикатор, който светва в червено всеки път, когато се издигна над двайсет метра. Не знам дали ще мога да стигна до другата страна на границата. Мога да обявя авария във въздуха, да кацна и после да прекараме следобеда, занимавайки се с бумащина, или може да ми разрешите да прелетя по права линия, за да стигна по-бързо до Браун Фийлд.

След като диспечерът извика някакъв старши инспектор, пилотът получи разрешение да прелети направо към границата.

— Сnižавам се — каза пилотът по интеркома. — Гледайте внимателно. Тази карта може да бъде изиграна само веднъж.

Хеликоптерът прелетя над полето, после се снижи на около десет метра над пистата, която водеше към зоната на хангарите.

— Намали скоростта, за да може Галиндо да огледа добре — каза Фароу. — Трябва да е от тази страна на летището, някъде близо до оградата на границата.

Пилотът намали скоростта.

Магон заговори забързано към миньора, който продължаваше да поклаща глава и да се взира разтревожено в хангарите и индустриалните постройки. После Галиндо заговори бързо на креолски и посочи един от складовете.

— Този е — преведе Магон. — Позна го по надписа на покрива.

Хеликоптерът прелетя бавно над металния хангар, пред който бяха паркирани четири скъпи реактивни самолета с по два двигателя. Ако се съдеше по вида му, част от хангара се използваше и за склад.

Фароу прочете надписа на покрива.

— „Аеронаутико Групо Калдерон“. Направо съм шокиран. Абсолютно шокиран. Кой би си помислил?

Пилотът се изхили.

— Той сигурен ли е? — попита Фароу.

— Карали са ги с бусове с пердета на прозорците — преведе Магон, — но си спомня, че е виждал това име отстрани на бусовете.

— Явно си пада по рекламата — каза Фароу. — Ето как са се отървали от мръсотията. — Той посочи фалшивите хълмове и издигнатия пейзаж около склада.

Магон мълчеше. Мълча прекалено дълго.

— Не си знаел за отвратителния съюз между наркотърговията и „Групо Калдерон“? — попита Фароу.

— Знаех, че има някаква връзка — каза Магон. Гласът му беше станал дрезгав от отвращение. — Но не мислех, че връзката е толкова тясна.

— Толкова е тясна, че знам кой командва и кой изпълнява. Питай Галиндо за входа от тази страна.

— Входът за тунела е отзад, вляво, в един голям килер — обясни Магон.

— А другият край на тунела?

Не се наложи Магон да преведе въпроса. Миньорът вече сочеше друг метален хангар на половин километър разстояние, от другата страна на границата.

— Навярно е онази сграда — преведе Магон. — Може да ви каже посоките и разстоянията по памет. Трябвало е да стигнат много точно до мястото, където се излиза от другата страна.

Фароу докосна пилота по рамото и му показа вдигнат палец.

— Прибираме се.

Магон продължаваше да превежда:

— Другият вход е в тоалетната в офиса на мениджъра в онази сграда. Галиндо е отговарял за изчисленията. Допуснал само един метър отклонение за разстояние от над шестстотин метра.

Фароу повдигна вежди.

— Значи може отново да намери и двата входа?

Галиндо кимна нетърпеливо. Той разбираше испански много повече, отколкото го говореше.

Фароу се обади на Стийл, за да му съобщи новината. Никой не вдигна. Намръщи се и набра отново. Пак никой.

Хеликоптерът увеличи скоростта си, после се задържа на височината под радарите веднага щом теренът го позволи. Скоро чуха плисъка на вълните под себе си. Съвсем наблизко. Пилотът зави, навлезе отново в американското въздушно пространство и кацна на пясъчния паркинг на север от Импириъл Бийч.

Фароу започна да ругае тихо веднага, щом забележа новопоявилите се коли през пелената от пясък, завихряна от перката на хеликоптера. Замисли се дали да не задържи всички в хеликоптера и веднага да излетят отново.

Отказа се.

Нямаше време да бягат, нямаше къде да се скрият.

— Всички да слизат — каза той.

Галиндо и отец Магон слязоха със залитане, криейки очите си от пясъка.

— Това беше — каза пилотът, когато Фароу скачаше. — Един път ми се размина с този номер. Но ако опитате отново, нищо чудно да ви чакат два-три F-14 от Мирамар, които да ви свалят.

— Хиляди мексикански селяни минават границата всеки ден.

— Да, но не с хеликоптери.

Фароу затръшна вратата на кабината.

Хеликоптерът веднага се издигна над пясъка, само толкова, че да се върне обратно над морето, но под радарите. Пясъчната буря от перката му едва бе започнала да стихва, когато един черен събърбън се приближи бързо. От него изскочиха двама мъже в бронирани жилетки с надпис ФБР.

Нищо чудно, че Стийл не вдигаше телефона.

ШЕСТДЕСЕТ И ДЕВЕТА ГЛАВА

Сан Исидоро

Понеделник, 9:40 ч.

— Много мило, че ще ни закарате до автобуса — усмихна се Фароу, когато двамата агенти дотърчаха до него.

Агент Гонзалес и агент Дейли не се усмихнаха.

— Документите ви — каза Дейли строго.

— Последния път, когато проверих, това се водеше територия на САЩ — отвърна му Фароу. — Така че защо първо не ми покажете някакви служебни карти?

— Прочети ми надписа на жилетката — сопна му се Дейли.

— Аз да ти покажа ли какво пише на моето яке? Имам цяла колекция. Поръчвам си ги по интернет.

Магон скри усмивката си.

Гонзалес размаха служебната си значка.

— Кои сте вие и откъде пристигате?

— Може да не ви е известно, но ни притискат много кратки срокове — каза Фароу и посочи колите, паркирани край изхода. — Кой ръководи всичко това?

— Агент Талън Кук.

— А, добрият стар Кук Късия. Заведете ни при него.

Агент Дейли се закашля.

— Вие случайно да сте Джо Фароу?

— Има ли значение? — попита Фароу.

Гонзалес извади радиостанцията си. Когато Кук ѝ отговори, тя каза:

— При нас са трима неидентифицирани мъже, двама от тях вероятно мексиканци...

— Не се обзалагайте за това — каза Магон усмихнат.

— ... и един американец, висок над метър и осемдесет, тъмна коса, зелени очи, наперен и с голяма уста, сякаш никой не може да му каже нищо.

— Фароу — потвърди Кук, отвратен.

— Здравсти, Късия — извика Фароу достатъчно високо, за да го чуе агентът на другия край на линията. — Още ли си такъв дребосък?

Дейли пак се закашля.

— Доведете кучия син в автобуса на Стийл — нареди Кук.

— Ами другите двама мъже?

— Претърсете ги за оръжие и ги задръжте при вас. Ако намерите оръжие, им сложете белезници.

— Ами хеликоптера? — попита Гонзалес.

— Видяхте ли някакви номера по него?

— Не.

— Тогава за какъв хеликоптер говорим? — попита Кук язвително. — Домъкнете Фароу тук.

— Да го претърсим ли и него?

— Непременно. Много се надявам да носи нещо. Тогава ще го тикна в затвора.

— Не се надявай, скъпи — извика Фароу.

Това, което Кук каза в отговор, беше забранено за изричане на въздушните честоти в Щатите.

Дейли пак се закашля.

— Най-добре пийте сироп за кашлица — препоръча Фароу, разпери ръце и застана разкрачен. — Може да е заразно.

— Отворко — измърмори Дейли.

Фароу й намигна.

Докато Дейли го претърсваше за оръжие, Фароу се похвали наум, че е оставил браунинга на Грейс в автобуса при Хейли. В много случаи оръжието създаваше повече неприятности, отколкото си заслужава.

Това би бил типичен пример.

Дейли претърси за оръжие и другите двама мъже, откри единствено старинния златен кръст и погледна Магон с любопитство.

— Чисти са — съобщи тя по радиостанцията.

— Доведете Фароу — каза само Кук.

СЕДЕМДЕСЕТА ГЛАВА

Сан Исидоро

Понеделник, 9:50 ч.

Агент Кук отвори вратата, когато Фароу още беше на предпоследното стъпало. Така двамата мъже изглеждаха равни на ръст.

— Така, така — каза Кук. — Да видим кой отива в затвора.

Фароу се качи на последното стъпало.

Кук остана на мястото си достатъчно дълго и блъсна Фароу силно.

Фароу очакваше това. Не помръдна.

Агентът от ФБР се усмихна. Зъбите му бяха идеални и бели, косата — къдрава и черна, тялото му — стегнато и мускулесто. Щеше да е симпатичен, ако очите му не приличаха на лед.

„Жалко, че Кук не може да надмогне ниския си ръст. Така превръща в ад живота на всеки по-висок от метър и шейсет, който се доближи до него.“

— Днес играеш вратар ли? — попита Фароу.

Кук се отмести само толкова, че Фароу да мине покрай него.

Грейс стана и приближи Фароу с въпрос в погледа. Той кимна леко.

Тя се почувства толкова облекчена, че се отпусна в ръцете му. Мъжът я прегърна силно с едната си ръка и седна до нея на тясната пейка пред масата за хранене. Знаеше, че Кук ще се почувства по-добре, ако може да го гледа отгоре.

— Откога си имате вземане-даване с престъпници, съдия Силва? — попита Кук.

— Те постоянно минават през съдебната й зала — обясни Фароу. Наведе се към Грейс и прошепна в ухото й: — Намерихме го. — После се обърна към Стийл: — Някакви съдебни заповеди?

— Опитват се да ги издействат — отвърна Стийл сдържано.

— А ние какво правим? — попита Фароу.

— О, вече си имаш адвокат — каза Кук. — Вашите адвокати говорят с нашите, а ние си говорим помежду си. Обаче не си нося юридическия речник и не помня кои алинеи от закона покриват възпрепятстването на федерален агент и на федерално разследване. А, да, също и нарушението на закона за неутралитета. Това ми харесва особено много. То не се ли водеше особено тежко престъпление, Ваша Чест?

— Тъй като вече се обадох на фирмения ни адвокат — намеси се Стийл, — просто предлагам агент Кук да обсъжда тези въпроси с него.

— Аз не разговарям с адвокати — заяви Кук. — Оставил съм това на главния прокурор.

— Не говориш с адвокати? — попита Фароу. — Тогава как сключваш сделки с подобните на Тед Франклин?

— Франклин не е обвиняем, което е много повече от това, което мога да кажа за теб. Отиваш в пандиза, точно както стана предния път, само че този път няма да излезеш.

— Я намалете звука — намеси се Грейс спокойно. — Нямаме никакви заповеди. Нямаме и никакво убедително основание за задържането на Фароу. Нямаме нищо, освен една служебна значка, която е толкова тежка, че е цяло чудо, че не Ви събаря с тежестта си.

И Фароу, и Кук я погледнаха изненадани.

— Писна ми от вашите глупости — продължи Грейс още по-спокойно, вперила поглед в Кук. — Ние нямаме време, аз нямам търпение, а Вие нямате власт да направите каквото и да било. Или говорете нещо съществено по темата, или се махайте от автобуса на „Сейнт Килда“ и от този частен имот.

Стийл потърка устата си. Лицето му беше безизразно, но очите му грееха развеселени.

Фароу погледна Грейс, сякаш я виждаше за пръв път. Наистина имаше чувството, че не я познава. Не и тази Грейс, която можеше да се изправи лице в лице със старши агент от ФБР и да го направи на нищо.

— А темата на деня е...? — попита Фароу наред шокираната тишина.

— ... изфабрикуваният случай на ФБР срещу „Сейнт Килда“ — каза Грейс, — който вече успяхме да оборим. Тъкмо зачеквахме темата за компютърния файл на Тед, без който никой не може да обвини в нищо Ектор Ривас Осуна и Карлос Калдерон. Ако файлът липсва,

липсват и петдесетте милиона долара, липсват и гръмките заглавия във вестниците и издигането в кариерата.

— Петдесет милиона, а? — попита Фароу.

Грейс кимна.

— Много пари — каза Фароу.

Очевидно специалният отряд не знаеше, че вероятно парите са два пъти повече. Фароу не видя смисъл да споменава този факт.

— Стигнахте ли до факта, че ако ФБР продължи да се мотае и занимава единствено с преговорите със своя информатор, това може да коства живота на един американски гражданин, Лейн Франклин, държан като заложник в Мексико? — попита Фароу.

Кук погледна Фароу втренчено. Не беше изненадан от казаното.

— Не, тъкмо се приближавахме към тази тема, когато хеликоптерът пристигна — обясни Грейс. — Но изражението на Кук ми подсказва, че той вече знае за това и изобщо не му пука.

— Ще започне да му пука — обади се Фароу.

Кук сви рамене.

— Ако вие ни сътрудничите и ни предадете файла, аз ще се обадя в училището и момчето ще бъде качено на следващия самолет за Щатите.

Грейс застина неподвижна.

— Само да се уверя, че ви чух правилно. ФБР е готово да използва едно дете като...

— Не съм казал това — прекъсна я Кук.

Тя се обърна към Стийл.

— Вие чухте ли как старши специален агент Кук ни предложи да размени свободата на Лейн за компютърния файл?

— Аз определено го чух — обади се Стийл. — Много е шокиращо, че американското правителство е съучастник в отвличането на едно американско дете.

— Не сме отвличали никого — възрази Кук нетърпеливо. — Мексиканците също не са отвличали никого. Момчето е проблемниятнейджър, записан в училище в Мексико, и ще остане там, докато баща му не го отпише от училището. Това не е отвличане, а старомодни методи за дисциплиниране.

— Чудесна история — каза Фароу. — Само че Лейн вече не е в училището. Мексиканските федерални са го взели насила със себе си и

са го отвели неизвестно къде. Искаш ли да видиш сателитните снимки?

— Загубихме го в Тихуана — каза тихо Стийл.

— Предполагах, че ще стане така — каза Фароу, без да отмества поглед от лицето на Кук.

Кук не искаше да повярва на това, което чуваше.

— Да — кимна Фароу. — Вашият доносник Тед ви е излъгал. Да ти дам ли кърпичка да си изтриеш сълзите?

— Докажете това — каза Кук спокойно.

Фароу погледна часовника си.

— След по-малко от три часа Ектор ще убие момчето. Какво доказателство искаш? Главата на момчето в кутия? Това достатъчно ли ще бъде да те убеди? Но, о, да, ако това стане, можеш да се сбогуваш с файла, с кариерата си, с красивия си задник. Лейн е мой биологичен син.

Кук се ококори. Той погледна Грейс, Фароу, после пак Грейс.

— Да — кимна тя. — Тед е законният баща на Лейн, Джо е биологичният му баща.

— Той знае ли? — попита Кук.

— Лейн ли? Не.

— Исусе Христе! — Кук прокара ръка през черните си къдрици. — Искате да кажете, че Тед лъже за онова училище?

— Той е записал Лейн в „Ол Сейнтс“ като заложник на Ривас Осуна. По онова време аз не знаех, че това е нещо повече от обикновено училище. — Грейс се надяваше сълзите ѝ да не се забелязват, но знаеше, че те ги виждат.

„Какво от това? Мога да плача и пак да си върша работата.“

— Боже, за две години като шеф на специалния отряд мислех, че съм чул всичко. — Кук издиша шумно. — Аз самият имам деца. Бих убил всеки, който... — Гласът му секна.

— Но ако твоето дете беше в Мексико — обясни Фароу, — нямаше да можеш да направиш нищо. Колко пъти си отивал на юг, без Ривас Осуна да научи точно какво правиш и къде го правиш? Освен това колко пъти си успял да отидеш в Мексико със собствения си пистолет на кръста?

Кук се навъси.

— Знаеш отговора.

— Разбира се, че го знам. Само сантиметър на юг от границата и си загубил деветдесет и пет процента от властта и авторитета си — продължи Фароу. — Така е от петдесет години. Но аз знам начин да променя нещата само за момент, а това ще те превърне в герой.

— Героят е позъор, който си е заврял главата толкова навътре в задника, че не вижда фаровете на летящия към него влак.

— Изказа се като истински бюрократ от ФБР. Някога да си чувал поговорката: *Плахият никога не чука хубавата мома?*

— Чувал съм я от хора, които си мислеха, че могат да уловят светкавица в бутилка.

— Значи не се интересуваши от Ектор Ривас Осуна? — попита Фароу.

— По дяволите, интересувам се. Искам да го изкарам от играта — каза Кук ядосано. — Виждал ли си на границата плакатите с обявената награда за залавянето му? Пет милиона долара. Никой федерален агент не може да получи тази награда, но на мен не ми пука за това. Просто искам да натикам този наркоизрод в американски затвор.

— Дори и да се сдобиете с онзи файл — намеси се Грейс, — още сте много далече от това да пипнете Ектор.

— Ще го пипнем — настоя Кук.

— През кой век? — попита Фароу. — Той е осъден в САЩ преди шест години. Все още е кралят на наркотрафика в Мексико. Чудо голямо, че на някакъв лист хартия го наричат престъпник. Слага си тези плакати в рамка и си ги окачва в тоалетната.

— Реалистично погледнато — каза Грейс, — единственото, което Тед може да Ви даде, е петдесетте милиона от файла му, така ли е?

— Аз гледам в дългосрочен план — отвърна Кук.

— Аз не гледам никъде по-далече от дванайсет и половина днес на обед — заяви Фароу студено. — Работи с нас и ще получиш файла, петдесетте милиона и добрия стар Ектор от тази страна на границата.

— Не ми казвай, чакай да отгатна — отвърна Кук саркастично. — Ще си облечеш костюма на супермен, ще полетиш, ще грабнеш Ектор и ще го прекараш през някоя дупка в оградата на границата.

— Доста си близо.

— Когато арестувахме глупаците, които убиха Кики Камарена по този начин, американските съдии направо се изприщиха под тогите си.

Извинете, Ваша Чест.

Грейс сви рамене.

— Аз се оттеглих от Федералния съд тази сутрин.

Кук понечи да попита нещо, но после се отказа.

— Това, което ще направя — каза Фароу, — няма да взмути никого, освен някои от най-ирационалните федерални съдии.

— Какъв е планът ти? — попита Кук.

— Ще пипнем Ектор от тази страна на границата, където ще бъде заловен при извършването на федерално престъпление.

— Може и да си супермен — каза Кук, — но не си Дядо Коледа. Виждал съм Дядо Коледа. Той е дебел старец с червени дрехи и джуджета край него.

Фароу чакаше.

— Да няма дупка в оградата? — попита Кук.

— Не, има дупка под земята. Тунелът на Ектор.

Кук отвори широко очи.

— Кой ти е казал за тунела? Кой? Ще го изхвърля на секундата от Бюрото.

— Научих за тунела в Мексико.

— Къде се намира?

— Тунелът ли? — попита Фароу.

— По дяволите, да, тунелът.

— Сключихме ли сделка?

— Сделка? Каква сделка?

— Ти доставяш Тед Франклин на място и в час по наш избор. Ние ти даваме Ектор Ривас Осуна и неговия тунел.

СЕДЕМДЕСЕТ И ПЪРВА ГЛАВА

Сан Исидоро

Понеделник, 10:05 ч.

Фароу грабна сателитния телефон в едната си ръка и направи знак с глава на Грейс.

— Извинете ме, господа — каза Грейс на Стийл и Кук. — Не ви трябва за уговарянето на подробностите.

Тя стана и се оттегли от оформянето на последните детайли от неофициалната сделка, която тя и Стийл обсъждаха с Кук. Когато настигна Фароу, той вече чукаше на вратата на апартамента на Стийл.

— Харли, Джо е, нека си разменим местата.

След миг вратата се отвори и Харли излезе навън. Грейс и Фароу влязоха в апартамента и заключиха зад себе си.

— Още не мога да повярвам, че накара ФБР да предоставят на „Сейнт Килда“ евентуалните суми, надвишаващи петдесет милиона долара — прошепна Фароу.

— Може и да няма никакви. Тед е лъжлив червей. Ектор е още по-долна твар. Но колкото и пари да има в този файл, „Сейнт Килда“ ще получи наградата за Ектор, а ти ще бъдеш компенсиран за...

— Не искам никакви пари.

Тя изгледа Фароу мрачно.

— Все едно, ще ги получиш. Това е най-малкото, което мога да направя заради това, че те въвлякох обратно в света, от който искаше да избягаш.

Той сви рамене.

— Това някак вече не ми изглежда важно.

— А кое ти изглежда важно?

— Лейн. — Фароу придърпа Грейс в прегръдката си. — Ти. Ние. Толкова неща трябва да си изясним, *amada*. Веднъж да спасим Лейн, ще мислим за другото, което става помежду ни.

— Да.

Той я погледна.

— Толкова лесно ли е?

— Лесно? Нашите отношения? Прехапи си езика. Няма значение. Аз ще го направя.

Той отвърна на закачливата ѝ целувка и не я пусна, докато и двамата не останаха без дъх.

— Запомни докъде бяхме стигнали — каза той дрезгаво. — Ще продължим веднага, щом можем.

Тя облиза устните си.

— А аз си мислех, че пак ще ми дадеш да си играя с мобилния ти телефон.

Фароу се засмя, прегърна я силно и после се дръпна, преди да е размислил.

— И това можеш да запомниш. Но сега трябва да се оправяме с Ектор.

— Как?

— Отец Магон ми даде някои телефонни номера на Ектор. Аз ще се обадя на първия, а ти поемаш оттам нататък.

— Защо?

— Ектор подценява жените — наследен предразсъдък, с което той се е родил. Това ни дава предимство.

Грейс погледна телефона, сякаш е змия.

— На каква тема да говоря?

— Първо, пипнали сме Тед и той е готов да говори с Ектор за липсващите милиони.

— Това би трябвало да привлече вниманието на Ектор.

— Второ, цената на този разговор е Лейн, жив и здрав, от тази страна на границата. Няма да ходим на юг. Ако Ектор иска парите, трябва да се качи на север.

— Това няма да му хареса.

— Ще приеме. Няма избор. Трето, трябва да стане веднага. Ние отиваме по пладне на границата, Ектор да определи точното място.

— Ясно. Коя част от плана не ми казваш?

Фароу издиша шумно. Недостатъкът на умната жена беше, че е умна.

— Ектор желае тази среща поради очевидни причини — каза той.

— Парите.

— Да, но освен това иска да убие Тед.

Клепачите на Грейс потрепнаха, когато чу това, но тя каза само:

— Може ли да убие Тед, а да не убие всички останали, които са там, включително и Лейн?

Фароу се усмихна по начин, който не ѝ подейства успокоително.

— Бързо се учиш, *amada*. Обзалагам се, че Ектор ще опита да убие всички, включително и бавачките на Тед от ФБР, ако те настояват да влязат в тунела с него.

— Какво ще направиш, за да попречиш на Ектор да убие всичко живо?

— Ще ти кажа веднага, щом измисля.

— Не е достатъчно.

— Не мога да направя нищо по-добро — каза Фароу. — Измислих капан, който Ектор да не може да откаже — той ще използва тунела, за да доведе Лейн на север и да убие Тед. Но Ектор не знае това, което знаем ние.

— А какво е то?

— Че параноичният наркобарон, който се друса с крек, ще си помисли, че може да направи размяната в собствения си склад в Отей Меса, където да убие всички без проблем и да изтича обратно на юг като невестулка, каквато всъщност е.

— Погледнато отгук, планът на Ектор изглежда добър — каза Грейс тихо.

— Неговият план ще проработи само през трупа ми.

— Това не е смешно.

— Поне ако аз умра — каза Фароу, — ще бъде за добра кауза. Не мога да кажа същото за някои от другите случаи, когато съм бил близо до смъртта.

Грейс дълго се взира в него. После затвори очи и си каза, че щом може да играе покер с ФБР и да блъфира за петдесет милиона долара, значи може да направи същото и с Касапина от Тихуана, за да спаси живота на сина си.

Не можеше ли?

Фароу чака най-дългите десет секунди в живота си. Накрая не издържа и попита:

— *Amada*, добре ли си?

— Не. Обади се на Ектор.

— Сигурна ли си?

— Направи го.

Фароу набра номера, натисна бутона за връзка и ѝ подаде телефона.

Грейс го пое и започна да брой позвъняванията. На четвъртото мъжки глас каза на испански:

— Ало?

— Трябва да говоря с Ектор Ривас — каза тя на английски.

— Кой се обажда? — продължи мъжът на испански.

— Грейс Силва.

— Какво искате? — попита мъжът.

— Ектор знае какво искам. Ако той иска ти да знаеш, ще ти каже.

Дай му телефона.

Фароу чакаше. И чакаше. И чакаше.

Точно когато реши, че Ектор няма да налага въдицата, Грейс заговори:

— Здравей, Ектор.

— А, Ваша Чест, колко сте строга — каза Ектор на испански. — Горкият Фернандо е като набит с камшик. А той се грижи толкова добре за сина ти.

— За негово добро е да го прави. Ако Лейн не е жив и здрав, ти никога няма да си върнеш стоте милиона.

Ектор издаде странен звук.

— Дай ми да чуя Лейн — настоя Грейс.

— Не е възможно — отвърна Ектор силно на испански, сякаш говореше с някой глух.

Тя се намръщи. Думите му бяха леко провлачени, някак съскащи. Очевидно вече беше започнал да пие и пуши.

— Възможно е и още как. Ако нямам доказателство, че е жив, ти няма да получиш файла на Тед.

— Момчето е добре. Давам ти думата си.

— Ето ти сто милиона. Занеси си ги в банката.

Ектор се засмя на глас.

— Това е, здраво пипаш.

После изкрепя някаква заповед на испански.

Грейс натисна бутона за изключване на звука.

— Мисли, че пипам здраво. Накара някой да доведе Лейн.

Фароу се усмихна леко.

Грейс включи звука точно когато се чу гласът на Лейн:

— Мамо?

— Добре ли си?

— Да, мисля, че да. Дори ми донесоха „Биг Мак“ за вечеря.

— Имаш ли всичко, от което се нуждаеш? — попита тя загрижено.

— Хм — той се поколеба, после разбра какво го пита тя. — Да, имам всичко необходимо. Аз... Почакай секунда. Не съм свършил!

— Видя ли? — попита Ектор на испански. — Синът ти е добре. Къде е съпругът ти?

— Имаш предвид бившия ми съпруг ли? — попита тя. — Последния път, когато го видях, беше натъпкан в багажника на една кола, с белезници и вериги на краката и със залепена уста. Ако не друго, Джо Фароу поне е много старателен за такива неща.

Фароу се засмя тихо.

— Колко хубаво — засмя се Ектор. — Докарай ми го веднага и ти давам Лейн.

— Не.

— Какво? — попита той рязко.

— Няма да правя бизнес с теб в никоя част на Мексико. Това не подлежи на обсъждане.

— Много тъжно. Ти няма доверие на Ектор.

— Да, тъжно е и няма да се промени — каза Грейс категорично. Ноктите ѝ се забиха в дланите. — Ти избири мястото, но от тази страна на границата, където да направим размяната. Имаш два часа да го уредиш.

— А, тревожиш се, аз убия момчето следобед.

— Мисля, че си прекалено умен, за да бъдеш толкова глупав. — „Особено, ако оставиш алкохола и крека.“ — Проблемът е Тед. Не можем да го държим в багажника вечно.

Ектор се разсмя толкова силно, че едва не се задави.

— Боже! Каква жена! Но аз няма мина граница.

— Щом цели тонове марихуана могат да минат границата, значи и ти можеш. Имаш милиони причини да го направиш.

— Имаш информация? — попита Ектор бързо. — Банки, преводи, суми, сметки — нали разбираш?

— Разбирам. Имаме всичко, което ти трябва. Фароу успя да убеди Тед да се разприказва.

— Тези записи, наистина имате?

— Ще ти ги представя при размяната. — Тя отправи на Фароу студена адвокатска усмивка.

Последва мълчание.

Ноктите на Грейс се забиха още по-силно в кожата ѝ и оставиха белези с формата на полумесец.

— Знаеш граничен пункт Отей Меса? — попита Ектор.

— Да, знам пункта при Отей — повтори тя, за да чуе Фароу.

Той затвори очи от облекчение.

— Ще разменим там — каза Ектор на испански. — Доведи Тед Франклин. Аз чуя лично от него истината за записите. Ясно?

— Да. Тед ще бъде с мен. Къде точно ще се срещнем?

— Ще ти се обадя. О, сеньора?

Сърцето на Грейс спря, после затуптя трескаво.

— Да?

— Джо Фароу да дойде с теб и Тед. Никой друг.

— Джо? Не мислех той да...

Ектор я прекъсна на развален английски:

— Или Фароу идва, или няма сделка. Искам този хитър гринго пред мои очи. Ясно?

— Съвсем. Той ще дойде с мен.

Ектор затвори.

Грейс също.

— Чух ли те да обещаващ, че ще дойда с теб? — попита Фароу.

— Да. Това проблем ли е? Той очевидно ще използва склада, точно както ти очакваше.

— Да, но аз не планирах да бъда там с теб.

Грейс попита изненадана:

— Къде ще бъдеш?

— В мексиканския край на тунела, за да се промъкна тайно по петите на Ектор.

Мълчание.

— Какъв е резервният план? — попита тя.

— Обмислям го.

Фароу отиде да намери отец Магон. Ако някой знаеше директния телефон на Карлос Калдерон, това беше шпионинът на Ватикана.

СЕДЕМДЕСЕТ И ВТОРА ГЛАВА

Тихуана

Понеделник, 10:15 ч.

Лейн седеше в един килер за метли и си мислеше за футбол, за различните удари с глава. Най-новият претендент за тъпанар на деня беше Фернандо Диас, един от безбройните племенници на Ектор. А може би всичките тези племенници бяха незаконородени синове на Ектор.

Със сигурност се държаха като такива. Мисълта да ги срита право между очите разсейваше Лейн от пулсиращата болка на насиненото му лице и факта, че пикочният му мехур беше толкова пълен, че всеки момент щеше да прелее.

Секундите преминаваха в минути, а минутите в...

„Не започвай.

Не мисли за това.

Мисли си как ще сриташ Фернандо в топките.“

На Лейн му беше писнало да слуша Фернандо, който шепнеше през вратата и му казваше, че в дванайсет и половина ще стане храна за кучетата.

„Татко няма да позволи това да се случи.

Дали?“

На Лейн му се искаше да е по-уверен в реакцията на баща си, но за съжаление не беше. Това щеше да бъде просто поредният случай, в който баща му го предаваше.

„Хей, добрата новина е, че това ще бъде последният такъв случай.“

Лейн опита да се засмее.

Прозвуча като ридание.

Отново се зае да прокарва пръсти по метлите, четките, прахосмукачките и лопатите, които висяха на стените в очакване да бъдат използвани. Ако беше силен като нинджа, щеше да счупи дръжката на някоя метла и да пробие стената като супергерой.

Но не беше нинджа и имаше достатъчно здрав разум, за да си мисли обратното.

Нямаше смисъл да умира, преди да му се наложи.

— Здравсти, момче — каза Ектор и отвори вратата на килера.

Лейн присви очи срещу внезапната ярка светлина. Сърцето му се качи в гърлото и заблъска като пленена птичка.

— Добре си? — попита Ектор.

„Как да не съм. Просто съм супер, заключен в килера, в очакване да умра. А дъхът на Ектор може да убие скорпион от пет метра разстояние.“

— Определено имам нужда от тоалетна — каза само Лейн.

С изненадваща сила Ектор издърпа Лейн на крака и му посочи една врата в другия край на коридора.

— Не се бави — каза мъжът, без да вади цигарата от устата си.
— Твой татко чака.

— Татко? Ще дойде да ме вземе?

— Върви сега. После тръгваме. Хайде, момче.

Лейн се почувства толкова облекчен, че едва не се подмокри. Не можеше да повярва, че баща му наистина ще дойде за него.

— Татко? — попита той отново.

— Да, да — подкани го Ектор нетърпеливо. — Върви бързо.

Лейн прекоси коридора. При всяка стъпка усещаше хард диска в джоба си.

СЕДЕМДЕСЕТ И ТРЕТА ГЛАВА

Сан Исидоро

Понеделник, 10:15 ч.

Фароу и Грейс се върнаха в голямата стая на автобуса навреме, за да видят как Стийл и агентът на ФБР предпазливо се ръкуват през масата.

— Старши агент Кук се съгласи с едно предложение, което ще гарантира на ФБР пълен контрол над събитията в тяхната юрисдикция — каза Стийл, преценявайки думите си дипломатично. — Екипът му за наблюдение, както и въоръженият отряд ще покриват размяната с пълна власт да прекратят операцията, ако той, като полеви командир реши, че е прекалено опасна.

Фароу застина на място.

— Да прекрати операцията? Опасно? Той се тревожи единствено, че Франклин може да получи куршум в задника.

— Точно сега — намеси се Кук — аз самият бих му пратил някой куршум. Как мразя тези информатори! Боже, мразя и тинята, в която се крият. Вече казах на Тед и адвокатата му, че или ще съдействат напълно, или да забравят за каквато и да било сделка с прокуратурата. — Той погледна Грейс. — Жалко, че не сте дошли при мен, вместо при „Сейнт Килда“. Всичко щеше да бъде много по-чисто.

— Когато трябваше да решавам, не знаех за вашето съществуване — отвърна Грейс. — Но дори и да ви познавах лично, пак щях да се обърна към „Сейнт Килда Кънсалтинг“. Те представляват моите интереси и ничии други.

Кук леко се начумери.

— След като съм в екипа, който разследва Калдерон от две години, ако моят син беше взет за заложник, и аз щях да се зачудя дали да не отида при „Сейнт Килда“. И да се разделя с кариерата си.

Фароу си наля чаша кафе от каната на кухненския плот и се обърна към Кук.

— Но пак щеше да си задължен да играеш по правилата, които ти диктува значката, нали?

— Кое те тормози? Това, че ние ще имаме контрол над операцията ли? — попита Кук. — Знаеш, че трябва да отида при шефовете си с чисти ръце. Това означава да контролираме операцията от тази страна на границата.

Фароу отпи от кафето си и изчака да чуе това, което очакваше, иначе всичко пропадеше.

— Но това не означава, че ме интересува какво ще правиш от другата страна на границата. Ако искаш да простреляш Ектор между очите и да го довлечеш тук мъртъв, действай. Само не ми казвай нищо предварително.

Точно това се надяваше да чуе Фароу.

— Отричаш да знаеш нещо и си чист — каза той, козирувайки на Кук. — Това е основната причина за съществуването на „Сейнт Килда“. Но приемам условията ти. Обаче имаме един проблем.

— Само един? — попита Кук кисело.

— Ектор иска да бъде някъде, където може да ме вижда, и то от тази страна на границата — каза Фароу.

— Мислиш ли, че подозира, че сме му заложили капан? — попита Стийл, докато Кук обмисляше възможните значения на думите на Фароу.

— Не. Той просто ми няма доверие и иска за по-сигурно да съм му под око.

— Хитър е — каза Кук и погледна Стийл. — Може ли някой друг от вашите хора да поеме нещата на юг от границата?

— Не — отвърна Фароу веднага.

— Какво? — възкликна Кук. — Ти да нямаш клонинг, за който не знаем?

— Не, но сега, когато това официално е федерално разследване, няма да поставя агенти на „Сейнт Килда“ в ситуация, която може да им коства живота или свободата.

— Хей, слушай — прекъсна го Кук. — Казах ти, че няма да питам какво са правила вашите хора в Мексико. То е извън моята юрисдикция. Не е мой проблем.

— Можеш да обещаващ колкото си искаш имунитети — възрази Фароу, — но дали ще си спазиш обещанието, зависи от директора на

ФБР, главния прокурор и неколцина съдии.

Кук не изглеждаше доволен, но не опита да спори.

— Стийл ми каза какво се е случило с теб преди шестнайсет години.

— Тогава знаеш защо нямам доверие на системата и защо няма да позволя други агенти на „Сейнт Килда“ да станат играчи в твоята игра.

— Значи ще се откажете от мексиканската част от операцията?
— попита Кук.

— Не съм казвал нищо по този въпрос. От теб искам единствено една триметрова стълба и маратонки четирийсет и четвърти номер.

Кук погледна Стийл.

— Той сериозно ли говори?

— Той се е състезавал на петдесет метра спринт в колежа — обясни Стийл. — Още бяга добре.

Грейс обвини ръка около ръката на Фароу.

— Какво ще правиш?

— Със сигурност няма да ти кажа пред Кук, защото има вероятност да се наложи тайно преминаване на границата.

— Какво? — примигна тя.

— Може да се наложи да прескоча оградата по границата, за да мина в Мексико — каза Фароу. — При Отей Меса просто не се действа така. Повярвай ми.

Гърдите я заболяха от вика, който потисна.

„Няма полза да спираш да дишаш.

Дишай.“

— Добре — кимна тя. — Какво искаш да свърша аз?

Той се усмихна.

— Разни неща, които все още са незаконни в някои щати.

Грейс не знаеше, че е способна да се засмее, докато не чу, че го прави. Част от напрежението ѝ се изля в този смях. Но после погледна часовника си.

„Дишай.“

СЕДЕМДЕСЕТ И ЧЕТВЪРТА ГЛАВА

Сан Исидоро

Понеделник, 11:15 ч.

Фароу, Грейс и Стийл седяха в сенките до командния център на „Сейнт Килда“ и се оглеждаха. За разлика от тропическата буря, която бе потопила Енсенада и после се бе изместила нагоре по крайбрежието, бурята, която набираше сила в къмпинга за каравани, тепърва щеше да се разрази.

Фароу не знаеше дали облаците, или специалният отряд ще се излят първи.

Два тъмносини автобуса на ФБР, един мобилен команден център и поне десетина необозначени автомобили и камиона се бяха присъединили към автобусите на „Сейнт Килда“ в малкия парк. Въоръжени екипи с каски, бронирани жилетки и сини гащеризони се бяха смесили с агенти под прикритие, които разследваха войската на Ривас, и с командващи офицери от пет-шест местни, щатски и федерални агенции.

Мъже и жени от отряд „Алфа“ пристъпваха тежко и с непроницаеми лица, в очакване на сигнал да убиват или умрат.

— Това е почти точна илюстрация на голямо прецакване — каза Фароу. — Напомня ми защо напуснах държавната работа. Прекалено много служители.

Стийл се усмихна.

— Можеш да се гордееш със себе си. Подпали огън, който в момента гори под задниците на доста хора във Вашингтон. Преди малко ми се обади първият секретар на главния прокурор, който недоумяваше как, по дяволите, сме се намърдали във федерално разследване от най-висок приоритет.

— Вие какво му отговорихте? — попита Грейс.

— Казах му, че няколко от агентите на „Сейнт Килда“ са се съгласили да действат като доверени информатори на специалния отряд в операцията по залавянето на мексикански гражданин, който е

номер три в списъка на най-издирваните престъпници в САЩ. Изтъкнах му и че Министерството на правосъдието редовно разчита на доказателства, събрани при частни разследвания.

— От това стана ли му топло и спокойно на душата? — попита Фароу.

— Не съм се интересувал от душевното му състояние — отвърна Стийл.

— Той е търсел единствено основание за главния прокурор да отрича всякаква намеса, ако нещо се прецака — вметна Грейс.

— Точно така — съгласи се Стийл. — Освен това ми напомни, че доверените информатори нямат право да се включват в реалните правораздавателни действия.

— Тоест? — попита Грейс.

— Никакви оръжия — обясни Фароу, като въртеше сателитния телефон в ръката си. — Никакви правомощия. Никакви служебни значки. Тези играчки са само за официалните агенти на Съединените щати.

— Никакви оръжия, а? — попита тя.

— Само се кръстим и се надяваме да умрем — обясни Фароу.

— Това е доста мрачна прогноза — измърмори тя.

— Обещавам да не стрелям по никого на територията на Съединените щати — каза Фароу и отново подхвърли сателитния си телефон. — Под територията на Съединените щати е друг въпрос. — Той погледна Стийл. — Наистина ли ме определи като ДИ?

— Доверен информатор. Това е стандартен термин.

— И пълен боклук. Така агентите възприемат доносниците. О, извинявай, доверените информатори.

Фароу пак подхвърли телефона.

Когато стигна до най-високата си точка, той иззвъня.

Фароу грабна телефона и натисна бутона за свързване.

— Фароу.

— Здравсти, тъпако — каза Ектор. — Знаеш ли склада за мексикански храни „Ел Рей“ в Отей?

— Ще го намеря.

— Франклин, съдийката и ти лично. След един час.

— Ще бъдем там. Но преди да стане каквото и да било, ще имам нужда от доказателство, че Лейн е жив. Бъди готов да ни покажеш

Лейн и да ни оставиш да говорим с него.

— Майка му говори с него преди ма...

— Ще говорим с него, преди да ти дадем файла, иначе няма да има сделка. Ясно ли е? И ще дадем файла лично на теб. Не мога да доверя тази информация на никой от твоите хора и най-добре ти също да не им я доверяваш.

Ектор се засмя.

— Добре, гринго. Слушай...

— Слушам.

Фароу се съсредоточи, повтори седем цифри и изчака потвърждение.

Линията прекъсна.

— Обади се Ектор. Размяната трябва да стане в склада за мексикански храни „Ел Рей“, точно както се надявахме. Имам кода за отваряне на входната врата.

— Кога? — попита Грейс.

— След час. — Той погледна Стийл. — Къде са другите?

— Точно където ги искаше, в плевелите край границата — отвърна Стийл. — Мери все още настоява да мине през оградата с теб.

Фароу поклати глава.

— Не този път. — Той подсвирна рязко през зъби. — Хей, Кук! Имаш по-малко от час да стигнеш до един склад в Отей и да разположиш незабележимо снайперистите си.

Кук махна и започна да раздава команди. Хората му се разтърчаха, сякаш земята гори под краката им.

Фароу се изправи и се отправи към брега.

— Къде отиваш? — попита Стийл.

— Трябват ми няколко минути на спокойствие от този кошер.

СЕДЕМДЕСЕТ И ПЕТА ГЛАВА

Сан Исидоро

Понеделник, 11:20 ч.

Грейс последва Фароу през вятъра и парещия прахоляк и застана точно зад него на брега. Далечни гръмове се смесваха с безпощадно брулещата буря. Пръски сол и надвисналите дъждовни облаци спираха светлината и превръщаха сутринта във вечерен сумрак. Нямаше хоризонт, само смесица от небе, море и буря.

— Аз част ли съм от пейзажа? — попита тя, като надвика вятъра. Без да извърща глава от морето, Фароу протегна ръка.

— Мисля си за Лейн.

Тя сплете пръсти в неговите.

— Мисля си за времето, което не съм имал с него. — Фароу стисна ръката ѝ. — За момента, когато е проходил, за първите думи, които е казал. Чудя се дали е бил като едно момченце, което видях веднъж в Перу... то посочи морската пяна и каза: „Водата се смее“, а после се разсмя на смешката си. Радостен. Невинен. Открит. Неща, които Лейн е трябвало да загуби, за да оцелее.

Грейс не каза нищо. Само стискаше ръката на Фароу.

— Мисля и за всички други моменти, в които ме е нямало — продължи Фароу. — Първия път, когато се е сбил, за да защити някой по-малък. Първия път, когато е стиснал зъби и не се е разплакал, защото е осъзнал, че с плач няма да оправи нищо. Първия път, когато думите не са му били достатъчни. Първия път, когато е погледнал момиче и се е почувствал, сякаш му е тясно в собствената му кожа.

Грейс си внуши, че лицето ѝ е мокро от пръските от вълните.

— Сега Лейн е на възрастта, на която в твърде много страни по света момчетата стават войници — каза Фароу. — Само е по-невинен. Или е бил по-невинен до преди четирийсет и осем часа.

Тя вдигна ръката му и опря бузата си в нея.

— Свикнал съм с насието, със смъртта — говореше Фароу. — Не съм безразличен към тях. Просто не ме изненадват. Мога да

приема, че няма да видя следващия изгрев, но не и че Лейн може да не го види. Не и Лейн. А мога да сторя толкова малко, за да го предотвратя. Толкова малко, по дяволите! Така че трябва да се доверя на алчността и насилието, защото те са надеждни оръжия, а невинността не е. — Фароу стисна пръстите ѝ и после ги пусна. — Така да бъде.

— Ще ми простиш ли? — попита Грейс, втренчена невидждащо в бурята, която се задаваше.

Фароу погали бузите ѝ с опакото на пръстите си, изтри сълзите ѝ, разплете разрошената ѝ от вятъра коса.

— Мисля, че и двамата сме еднакво виновни — отговори той. — Да, прощавам ти, че си знаела, че аз не съм това, от което си имала нужда през всички тези години. Ти простила ли си ми?

— Да.

За момент пръстите му се стегнаха.

— Сега остава аз самият да си простя.

Грейс издаде звук, който приличаше на смях, но не беше.

— Същото се отнася и за мен.

Ръката му се дръпна от косата ѝ и се спусна към колана му, където беше закачен сателитният телефон. Започна да набира някакъв номер, после спря.

— Иди да поговориш със Стийл, *amada*. Ще се забавя само две-три минути.

— Свързано ли е с Лейн?

— Да.

Тя не си тръгна.

Той не я отпрати отново.

СЕДЕМДЕСЕТ И ШЕСТА ГЛАВА

Тихуана

Понеделник, 11:22 ч.

Карлос Калдерон държеше кодирания си мобилен телефон, сякаш очакваше той да среже ръката му. В известен смисъл. Имаше такава възможност. Телефонът изсвири тихо. Той се прекръсти и отговори.

— Ало.

— Обажда се Фароу. Карлос Калдерон ли е?

— Да. Очаквах обаждането ти.

— Слушай внимателно, ще го кажа само веднъж. Ти и Хайме искате да изкарате от играта Ектор Ривас Осуна. Аз съм уредил това да стане.

— Как? — Карлос почти не смееше да се надява. — Не трябва да бъда свързан с това.

— Няма. Трябва само да кажеш на Хайме да заведе Ектор в склада в Тихуана, да изчака той да излезе от радиообхвата и после да изтегли всички останали. Просто да остави Ектор и да не заключва след него. Аз ще направя останалото. Споразумяхме ли се?

— И това е всичко? Просто да го остави?

— Да.

Сателитната връзка зашумя.

На север от границата Фароу чакаше.

И се молеше.

— Дадено — каза Карлос.

СЕДЕМДЕСЕТ И СЕДМА ГЛАВА

Сан Исидоро

Понеделник, 11:30 ч.

Тед Франклин бавно изтрезняваше, което означаваше, че ту беше намусен, ту — изплашен.

Когато Кук се приближи към него с чифт белезници, Тед превъртя.

— Няма да ходя с тези неща! В никакъв случай. Вие сте се побъркали!

— Спокойно — каза Кук. — Това е част от постановката. Предполага се, че си пленник на Фароу.

— Казах, че ще отида с него — не сме споменавали нищо за белезници.

— Нямаш избор — не отстъпи Кук.

Франклин едва успя да отвори уста, а Кук вече бе закопчал ръцете му зад гърба. Франклин започна да хлипа.

„Боже — помисли си Фароу. — Той ще рухне напълно още преди да е видял Ектор.“

Фароу си проправи с лакти място в кръга от агенти около Франклин.

— Дай ми ключа — каза той на Кук.

Кук се поколеба, после му го подаде.

— Аз лично бих го поступал малко, да му дойде ума в главата.

— Купи си билетче и си чакай реда. — Фароу отключи белезниците, но остави едната закачена на дясната ръка на Тед. — Тед. Хей, Тед!

Франклин примигна и фокусира погледа си върху Фароу.

— Това е представление — каза Фароу отчетливо. — Тези са фалшиви. — Той вдигна отворената белезница към лицето на Франклин и му посочи веригата. — Виждаш ли тази верига? Трябва само да я дръпнеш по-силно и ще се скъса.

Кук се извърна, за да не види Франклин усмивката му.

Другите агенти направиха същото.

Франклин опита да фокусира погледа си върху веригата, но не видя нищо заради сълзите, които пълнеха очите му. Фароу разчиташе точно на това.

— Ще се скъса ли? — попита Франклин.

— Да. Щях да ти покажа как става, но имаме само едни фалшиви белезници. Така че се отпусни и запомни, че това е представление.

— Представление — повтори Франклин. Пое си накъсано дъх няколко пъти и изтри лицето си в ръкава на ризата. — Задължително ли е?

— Ектор очаква да те види в белезници, затова ще му покажем точно това — обясни Фароу. — Но ние сме по-хитри от него. Ти можеш да се освободиш във всеки един момент, нали?

След още няколко накъсани вдишвания и още едно изтриване на носа в ръкава Франклин каза:

— Добре.

— Готов ли си да изиграеш ролята си? — попита Фароу.

— Да, сигурно.

— Добре, сега ще ти сложа белезниците, но този път ще оставя ръцете ти отпред. Готов ли си?

Франклин преглътна и седна по-изправен.

— Да.

Фароу му сложи обратно белезниците, преди Франклин да успее да мигне. Или да размисли.

— Какво ще става? — попита Франклин с писклив глас. — Трябва да знам. Трябва да знам!

Като изруга тихо, Кук обърна гръб на намусения си информатор.

— Както ти казах предните двайсет пъти, когато ме пита, Грейс и Фароу ще се срещнат с Ектор в склада в Отей Меса след около четирийсет и пет минути. Този път слушаш ли внимателно?

Франклин кимна.

— Складът има тунел, който води към друг склад на юг от границата — продължи монотонно Кук. — Ето как Ектор ще доведе Лейн от тази страна на границата. Той не може да я прекоси по друг начин, защото рискува да го разпознаят и арестуват.

— Тунел — повтори Франклин. — Не може ли по него да дойдете и вие с група въоръжени мъже? Ще бъде по-безопасно.

— Не може, защото Ектор не е глупак — обясни Фароу. — Ще има негови хора, които ще наблюдават склада. Ако влязат прекалено много хора, сделката ще се провали, Лейн ще умре и ако имаш късмет, ти ще отидеш в затвора за пране на пари. А ако нямаш късмет, Ектор ще те е убил, преди да стигнеш до съда. И ако аз не съм те пречукал пръв. Някакви въпроси?

Франклин потрепери и поклати глава.

— За да останат всички живи — продължи Фароу с престорено търпение, — трябва да направим да изглежда така, сякаш съм те заловил насила и искам да те разменя срещу Лейн. Затова въоръжените агенти от Бюрото трябва да стоят по-назад и да чакат сигнал от нас.

— Но когато Ектор разбере, че това е капан, няма ли да опита да убие всички? — попита Франклин.

Отегчената гримаса на Кук показва, че останалите вече са си задали този въпрос. И то неведнъж.

— Няма да има такава възможност — каза Кук, поглеждайки нетърпеливо часовника си. — Не можем да се бавим повече.

Фароу тръгна, после рязко спря.

— Хайде да ти помогна да се настроиш за представлението.

— Какво? — попита Франклин.

Фароу му заби един къс десен, следван от ляв ъперкът, който отвори дълга рана върху лицето на Франклин.

Всичко свърши, преди Кук да успее да го спре.

От левия ъгъл на устата на Франклин закапа кръв, също от носа му и от раната на бузата. Той веднага вдигна ръка към ранените места и извика:

— Тече ми кръв!

— Това беше идеята — отвърна невъзмутимо Фароу. — Размажи кръвта по бялата си банкерска риза. Трябва да изглеждаш така, сякаш си изял доста бой. И това трябва да изглежда истинско, чак до шокирания поглед в очите ти. Ектор знае много добре как изглежда човек, който е пребит.

Франклин го изгледа втренчено, после докосна окървавеното си лице и изтри ръце в ризата си. Фароу го потупа по рамото.

— Добре изглеждаш. Поддържай кръвенето, иначе ще трябва пак да те ударя. — Той погледна зад агентите и каза на Грейс: — Към автобуса.

Тя го настигна точно когато той влезе в автобуса.

— Излъга за белезниците, нали? — попита тя.

— Да.

— Налагаше ли се да го удряш?

— Да.

— Обаче ти беше приятно.

— Да. Това проблем ли е за теб?

Тя въздъхна.

— Не толкова, колкото би трябвало.

Същата ръка, която беше сцепила бузата на Франклин, погали нежно лицето на Грейс.

— Ще се справим с това, *amada*. Но първо трябва да ти сложим микрофон.

Тя отвори вратата на автобуса.

— Белезници на Франклин, а на мен — бръмбар. Боже!

— Така въоръженият отряд ще знае кога е време да атакува вратата. Бих се заклеял в това, но ще се намирам в друга държава.

— Щом го сложа, те ще чуват всичко, което кажа?

— Това е идеята.

— Тогава най-добре да го кажа сега.

Грейс прегърна Фароу, придърпа го силно към себе си и каза почти допряла устни до неговите:

— Върни се при мен. Обещай ми, че ще се върнеш.

Фароу потъна в целувката ѝ, благодарен, че така се измъква да даде обещание, което не знае дали ще изпълни.

СЕДЕМДЕСЕТ И ОСМА ГЛАВА

Отей Меса

Понеделник по обед

Дъждът се изливаше на талази, отделяни само от поривите на вятъра. Чистачките на колата се блъскаха като пулсиращо в трескав ритъм сърце.

„Не — помисли си Грейс, — на чистачките не им пука. Те са машини, които си вършат работата.

Моето сърце бие в трескав ритъм.“

Тя плуваше в сивкавия пейзаж, осеян с приглушените лампи, които се опитваха да пробият сумрака на бурята.

Франклин мълчаливо седеше на задната седалка.

Фароу караше мерцедеса бавно по хлъзгавите улици, от двете страни на които имаше четвъртити складове без прозорци, използвани за внос и износ, паркинги за употребявани автомобили, заобиколени от провиснала телена ограда, завършваща отгоре с бодлива тел. Дори и да имаше работещи хора наоколо, всички се бяха скрили от бурята някъде на сухо.

— Прилича на военна зона — каза Грейс. — Крепости без прозорци и затвори без затворници.

— Близо си — кимна Фароу. — Някога това са били ръжени полета, но дори и тогава са били насечени от контрабандистки пътеки и осеяни със скривалища. Граничният патрул е трябвало да идва тук веднъж месечно и да убива купищата диви кучета, които са пресичали от Мексико в Америка всяка нощ в търсене на плячка.

— Убивали са кучета?

— Заради бяса. Дивите кучета са били болни от бяс. Единственият начин да им се попречи да стигнат до Сан Диего е бил да ги застрелват.

Грейс не можеше да възрази, но предпочиташе да не бе научавала за това.

— Ето го — каза Фароу.

Тя се наведе напред и видя табела на булеварда: *Мексикански храни Ел Рей*. Табелата стоеше пред голяма сграда, която стигаше назад чак до граничната ограда. Освен слабата светлина в едно от вътрешните помещения, сградата тънеше в мрак.

Складът бе само на една пресечка от граничния пункт.

Грейс огледа фасадата му, там, където предполагаше, че се намират офисите.

Нищо не помръдваше.

— Изглежда изоставен — каза тя разтревожено.

— Вероятно е — обясни Фароу. — Галиндо е свършил малко допълнително прикриване след прокопаването на тунела. Той каза, че Ектор много внимавал наоколо да няма никой, когато използвал тунела. Дори членовете на семейството, които прекарвали наркотици през тунела, знаели къде се намира само единият му край.

Фароу намали скоростта и зави към тъмния паркинг отстрани на склада.

— Галиндо трябва да се е досетил какво е планирал Ектор за миньорите, прокопали тунела. Мъртвите не могат да приказват.

— Значи е убил миньорите — поклати глава Грейс. — В сравнение с Ектор, дори дивите кучета изглеждат приятни.

— Това означава, че той ще се опита да ни убие — обади се почти разплакан Франклин. — Ще го направи!

— Спокойно — каза Фароу. — Мястото е заобиколено от десетина от най-добрите снайперисти и щурмоваци в този бизнес.

Той натисна спирачката и спря бързо на паркинга, после изгаси фаровете.

— Не ги виждам — обади се Франклин. — Не виждам никого.

— Ектор също няма да ги види, докато не стане твърде късно — обясни Фароу и се огледа. — Обзалагам се, че има поне двама в онази кофа за боклук ей там до задната врата, един или двама под живия плет от зокум в дъното на двора...

Франклин изстена нещастно.

— Но те няма да ни виждат, когато влезем вътре.

— С предавателя, който е скрит в сутиена на Грейс — увери го Фароу, — ФБР ще чува и най-слабия звук в радиус от трийсет метра.

Слушалката на малката радиостанция върху таблото пропука два пъти.

— Какво беше това? — попита Франклин стреснато.

— Един от екипа включи микрофона си — успокои го Фароу. — Това е стандартният безмълвен сигнал, че звукът се приема добре. — Той вдигна радиостанцията и я закопча на колана си до телефона. — Когато мина в Мексико, ти ще можеш да комуникираш със специалния отряд през сутриена на Грейс.

Тя му хвърли кос поглед.

Той се усмихна.

— Така че викай, ако нещо се провали, и щурмоваците на Бюрото ще взривят вратите и ще се посипят върху Ектор като киселинен дъжд. Те толкова искат да го пипнат, че вече предугаждат вкуса му.

— Мислех, че целим парите — каза Франклин.

— Те ще се задоволят с Ектор и ще се радват — продължи Фароу. — Това може точно да покрие разходите им плюс петте милиона, които ще трябва да дадат за залавянето на Ектор.

— Наистина ли очакваш да прибереш тези пари? — попита Франклин.

— „Сейнт Килда“ ще ги прибере. Това може да направи Стийл щастлив за цяла една седмица.

— Но...

— По-късно — прекъсна го Фароу. — Сега е време да пазим тишина.

Той направи бавна обиколка около квадратния празен склад, търсейки места за прикритие и потенциални точки за контранаблюдение. Мястото изглеждаше изоставено, но имаше повече от двайсет федерални агенти на по-малко от сто метра разстояние.

Също и трима агенти от „Сейнт Килда“, залегнали някъде в лехите на ягодовото поле, което се простираше между склада и оградата на границата.

Единствената следа от ударния отряд беше слабото проблясване на счупено стъкло до една от задните врати на склада. Някой беше използвал безшумен пистолет със сачми, за да счупи лампата, която се светваше автоматично при движение. Неведнъж Фароу беше правил същото нещо поради същата причина.

Той спря в дългите тъмни сенки на триметровия жив плет и видя как един събърбън на граничния патрул се зададе бавно по черния път,

който минаваше точно до триметровата ограда на границата. Колата приближи, после спря. Шофьорът отвори прозореца си и се надвеси навън, на дъжда.

„По дяволите — помисли си Фароу. — Трябва да е забелязал някакво движение.“

Той се наведе над гърдите на Грейс.

— Кой тъпак е забравил да предупреди граничния патрул, че се провежда специална операция?

Радиостанцията на колана изпука. Съобщението беше прието.

Граничният полицай отвори вратата и слезе. Очевидно се опитваше да огледа по-добре обливаното от дъжда поле на стотина метра от него. Излезе встрани от пътя — агент, упътил се да освети с фенера си група незаконни имигранти.

После мъжът спря и посегна към радиостанцията си.

— Да, Кук — каза Фароу, почти опрял лице в блузата на Грейс. — Ектор вероятно е поставил някой да наблюдава склада от другата страна на границата, така че кажи на граничния патрул да се омиа оттам, сякаш току-що са го викнали по тревога за пожар на магистралата.

Граничният полицай вдигна радиостанцията към лицето си и я задържа достатъчно дълго, за да потвърди приетото нареждане. После я хвърли обратно в колата, качи се и включи червено-сините светлини. Синьо-белият автомобил остави следи по черния път, докато полицаят бързаше към пътя край границата по посока на Чула Виста.

— Добра работа — каза Фароу и се приведе към предавателя. — Благодаря.

Грейс стреснато си пое дъх. После се усмихна.

— Добре, централа — каза Фароу. Главата му все още бе само на сантиметри от блузата ѝ. — Сега влизаме в склада. Ще бъдем вътре след около трийсет секунди. Ще се поразвихря, за да се убедя, че никой не ни чака. И ще трябва да направим проверка на звука, за да сме сигурни, че бръмбарът работи и през стени. Чувате ли ме? Почукайте веднъж.

Отговорът на Кук дойде веднага.

— Проверихте ли вътрешността за предаватели? — попита Фароу.

Още едно изпукване.

— Помнете — каза Фароу на Грейс и Франклин, — вътре има камери, навярно Ектор ще ви наблюдава.

— А може ли да ни подслуша? — попита тя.

— Галиндо не знаеше нищо за микрофони, но не можем да сме сигурни. Ударният отряд със сигурност ще ни чува, дори и нещо да стане с предавателя ти. — Дупката е в тоалетната до онези офиси. Като познавам Ектор, той сигурно е целият омазан, за да заблуди кучетата на граничарите.

— Супер — каза Грейс.

— Такъв си е нашият Ектор.

Фароу пусна колата да се придвижи безшумно по инерция до страничния вход и изгаси двигателя. Настъпи тишина.

— В теб ли е онова нещо, което Харли ти даде? — попита той тихо Грейс.

— Да.

— Запомни ли кога да го използваш?

— За какво говорите вие двамата? — попита Франклин.

— За пистолета в чантата ми — обясни тя.

— Дали са ти пистолет? Аз защо нямам?

— Не може да си с белезници и да имаш пистолет.

Франклин се отпусна на задната седалка.

— Престани да се тревожиш за всички начини, по които аз мога да издъня нещо — каза Грейс на Фароу. — Знам правилата. Няма да правя нищо, освен ако няма непосредствена заплаха някой да бъде убит. Но ако стане някаква каша, няма да стоя настрана и да пищя. Ще започна да стрелям и ще си запазя писъците за по-късно.

Радиостанцията на Фароу припука веднъж. Той се усмихна.

— Жива или мъртва. Както се казва.

— Точно така.

Фароу приближи устни до врата ѝ.

— Не казвай нищо, което не искаш после да се появи в доклада за това как е протекла операцията.

— Само заявявам очевидното — каза Грейс. — Ектор е старомоден глупак. Той не възприема жените като заплаха за себе си. Ще имам по-добра възможност да го застрелям, отколкото всички снайперисти на паркинга.

— Добър стрелец ли си? — попита Фароу.

— Кой не е от упор?

— Не прави нищо, което може да вбеси Ектор — обади се Франклин нервно.

— Мислех си само да го убия — отвърна тя.

— Хей, Кук, най-добре върни касетата от началото и започни записа наново — каза Фароу, после издърпа ризата си, за да скрие радиостанцията.

Едно почукване.

Фароу посегна към дръжката на вратата.

— Време е за шоу.

СЕДЕМДЕСЕТ И ДЕВЕТА ГЛАВА

Отей Меса

Понеделник, 12:05 ч.

Без да се впечатлява от дъжда, Фароу слезе от мерцедеса, отвори задната врата и грубо издърпа Франклин навън.

— Хей, по-леко! — възрази Франклин.

Отговорът на Фароу беше пореден светкавичен удар върху устата на Франклин.

Грейс издаде тих звук, но не каза нищо. Просто затвори вратата зад себе си и зачака в дъжда да види какво ще последва.

— Остави кръвта да тече — каза Фароу тихо на Франклин.

— Повече недей, иначе ще...

— Имаш късмет, че не съм те изкормил заради това, което си причинил на Лейн — прекъсна го Фароу. — Млъквай и благодари на късмета си.

Франклин направи възмутена гримаса в сумрака под проливния дъжд.

Фароу го бутна.

С едно препъване и залитане Франклин тръгна към вратата. Поколеба се при бетонния праг на вратата на склада и застана неподвижно върху счупените стъкла от още една неутрализирана охранителна лампа. Дори и да забелязваше дъжда, не му личеше.

Кръвта се стичаше червена, после розова по лицето му към ризата, която вече не беше бяла.

Грейс не опита да се скрие от дъжда. Изчака, докато Фароу набра седемцифрения код, с който се отваряше вратата.

Ключалката се отключи с рязко метално щракване.

Фароу отвори вратата, влезе приведен и потърси с ръка по стената ключа за светване. На тавана, на девет метра над тях, блеснаха ярки лампи, които разделиха склада на кръгове от светлина, заобиколени от мрак.

Нищо не помръдваше.

Той се огледа бавно, после още веднъж, махна на Франклин и Грейс да влязат и затвори вратата.

Огромният склад беше толкова празен, че се получаваше ехо. Близо до предната врата имаше шест дървени палета, натоварени с кутии от известна марка мексиканско чили, които преграждаха пътя към офисите отпред. В дъното на склада, където вратите бяха заключени и свързани към аларма, се виждаха други шест палета с платнени чували с боб и ориз, наредени като параван пред друга група малки офиси. По средата имаше повече от трийсет метра празно пространство с бетонен под и метален таван на девет метра над него.

Фароу преброи по стените четири камери, свързани към вътрешна охранителна мрежа и разположени така, че да покриват целия склад. Червени индикатори светеха на всяка камера, показвайки, че са включени и предават към някакъв контролен център.

Камерата над вратата на склада се въртеше и следеше движенията на Фароу. Той дръпна Грейс към себе си и я прегърна силно, след което прошепна, почти опрял устни в блузата ѝ:

— Проверка на предавателя.

Радиостанцията под ризата му изпука два пъти.

— Изключвам се — каза Фароу над суетиена на Грейс.

Още две изпуквания.

Фароу я целуна бързо, настойчиво и дълбоко. Тя му отвърна по същия начин.

Той се обърна с гръб към най-близката камера, бръкна под ризата си и изключи радиостанцията. После тръгна към прикритието от чували с боб и ориз.

Освен мекото барабанене на дъжда по покрива, в склада цареше тишина.

Офисите бяха празни.

Вратата към тоалетната — заключена.

Освен ако вече нямаше някой в тоалетната, складът беше празен.

— Има ли някой тук? — извика Фароу.

Тишина.

Той свали мобилния телефон от колана си, набра някакъв номер и тръгна обратно към Грейс и Франклин, предупреждавайки ги:

— Тихо.

Натисна бутона за свързване и се послуша за издайническия звук на друг телефон, който да звъни някъде из склада.

Тишина.

След две позвънявания Ектор отговори. Говореше леко запъхтяно, сякаш носеше товар.

„Това е и добре, и зле“ — помисли си Фароу мрачно.

— Ние сме в склада — каза Фароу. — Тук няма никой.

— Близо сме, тъпако — засмя се Ектор.

— Дай да чуя Лейн.

— Ти ми дай Франклин и файла.

Това не беше въпрос.

— С удоволствие — отвърна Фароу.

— Водиш ли го?

— Ти гледаш екраните, как мислиш? — каза Фароу изнервено.

После се обърна към Франклин: — Помахай на камерите.

Франклин намусено вдигна окованите си ръце към най-близката камера.

— Сега дай да чуя Лейн — настоя Фароу.

— Не изпълнявам заповеди. Аз съм шефът.

— Ще бъдеш, когато видя, че си дошъл с момчето — не отстъпи Фароу. — Дотогава сме само двама мъже, които си бъррят по телефона.

По невидимата връзка, която се издигаше до комуникационния сателит в космоса и се връщаше обратно на двеста метра по на юг, Фароу чу как Ектор засмуква звучно цигарата си и вдишва пушека от кокаина в дробовете си.

„Наслаждавай се на цигарата си — помисли си Фароу. — С малко късмет, ще ти бъде последната.“

— Добре — каза Ектор с надебелял език. — Говори с Лейн. После ще пратя Хайме. Ако той одобри това, което види, ще направим следващата стъпка.

Връзката издрънча кухо за момент, после се чу гласът на Лейн:

— Мамо, татко?

— Джо е — каза Фароу. — Добре ли си?

— Сигурно — каза Лейн с разтреперан глас. — Поне не съм се разделил с нищо, което съм имал преди.

— Ясно. Ектор чува ли ме в момента?

— Не мисля.

— Гледай майка си. Не отделяй очи от нея. Ясно?

— Да.

— Прави това, което тя ти каже — обясни Фароу. — Не обръщай никакво внимание на баща си. Само на майка си. Запомни ли?

Лейн започна да казва нещо, но думите му преминаха в остър писък от болка.

— Не се тревожи, гринго — обади се Ектор. — Той е добре. Уча го на добри маниери, нищо повече.

Фароу стискаше телефона толкова силно, че кокалчетата му побеляха.

— Пращай твой човек.

Погледна часовника си и започна да брои.

ОСЕМДЕСЕТА ГЛАВА

Отей Меса

Понеделник, 12:11 ч.

Сякаш цяла вечност Фароу, Грейс и Франклин стояха, осветени от лампите на тавана. Според часовника на Фароу вечността продължи минута и четирийсет и девет секунди.

Слаби звуци, търкане на метал върху метал, приглушени шумове. Петнайсет секунди.

Пускане на водата в тоалетната.

— Кой ще дойде? — попита тихо Грейс.

— Хайме — отвърна Фароу. — Ектор трябва да изпрати някой, на когото има доверие, някой, който вече знае и двата края на тунела. Това означава някой от семейството. За хора като Ектор кръвта е единственото, което има значение.

„И точно кръвта ги прецаква всеки път.“

Фароу щеше да изпита съжаление към Ектор, ако той не си беше заслужил бавна мъчителна смърт поне петдесет пъти.

Дръжката на вратата на тоалетната изскърца.

Вратата се отвори широко. Хайме Ривас — с направена от фризьор прическа и великолепен в италианския си костюм и мокасини на бос крак — се появи от тъмната тоалетна, закопчавайки ципа си, сякаш току-що е спрял да пълни писоара. В лявата си ръка носеше обкован със сребро полуавтоматичен пистолет и не отделяше поглед от Фароу.

— Здравсти, Хайме — извика Фароу на испански. — Какво става?

— Млъквай — срязва го Хайме. — Аз не съм такъв бърбивец като чичо си.

Когато той се приближи на три метра от тях, вдигна рязко пистолета си, прицели се в Тед Франклин и изръмжа:

— Тъп кучи син. Би трябвало да те нарежа на парчета още сега.

Франклин издаде някакъв неясен уплашен звук.

— Ако го убиеш, никой няма да е доволен — напомни му Фароу.
— Особено Карлос Калдерон.

Хайме се взираше през мерника на пистолета в точката между очите на Франклин.

— Къде е файла?

— На хард диска, глупако — отвърна Фароу. — Разшифрован и готов.

— Покажи ми го.

— Не.

— Какво? — Лицето на Хайме почервения.

— Чу ме — отвърна Фароу. — Ектор ще получи файла, не ти. Ако сделката не ти харесва, оплачи се на него.

Хайме отпусна леко пистолета. Сега дулото сочеше устата на пребледнелия и треперещ Франклин.

— Къде е хард диска?

— Когато видим Лейн, ти ще видиш хард диска — заяви Фароу.
— Това е сделката.

Хайме обърна глава и изгледа втренчено Фароу. Изражението в очите му накара Грейс да отстъпи назад.

— Кажу ми Ектор, че сме готови за сделката — каза Фароу.

Хайме завъртя пистолета и го насочи към лицето на Фароу.

— Ектор няма да има нищо против да те убия.

Фароу изглеждаше отегчен.

— Калдерон ще има. Той иска този хард диск. Ако започнеш да избиваш хората тук, няма да го получиш. Разбра ли, приятелче?

Хайме обърна пистолета към Грейс.

— Дай ми файла и тя ще остане жива.

— Застреляй я и си мъртъв — каза Фароу. — Сега спри да се перчиш и иди да кажеш на Ектор да доведе Лейн.

Бавна тънка усмивка грейна върху лицето на Хайме.

— Ти си много умен мъж, гринго. Признавам ти го. — Той отпусна пистолета към пода и дълго се взира в лицето на Грейс, опитвайки да разгадае изражението ѝ. Жената не беше потрепнала пред дулото на пистолета, нито пред погледа му. — Ектор те харесва — каза Хайме. — Ще те изчука, преди да те убие.

Грейс просто го гледаше.

— Чичо ми ще дойде след няколко минути.

Хайме се обърна и прекоси склада обратно към тоалетната. Погледна към Фароу през рамо.

— Доскоро, гринго. Оглеждай се за мен.

Вратата на тоалетната се затръшна зад гърба му. Фароу издиша продължително.

— Дръж пистолета си под ръка, *amada*.

Той се обърна и тръгна сковано към входната врата, като се плъзгаше тихо през светлини и сенки, светлини и сенки, докато не стигна до място, където беше само мрак.

— Какво да кажа на Ектор? — извика Грейс след него.

— Че съм излязъл да пуша.

ОСЕМДЕСЕТ И ПЪРВА ГЛАВА

Отей Меса

Понеделник, 12:14 ч.

Докато прекоси паркинга тичешком, Фароу вече беше доста подгизнал. Не обърна внимание на това. Щеше да се намокри още много, преди отново да изсъхне.

Кук, облечен в зелено-кафяв гащеризон и с черен автомат, се показва от живия плет. Друг агент в маскировъчен костюм лежеше на земята с портативна радиостанция пред него и слушаше внимателно какво става в склада.

Грейс казваше нещо на Франклин. Фароу не чу какво, но разпозна гласа ѝ.

— Звучи замазано — каза Фароу на Кук.

— В слушалките се чува добре. — Кук извади чифт слушалки от джоба на гащеризона си. — Този Хайме е голям хубостник. За момент си помислих, че ще се наложи да влезем, преди Ектор да се е появил.

— Хайме само опипваше почвата. На него ще му е много полесно, ако файлът е у него, вместо в Ектор или в Чичо Сам.

Кук пристъпи зад Фароу, прехвърли жака на слушалките през колана си и подаде кабела и слушалката през рамо. Фароу включи предавателя и пъкна миниатюрната слушалка в ухото си.

— Усилването е отдясно, заглушаването — по средата — обясни Кук.

— Знам. „Сейнт Килда“ тества този модел, преди да бъде доставен на Бюрото.

Фароу усили звука и след секунда чу накъсаното дишане на Франклин. Страхът му проличаваше във всяко нервно вдишване.

— Успокой се — каза Грейс. — Джо знае какво прави.

Фароу почука по слушалката и кимна на Кук.

— Добре се чува. Ами в тунела?

— Трябва да улавяш сигнала веднага, щом си от тази страна на оградата. Но не мога да гарантирам нищо предварително.

Фароу кимна.

— Ако се наложи да взривим вратите — каза Кук, — не мога да гарантирам ничия безопасност.

— Знам.

Броейки секундите наум, Фароу побягна към оградата на границата.

ОСЕМДЕСЕТ И ВТОРА ГЛАВА

Отей Меса

Понеделник, 12:15 ч.

Фароу се промъкна през ягодите и прескочи плитката канавка, която разделяше полето от черния път покрай границата. През дъждовните талази той видя фигури, приличащи на призраци. Втурна се към тях. Кухият метален звук на алуминиевата стълба, опряна на телената ограда, му подсказа, че се движи в правилната посока.

Мери и другите двама агенти от „Сейнт Килда“ се опитваха да наместват краката на стълбата, която едва достигаше до горния край на оградата. На гърба на Мери висеше пушка с дълга цев и телескопичен мерник, 50-ти калибър. С нея можеше да повали и слон, преди той да е чул гърма.

Всички, освен Фароу, бяха облечени с водонепроницаеми гащеризони.

— Казах ви, че минавам оттатък сам — каза Фароу и се пресегна към стълбата.

— Чакай — спря го единият от мъжете. — Ужасно е хлъзгаво заради калта.

Мери отпрати на Фароу ангелска усмивка.

— Ще използвам оградата само като подпора. Ще ти прикривам гърба.

Фароу видя как колегите му се опитват да закрепят стълбата в калта, която се пързеляше като лед.

— С един петдесеткалибров патрон можеш да уцелиш някого в Енсенада.

— Не и ако не се целя към Енсенада — увери го Мери. — Няма да стрелям, освен ако не видя, че ти имаш нужда от помощ и имам добра видимост към целта.

Фароу се отказа от опитите да държи Мери извън играта.

— Видя ли Лейн?

— Зърнах го за миг през мерника, когато го вкараха вътре. Хубаво момче е под синините.

Устата на Фароу се напрегна.

— А един мексиканец с дълга коса и италиански костюм?

— Той разположи взвод със стрелци по периметъра на склада в Тихуана преди половин час — отвърна Мери. — Преди няколко минути въоръжените мъже се качиха на няколко джипа и поеха в различни посоки.

— Дотук добре — усмихна се мрачно Фароу. — След като това тук приключи, ако Хайме ти падне на мушка, го гръмни. Той не е чак толкова зъл като Ектор, но е много по-умен.

— Дадено. Хайме още е там, седи в черно мурано с един друг мъж. Ето. — Мери извади пистолет от балистичния найлонов кобур, който носеше, и го подаде на Фароу с дръжката към него. — Студен е.

Той кимна, провери патрона в цевта и пъхна пистолета в колана на кръста си с дръжката напред.

Като Ектор.

Фароу направи две крачки към стълбата.

Тя се плъзна.

Агентите изругаха и се втурнаха да я подпрат, а Фароу продължи да се изкачва.

Последното стъпало на стълбата се беше закачило за бодливата тел над оградата.

— Кожени ръкавици — извика той надолу.

След секунди стълбата потрепери под допълнителните шейсет килограма на снайперистката.

— Ето — каза Мери и му подаде ръкавиците. После видя къде се е закачила стълбата. — Чакай! Ще ти намеря някакво платнище, което да метнеш, иначе ще се нарежеш целият!

— Няма време.

Фароу грабна ръкавиците. Също като взетите назаем маратонки, и ръкавиците му бяха малки. Той раздели два реда от бодливата тел и пристъпи между нейните остри като бръснач куки и шипове.

— Джо, не можеш да...

— Трябва.

„Право напред, стегни се, преметни единия си крак през оградата, после другия и скочи.“

Докато си го помисли и беше го направил.

Само дето бодливата тел се размърда и закачи гърба му, точно преди да скочи. Той се завъртя в движение и падна тежко в калта. Насили се да превъзмogne болката от падането, насили се да диша, да се раздвижи, да стане.

Болката го прониза, подсказвайки му това, което вече знаеше: не беше избягнал бодливата тел. Десният му ръкав беше мокър не само от дъжда.

— О, боже! — възкликна тихо Мери. — Срязал си се лошо. Чакай там, докато...

— Не. Това е заповед.

Фароу бързо провери дали не си е срязал някоя артерия. Не беше. Дотук добре.

Втурна се да бяга.

ОСЕМДЕСЕТ И ТРЕТА ГЛАВА

Отей Меса

Понеделник, 12:18 ч.

— Това не ми харесва — каза Франклин.

— Никой не те е карал да го харесваш — сопна му се Грейс.

— Махам се оттук. Използвате ме като мишена.

— Само мръдни и си мъртъв.

Тонът на Грейс накара Франклин да се обърне и да погледне бившата си жена. Тя стоеше с гръб към най-близката камера и държеше пистолет.

Който сочеше към него.

— Шегуваш се — измърмори Франклин.

— Ти си единственото, което стои между Лейн и смъртта. — Грейс освободи предпазителя и обра луфта на спусъка. — Ти го остави за заложник на Касапина от Тихуана. Какво те кара да мислиш, че ти трябва да живееш, а Лейн да умре?

— Не съм казал, че...

— Не ме интересува какво си казал — прекъсна го тя ледено. — Трябва да се справя с реалността, а реалността е, че переш пари на убийци, че си страхливец, който е заложил едно момче на огневата линия, за да си спаси задника. Бих изпитала повече състрадание към някое диво куче, но и него бих убила, без да се замисля.

Франклин погледна очите на Грейс, напрегнатите ѝ устни, сенките под очите от напрежение и недоспиване. Тя леко махна с пистолета.

— Седни на пода зад онези чували и престани да хленчиш. Когато Ектор се появи, не се показвай и не говори, докато не ти кажа. Разбра ли?

— Ти си луда.

— Пистолетът ми обаче си е съвсем нормален.

Франклин безмълвно се отдалечи от единствения безопасен изход, прекоси празния циментов под, осеян с кръгове от светлина, и

се скри в сенките зад чувалите с ориз.

Грейс скри пистолета зад чантата си и пак се обърна към камерата.

ОСЕМДЕСЕТ И ЧЕТВЪРТА ГЛАВА

Тихуана

Понеделник, 12:20 ч.

Фароу се усмихна, въпреки кръвта, която течеше по дясната му ръка и пълнеше ръкавицата.

„Дай му да разбере, *amada*. Друг път няма да посмее да те подценява.“

И Фароу нямаше да посмее.

Той стисна с пръстите на лявата си ръка най-дълбоката рана над десния си лакът и продължи да бяга на юг. Лампите на циментовата писта на летището блестяха като фарове под дъжда. Той спринтира между самолетите и се шмугна под стряхата на някаква необозначена сграда. Като дишаше дълбоко и ритмично, се огледа в дъжда за въоръжени пазачи около склада и хангара на „Групо Калдерон“.

Една черна кола чакаше пред сградата, същият джип, в който Мери беше видяла Хайме.

Фаровете примигнаха веднъж.

„Доскоро, гринго. Оглеждай се за мен.“

Фаровете пак примигнаха.

Фароу извади пистолета и побягна към колата. Прозорецът от страната на шофьора се плъзна надолу. На седалката до шофьора имаше още един мъж.

— Значи дойде сам — каза Хайме, без да обръща внимание на извадения пистолет.

— И сам мога да се справя — каза Фароу. — Ектор с колко човека е?

— С няколко. Не иска свидетели. Дори и мен.

Фароу се надяваше Хайме да не лъже, но не разчиташе на това.

Мъжът до Хайме се наведе напред. Беше Карлос Калдерон.

— Искам онези пари!

— Съди американското правителство — отвърна Фароу. — Аз ти обещах само Ектор.

— Хангарът е отворен — каза Хайме. — Тоалетната е в...

Фароу вече тичаше. Той знаеше къде е входът на тунела. Влезе в хангара, преди Хайме да успее да напусне паркинга.

Дървената врата на тоалетната беше леко открехната в дъното на помещението. Подът и тоалетната чиния бяха мръсни. Вътре вонеше. Огледалото над миниатюрната мивка бе мръсно и наплюто от мухи. В него се отрази един мъж, целият в кръв.

Фароу блъсна вонящата тоалетна на една страна. Тоалетната чиния беше свързана с бетонна отходна тръба с гъвкава връзка, от която капеше. На дъното на ямата, където започваше тунелът, имаше зловонна локва. Металните стъпала на стълбата надолу блестяха, намокрени от капещата мръсотия.

„Няма смисъл да се тревожа, че след няколко дни ще развия гангрена, когато има вероятност да съм мъртъв след няколко минути.“

Веднага щом се спусна под нивото на пода, загуби радиовръзката.

ОСЕМДЕСЕТ И ПЕТА ГЛАВА

Отей Меса

Понеделник, 12:21 ч.

Грейс стоеше до вратата на тоалетната и се вслушваше в шумовете, които се засилваха. Всичко се чуваше ясно, отчетливо, силно. Чу приближаващи се стъпки, последвани от приглушен вик.

„Лейн!“

После чу гласа на Ектор, изненадващо близо и студен. Смразяващ.

— Спри тук — каза Ектор. — Мълчи. Ако ти добър, и аз добър. Ти лош, аз чукам майка ти, баща ти и теб. После убия целия свят. Разбра ли?

Лейн изръмжа от страх и ярост.

Грейс стисна зъби, за да спре писъка, който се надигаше в гърлото ѝ.

„Побързай, Джо. Лейн се нуждае от теб.

Аз се нуждая от теб.

Аз съвсем не съм толкова добра в това като теб.“

Тя мълчаливо се дръпна от вратата на тоалетната, където лампата светеше ярко. Притиснала пистолета до бедрото си, бързо прекоси кръговете светлина и сенките. Спря близо до задната стена на хангара, където палетите хвърляха тъмни сенки. От вратата на тоалетната я делиха двайсет метра.

Тя се обърна настрани, така че пистолетът да не се вижда.

Вътре в тоалетната се чу глухият звук от катерене по метална стълба. Черното дуло на полуавтоматичен пистолет се показа от пода. Оръжието имаше някакво черно приспособление, което приличаше на оптически мерник, монтиран отгоре върху цевта. Тънък червен лъч се плъзна напред. Там, където свършваше лъчът, щеше да се забие куршумът.

Черната коса на Ектор се появи в отвора на тунела. Той бавно подаде глава с присвити очи, приличащ на плъх, изпълзващ от мръсен

канал.

Червената светлина прескочи празното пространство, прониза конусите от светлина като червен пръст, който докосна първо Грейс, а после сенките и пространството зад нея.

Грейс се зачуди дали да не застреля Ектор, но разстоянието беше прекалено голямо, пистолетът ѝ беше непознат, а Ектор можеше да е оставил някой долу при Лейн с пистолет, опрян в главата му.

— Къде е синът ми? — попита тя веднага.

Гласът ѝ се чу ясно в празния склад.

Ектор излезе от тунела и насочи тежкия си, черен пистолет към нея. Червената светлина танцуваше в очите ѝ, после спря върху ключицата ѝ.

— Къде е Фароу? — попита Ектор.

— Нямах желание да седи и да чака ти да дойдеш да го убиеш.

— Оставил те е?

— Да.

Ектор поклати глава.

— Нямах късмет с мъже.

— Забелязала съм.

— Къде е Франклин?

— Ще го получиш, когато аз получа сина си.

Ектор влезе в склада, леко провлачвайки крака. С лазерния лъч той провери купчините с кутии и кашони с чили. Доволен, че никой не се крие зад тях, тръгна към Грейс.

Червената точка попадна на гърдата ѝ.

— Може теб убия сега — каза Ектор, — а после Франклин. И момчето.

„Да не би Хайме вече да е убил Джо?“ — помисли си Грейс. После прогони тази мисъл. Трябваше да остане спокойна.

Заради Лейн.

Ектор продължи да се приближава към нея, минавайки от сянка в сянка като дух.

Петнайсет метра. Дванайсет. Десет.

Осем.

Грейс се обърна към него и зае поза за стрелба. Отразената светлина се плъзна по тъмния пистолет като вода.

— Ти ще умреш пръв.

Ектор се ухили и продължи да върви.

— Точно ли стреляш?

— Да.

Тя се прицели точно под лъскавата тока на колана му. Той се засмя, спря и свали пистолета си.

— Стига. Достатъчно.

— Няма да е достатъчно, докато Лейн не се появи тук. Невредим.

— Къде онзи негодник Франклин? Видях го на монитори, а после изчезна.

— Тук е. Къде е Лейн?

Пистолетът на Грейс не потрепери.

Ектор поклати глава.

— А, сенъора съдия, това не харесва мен. Ти иска твърде много.

Отпуснал пистолета до бедрото си, той направи крачка към нея, после още една, взрян зад Грейс, където се опитваше да види нещо в сенките.

Беше достатъчно светло, за да забележи, че пръстът ѝ обира луфта на спусъка.

Спря.

— Ти твърда жена, а?

— Не се приближавай повече — каза само тя.

Ектор повдигна театрално рамене.

— Не харесвам заповеди от жена.

— Тогава спазвай заповедите на оръжието, не на жената — предложи му Грейс.

— А, ти стискаш здраво. — Той се засмя. — Аз водя Лейн. Ти водиш Франклин. Но ако нещо се обърка, момче умира първо.

— Нищо няма да се обърка. Ти искаш Тед. Аз искам Лейн. Край на преговорите.

Ектор наведе глава и я изгледа навъсено.

— Не вярвам, че Фароу те е оставил. Той е тук, скрил се е, за да ме убие.

— Джо Фароу иска Лейн жив повече, отколкото теб мъртъв.

Ектор поклати глава.

Пистолетът на Грейс вече ѝ тежеше, сякаш беше двайсет килограма. Студена пот се стичаше по ребрата ѝ.

„Джо, къде си? Побързай!“

— Джо е биологичният баща на Лейн — каза Грейс рязко. — Точно затова Тед е оставил Лейн за заложник. Защото за него той не е бил важен.

Очите на Ектор блеснаха.

— Това вярно ли?

— Абсолютно. Двамата с Джо не бихме ти противоречили за каквато и да е сума пари. Ние искаме нашия син жив и здрав.

Ектор я изгледа навъсено, после плю отвратено. Извади пакет „Марлборо“ от джоба на ризата си със свободната си ръка, изтръска една цигара с добавен кокаин и я издърпа със зъби. Прибра пакета, извади запалка и запали цигарата.

Движенията му бяха привични като ритуал, изпълняван много пъти, включително дълбокото вдишване на дима от кокаина в дробовете. Искрящата мъгла на удоволствието и властта се разнесе в тялото му.

— Ще го направим, както заповядва пистолетът. Този път.

Той прекоси обратно празното пространство до тоалетната и изчезна в пода.

ОСЕМДЕСЕТ И ШЕСТА ГЛАВА

Тихуана

Понеделник, 12,23 ч.

Без да обръща внимание на болката, която раздираше ръката му всеки път, щом краката му се докосваха до земята, Фароу тичаше по дългия тунел. Не се впечатляваше от кървавата дия, която оставаше от срязания му ляв прасец и дясната ръка. Човек можеше да изгуби доста кръв и все още да действа нормално, когато иска това достатъчно силно.

Фароу го искаше.

По тавана бе опъната една-единствена жица, на която имаше по една гола крушка на всеки сто метра. Осветлението беше примитивно, но стените бяха професионално укрепени с дървени подпори. Там, където миньорите бяха попадали на ронеща се почва, стените бяха облечени с листове шперплат. Подът бе неравен, с издадени камъни и буци пръст.

Фароу чуваше единствено собственото си дишане — дълбоко, по-тежко, отколкото искаше, но по-нормално, отколкото имаше право да очаква. Губеше твърде много кръв.

На всеки сто метра минаваше покрай сервизни помещения — тесни ниши, достатъчно високи човек да застане прав вътре, за да поправи вентилационните шахти, които вкарваха въздух в тунела. Приблужи се до последната такава ниша, когато чу Ектор Ривас да псува, слизайки по металната стълба.

Фароу се скри в миниатюрната ниша, насили се да диша леко и наведе глава напред, за да надникне към последните сто метра от тунела.

„Ектор.

Лейн!“

За момент коленете му омекнаха от изтощение.

Устата на Лейн беше запушена с кърпа и ръцете му бяха стегнати в белезници пред тялото и заключени за металната стълба.

„Толкова близо.

Но твърде далече за стрелба с пистолет.“

Особено ако стреляше с ранена ръка, замаяна глава и непознато оръжие. Изненадата беше единствената му надежда. Ако се промъкнеше достатъчно близо, можеше да прати куршум в главата на Ектор.

Изстрел в главата беше единственият сигурен начин да спаси Лейн.

А Фароу искаше да е сигурен, защото трябваше да реши нещата с един изстрел. За да се гарантира точност, трябваше да се намира на не повече от десет метра от Ектор.

Така че изчака, дишайки повърхностно, въпреки болката в гърдите. Потта му стана студена, но горещата кръв продължаваше да се стича по ръката и пресеца му.

ОСЕМДЕСЕТ И СЕДМА ГЛАВА

Отей Меса

Понеделник, 12:24 ч.

Ектор блъсна Лейн, той полетя назад и се удари в стената на тунела. Седна толкова рязко, че белезниците му издрънчаха върху стълбата.

Лейн не забеляза това. Още не беше на себе си заради чутия преди малко разговор над главата му.

„Джо е биологичният баща на Лейн. Затова Тед ти е оставил Лейн за заложник. За него той не е бил важен.

Това вярно ли е?

Абсолютно. Дватамата с Джо не бихме ти противоречили за каквато и да е сума пари. Ние искаме нашия син жив и здрав.“

Лейн се зачуди дали майка му беше излъгала. Страхуваше се, че е казала истината. Това обясняваше твърде много. Отговаряше на твърде много въпроси. И отново преобръщаше целия му свят.

— Не мърдай! — нареди Ектор.

Лейн не мърдаше.

Ектор остави пистолета си на един преобърнат варел и бръкна в джоба си. После издърпа Лейн на крака и отключи едната му белезница.

Със свободната си ръка Лейн махна кърпата, която запушваше устата му и се закашля.

— Вода?

Ектор не му обърна внимание и сложи освободената белезница на собствената си лява китка. Металът щракна и белезницата се затвори, свързвайки момчето и мексиканеца. Ектор взе пистолета, пъкна го в колана си и се обърна към Лейн.

— Ако опиташ да се бориш с мен, ще умреш. — Той посочи с глава стълбата. — Тръгвай.

С една ръка Лейн започна да се изкачва тежко по стълбата. Усецаше дъха на Ектор върху голия си прасец, докато мексиканецът се

катереше зад него.

ОСЕМДЕСЕТ И ОСМА ГЛАВА

Отей Меса

Понеделник, 12:25 ч.

Грейс тъкмо се беше уверила, че Франклин още е скрит зад чувалите, когато чу шумоленето откъм тоалетната. Бързо се върна на предишната си позиция и вдигна пистолета в поза за стрелба. Намираше се на двайсет метра от тоалетната, прекалено далече за точен изстрел, но това беше единственото място, от което можеше да наблюдава и Франклин, и Ектор.

Сърцето ѝ подскочи, когато видя главата на Лейн.

И се присви болезнено, когато осъзна, че той е прикован към ръката на Ектор.

„Ще трябва да отида близо, за да стрелям. Много близо.“

На петнайсет сантиметра.

Съмняваше се Ектор да е толкова глупав.

Ектор изпълзя от дупката зад Лейн толкова бързо, че момчето се спъна. Като използваше белезниците и небрежно прилагаше сила, която шокира Грейс, мексиканецът намести Лейн точно на линията на стрелба на пистолета ѝ.

— Мамо!

Ектор дръпна Лейн за окованата ръка.

— Млъквай!

Като се насили да задържи пистолета неподвижен, Грейс заговори настойчиво на сина си:

— Прави каквото ти казва той. Всичко почти свърши. Скоро ще бъдеш свободен.

Тя впрегна цялата си сила, но не позволяваше на пистолета да помръдне.

„Опитай пак, Лейн. Хвърли се на земята бързо и неочаквано. И остани легнал.“

Моля те, боже!

Джо, къде си?

Жив ли си въобще?“

Ектор се засмя на Грейс и тръгна към нея, скъсявайки разстоянието помежду им.

— Сега ти изпълняваш мои заповеди, нали?

Тя си пое тайно дъх и се прицели покрай главата на сина си, така че Ектор да види смъртоносното черно око на пистолета ѝ.

Той забави крачка, после спря на три метра от нея.

— Отключи Лейн — каза тя.

— Дай ми Франклин.

— Не и преди Лейн да е свободен.

— Откъде да знам, че Франклин е тук?

— Обади се, Тед.

Мълчание.

Тя погледна към скривалището на Тед. На лицето му беше изписан ужас.

— Кажете нещо — изръмжа тя — или сама ще те застрелям.

— Татко — не се сдържа Лейн, — наистина ли дойде да ме освободиш?

Франклин издаде нечленоразделен звук.

Ектор насочи пистолета по посока на звука. Кървавочервеният лъч проби сенките.

Франклин видя светлината, издаде още един задавен звук и се скри от лъча.

Грейс по-скоро усети, отколкото видя някакво движение в тоалетната. Тихо, бавно като кървав призрак, Фароу се показа от дупката в пода. Дясната му ръка беше подгизнала от кръв. В лявата ръка имаше пистолет.

„Това не е силната му ръка.

Мили боже!“

Погледите на Грейс и Фароу се срещнаха. Той поклати рязко глава, за да я предупреди да не го издава. Тя веднага отмести очи.

Като влачеше Лейн, Ектор вървеше към скривалището на Франклин, отдалечавайки се с всяка крачка и от нея, и от Фароу.

— Спри! — извика Грейс.

Тя направи няколко крачки към Ектор, като се надяваше да го разсее, за да не забележи той Фароу.

Ектор завъртя пистолета си към нея. Червената точка се настани между очите ѝ.

— Пусни Лейн — каза тя, без да обръща внимание на лъча. — Сега.

— Не — изръмжа ядосано Ектор. — Фароу!

На седем метра разстояние Грейс продължаваше да се цели в лицето на Ектор и адски съжаляваше, че Харли не ѝ беше дал пистолет с лазерен мерник. Ектор използваше Лейн като щит.

„Петнайсет сантиметра.

Може би дори трийсет.

Ти колко трябва да се доближиш, за да стреляш точно, Джо?“

Но не можеше да зададе гласно този въпрос.

— Веднага щом получиш Франклин, ти ще убиеш всички ни, за да защитиш тунела си. Освободи Лейн. Веднага!

Една секунда.

Две.

Три.

Четири.

Издавайки ужасен вик, Тед Франклин рязко се изправи. Показа се от прикритието си и се втурна към вратата, към спасението си.

Ектор насочи пистолета си по посока на звука. Стреля веднъж, докато лазерният лъч още се движеше.

Звукът беше оглушителен.

Точката на лазерния мерник се настани върху бягачия гръб на Франклин. Ектор стреля още два пъти. Франклин падна по очи и не помръдна повече.

Докато изстрелите отекваха, Фароу бягаше. Побягна веднага, щом червената точка напусна челото на Грейс.

Сега мерникът отново се обръщаше към нея.

Знаеше, че е прекалено далече, за да е сигурен, че няма да уцели Лейн по погрешка. Фароу извика, за да разсее Ектор.

Ектор се обърна към неочакваното нападение. За миг се шокира от вида на окървавения мъж, който тичаше към него, но забеляза пистолета в лявата му ръка. Щом позна Фароу, мексиканецът праметна окованата си ръка около главата на заложника си и дръпна Лейн до себе си. Още когато насочваше пистолета си към главата на Лейн, Ектор видя, че Фароу е сам.

С разширени от ужас очи, Лейн видя, че кървавият мъж, който тича към него, е Джо Фароу.

С рязко мръдване на китката си Ектор закова мерника в лявата половина на тялото на Фароу и стреля.

Изстрелът беше точен, но Фароу се завъртя, после продължи да тича към Ектор.

Червената точка се закова върху челото на Фароу.

Лейн заби зъби в ръката на Ектор, блъсна силно ръката с пистолета и се хвърли на земята.

Изстрелът на Ектор рикошира в празния хангар.

Но изстрелът на Грейс беше точен. Ектор беше мъртъв, още преди да се строполи на цимента.

Фароу се усмихна, точно преди да загуби съзнание.

„Чао, Ектор. Ще се видим в ада.“

ОСЕМДЕСЕТ И ДЕВЕТА ГЛАВА

Сан Диего

Вторник следобед

„Само за най-близки роднини. Не повече от двама посетители едновременно.“

Лейн погледна табелата на тежката дървена врата на интензивното отделение и после се обърна към майка си.

— Може би трябва да почакам тук.

— По-близки от вас с Джо няма накъде — обясни Грейс.

— Още ми е трудно да свикна с това.

— С факта, че биологичният ти баща е човек, или че законният ти баща е прекалено слаб човек?

— Да.

Тя прегърна силно Лейн. Сърцето я болеше от напрежението, изписано около очите му. Той изглеждаше — и беше — с години по-голям, отколкото преди месец.

— Няма нищо — успокой го тя. — На повечето деца не се налага да се примиряват с факта, че родителите им също са хора, докато не станат на два пъти повече години от теб. Повечето възрастни никога не преживяват това, което преживя ти. И ако случайно не съм го споменала, много се гордея с теб.

— Стийл каза същото. Както и Кук.

— И Джо щеше да ти го каже, ако беше буден.

„И Тед щеше да ти го каже, ако не беше толкова жалък.“

Но той беше жалък, а двата куршума в гърба не бяха променили това. Когато по-рано Грейс и Лейн отидоха да видят Тед в съседната стая, той се престори на заспал.

— Знам, че не ти е лесно — каза тя на сина си. — Има толкова много неща да оправяме, всички ние. Животът... се промени.

Лейн издаде звук, който приличаше на смях.

— Мислиш ли? — После я прегърна силно. — Извинявай, не исках да прозвучи така. Ти се отказа от кариерата си и рискува живота си заради мен. Обичам те, мамо. Просто предпочитах да знам.

— За Джо ли?

— Да. Сигурно. Не знам.

Тя почти се усмихна.

— Понякога Джо въздейства и на мен по същия начин. Но трябва да знаеш, че много го обичам.

— Вече се досетих за това.

„Когато изтича покрай татко и се хвърли разплакана към Джо.“

Лейн още не искаше да си мисли, че беше направил същото, веднага след като извади ключа от джоба на Ектор и отключи белезниците си.

„Не че не обичам татко.

Просто не го харесвам.“

— Харесвам Джо — каза Лейн. — По дяволите, какво толкова, не съм първото дете, което има двама бащи, нали? Той как възприема това?

— Джо ли?

— Да.

— Попитай го.

Грейс отвори вратата, видя, че Джо е седнал в леглото, и бързо отиде до него. Той изглеждаше блед и устата му беше напрегната от болка. Куршумът беше пропуснал важните му органи, но беше пробил дупка в тялото му. Грейс го целуна нежно, после хвана лявата му длан и я подложи под бузата си.

— Изглеждаш ужасно — каза тя.

— А ти не. — Фароу плъзна ръка около врата ѝ и я дръпна за една по-хубава целувка. — Миришеш страхотно. Искаш ли да ме измъкнеш от тези превръзки?

Лейн се прокашля.

— Той знае — каза Грейс веднага, щом устните ѝ се отделиха от устните на Фароу.

— Тогава не би трябвало да се изненадва, че се целуваме. — Фароу протегна здравата си ръка към Лейн. — Какво ще кажеш за едно ръкуване с лява ръка?

Лейн бавно пое небинтованата ръка на Фароу.

— Благодаря, че ми спаси живота — каза Фароу, стисна и после пусна ръката на сина си.

Лейн го погледна изненадано.

— Какво? Не съм направил нищо.

— Накара Ектор да загуби равновесие точно когато щеше да ме убие, а после се дръпна, така че майка ти да може да направи онова, което трябваше да се направи. Бързата ти мисъл спаси и нейния живот. И живота на Тед. — „Страхливата отрепка.“ — Как се чувстваш като герой?

— Бях адски изплашен... — призна си Лейн.

— Аз също — каза Фароу. — И аз бях толкова изплашен.

— Наистина ли?

— Чак до върха на пръстите си.

— Значи не е срамно да се страхуваш.

— Щях да се тревожа за главата ти, ако не се страхуваше. — Фароу се усмихна. — Сега съм спокоен.

Усмивката на Лейн беше срамежлива, но искрена. За пръв път от случилото се в склада, Грейс си позволи да се надява.

— Стийл дойде ли да те види? — попита тя Фароу.

— Последния път, когато проверявах, не се водехме роднини, а старшата сестра е истински дракон.

— Мислиш ли, че това ще го спре? — попита Лейн. — В инвалидна количка или не, той е истински булдозер.

— Добро определение. Да, той дойде да ме навести.

— Не си подписвал нищо, нали?

Фароу мълчаливо вдигна бинтованата си ръка.

— Какво му каза? — попита Грейс.

Фароу хвърли поглед към Лейн.

— И теб ли те върти така на шиш, като иска да разбере нещо?

Лейн се изхили.

— Постоянно.

Фароу поклати глава.

— Казах на Стийл, че след като се оженя за теб, ти ще преговаряш за нашето бъдеще, ако ще има такова, в „Сейнт Килда Кънсалтинг“. Ако не се омъжиш за мен, няма да имам бъдеще, за което да си струва да преговарям, така че въпросът се отлага.

Лейн погледна поруменелите страни на майка си, блесналите ѝ от сълзи очи и сияйната усмивка.

— Ще отида до кафенето — каза той.

— Няма нужда — обади се Фароу.

— Има — възрази Лейн. — Освен ако не ти трябва, за да склуча сделката с нея.

— Ти имаш ли нещо против тази идея? — попита го Фароу и хвана ръката на Грейс.

— За теб и мама?

— Да.

Лейн прегърна майка си с една ръка, после се отправи към вратата.

— Ще бъде странно да я виждам щастлива, но ще свикна с това. А и така тя няма да има толкова много време да се тревожи за мен.

Вратата се затвори зад момчето.

— Отгледала си страхотно дете — каза Фароу. — Познавам много мъже, които щяха да бъдат развалини след това, през което премина Лейн.

— Още не го е преодолял. Ще сънува кошмари.

— Като теб ли?

— Да.

— И аз съм сънувал — призна Фароу. — Още ме спохождат.

— Кажу ми го някой ден. Той ти се възхищава.

— Задето се издъних ли? — попита Фароу намръщен.

— Задето спаси живота му. И моя също. Ти се изправи пред куршумите на Ектор, за да се доближиш достатъчно до него и да го застреляш, без да изложиш на опасност Лейн.

Фароу въздъхна и се облегна по-тежко на възглавниците.

— Това означава ли, че ще се омъжиш за мен?

— Само ако започнеш да тренираш стрелба с пистолет с лявата ръка.

Той се засмя, примигна от болка и се задоволи с усмивка.

— Да тренирам стрелба. Явно това означава, че оставаме в „Сейнт Килда“?

Грейс се усмихна.

— Добре е, че в момента си легнал.

Той я погледна.

— Защо?

— Стийл те е подготвял — а сега иска да подготви двама ни — да поемем „Сейнт Килда“, след като той се пенсионира.

— Занасяш ме.

— Не.

Фароу не знаеше какво да каже.

— Преди да кажеш „да“ или „не“, си помисли — предложи тя. — Ако подпишем със „Сейнт Килда“, договорът ще бъде със задна дата. С други думи, тогава никой от нас няма да плаща на „Сейнт Килда“ разходите за спасяването на Лейн.

Фароу подсвирна тихо.

— Стийл трябва да е бил в много щедро настроение.

— Не съвсем. — Грейс се усмихна като адвокат. — Има награда от пет милиона долара за главата на Ектор Ривас Осуна, плюс всичко над петдесетте милиона, които ще се върнат чрез информацията от файла на Тед. Ако не бяхме обвързани с договор, парите щяха да дойдат при нас.

Фароу дълго мълча, преди да каже:

— Ти пусна куршума на Ектор. Ти можеш да претендираш за наградата.

— А останалите пари?

— Казват, че кръвта измива златото, но не съм сигурен дали има достатъчно вода на земята да изчисти парите на Тед. — Фароу въздъхна и опита да се намести по-удобно на леглото. — Все пак това са твои пари. Вие с Лейн е трябвало да живеете с този негодник. По дяволите, съжалявам, че Ектор не беше по-добър стрелец.

Тя се усмихна мрачно.

— Вече започнах процедурата по лишаване на Тед от всякакви попечителски права над Лейн. Талън Кук каза, че той лично ще се погрижи Тед да не създава никакви проблеми в това отношение.

— Тед очакват ли го големи проблеми?

— Адвокатът му има морала на влечуго и е много находчив при манипулирането на закона в полза на клиентите си — докато те имат пари, с които да му плащат. Така че трябва да се надяваме парите на Тед да свършат, преди той да се окаже на свобода.

— Лейн е жив — каза Фароу. — Това е най-важното.

— Наистина не ти пука за парите, нали?

— Ти ще договориш добра заплата...

— ... и премии...

— ... които Стийл да ни плаща. Няма да гладуваме. А ако не подпишем договора, специалният отряд на ФБР ще ни притиска за информацията относно „Сейнт Килда Кънсалтинг“. Стийл може и да ме дразни от време на време, но бюрокрацията ме дразни постоянно.

Грейс се усмихна.

— Стийл те обича. Той иска да ти стане кум.

— Какво?

— Харли каза, че ще изглеждаш страхотно в бял смокинг.

Фароу затвори очи.

— Край! Ще избягаме и ще се оженим тайно.

— Сигурен ли си? Лейн ми намекна, че много ще се радва да ме заведе до олтара.

Фароу отвори очи.

— И ти ли ще бъдеш в смокинг?

— Мислех си за онази червена рокля, която си купих в Мексико.

— Само ако избягаме и се оженим тайно.

Тя се наведе усмихната и го целуна.

— Значи два бели смокинга. Договорихме се.

Издание:

Елизабет Лоуел. Неподходящ заложник

Американска. Първо издание

ИК „Хермес“, Пловдив, 2007

Редактор: Петя Димитрова

Коректор: Юлиана Василева

ISBN: 978-954-26-0586-7

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.